EJDERHANIN DÜŞÜŞÜ 1

YEŞİM TAŞI VE EJDERHALAR

AMBER CHEN

Aihui Ying, babası gibi dünya çapında mühendis olmayı hayal eden genç bir kızdır. Ancak babasının cinayete kurban gitmesiyle hayatı altüst olur. Geriye mühendislik sırlarının yer aldığı defter ve suikastçıdan çalınan yeşim kolye kalır.

Elindeki bilgilerle Mühendisler Loncasına giden yolu takip eder ve babasının ölümünün failini bulmaya çalışır. Bunu yapabilmek için abisinin kılığına giren Ying, loncanın yalnızca erkekleri kabul eden çıraklık sınavına sızmayı başarır. Babasının katilini ararken Prens Ye-yang ile aralarında tehlikeli bir yakınlaşma başlar.

Loncayı keşfettikçe, gizlenen sırların inşa edilen silahlar kadar ölümcül olduğunu fark eder. Klanının geleceği tehlikededir ve Ying kime güveneceğini bilemez. Babasının vasiyetine karşı gelmek pahasına onun intikamını alabilecek midir? Yoksa ateş hattındaki bir sonraki hedef o mu olacaktır?

@artemismilenyum

ISBN: 978-625-5882-11-0

9 786255 882110

Artık geri dönüş yok, Ying.
Geriye kalan tek yol ileri gitmek.

YAYIN NO 2632
MİLENYUM 152

Yeşim Taşı ve Ejderhalar
Amber Chen

Dizi Yönetmeni T Y Mazer
Çevirmen Çiğdem Kofuncu
Editor Nurdan Başalan
Son Okuma Sevgi Ülker
İllüstrasyon Sena Tulgar
Kapak Tasarımı Dilan Kaya
Sayfa Tasarımı Adem Şenel

Düzenleme
Ny.ozlem

1 Basım Haziran 2025
ISBN 978-625-5882-11-0
Sertifika No 43949

Yeşim Taşı ve Ejderhalar
©2024, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic Ltd. Şti

Of Jade And Dragons
©2024, Amber Chen

Kitabın Turkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak gostermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel. (212) 513 34 20-21 Faks (212) 512 33 76
e-posta editor1@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel (212) 674 97 23 Faks. (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Milenyum, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Ninova

AMBER CHEN

YEŞİM TAŞI VE EJDERHALAR

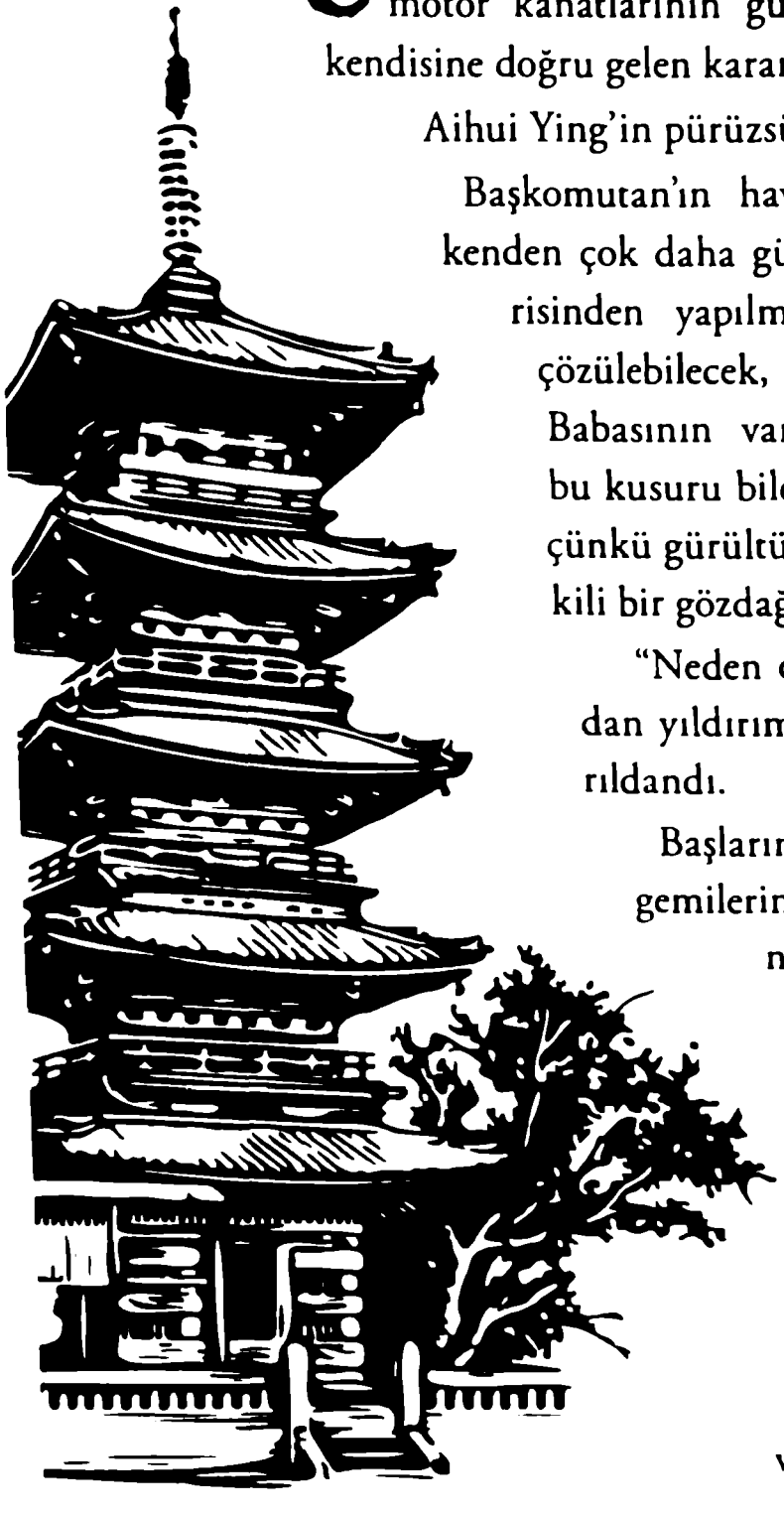

Çevirmen: Çiğdem Köfüncü

Ninova

Hep yanımda oldukları için 老爸 (anne) ve 老妈 (babama)...

BÖLÜM 1

Uçurumun kenarına tünemiş küçük bir figür, dönen motor kanatlarının gürültülü vızıltısı eşliğinde, kendisine doğru gelen karanlık bir bulutu izliyordu.

Aihui Ying'in pürüzsüz alnında bir çizgi belirdi. Başkomutan'ın hava gemileri, olması gerekenden çok daha gürültülüydü. Bu, bizon derisinden yapılmış susturucularla kolayca çözülebilecek, küçük çaplı bir sorundu. Babasının varsayımı, lonca ustalarının bu kusuru bilerek gözden kaçırdıklarıydı çünkü gürültü, görünüşe göre oldukça etkili bir gözdağı verme yöntemiydi.

"Neden orada duruyorlar? Omurgadan yıldırım da fırlatabiliriz," diye mırıldandı.

Başlarının üzerinden geçen hava gemilerinin iki tanesi önde, iki tanesi arkadaydı ve ortadaki devi koruyorlardı. Her biri kobranın gümüş amblemiyle süslenmiş siyah bir canavar gibiydi, gövdenin her iki yanından uzanan ve soğuk rüzgârlara karşı görkemli bir şekilde çırpınan bambu çıtalı yelkenleri vardı.

Ying, çocukken bir kayanın üzerinde uyuyan bir kertenkeleyi, ölü olup olmadığını öğrenmek için rahatsız etmişti. Hayvan öfkeyle uyandığında boynundan sarkan parlak renkli fırfırlar muhteşem görünüyordu. *Mühendisler Loncasının hava gemilerine yelkenler eklenirken buradan ilham almış olmalılar* diye düşündü Ying. Yine bu da işlevsellikten çok gözdağı vermek içindi.

Yukarıdan gelen tekdüze bir ses, "Başkomutan'ın kararıyla," dedi, "Kobra Düzeni, hain bir mahkûmu başkentten alıp ölene kadar cezasını çekeceği Juwan madenlerine götürüyor. Tüm sivil hava gemileri, uzak durun. Tekrar ediyorum, uzak durun."

Ying eldivenli elleriyle kulaklarını gürültüden koruyarak homurdandı. Başkomutan kendi oğlunun sürgün gösterisini sergiliyordu.

Ne olursa olsun eskiden kefaletle serbest kalan bu başkomutan adayına karşı pek sempati duymuyordu. Çünkü başkomutan adayı, kardeşleri arasında çatışma çıkarmaya çalışarak ve sonra komutayı devraldığında tehdit olarak gördüğü herkesi idam edeceğini ilan etme cüretini göstererek kendi mezarını kazmıştı. Düşüşünün hikâyesi şüphesiz yetkililer tarafından sessiz bir onayla, Aogiya Başkomutanlığı'nın istikrarını tehdit edebilecek herkese bir uyarı olarak dokuz adaya yayılmıştı.

Hava gemileri geçtikten sonra Ying dikkatini tekrar elindeki işe verdi. Gün, ışığını kaybediyordu ve Huarin Adası'nın gece manzaraları büyülü olsa da karanlıkta iniş çok daha zordu. Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı, topuzunun sabitlendiğinden emin olmak için başının arkasındaki kumaş banda dokundu. Serin yaz havasını içine çekerken ellerini yanlara doğru uzattı.

"Abka Han'a güveniyoruz."

Öne doğru eğildi, ağırlığını uçurumun kenarından aşağı doğru verdi. Vücudu aşağı doğru hızla inerken tehlikeli kayalarla arasındaki mesafe hızla azaldı.

Bir tutam okyanus suyu yanaklarını öptüğünde Ying harekete geçti.

Sırtına bağlanmış hantal düzenekten sarkan renkli ipek kordonlardan birini çekti. Devasa bir çift kanat açıldı, her parça yerine otururken bambu kemikler tıkırdadı ve çerçeveyi kaplayan ince ipek kumaşı gerdi.

Kanatlar rüzgârı yakaladı ve onları takan kişiyi yukarı doğru uçurdu.

"Teşekkür ederim!" diye bağırdı Ying gökyüzüne, dalgaların üzerinde yükselirken gözleri heyecanla parladı. Antaran topraklarını gözeten göklerin tanrısı Abka Han muhtemelen onun aptallığıyla dalga geçerek gülüyordu ancak yine de gereken saygının gösterilmesi gerekirdi.

Saygıyı annesinden öğrenmişti, aptallık kısmıysa tamamen babasındandı.

Ying gözlerini kapattı ve çevresindeki dinginliğin tadını çıkardı. Martıların ara sıra çıkardığı sesler, dalgaların yumuşak uğultusuna eşlik ediyordu. Gözlerini tekrar açtığında, köydeki gerlerin* yuvarlak beyaz çatıları göründü. Bu çadırlar, çimen ve kar arasında filizlenen minik mantarlara benziyordu. Daha uzakta, beyaz ve kahverengi küçük noktalar köyün çok sayıda koyun, sığır ve at sürüsünün huzur içinde otladığı çayırlardı. Sol tarafındaki mavi kordonu çekerek, artık eve dönecek şekilde yolunu ayarladı.

Yola çıkmadan önce, köyünün batı ucundaki açık bir çimenlik alanı iniş noktası olarak belirlemişti. Hatta yere büyük

* *Ger*, konut olarak kullanılan ve deri ya da keçe ile kaplanmış taşınabilir, yuvarlak bir çadır. -ed.n.

bir kırmızı bayrak bile saplamıştı. Ancak iniş, hayal ettiğinden daha zor oldu.

Ying, bayrağına doğru rahatça yelken açmak yerine, ger kümesinin üstünden geçerken yükselen hava akımını kaybetti. Eğimli çatılara o kadar yakın bir yerden geçiyordu ki şaşkın klan üyelerinin onu işaret ettiğini görebiliyor ve şüpheli bağırışlarını duyabiliyordu.

"Merhaba," diye bağırdı, sertçe el sallayarak. "Sadece geçiyordum..."

Sonra aniden tahta bir rüzgârgülü sağ kanadını yakaladı ve şeffaf kumaşını acımasızca yırttı. Bu, Ying'in küçük deneyinin sonunu işaret ediyordu. Gerlerden birinin keçe kaplı çatısına çarptıktan sonra yan taraftan aşağı yuvarlanarak yüksek bir gürültüyle yere indi. Yuvarlak çadırın karmaşık bir şekilde oyulmuş ahşap kapısı açıldı ve sakinlerinin şaşkın yüzleri ortaya çıktı.

Etrafında toplana küçük kalabalık, onaylamayan bir tavırla söylenmeye başladı: "Hâline bak. Ne büyük bir utanç! Reis, kızının bir yaban domuzu gibi ortalıkta dolaşmasına nasıl izin veriyor? Bir de sen en büyük kızı olacaksın. Annenin yerine küçük kardeşlerine bakman gerekirken sürekli sorun çıkarıyorsun." Sert ve boğuk ses, Roya adında yürüyen bir çelişkiye aitti. Köy tavernasının sahibi olan bu kadın neşeli görünümüne rağmen klandaki en itici ve huysuz kişiliklerden biriydi.

Ying yerden kalkmak için çabaladı, masmavi yünlü cübbesine ve kürk astarlı çizmelerine yapışan toprak parçacıklarını temizledi. Kırık kanatlarını alarak seyircilerine gümüş bir tilki gibi tatlı bir şekilde gülümsedi.

"Babamın ebeveynlik yöntemlerine ilgi göstermeniz ne kadar da nazik bir yaklaşım. Mesajı ileteceğimden emin olabilirsiniz," dedi ve uzaklaşmak için arkasını döndü. Altı çocuklu bir ailenin ikinci çocuğu ve en büyük kızı olarak, köylülerin onun

omuzlarına yüklediği belli yükler vardı. Görmezden gelmeyi seçtiği yükler...

"Küstah velet," diye mırıldandı Roya yüksek sesle. "Düzgün bir delikanlının onu eş olarak seçmemesi hiç de şaşırtıcı değil."

Ying gözlerini devirdi. Bu tür şeyleri ilk kez duymuyordu. Arkasından sanki o duymuyormuş gibi fısıldanırdı. Aihui klanında kötü bir şöhreti vardı. Abka Han tarafından bir kış kardeleninin güzelliğiyle kutsanmış olmasına rağmen çöpçatanlardan hiç sevgi görmemişti. Onun çok tuhaf olduğunu ve iyi bir eş olamayacağını söylerlerdi. Eğer klan reisinin kızı olmasa çoktan kovulmuş olurdu.

Klan üyelerinin yüzeysel görüşleri Ying için pek bir şey ifade etmiyordu. Evlilik zaten hiçbir zaman öncelikleri arasında olmamıştı. O farklı bir gelecek istiyordu. Bir gün, babasının -Aihui Shan-jin'in- bir zamanlar bulunduğu Mühendisler Loncasının kutsal salonlarındaki ustaların saflarına katılacaktı.

Beyaz çadırların arasından yolunu bulup babasının, köyün batı ucundaki atölyesine doğru ilerledi. Burası, diğer meskenlerden biraz uzakta, tek başına duran bir nöbetçi gibiydi. Birkaç yıl önce, ters giden bir deney Aihui reisinin gerini ve yanındaki iki çadırı daha yakmıştı. Bundan sonra, klan halkı oy birliğiyle liderlerinin çadırını başka kimseye zarar vermeyeceği bir yere taşımaya karar verdi.

Yaklaşırken yüksek sesle, "A-ma!" diye seslendi. Başarısını duymak babasını heyecanlandıracaktı. Sevgili babası her zaman onun en büyük destekçisi olmuştu. Kapıyı hızla açtı. "Başardım. Başardım..."

Babasının atölyesine adım attığı an sustu. Yer, sanki şiddetli bir deniz fırtınası gelip her şeyi parçalamış gibi harap hâldeydi. Babasının genellikle tahta raflarına düzgünce astığı aletleri, devrilmiş masanın yanma dağılmıştı; çeşitli otları saklamak

için kullandığı cam kaplar paramparça olmuş, içindekiler kırık parçaların arasına gelişigüzel dağılmıştı ve bir zamanlar birçok rafta konularına göre titizlikle düzenlenmiş olan değerli kitapları ve parşömenleri düzensiz bir şekilde yere atılmıştı.

Ve felaketten sorumlu kişi *hâlâ buradaydı.*

Siyahlara bürünmüş, yüzü maskeli, sadece kıstığı tehditkâr gözleri görünen bir kişi babasının eşyalarını karıştırıyordu. Adamın sol gözünün üzerinde kızarmış ve buruşuk bir yara izi vardı, eski bir yaranın kötü bir şekilde iyileşmesinden kalan izlerdi bunlar.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı Ying.

Davetsiz misafir karıştırdığı kitabı düşürdü ve bileğini ona doğru salladı. Gümüş bir parıltı, ışığı yakaladı.

Bu bir ok muydu?

İçgüdüsel olarak Ying her zaman kolunda sakladığı yelpazesini çıkardı ve yüzüne doğru tuttuğunda yelpazenin metalik gümüş yaprakları düzgünce açıldı. Keskin bir *çınlama* oldu, yelpazede bir göçük belirdi. Ardından metal bir ok yerdeki dağınıklığın içine düştü.

Ying yelpazesini yatay konuma getirerek perçine vurdu ve aletin kaburgalarına yerleştirilmiş ince namlulardan bir dizi küçük bambu ok fırladı.

Davetsiz misafir havaya sıçradı. Rafları kendini yana doğru itmek için kullandı. Ying'in oklarının çoğu hedefi ıskaladı ancak biri, adamın sol uyluğuna saplandı. Göz bebekleri ileri geri hareket eden adam seçeneklerini inceledi. Gerin yalnızca bir çıkışı vardı. Bu çıkış, eskilikten solmuş kırmızı kafesli bir kapıydı ve Ying onun önünde duruyordu.

Eklemelere daha çok dikkat etmeliydi, diye düşündü Ying, adam ona doğru hücum ederken. Ok atma mekanizmasını birden fazla ok alabilecek şekilde geliştirmeyi düşünmüş ancak erteleme ve bir dizi yeni proje bunu unutturmuştu. Fakat şimdi

bunu düşünemezdi. Yelpazesini kapatıp haydudun gözlerine vurdu.

Ying'in, birkaç temel savunma darbesi dışında pek dövüş becerisi yoktu ve bu da belli oluyordu. Saldırganın koluna zar zor dokunmuştu ki, adam sağ omzuna güçlü bir darbe indirerek onu bir rafa doğru fırlattı.

Ying dişlerini gıcırdatarak çoktan kapının yarısına kadar gelmiş olan adamın peşinden atıldı. Parmakları pelerinine değdi, çakıl taşı gibi pürüzsüz ve sert bir şeyin etrafına dolandı. Ancak sonra dengesini kaybedip acıyla sert zemine düştü. Davetsiz misafir alacakaranlıkta kayboldu.

Yumruğunu öfkeyle yere vurdu. Onun böyle kaçmasına nasıl izin verebilmişti? Ama sıktığı yumruğunu açtığında avucunda oval bir yeşim kolye vardı. Taşın obsidyen gibi simsiyah olan bir yüzünde, gökyüzündeki bulutların dalgalarıyla çevrili karmaşık bir ejderha oyması vardı.

Bu işten eli boş dönmemişti.

"Ying," diye seslendi yumuşak bir ses.

"A-ma?" Ying hızla ayağa kalkıp babasını aradı.

Aihui klanının reisi yerde yatıyordu. Vücudu, devrilmiş raflardan birinin ağırlığı altında ezilmişti. Altında, parlak bir bıçağın saplandığı yaradan sızan göz kamaştırıcı kızıllıkta bir birikinti oluşmuştu.

"A-ma," diye fısıldadı Ying, kana bakarken sesi korkudan titriyordu. "Ne oldu? Seni buradan çıkarmamız gerek." Düşen kitaplığı kaldırmak için çabaladı ama ahşabın ağırlığı onun kaldırabileceğinden fazlaydı. Yüreği çaresizlik ve umutsuzlukla doldu. "Yardım getireyim, ben..."

"Ying, yapma." Babası üzgün bir şekilde gülümsedi, sonra parmağıyla sandal ağacından oyulmuş sekizgen bir lambayı işaret etti. Lamba yere düşmüş, büyük parşömen kâğıtlarının altına kısmen gizlenmişti. "Lütfen onu bana getirir misin?" diye sordu titrek bir sesle.

Ying başını salladı ve hemen lambayı almak için koştu.

Babası bunu yıllar önce annesine hediye olarak yapmıştı. Her yüzeyi, Aihui Shan-jin henüz dikbaşlı, kendine güvenen genç bir delikanlıyken köyün at seyisinin utangaç kızı olan müstakbel karısıyla nasıl tanıştıklarının hikâyesini anlatmak için özenle oyulmuştu. Annesinin on yıl önceki ölümünden beri o lamba babasının çalışma masasının üzerinde duruyor, ince kokusu çalışırken ona eşlik ediyordu.

"İzin ver de yardım getireyim," diye yalvardı Ying.

Reis başını iki yana salladı. "Çok fazla zamanım yok." Lambaya uzanarak üst kısmını kaldırdı ve deri ciltli bir defter çıkarıp dikkatlice Ying'in avucuna koydu. Ying gözlerini kırpıştırdı, içinde bir şey saklı olduğunu görünce şaşırdı.

"Bunu aldığını kimseye söyleme ve sakın içine bakma, anladın mı?" dedi her kelimeyi telaşla vurgulayarak. "Yalnız kaldığında... onu yak."

"Bu ne?"

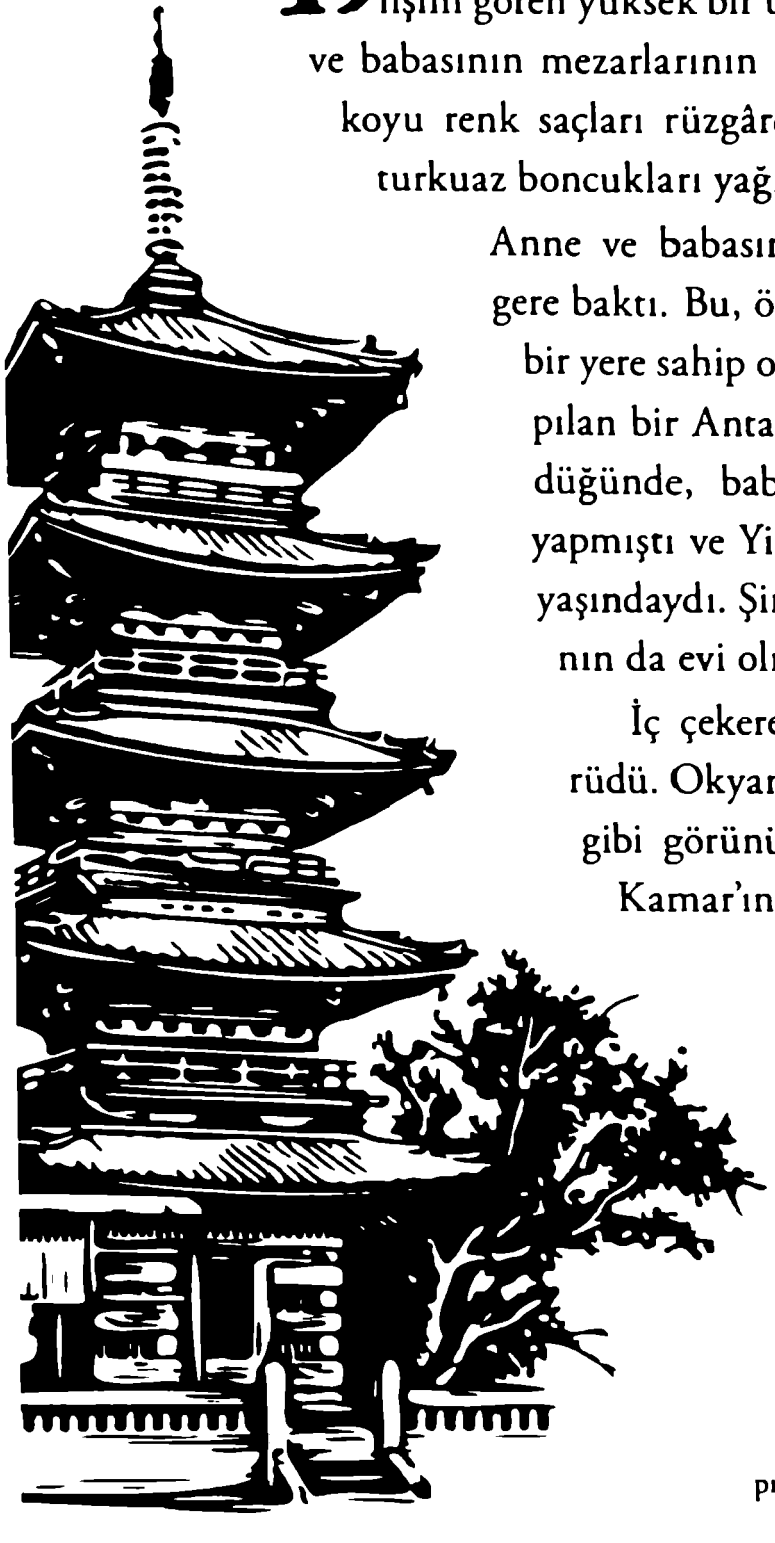
"Klanımızın ve muhtemelen dokuz adanın geri kalanının çöküşüne yol açacak bir şey. Bunun bir parçası olmayı asla kabul etmemeliydim ama aklım ve kalbim yeterince güçlü olamadı. Bu, Abka Han'ın hoşnutsuzluğunun bedeli. Dediğimi yap, kıymetlim ve bana az evvel burada olan adamın peşine düşmeyeceğine söz ver. Bunun arkasında kontrolümüzün çok ötesinde güçler var. Senin tehlikede olduğunu bilerek huzur içinde uyuyamam."

Ying başını salladı, gözleri yaşlarla doluydu ve babasının sıcak kahverengi gözlerinden canının yavaşça çekildiğini gördü. "E-niye'ye onu özlediğimi söyle," dedi, babasının nasırlı elini tutarak.

"Ona çok benziyorsun, çocuğum. Ama dua ediyorum ki kaderin bize benzemeyecek..."

Aihui Shan-jin gülümsedi ve sonra son uykusu için gözlerini kapattı.

BÖLÜM 2

Bir hafta sonra Ying, gelgitlerin yükselişini ve alçalışını gören yüksek bir uçurumun kenarında, anne ve babasının mezarlarının önünde duruyordu. Uzun, koyu renk saçları rüzgârda savrulurken, başlığının turkuaz boncukları yağmur sesi gibi hışırdıyordu.

Anne ve babasının son istirahatgâhı olan gere baktı. Bu, ölülerin öbür dünyada rahat bir yere sahip olmalarını sağlamak için yapılan bir Antaran geleneğiydi. Annesi öldüğünde, babası burayı kendi elleriyle yapmıştı ve Ying o zamanlar sadece sekiz yaşındaydı. Şimdi bu minik çadır, babasının da evi olmuştu.

İç çekerek uçurumun kenarına yürüdü. Okyanus sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünüyordu. En yakın ada olan Kamar'ın ucunu bile göremiyordu.

"Bana hâlâ çok sayıda hikâye borçlusun," diye fısıldadı rüzgâra, sözlerini babasına taşımasını umarak.

Babası gençliğinde, gökdelen pagodaları* ve

* *Pagoda*, Çin, Japonya vb. Uzak Doğu ülkelerinde kule biçiminde yapılmış tapınak. –ed.n.

ışıldayan kiremitli çatılarıyla efsanevi başkent Fei'ye denizleri aşarak yolculuk yapmış ve şehrin en büyük mühendisleri arasında kendisine bir yer edinmişti. Ama bu konuda hiçbir şey anlatmamıştı. Bunun yerine, başkentten bahsedildiğinde gözlerinde her zaman bir hüzün parıltısı belirir ve Ying, babasının anılarına dokunulduğunda gözlerinde acı veren gölgeler olduğunu bilirdi.

Artık katlanması gereken kendi gölgeleri vardı.

"*Bu denizler, uçması gerekenleri asla yakalayamaz,*" derdi babası ona. Ve Ying de gökyüzüne uçmuştu ama artık babasının bunu görme şansı olmayacaktı.

Ying büyük bir kayanın üzerine tırmandı ve kolunun altından yelpazesini çıkardı. Parmaklarını, kazara babasının kanıyla lekelenmiş olan kenarı boyunca gezdirdi. Zaten kırmızıdan pas rengine dönmüştü.

Bunu icat ettiği gün babasının atölyesine koşmuş, yelpaze çizimini heyecanla onun yüzüne doğru sallamıştı. Bu, onun tamamen kendi hayal gücünden çıkan ilk tasarımıydı. Bunu ağabeyi Wen'e göstermiş ama o sadece alay edip bir çocuğun çizimi gibi davranmıştı. Küçük kız kardeşi Nian'a göstermiş ama o da sadece gülümseyip davulların ritmine fazlaca kapılmış bir şekilde şenlik ateşinin etrafında dönmeye devam etmişti. Ama A-ma'sı öyle değildi. Bunu ona gösterdiğinde, saçlarını şefkatle okşamış ve iyi bir iş çıkardığı için onu övmüştü, sonra birlikte çömelip küçük okların içine girebilmesi için dikkatlice yelpazenin bambu kaburgalarına tüneller oymuşlardı.

Köylüler sık sık babasını, Ying'in eksantrikliğine müsamaha gösterdiği için eleştirirdi ancak Ying bunun için sonsuza dek babasına minnettar kalacaktı. Onların, babasını anlamasını beklemiyordu. Onu anlayan insanlar artık yanında değildi.

Yelpazeyi bir kenara koyan Ying, deri kesesinden iki şey çıkardı: siyah yeşim kolye ve babasının ona verdiği son şey olan

deri ciltli defter. Bunlarla ilgili Wen ve Nian'la konuşmayı düşünmüştü ama onlar cenaze işlemleriyle o kadar meşguldüler ki fırsatı olmamıştı.

Babası, *"Yak onu,"* demişti. Ama neden? Klanları için bu kadar yıkıcı olabilecek ne içerebilirdi? Peki ya babasının kendisini uyardığı o gizemli güçler?

Parmak uçları derinin yıpranmış ve aşınmış kenarlarını takip etti, babasının bu defteri gece gündüz dikkatle okuduğunun açık işaretleriydi bunlar. Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Babasının atölyesindeki tüm kitaplar aynı durumdaydı: aşırı derecede karıştırılmış sayfalar, solmuş mürekkep ve ara sıra babası okurken uyuyakaldığında oluşan salya lekeleri. *"Bilgi, halkımızı hayatta tutan şeydir,"* demişti bir keresinde. *"...ve bir insanı gerçekten canlı hissettiren şey."*

Ying'in eli tereddütle kapağın üzerinde gezindi. Babasının giderken söylediği, onu yapmak üzere olduğu şey konusunda uyaran sözleri zihninde yankılandı

"Üzgünüm," diye fısıldadı. Eğer kitabı yok etmek istiyorsa belki de bunu kendisi yapmalıydı. Bunu ondan istemek, babasının hayatına mal olan şeyin tam olarak ne olduğunu araştırmayı bile denememek çok fazlaydı.

Bir defteri okumanın ne zararı olabilirdi ki?

Nefesini tutup kapağı dikkatlice açtı.

Sayfada babasının düzgün el yazısı belirdi. Aklına gelen her bir fikir, deney ve çılgın hayal için titizlikle tuttuğu düzenli kayıt defterlerinden biri gibi görünüyordu.

Ying sayfaları hızla gözden geçirdi, okurken kaşlarını çattı. Çoğu onun kavrayabileceğinden fazla karmaşıktı. Sonra sayfaların arasına sıkışmış tuhaf bir şey buldu. Dikkatle katlanmış bir parşömen parçası. Zararsız görünüyordu ama babasının ayrıntılı çizimlerini, düzgün, açılı çizgilerini ve her bir parçayı açıklayan minik etiketleri ve denklemleri sindirerek ona

dikkatle baktığında son sözlerinin gerçek ağırlığını nihayet fark etti.

Bunu tanıyordu.

Toplar ve barut.

Silahlar.

Ölüm ve yıkımın habercileri.

"*Sert kayalardan öğütülmüş barutla karıştırılmış kömür ve aşağıdaki kurutulmuş otların bir bileşimi,*" diye okudu. Barut malzemeleri. Yine de aşina olduğu standart formüle benzemiyordu. Babası değişiklikler yapmış ve daha önce hiç duymadığı bazı yeni unsurlar eklemişti.

"Bunu baruta neden ekledin?" diye mırıldandı, parmakları *ming-roen cevheri*ni yazan karakterlerin üzerinde dururken.

Kötü şöhretli ming-roen cevheri veya şeytan cevheri, dokuz adada efsane konusu olmuştu ve ilk kez yaklaşık elli yıl önce Juwan madenlerinde cezalarını çeken bir grup mahkûm tarafından keşfedilmişti. Kobra Düzeni'nin hava gemilerinin havada durmasına yardımcı olan son derece değerli bir kaldırma gazı olan kaen gazının bir kaynağını arıyorlardı. Bu esnada zavallı bir mahkûm yer altı mağaralarındaki çatlaklardan sızan gizemli bir gümüş sıvıya rastladı. Dokunmak için uzandı, onun öte dünyadan gelen parıltısıyla büyülenmişti. Sonra arkadaşları onun çığlığını duydu -tünellerde yankılanan işkence ve ızdırap dolu çığlığını- ve onu bulduklarında kolunu grotesk, kanayan püstüller kaplamıştı. Ustabaşı, adamın kolunu hemen oracıkta kesecek kadar sağduyulu olmasaydı ölüm, ruhunu ele geçirmiş olurdu.

Ming-roen cevheri olan son derece aşındırıcı sıvı, ölümcül bir silah olma potansiyeline sahipti ancak sorun nadir bulunmasıydı ve yıkıcı yapısı, herhangi bir hava gemisinin onu uzun süre boyunca muhafaza etmesini zorlaştırıyordu. Mühendisler

Loncasındaki ustalar yıllardır bir çözüm bulmaya çalışıyorlardı ancak nafile.

Ying anlayamıyordu. Şeytan cevheri her şeyi birkaç dakika içinde yok edebilirdi, bu yüzden belirgin bir kullanım alanı yoktu. Babası neden onu barutla karıştırmıştı ki? Belki de bu defterdeki diğer kafa karıştırıcı çizimler ve denklemler bu gizemin kilidini tutuyordu.

Ying, babasının çizdiklerinin çok azını çözebilse de bu çalışmanın ima ettiği şeyleri biliyordu. Atölyesinde duran küçük yenilikler ve aletler, bu kitabın içerdiği şeylerle karşılaştırıldığında sönük kalırdı. Bu bir silah defteriydi ve tamamlanmamış hâlleriyle bile, sahip oldukları yıkıcı potansiyeli görebiliyordu.

Savaş silahları güce giden anahtarlardı.

Bu yüzden mi ölmek zorundaydın? Başka birinin güce olan açlığı yüzünden mi?

Tek bir gözyaşı damlası yanağından aşağı kaydı ve babasının çizimine düşerek çizgileri lekeledi.

"Hayır!"

Hızla lekeyi ovaladı, babasının son eseri olabilecek şeyde en ufak bir leke bırakmak istemiyordu. Sonra parşömeni yarı saydam hâle getiren küçük ıslak lekenin arasından garip bir şeyin göründüğünü fark etti.

Ying kâğıdı çevirdi. Diğer tarafa yazılmış bir mesaj vardı ancak babasının el yazısıyla değildi. Anlaşılmaz bir kodda dört satır ve zarif eğrilerle küçük, düzgün puntolarla yazılmış birkaç denklem.

Bunu başka biri daha görmüştü. Başka biri babasıyla birlikte tüm bunlar üzerinde çalışıyordu ama kimdi? Huarin'de ondan başka hiç kimse mühendislik yapmıyordu.

Ying parşömeni bir kez daha dikkatlice katladı ve defterin sayfalarının arasına geri koydu. Daha sonra yeşim kolyeyi

kaldırıp pürüzsüz obsidiyen yüzeye oyulmuş karmaşık deseni inceledi.

Bu, sıradan bir yeşim değildi. Hetian yeşimi, diğer yeşim türlerinin soğuk doğasının aksine, dokunulduğunda rahatlatıcı bir şekilde sıcaktı. Antaran asil klanlarının aile kolyelerinin aksine, taşa oyulmuş karakterler yoktu. Sadece jilet gibi keskin dişlerini gösteren, pençelerini vurmak için kaldırmış bir ejderhanın görüntüsü vardı. Saldırganlığın ve üstünlüğün sembolüydü ama evinden çok uzaktaydı. Efsanevi ejderha, Qirin kraliyet ailesinin bir sembolüydü ve Antaran adalarının en büyük düşmanı olan Büyük Yeşim İmparatorluğu'nun hükümdarını temsil eden amblemdi.

Dokuz ada ile çok zengin komşuları arasında her zaman gergin bir ilişki vardı. Bereketli otlaklar ve ılıman hava ile kutsanmış olan Büyük Yeşim İmparatorluğu'nun Qirinleri, genellikle kötü hasatlar ve yetersiz kaynaklarla mücadele eden Antaranlardan çok daha rahat bir şekilde yaşarlardı. Çeşitli ihtiyaçların ithalatı karşılığında, Antaranlar kendilerini Qirin ellerinin insafına kalmış durumda buldular. Adalar ile en yakın Qirin sınır şehri Fu-li arasında uzanan uçsuz bucaksız tehlikeli okyanus olmasaydı, belki de imparatorluk tarafından çoktan fethedilmiş olurlardı.

Ama bu saçmalıktı!

Babasının eseri son derece değerli olsa bile, imparatorluk onlar bu kadar uzaktayken bunu nasıl öğrenebilirdi? Huarin'e seyahat eden tek yabancılar, diğer adalardan gelen tüccarlardı ve o zaman bile çoğunlukla en yakın komşuları Kamar ve Noyanju'ye kadar gelirlerdi.

Fei uzak bir rüyaysa, imparatorluk onun kavrayamayacağı bir yerdi. Zenginliklerine ve çöküşüne gönderme yapan kitaplarda belirsiz pasajlar okumuştu ama hepsi bu kadardı. Ying için cennet kadar gerçeküstü bir fantezi gibiydi.

Ying, biraz daha dirense ejderha konuşacak ve tüm şüphelerini cevaplayacakmış gibi kolyeye bakmaya devam etti. Yaratık sessiz kaldı. Omuzları umutsuzlukla çöktü. Bu gizemi çözebilmek için çok az şey biliyordu. Son vedasıyla her şeyi burada bırakıp giden babasının ölümünün intikamını asla alamayacak mıydı?

Sonra gözlerindeki sönmekte olan alevi ve göğsüne acımasızca saplanan hançeri hatırladı. Babasının hayatı, eksik bir defter ve içinde olması muhtemel bilgiler uğruna acımasızca söndürülmüştü.

Ayağa kalkıp Huarin'in karla kaplı ovalarına, küçük köyünün beyaz kubbelerine ve ötesindeki denizin gizemli parıltısına bakarken bakışları kararlılıkla sertleşti.

Bu denizler, uçması gerekenleri asla yakalayamaz.

Babasının ona öğrettiği şey buydu ve bu mantra, çoktan kalbinin derinliklerine kök salmıştı.

Ying, Ayanga -şimşek- adını verdiği vahşi beyaz kısrağın üzerinde onu köyüne geri götüren dolambaçlı patikada dörtnala ilerledi. Ailesinin klan reisi statüsüne yakışır şekilde köyün en büyüğü olan gerine ulaşana kadar durmadı.

Ağabeyi Aihui Wen, klan üyelerinden birkaçıyla sohbet ediyor ve yaklaşan reislik kutsama töreni hakkında talimatlar veriyordu. Bugün örgülerini başının arkasında toplamış ve gevşekçe sarkıtmak yerine, bronz bir taçla düzgünce tutturmuştu. Koyun postuyla kaplı gri bir kürke sarınmıştı, kasvetli tonları ciddi bir figür oluşturuyor ve onu yirmi dört yaşından çok daha olgun gösteriyordu.

A-ma gibi, diye düşündü. Kardeşi, kişilikleri farklı olsa da kare çene hatları ve kalın kaşlarıyla her zaman babalarına en çok benzeyen kişiydi.

Ying içeri daldığında Wen'in derin gözlerinde bir hoşnutsuzluk parıltısı belirdi. Adamlarını hemen kovdu.

"Genç bir hanımdan beklenen uygun nezaket kurallarını sana kaç kez hatırlatmam gerekiyor?" diye azarladı onu. "Birinin karısı olduktan sonra, o umursamaz ve dürtüsel tavrını değiştirmen gerekecek. Yeni ailen sana bizim gibi hoşgörü göstermez."

"A-ge, bunları dinlemek için gelmedim," dedi Ying, ağabeyine doğru yürüyerek. Yeşim kolyeyi çıkarıp masaya sertçe vurdu. "Şu oymaya bak. Ejderha, imparatorluğun sembolü, değil mi?"

Wen kolyeyi aldı ve taştaki oymaları inceledi. "Bunu nereden aldın?" diye sordu.

"A-ma'yı öldüren adamdan."

Ağabeyinin koyu göz bebekleri küçüldü, uzun parmaklarını kolyeyi tamamen avucunun içinde gizleyene kadar kıvırdı.

"Bunu bana neden daha önce göstermedin?"

"İmparatorluk, değil mi? Onu öldürenler onlardı!" diye haykırdı Ying. "Bir şeyler yapmalıyız."

"Ne yapalım?" diye cevapladı sert ve öfkeli bir sesle. Çenesindeki kaslar bronz teninin altında gözle görülür şekilde gerildi. "Sadece bu kolyeye dayanarak bu sonuca varamazsın." Siyah yeşimi değersiz bir kaya parçasıymış gibi masaya geri fırlattı.

"Hiç bir şey yapmadan A-ma'nın öylece öldürülmesine izin vermemeliydik! Bunun arkasında kim varsa bedelini ödemeli. Adaleti hak ediyoruz." Ses tonu, her kelimeyle birlikte içinde büyüyen öfkeyle yükseldi. Yeterince bir şey yapmadığı için suçluya ve kendisine olan öfkesiyle...

İfadesi kararan ağabeyi sandalyesinden kalktı, Ying'den neredeyse iki baş daha uzundu. Daha küçükken, babaları Wen'e *küçük öküzüm* der, bu da ağabeyini çok üzerdi. Takma adın her

iki kısmına da gücenmişti zira pek de küçük sayılmazdı, ayrıca sığırlarla karşılaştırılmaktan da hoşlanmıyordu.

"Olay günü bir arama ekibi gönderdik. Adamdan hiçbir iz bulamadılar. Her kimse, muhtemelen Huarin'den çoktan ayrılmıştır ve daha fazla arama yapacak imkânımız da yok. Belki de sadece fırsatçı bir hırsızdı ya da korsanlardan korunmak için sığınan mülteci denizcilerden biri. Bu kolye hiçbir şey ifade etmiyor. Olan oldu. A-ma ve E-niye hayatlarımıza olabildiğince çabuk devam etmemizi isterlerdi."

"Hayır, istemezlerdi. Bu şekilde istemezlerdi," diye tısladı Ying. Eğer ebeveynleri onların *devam etmelerini* ve tasasız, sıradan hayatlar yaşamalarını isteselerdi, o zaman bu şekilde gitmemeliydiler.

"Yapabileceğim başka bir şey yok," diye cevapladı Wen bakışlarını kaçırarak. Yeşim kolyeyi tekrar aldı ve aile sunağının yanında duran ahşap dolaplardan birine doğru yürüdü. Babalarının yeni takılmış tabletinin önünde taze tütsü çubukları yanıyordu. Taşı içeriye kilitledi, sonra kardeşini kovmak için elini salladı. Dikkatini masanın üzerine serili sayısız parşömene geri verdi. "Gerine geri dön, Ying. Ula klanının reisi önümüzdeki hafta diplomatik bir ziyaret için köyümüze geliyor ve yapılacak çok iş var. Bu saçmalıkları daha fazla duymak istemiyorum. A-ma ve E-niye'nin cennette senin için endişelenmesine neden olma."

Ying yumruklarını sıkarak Wen'in yeşim kolyeyi kilitlediği dolaba bir kez daha baktıktan sonra döndü ve çadırdan fırtına gibi çıktı.

O gecenin ilerleyen saatlerinde Ying yatağında dönüp durdu. Genellikle sıcak ve rahat olan kürk battaniyesi tenine diken gibi batıyordu. Üzerinden attığı battaniye bir yığın hâlinde yere düştü.

"Seni rahatsız eden bir şey mi var, A-jie?" Küçük kız kardeşinin nazik sesi, paylaştıkları gerin diğer tarafından geliyordu. Ying doğruldu ve karanlıkta Nian'a bakmak için döndü. Sadece puslu bir silüet görebiliyordu. "Nian, A-ma'nın ölümünü hiç merak ettin mi?" diye sordu.

"Ne olmuş ki?" diye cevapladı Nian kederli bir sesle.

"Bunun arkasında kimin olduğunu bulmak istemez misin? A-ma'ya, ailemize yaptıklarının intikamını almak için?" İçindeki heyecan, Wen ile yaptığı nafile konuşmayı hatırladığında bir kez daha patladı. Ağabeyiyle konuşmak, bir uçurumun kenarına çarpmak gibiydi. Kısa bir duraklama oldu, sonra kardeşinin gölgesi ahşap yatak çerçevesinin gıcırtısı eşliğinde hareket etti. Gerlerinin ortasında duran şömine yanıyor, içeriyi sıcak bir parıltıyla aydınlatıyordu. Nian küçük bir bronz tencereye biraz keçi sütü döktü ve onu ateşin üzerindeki kancaya astıktan sonra oturup dizlerini göğsüne çekti.

"Elbette isterim," diye cevapladı genç kız sessizce. "Ama A-ge elinden geleni yaptı, değil mi? Suçluyu hiçbir yerde bulamadılar. Suçlu çoktan kaçtı." Çatılan kaşlarının arasında minik kırışıklıklar belirdi ve o anda Ying, kız kardeşinin yüzünde babasının gölgesini gördü.

Öz kardeş olsalar da aralarında pek benzerlik yoktu. Ying annesinin narin güzelliğini miras almışken, Nian babasının daha sert ve daha köşeli yüz hatlarını almıştı, tıpkı Wen gibi. Kişilik olarak da güneş ve ay kadar farklıydılar. Ger duvarlarından sarkan renkli duvar halıları mesela. Hepsi Nian'ın eseriydi, hünerli parmakları en güzel nakışları dokur ve sihu* üzerinde göklerin bile ağlayacağı melodiler üretirdi.

Ying bazen kız kardeşinin sakin ve uysal doğasına sahip olup daha iyi uyum sağlamayı dilese de çoğunlukla köylülerin ona taktığı *pervasız kısrak* olmayı tercih ederdi. Sadece kız

* *Sihu*, dört telli bir Çin yaylı telli çalgısıdır. -ed.n.

olması, herkesin onu zincirlemekte ısrar ettiği sınırları ve kısıtlamaları kabul etmek zorunda olduğu anlamına gelmiyordu.

"Ve sen de ona inanıyor musun?" diye alay etti Ying.

Ağabeyinin aklından neler geçtiğini biliyordu. Onun için en önemli şey babalarının haksız yere ölümü için adalet aramak değil, klan reisi pozisyonuna yaklaşan yükselişiydi. Bunun için ondan nefret ediyordu.

"Neden inanmayayım ki? A-ge, A-ma'nın ölümüne bizim kadar üzüldü."

"Üzüntüsünden şüphem yok, şüphe ettiğim şey kararlılığı. Yas tutacak ancak adalet talep etmek için elinden geleni yapmayacak, özellikle de klan reisi ilan edilmesini tehlikeye atacaksa." Ying yataktan fırladı ve kız kardeşinin yanına, yere oturdu. Titreyen alevlere bakarken sanki közlerde yansıyan suikastçıyı görebiliyormuş gibi bakışları sertleşti.

"Ondan ne yapmasını isterdin? Adamın izleri kayboldu."

"Hayır, olmadı. Bir ipucum var, bizi suçluya götürebilecek bir ipucu hem de. Bunu takip etmemeli miyiz?" Ying'in parmakları yumruk hâline geldi, suikastçının avuçlarının arasından kaymasına izin vermenin verdiği pişmanlık ve suçluluk bir kez daha zihnini işgal etti. "Bu piçi bulup intikam almamız gerekmez mi? A-ma'nın boş yere ölmesine izin vermemeliydik!"

"Hangi ipucu?" diye sordu Nian.

Ying hemen kolyeyi anlattı.

"Bir... ejderha mı?"

Ying başını salladı. "Qirin İmparatorluğu'nun sembolü," diye ekledi. "İz henüz *kaybolmadı*, Nian. Wen sadece bunu kabul etmeyi reddediyor. Gereksiz bir sorun istemiyor. O bir korkak!"

"Şşş!" diye fısıldadı Nian, parmağını dudaklarının üzerine bastırarak. "A-ge'nin böyle şeyler duymaktan hoşlanmayacağını biliyorsun."

Dürüst olmak gerekirse onu duyup duymaması Ying'in umurunda bile değildi. Babasının defteri göğsünde, uyku tulumunun altında saklıydı. O gün bunu iyi ki Wen'e söylememişti. İstediği son şey bunu da elinden almasıydı.

Nian ısıtılmış sütü iki toprak fincana döktü ve birini Ying'e uzattı.

"O kişinin Büyük Yeşim İmparatorluğu'ndan geldiğini bilsek bile ne yapabiliriz ki?" diye sordu yumuşak bir iç çekişle. "Burası Huarin, A-jie. Daha Fei kıyılarını bile görmedik."

"Biliyorum, biliyorum," diye cevapladı Ying sinirli bir şekilde. Nian her zamanki gibi aklın sesiydi ama Ying'in zihni otomatik olarak en mantıklı yolu reddetti. "Ama burada oturup *hiçbir şey* yapmadığımı bilerek hayatıma devam edemem. İmparatorluk olmasa da Fei'ye gidebilirim. A-ma yıllardır Mühendisler Loncasındaydı. Orada bir şeyler bulabilirim."

Düşünceleri, loncanın içinde saklanıyor olabilecek bir başkasının bıraktığı gizemli mesaj ve denklemlere kaydı. Keşke o kişiyi bulabilseydi, böylece gerçeğe bir adım daha yaklaşabilirdi.

"Fei'ye gitmeyi mi düşünüyorsun? Tek başına mı?" Nian dehşet içinde ablasına baktı. "Bu imkânsız! A-ge sana asla izin vermez."

"Bilmezse beni durduramaz."

Nian bardağını bıraktı. Parmaklarını birbirine geçirdi ve her zaman gergin olduğunda yaptığı gibi başparmaklarının tırnaklarını çiğnemeye başladı. "Ama güvenli değil. Birinci Beile sürgüne yeni gönderildi. Başkomuta istikrarsız. Sen oradayken ne olacağını kim bilir? Ya bir darbe olursa?"

"Nian, paranoyak olma. Başkomutan hâlâ iktidarda. Hiçbir şey olmayacak."

Ying nefesinin tutup sonra yavaşça bıraktı. Nian'ın korkularını bir kenara itmeye çalışsa da kendisi için bunu o kadar kolay yapamazdı.

Ama Wen suçluyu bulmama yardım etmezse, bunu kendim yapmak zorunda kalacağım.

Yeterince kanıt topladığında, ağabeyinin harekete geçmemek için hiçbir bahanesi kalmayacaktı.

"Bunu sadece loncaya kaydolmak için bir bahane olarak kullanmadığından emin misin?" diye sordu kız kardeşi ona sivri bir bakış atarak.

Ying'in, babasının bir zamanlar yaptığı gibi, prestijli Mühendisler Loncasına katılmak için can attığı herkesçe bilinen bir şeydi. Her yıl loncanın çıraklık denemelerine katılmaktan bahseder ve her seferinde babası ona bunun neden imkânsız olduğunu sertçe hatırlatırdı. Lonca yalnızca erkek çırakları kabul ediyordu ve o, bu kriteri karşılamıyordu. Wen alaycı bir şekilde, "Karşılasalar bile sınavı *asla* geçemezsin," derdi.

Ying dudaklarını büzdü. Bu düşünce aklından geçmişti ama o salonlara asla giremeyeceğinin hatırlatılmasına ihtiyacı yoktu. Bazı gelenekler, ne kadar eski ve mantıksız olursa olsun, sürdürülmeye devam edecekti.

"Sınav muhtemelen zaten başlamıştır," diye homurdandı. "Ben sadece Fei'ye gidip A-ma'nın loncadaki eski tanıdıklarından bazılarını bulacağım. Birisi bir şeyler biliyor olmalı, neden öldürülmüş olabileceğine dair bir sebep." Babasının gözlerindeki sönmekte olan ışığı hatırladığında sesi gerildi. Bunun acısı içini bir bıçak gibi kesiyordu. "Ya Fei'deki döneminde İmparatorluk'tan gelen güçlü bir elçiyi gücendirdiyse? Ya da bir Qirin paralı askeri A-ma'nın mühendislik keşiflerini duydu ve bunları kâr amacıyla satmak istediyse? Sence bu yüzden mi aniden döndü ve orada geçirdiği zamandan hiç bahsetmek

istemedi?" Saçma geldiğini, imkânsız mantık sıçramaları yaptığını biliyordu ama duygularını dizginlemek zordu.

"Bunlardan herhangi biri doğru olsa bile, gerçekten de kim olduğunu aramak için Fei'ye gitmeli misin?" Nian'ın gözleri endişeye büründü, ince parmakları bardağını sıkıca kavradı. "Daha önce hiç oraya gitmedin, A-jie ve tehlikeye düşersen seni koruyacak kimse olmayacak."

Ying gülümseyerek kız kardeşini rahatlatıp havayı yumuşatmaya çalıştı ama dudaklarını zar zor oynatabildi. "Bana bir şey olmayacak. Mümkün olduğunca dikkatli olacağım ve kendimi bir çocuk gibi gizleyeceğim, tıpkı A-ma'ya Kamar'a yaptığı gezilerde seyyar bir tüccar olarak eşlik ettiğim gibi. Yumruk atmada veya kılıç kullanmada çok iyi olmadığımı biliyorum ama bir yelpazem var, değil mi? Tamamen savunmasız sayılmam."

Nian bir şey söylemek için ağzını açsa da sonra tekrar kapattı, ela gözlerinde bir teslimiyet ifadesi belirdi. "Ne zaman gidiyorsun?" diye sordu.

Ying şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Beni durdurmaya çalışmayacak mısın?"

Küçük kız kardeşi başını iki yana salladı. "İkimiz de bunun çoktan kaçınılmaz bir sonuç olduğunu biliyoruz, değil mi?" dedi. Zira Ying inatçılığıyla ünlüydü.

Ying hüzünle gülümsedi ve başını kız kardeşinin omzuna yasladı. Sıcaklık rahatlatıcıydı, ona tüm bunlarda yalnız olmadığını hatırlatıyordu. Fincanını dudaklarına götürdü ve içti. Bu süt, geceleri uyuyamadıklarında annelerinin onlar için hazırladığı sütle aynı tadı veriyordu. Keşke anneleri hâlâ burada olsaydı da sırtını sıvazlayıp bunun sabah olduğunda kaybolacak bir kâbus olduğunu söyleseydi.

"Ula klanı gelecek hafta geliyor. Wen, Ula reisini etkilemeye çalışmakla o kadar meşgul olacak ki başka hiçbir şey umurunda olmayacaktır," dedi Ying. "Ben de o zaman yani

herkesin dikkati dağılmışken gideceğim. Wen sorarsa hiçbir şey bilmiyormuş gibi davran. Öfke nöbeti geçirdiğim için Kamar'a gezmeye gittiğimi düşünür."

"Yardım etmemi istediğin bir şey var mı?" diye sordu Nian, kocaman gözleriyle ablasına ciddiyetle bakarken.

Ying hayır demek üzereydi ama sonra dilini tuttu. "Wen, suikastçıdan kaptığım yeşim kolyeyi ele geçirdi. Onu sunağın yanındaki dolaba kilitledi. Anahtarı almama yardım edebilir misin?"

Nian aileinin kıyafetlerinin yıkanmasına yardım ederdi, bu da Wen'in gerine ve eşyalarına düzenli olarak erişebildiği anlamına geliyordu.

Kardeşi tereddüt etmeden başını salladı. "Kendini tehlikeye atmayacağına söz ver," diye uyardı. "Bir şey keşfettiğin anda eve haber ver ki yardım edebilelim, tamam mı? Wen'i ikna etmene yardım edeceğim, söz veriyorum."

Ying, Nian'ın saçlarını okşamak için uzandı. "Acaba hangimiz büyüğüz?" diye espri yaptı.

"Abka Han'ın ailemizin doğum sırasını kutsarken hata yaptığını daha önce de konuşmadık mı?" diye şaka yaptı Nian. "Sen yokken burası için endişelenme. Ben küçük olanlara bakarım ama eminim, Min seni durmadan isteyecektir. Seni ne kadar sevdiğini biliyorsun. Wen ona dövüş sanatları öğretmeye çalışıyor ama tek istediği pervasız ablası gibi uçurumdan atlamak. Dürüst olmak gerekirse, bu klanın ikinci bir Aihui Ying'e dayanabileceğini sanmıyorum"

Kız kardeşler, çocukken birçok soğuk kış gecesinde yaptıkları gibi güldüler, ikisi de bunu bir daha ne zaman yapabileceklerini bilmiyordu.

Ula Birliği bulutsuz bir günde büyük bir ihtişamla Huarin Limanına ulaştı. Dört görkemli çıtalı yelkeni ve buhar gücüyle

çalışan pervaneleriyle devasa dalgalar yaratan, küçük ticaret gemilerinin üzerinde gururlu bir tavus kuşu gibi yükselen büyükçe bir gemiyle yola çıktılar. Alacakaranlıkta odun ateşleri yakıldı ve müzisyenler onur konuklarını karşılamak için ziyafetin başladığını işaret eden davullar çalmaya başladılar. Dansçılar dönen etekleri ve şıngırdayan çanlarıyla ateşin etrafında dönüyor, köylüler yemek ve içecekle ziyafet çekiyor, gürültülü sesler havada yankılanıyor ve köyün sınırındaki ovalar hızla bir şenlik sahnesine dönüşüyordu.

Köydeki herkes gerlerini bırakıp ovalara gittiğinden, kıvrak bir kişinin karanlığın içinden reisin çadırına doğru fırladığını kimse görmedi.

Ying her zamanki cübbesini, babasıyla Huarin'den dışarı çıktığı gezilerde giydiği birtakım erkek kıyafetleriyle değiştirmişti. Böylece bir erkek kalabalığının arasında daha az dikkat çekecekti. Saçları, Wen'in sevdiği şekilde, kızların genelde taktığı renkli boncuklu başlıklar olmadan, sayısız düz örgüyle arkaya bağlanmıştı ve yanaklarında veya dudaklarında herhangi bir kırmızılık yoktu.

Bu gece Huarin'den ayrılan bir kargo gemisi vardı ve bu gemiler genellikle ücret karşılığında birkaç yolcu kabul ederdi. Antaran adalarında yalnız kadın gezginler çok daha nadir olduğu için, kılık değiştirmenin Huarin'den Fei'ye mümkün olduğunca az dikkat çekerek yolculuk etmesine olanak sağlayacağını umuyordu.

Sırtına sıkıca bağlanmış bir bohça vardı, içi birkaç takım elbise ve böyle bir an için sakladığı gümüş *tael*lerle* doluydu. Yelpazesi rahatça bir kolunun içine kaydırılmış ve babasının defteri giysilerinin altına sıkıca sarılmış, çarpan kalbine bastırılmıştı. Elinde, Nian'ın bu sabah erken saatlerde kardeşinden çaldığı bir dizi bronz anahtar vardı.

* *Tael*, Çin ağırlık ve para birimi sisteminin bir parçasıdır.

Yakınlarda kimsenin olmadığından emin olduktan sonra Wen'in gerine girdi ve hızla dolaba doğru ilerledi. Dördüncüsü tık sesi çıkarmadan önce ağır asma kilitte birkaç anahtar denedi. Siyah yeşim kolye tam da Wen'in koyduğu yerde duruyordu. Ying alaycı bir şekilde güldü. Tam da Wen'den beklediği gibi, aralarında geçen konuşmanın ardından bu konuyu bir daha düşünmemişti.

Ama dikkatini çeken başka bir şey daha oldu. Kolye, tıpkı altındaki sırları saklayan bir kağıt tutucu gibi fildişi bir zarfın üzerinde duruyordu.

Ying, kolyeyi cübbesinin çapraz uzanan yakasının içine yerleştirdikten sonra zarfı aldı. Alıcının adı yoktu, sadece boş bir kutu vardı.

Meraklandı.

Ying'in gözleri etrafta dolaştı. Çevrenin sessiz olduğuna ikna olduğunda zarfı açtı ve mektubu dikkatlice çıkardı. Kendinden emin ama kayıtsız fırça darbeleri pirinç kâğıdının üzerinde uçuşuyordu.

Aihui Shan-jin'in ölümüne dair durumu daha fazla kurcalamayın yoksa Aihui klanı bu fırtınadan sağ çıkamaz. Klan arkadaşlarınızın kanının elinize bulaşmasını istemezsiniz.

Sadece birkaç basit karakter ama değeri kurşun kadar ağır.

Demek Wen bu yüzden araştırmayı reddediyor. Korkuyor.

Ying titreyen parmaklarıyla incecik sayfanın bir köşesini sıkıca kavradı. Bakışları nihayet sol alt köşeye damgalanmış mührün üzerinde sabitlenmeden önce satırları tekrar tekrar okudu. Asil klanlardan birine ait bir aile mührünü anımsatan o kareye benzer, kan kırmızısı baskının ötesinde gönderene dair hiçbir belirti yoktu. Mührü kaldırdı, mührün sınırları içinde oluşan çizgisel düzene gözlerini kısarak baktı. Açık ağzının

içine yerleştirilmiş tekil bir karakter olan *sha* ile bir tür hayvanın stilize edilmiş bir tasvirine benziyordu. Altında küçük, neredeyse okunamayan bir metin vardı: *Bu denizler, uçması gerekenleri asla yakalayamaz.*

Boğazı kurudu. Bunu tanımaması imkânsızdı çünkü Ying kendi el yazısı üstünde çalışırken de tam olarak aynı ifadeyi kullanırdı.

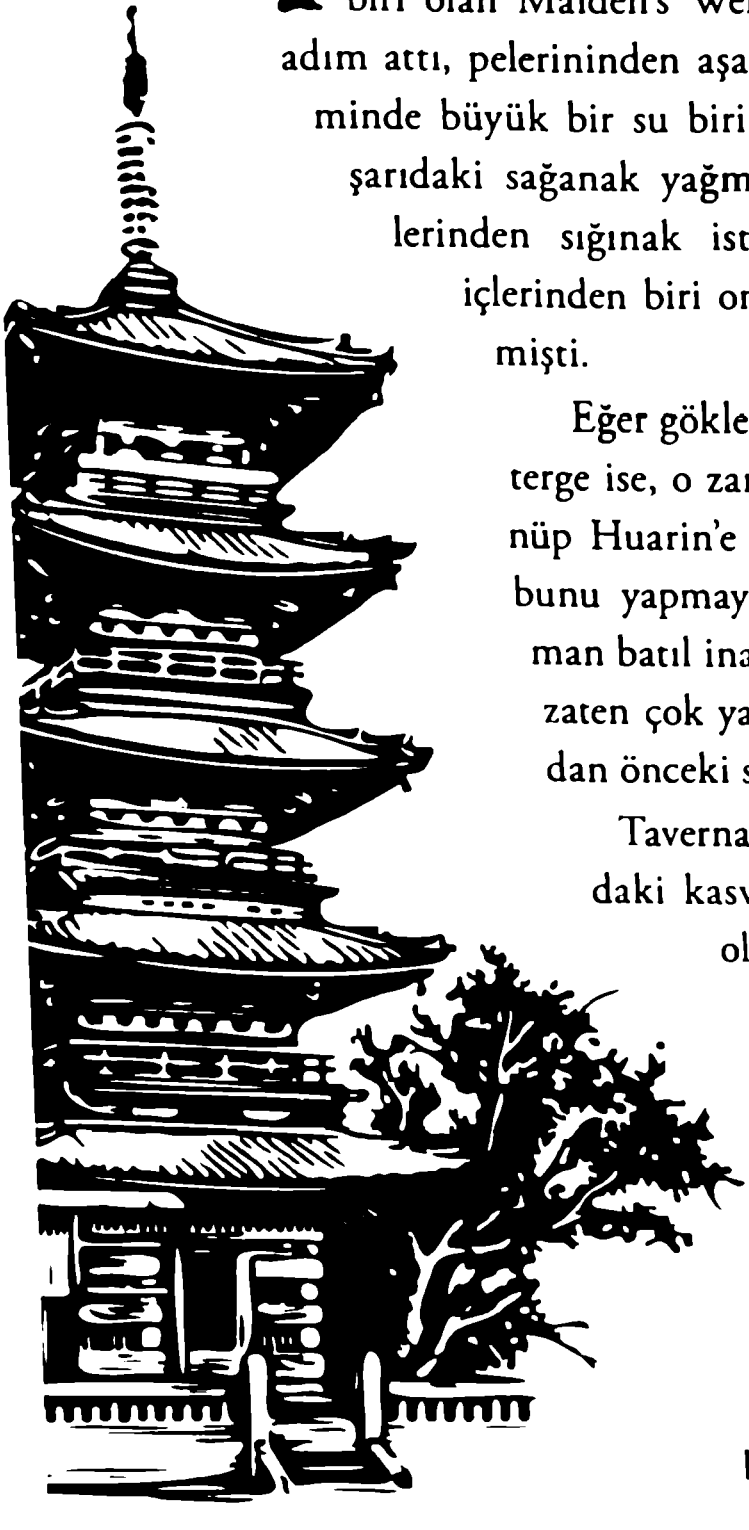
Bu, Mühendisler Loncasının sloganıydı. Kendi babasının da ona uygun şekilde yaşadığı slogan.

Loncayla bağlantısı olan biri, kardeşini babasının cinayeti için adalet aramaması konusunda uyarıyor, tehdit ediyor ve sonra babasının çok değer verdiği mantrayı imzalıyordu. İronikti.

Ying'in damarlarındaki öfke soğuyarak kararlılığını sağlamlaştırdı. Ailesinin trajedisinden sorumlu olanı bulacaktı. Mektubu tekrar zarfa koydu ve yeşim kolyeyle birlikte cübbesinin altına sakladı. Onu bekleyen bir gemi vardı, Fei'nin başkentine ve Mühendisler Loncasına giden bir gemi.

Düzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 3

Ying, Muci Adası'ndaki en büyük tavernalarından biri olan Maiden's Well'in açık kapısından içeri adım attı, pelerininden aşağı akan yağmur ahşap zeminde büyük bir su birikintisi oluşturuyordu. Dışarıdaki sağanak yağmurda kalpsiz Muci sakinlerinden sığınak istemeye çalışmış, sonunda içlerinden biri onu bu tavernaya yönlendirmişti.

Eğer göklerden gelen işaretler bir gösterge ise, o zaman belki de Ying geri dönüp Huarin'e geri yelken açmalıydı ama bunu yapmaya niyeti yoktu. Hiçbir zaman batıl inançlı biri olmamıştı. Ayrıca, zaten çok yaklaşmıştı. Başkente varmadan önceki son durağı Muci'ydi.

Tavernanın içi sıcacıktı ve dışarıdaki kasvetli durumla tam bir tezat oluşturuyordu. Ying, ana salonun ortasındaki kükreyen şömineye minnettarlıkla baktı ve bazıları diğerlerinden daha sarhoş olan neşeli müşterilerle dolu birçok masayı hızla inceledi. Huarin'deki Roya'nın tavernası daha büyük bir gere benziyordu. Tek farkı, burası

Fei mimarisini yansıtan, sağlam, silindirik sütunlarla desteklenen kiremitli bir çatıya sahip dikdörtgen şeklinde, daha kalıcı bir yapıydı.

Başkente en yakın ada olarak Muci, Fei'nin etkilerini diğer adalardan çok daha fazla yansıtıyordu. Ayrıca kıyılardaki en büyük ticaret hacmine sahipti. Bu da halkının nasıl zengin ve neden küstah olduğunu açıklıyordu.

Ying, renkli görüntüler ve sesler karşısında hayrete düşerek girişte uzun süre öylece durdu. Salonun uzak köşesinde bir mekanik topluluk müzik çalıyordu, buharla çalışan ahşap müzisyenlerin parmakları, biraz sert ama yine de hoş bir ritimle zither ve pipanın tellerine dokunuyordu.

"İçki içmeye mi geldin?" dedi tiz bir ses, tavernanın gürültüsünü keskin bir bıçak gibi keserek. Ses, ellerini kalçalarına dayamış ve başını yana eğerek Ying'i cırcır böceğini inceler gibi inceleyen şişman bir kadına aitti. "Eğer öyleyse içeri gir, değilse dışarı çık. Girişi kapatıyorsun."

"Evet, öyle," diye cevapladı Ying birkaç adım içeriye doğru kayarak. "Üzgünüm. Şehir dışından geliyorum."

"Fark ettim." Kadın, iki adamın oturduğu masadaki boş bir sandalyeyi işaret etti. "Geriye kalan tek yer orası, otur ya da git. Sipariş fişleri masada. Hazır olduğunda, mutfağa gönder." Başının üstünden geçen müşterilerin siparişlerini taşıyan küçük bambu tüpleri mutfağa doğru hızla gönderen karmaşık ahşap ray ağını işaret etti.

Ying, başlığını çıkardı ve pelerinini girişteki askılardan birine astı. Kalabalık alanda yolunu bulup kendisine tahsis edilen boş koltuğa yanaştı. Masadaki adamlar o oturduğunda gözlerini bile kırpmadılar, bu da kılık değiştirmesinin işe yaradığı anlamına geliyordu. Dağınık görünümü muhtemelen yardımcı olmuştu. Ayrıca erkeklerin daha yumuşak hatlara sahip olması alışılmadık bir durum değildi çünkü hepsinin yüzlerindeki

çizgileri sertleştirecek ve ciltlerini daha sert, güneşte yanarak kahverengiye dönüştürecek uzun saatler süren dövüş sanatları eğitimi alması veya çiftlik işlerinden geçmesi gerekmiyordu.

Sıcak fermente süt ve bir kâse buharda pişirilmiş koyun köftesi siparişi karaladı, ardından fişini bir bambu tüpe doldurdu ve dikkatlice yukarıdaki raylara yerleştirdi. Tüp, bir dizi dönen dişli çark tarafından önceden belirlenmiş bir yol boyunca hassas bir şekilde hareket edip sonunda mutfağa açılan küçük bir pencereden kaybolana kadar arkasından hayretle baktı.

İçindeki hayalperest canlandı. Eğer bu tür icatlar Muci'deki bir tavernada bile kullanılıyorsa, o zaman başkentteki gerçeklik ancak çok daha iyisi olabilirdi. Babasının atölyesinin ötesinde, Huarin ve diğer dış adalarda bu tür bir teknolojinin kullanımı çok az ve çok enderdi. Çoğunun karşılayamayacağı kadar maliyetliydi ve mühendislik yeteneği başkent tarafından bencilce kullanılıyordu. Bu yüzden çevre adalarda bu tür karmaşık teknolojik sistemleri sürdürebilen neredeyse hiç mühendis yoktu.

"Kamar'dan ayrılmadan önce bir dua ritüeli yapmamız gerektiğini söylemiştim," dedi masasındaki adamlardan biri arkadaşına, ince bıyığı hoşnutsuzlukla seğirirken. "Bu yağmurlu hava bizi en az birkaç gün geriye atar. Fei'ye vardığımızda ürünlerimiz çürümüş olur!"

"Burada satmayı deneyebiliriz. Çok iyi bir fiyata satmayız belki ama en azından zarar etmeyiz."

"Bunu, onu satacak birini bulabileceğimizi varsayarak söylüyorum. Fiyatlar konusunda haklısın. Stoklarımızı Mühendisler Loncasına satmayı umuyordum. Seçmelere adaylar akın ettiği için tedariklerini artırmak isteyeceklerdir. Bize çok iyi bir fiyat verebilirlerdi!"

Mühendisler Loncası mı?

Ying kulaklarını dikleştirerek onlara baktı.

"Affedersiniz," diye sözlerini kesti. "Mühendisler Loncası mı dediniz? Fei'deki mi?"

İki adam döndü, masalarında üçüncü biri olduğunu yeni fark etmişlerdi. Bıyıklı adam kaşlarını çattı. "Elbette Fei'deki. Başka var mı?" diye cevapladı.

"Peki ya seçmelere gelen adaylar? Loncanın yıllık çıraklık seçmeleri bitmedi mi?" diye sordu Ying.

Adam yüksek sesle homurdanarak, "Sen bir mağarada falan mı yaşıyordun? Seçmeler daha başlamadı bile! İki hafta içinde başlayacak," dedi.

"Gerçekten mi?" Ying'in gözleri parladı. Başkentten gelen haberler Huarin'e dedikoducu ağızların oluşturduğu kırık bir zincirle geliyor, bu yüzden her zaman doğru olmuyordu.

"Söylediklerimi dinlemiyor muydun?" diye çıkıştı adam, başını iki yana sallayarak. "Yarışmayı düşünüyorsan, o zaman bunu unutmanı öneririm. Yarın kayıtları kapatıyorlar. Buradan en hızlı tekneye binsen bile başaramazsın." Sabırsızlıkla cıkladı, sonra arkadaşıyla sohbetine devam etmek için arkasını döndü.

Ying gürültülü tavernada bir kez daha görünmez bir figüre dönüştü ancak aklı bunu umursamayacak kadar meşguldü.

Çıraklık sınavı.

Dışarıdan birinin Mühendisler Loncasına girmesinin tek yolu buydu. Bunu çok kez hayal etmişti, mühendislerin prestijli saflarına katılıp tıpkı babası gibi bir lonca ustası olmayı. Aklına saçma bir düşünce geldi. Şimdiye kadar kendini bir erkek çocuğu olarak gizlemeyi başardığı için belki de lonca sınavına da gizlice girebilirdi?

Adamın söylediklerini hatırladığında gözlerindeki ışık söndü. Fei'ye vardığında seçme kayıtları kapanmış olacaktı. O kapı her zaman olduğu gibi ona kapalıydı.

Belki de bu, Abka Han'ın ona sürekli olarak kendisine ait olmayan şeyleri hayal etmek yerine, kendi kaderini kabul etmesini söylemesinin bir yoluydu.

Tam o sırada siparişi geldi. Yiyecekler, kasvetli bir akşam için sıcacık ve rahatlatıcıydı ancak zengin, baharatlı tatlar Ying'in dikkatini kafasının içinde dönen düşüncelerden alıkoymaya yetmedi. Yemeğini dalgın dalgın çiğnerken gözleri taverna salonunda gezindi.

Sonra onu gördü.

Bir adam içeri girdi, koyu saçlarından ve kasvetli siyah cübbesinden yağmur sularını silkeledi. Dikdörtgen bir yüzü, kalın kaşları ve hafifçe sola doğru eğimli bir burnu vardı. Sol gözünde tek bir yara izi olmasaydı, taverna sahibi tarafından yeni boşaltılmış bir masaya yönlendirilen herhangi bir müşteri olabilirdi.

Yanında, tehditkâr kafası neredeyse adamın omzuna gelen bir yaratık yürüyordu. Pas rengi kürkü olan dokuz kuyruklu bir tilkiydi bu ve bronz kuyrukları gururla bir yelpaze gibi açılıyordu. Gözlerinden sadece biri kalmıştı, diğeri muhtemelen kendi sinsi işlevinin yerini alan parlak bir metal yuva ile değiştirilmişti.

Bir kimera.

Kimeralar genellikle endişe ve tiksintiyle bakılan, merak uyandıran mühendislik projeleriydi. Canavarlarla makinelerin melezler yaratmak için bir araya getirilmesiyle oluşan ve aslında ikisi de olmayan yaratıklardı. Mühendislikleri son derece zor, bakımları son derece pahalıydı.

Ancak Ying'in dikkatini çeken şey adamın yüzündeki yara izi oldu. Yaşadığı sürece asla unutamayacağı bir yara izi.

Boğuk bir çığlık dudaklarından kaçtı. Çubukları parmaklarından masaya düştü.

Olamaz. Yüzünü sol elinin arkasına saklamak için döndü. *Bu adamın Muci'de ne işi olabilir? Belki de sadece bir tesadüftür ve bu adam o değildir?*

Babasını öldüren suikastçı, zihninde gölgelerin adamıydı. İmparatorluk topraklarından denizleri aşarak hırsızlık yapan biriydi. Sıradan bir Antaran vatandaşı gibi herkesin gözü önünde bir tavernada dolaşması gerekmeyen biri.

Adama bir kez daha baktı.

Gözleri buluştu.

Ying'in dirseği masadaki köfte kâsesine çarptı ve içindekiler masanın her tarafına döküldü. Oturduğu iki adam çığlık atarak sandalyelerinden fırladılar, ani kargaşa herkesin dikkatini onlara çekti.

Ying doğrudan kapıya yöneldi.

Taverna sahibi, Ying'e doğru ilerledi ve onu kolundan yakaladı. "Hey, henüz ödeme yapmadın!"

"Üzgünüm." Ying kesesini aradı ve birkaç bronz sikke çıkarıp kadının etli avucuna bastırdı. Göz ucuyla, yara izli adamın oturduğu yerden kalktığını gördü. Acaba adam o olduğunu anlamış mıydı? Yoksa dikkatini çeken sadece gürültü müydü? Ying yüzünü çevirdi ve rahatlamaya çalıştı. İşler daha da kötüleşmeden dışarı çıkması gerekiyordu.

Tilki ona bakıp tek gerçek gözüyle onu şüpheli bir şekilde inceledi.

"Bedava yemekle kurtulabileceğini sanma. Kimse bunu yapamaz..." Kadın paralarını saymayı bırakıp başını kaldırdı ama artık yanında duran kimse yoktu, sadece sallanan taverna kapıları vardı.

Yağmur bulanık gökyüzünden durmaksızın yağıyor, Ying'in yün cübbesini ıslatıyordu. Islak pelerinini aceleden tavernada bırakmıştı ama bu küçük bir fedakârlıktı. İntikam almak

istiyorsa hayatta kalmalıydı ve bu, uygun bir plan yapana, olayların neden yaşandığını ve tüm bunların arkasında daha büyük güçler olup olmadığını anlayacak zamanı olana kadar babasının katiliyle yüzleşmemesi anlamına geliyordu.

Eşyalarını sıkıca kucaklayarak Muci'nin yabancı sokaklarında dolandı. Arnavut kaldırımlı sokaklar ona evinden ne kadar uzakta olduğunu hatırlatıyordu. Huarin'de sokak yoktu, sadece beyaz çadırların arasında uzanan çimenli patikalar vardı.

Bir şey olmaz. Beni bu hâldeyken tanımamıştır. Tanımamıştır.

Sıradan bir erkek gezgin gibi giyinmişti, son karşılaşmalarında başına taktığı boncuklar ve diğer süsler yoktu ve yağmurdan, ıslak saçları yüzünün yarısını bir perde gibi kapatıyordu. Adam o olduğunu bilemezdi.

Ama korku hâlâ damarlarında dolaşıyor, kalbinin düzensiz bir şekilde atmasına neden oluyordu. Ying takip edilip edilmediğini kontrol etmek için başını çevirdi ve kanı dondu. Orada, puslu yağmur perdesinin ardında karanlık bir silüet duruyor, ayırt edilebilir kuyrukları titrek sokak fenerlerinden gelen ışık parçalarını yansıtarak parlıyordu.

Kimera!

Bu, efendisinin çok geride olmadığı anlamına mı geliyordu?

Ying yavaşça döndü, yürümeye devam ederken adımlarındaki titremeyi gizlemek için elinden geleni yaptı. Arkasındaki yaratığın mekanik ayaklarının taşa çarpmasıyla çıkan kesik sesler, aralarındaki mesafe kapanırken daha da yükseldi.

Koşmaya başladı. Aptalca olabilirdi ama yaratığın onu yakalamasını beklemekten daha iyiydi.

Tilki yüksek sesle uluyarak onu kovaladı.

Ying, uzun ve dar bir sokağa keskin bir dönüş yaptı ve takipçisini yavaşlatmak için hasır sepetleri ve bambu sopaları kenara itti. Kil ibriklerin üzerinden atladı ve çamaşır iplerinin altından

kaydı, çocukken bir suç işlediğinde Roya ve diğer öfkeli köylülerden kaçma alışkanlığının şu an işe yaramasını umdu.

Ama gerçek anlamda et ve kemikten olmayan bir yaratıktan -bir makineden- nasıl daha hızlı koşabilirdi?

Tam köşeyi dönerken tilki havaya sıçradı, ön pençeleri Ying'in sırtına sertçe indi. Ying yüzüstü yere çakıldı. Kimera'nın metal pençeleri etine saplanırken acı tüm vücudunu sardı.

Kendini kurtarmak, arkasını dönmek için çabaladı ama canavarın ağırlığı altında hiçbir şey yapamadı. Başını yağmur suyu ve çamurdan kaldırdığında yaklaşan iri yarı bir adamın gölgesini gördü. Efendisi onlara yetişmişti.

Ying, Abka Han'a, gökyüzündeki anne ve babasına onu korumaları ve yolculuğunun henüz başındayken bu yabancı kasabanın onun son dinlenme yeri olmasına izin vermemeleri için sessizce dua etti. Ancak hayatta kalma şansına olan inancı hızla azalıyordu. Nian haklıydı, karşılaşacağı tehlikeleri hafife almıştı ve arayışı Fei'ye ayak basmadan önce sona erecekti.

Yumruklarını meydan okurcasına sıktı, kaçınılmaz olanı beklerken dudaklarına değen kanın acı, metalik tadını hissetti. Ama sonra...

Güm!

Üzerine yüklenen baskı aniden kalktı. Tilkinin vücudu havaya uçtu, biri onu tekmeledi. Kenarda park edilmiş bir vagona sertçe çarptı. Yaratık acı içinde uludu. Kendini toparlayıp efendisine geri koştu, acınası bir şekilde sızlandı. Suikastçı yerde yatan Ying'e, sonra da görünmeyen kurtarıcısına bir kez daha baktı.

Ying'in bakışları suikastçıya sabitlenmiş hâlde kaldı, kendini başka bir saldırıya hazırladı. Ama gelmedi. Bunun yerine, adam yaralı arkadaşıyla birlikte yağmurun ardında görüş alanından kayboldu.

"İyi misin?" diye yumuşak bir ses ona seslendi ve aniden yağmur damlaları kayboldu.

Tepesindeki onu yağmurdan koruyan sararmış kâğıt şemsiyeye baktı.

Genç bir adam ona bakıyordu, gri gözlerindeki soğuk ve mesafeli bakış, endişe dolu sözlerle keskin bir tezat oluşturuyordu. Koyu renk örgülü saçları, kulak memelerine tutturulmuş iki altın manşeti vurgulayan gümüş bir taçla başının arkasına toplanmıştı. Omuzlarından sarkan siyah kürk bir pelerin, gümüş bir broşla yerine tutturulmuştu. Ayı kürküne benziyordu ve ayı kürkü, dokuz adada da bir kol ve bir bacağa mal olan bir şeydi.

Kimerayı tekmeleyen oydu. Sert bir metalden yapılmış canavarı *tekmelemiş* ve onu havaya savurmuştu.

Belki de bu, suikastçının geri çekilmek için yeterince tehdit hissetmesine neden olmuştu.

"Evet, evet, teşekkür ederim," diye cevapladı Ying, saldırganının gerçekten gittiğinden emin olmak için endişeyle etrafına bakarak.

Sokaklar boştu. Sanki her şey bir sanrıymış gibi etrafta kimse yoktu. Rahat bir nefes aldı.

"Bu . . . " Genç adam eğildi ve yerden *Aihui* karakterlerinin oyulmuş olduğu küçük bir yeşim kolyeyi aldı.

Ying kaygılandı. "O benim!" diye haykırdı Ying, aceleyle klan kolyesini ondan geri alıp ayağa kalkarken. Kimera üzerine atladığında kemerinden kaymış olmalıydı. Kurtarıcısına şüpheli bakışlar attı, bu yabancının da tehlikeli olabileceğinden endişe ediyordu.

"Birini mi kızdırdın?"

"Affedersin?"

"Kimera. Bir saniye sonra gelseydim kafanı koparabilirdi," dedi adam. Adam onu, sanki böyle bir saldırıyı hak edecek

kadar değerli olup olmadığını ölçmek istercesine, baştan ayağa süzdü. Gördüklerinden pek etkilenmemiş gibiydi. "O büyüklükte ve kalitede bir kimera ancak soylular tarafından sahiplenilebilir. Sanırım seyahat eden bir soyludan çalmadın, değil mi?"

"Elbette hayır!" diye karşılık verdi Ying, yüzünü rahatsızlıkla buruşarak. Hırsız olduğunu nasıl düşünebilirdi? Sonra cübbesini kaplayan lekeleri gördü ve öfkesi biraz olsun söndü. Kılık değiştirmesi konusunda endişelenmesine bile gerek yoktu çünkü kimse o pisliğin altında nasıl bir insan yattığını söyleyemezdi. Hatta Nian bile onu bu zavallı hâliyle tanıyamayabilirdi. "Hayatımı kurtardığın için tekrar teşekkür ederim. Sana bir minnet borcum var," diye mırıldandı ve gitmek için arkasını dönmeden önce adamın önünde saygıyla eğildi. Rezil olmaya devam etmek yerine, buradan olabildiğince çabuk defolup gitmesi en iyisiydi.

"Bekle."

Durdu, adamın başka ne söyleyeceğini merak etti. Eğer ondan kendisine sikkeyle ödeme yapmasını istiyorsa, başı belaya girecekti çünkü seyahat masrafları için bile o kadar parası yoktu.

"Buna bakılsın ister misin? Eğer baktırmazsan oldukça hızlı bir şekilde iltihaplanabilir," dedi adam Ying'in sırtını işaret ederek.

Ying, sağ omzunun üzerinden hızlıca bir bakış attı ve tilkinin keskin pençelerinin geride bıraktığı kanlı pençe izlerini ancak o an hatırladı. Korku, acıyı uyuşturmak için harikalar yaratıyordu.

"Gemimde bir doktor var. Eğer sakıncası yoksa yaralarını tedavi etmene yardımcı olabilir."

Ying tereddüt etti ve adama tedirginlikle baktı. Bir yabancı neden bu kadar nazikti? Gizli bir amacı mı vardı? Hemen bu

düşünceyi bir kenara itti. Suikastçıyla karşılaşması onu yeterince telaşlandırmıştı.

Muci'de ilaç satın almak, harcamaya razı olduğundan çok daha fazlasına mal olurdu ancak yaralarını tedavi ettirmeden bırakmak da arayışını rayından çıkarabilirdi. Eğer biri yardım teklif ediyorsa, -elbette önlemler alarak- kabul etmesi kendi lehine olurdu.

"Kendi yaralarımı nasıl tedavi edeceğimi biliyorum," dedi. "Ancak gerekli bitkileri elde etmek için biraz yardıma ihtiyacım var. Muci'de yaşamadığım için bitki uzmanlarının nerede olduğunu bilmiyorum."

Bir doktorun kendisini muayene etmesini sağlayarak kimliğini ifşa etme riskini göze alamazdı ancak tıbbi bitkileri ücretsiz olarak sağlayabilecekse, neden olmasındı? Bu adamın kıyafetine bakılırsa, kesinlikle ona biraz verebilirdi.

"Elbette." Adam kuzeyi işaret etti. "Gemim o tarafta duruyor. Buradan çok uzak değil." Döndü ve sokağın aşağısına doğru yöneldiğinde Ying de aceleyle onu takip etti.

Yürürken gözleri bir o yana bir bu yana gidip geliyor, suikastçının ve korkunç canavarının bir sonraki dönemeçte pusuda beklememesi için dua ediyordu. Önünde onu hangi yeni tehlikelerin beklediğini bilmiyordu ama şu anda bir arkadaşının olduğunu bilmek güven vericiydi. Bu arkadaşın güvenilir olup olmadığı başka bir zamanın sorusuydu.

Kurtarıcısının *gemisini* gördüğünde Ying'in çenesi neredeyse yere düşecekti.

Bu, sıradan bir gemi değildi, bir *hava gemisiydi.*

Hava gemilerini sadece uzaktan görmüştü, bulutların arasında yüksekte süzülürken siyah küre şeklindeki motorları gürültülü bir şekilde vızıldardı. Arada sırada Huarin uçurumlarının yanından geçip giderlerdi, önemli işlerini yaparken

köyünün varlığından bile habersizlerdi. Hava gemileri de tıpkı az evvel onu öldürmek üzere olan kimeralar gibi, yalnızca Fei ve daha zengin Antaran klanlarının karşılayabileceği bir lükstü.

Ying, önünde beliren geminin siyah gövdesine hayranlıkla baktı. Güverte görevlileri, önlerindeki yolculuğa hazırlanmak için hava yastıklarını kaen gazıyla doldururken birbirlerine talimatlar savurup etrafta koşuşturmakla meşguldüler. Devasa depo, geminin gövdesinin tamamen üzerinde asılı kalana kadar şişti ve onu yere bağlayan iplerden kurtulmaya çalıştı.

Yağmur durmuş, bulutlar güneş ışınlarının geçmesine izin vermek için dağılmıştı. Balonun siyah ipek yüzeyindeki gümüş kobra amblem parıldıyor, rüzgâr yüzeyini dalgalandırdıkça ışığı yansıtıyordu. Geminin pruvasından ahşap bir figür başı uzanıyordu. Bu sırtını zarif bir eğriyle kıvıran aynı siyah kobraydı.

"Kobra Düzeni," diye fısıldadı Ying. Antaran Başkomutanlığı'nın askeri kolu. "Sancaktar mısın?" diye sordu genç adama.

Adam cevap vermek için ağzını açtı ama bir bağırış onu böldü: "Efendim, işte buradasınız!" diye bağırdı başının arkasından uzun bir örgü sarkan sıska bir görevli onlara doğru koşarak. "Nerelerdeydiniz? Çok endişelendik! Benim de sizinle gelmeme izin vermeliydiniz."

"Bana ne olabilir ki? Gerçi oldukça *ilginç* bir karşılaşma yaşadım," diye cevapladı adam, Ying'e yan yan bakarak. "Nergui, doktor nerede? Onu getir de şuradaki..." Durakladı, sanki doğru kelimeyi arar gibiydi."...*arkadaşıma* bir baksın. Sırtında ilgilenilmesi gereken birkaç çizik var."

"Arkadaş mı?" diye kekeledi Nergui ve Ying'e kendisini sıradan bir karınca gibi hissettiren buyurgan bir bakış attı. "Ama eğer daha fazla gecikirsek bir sonraki dolunaydan önce sevkiyatı Fei'ye ulaştıramayız!"

"Fei mi?" Ying'in kulakları dikleşti. "Fei'ye mi gidiyorsunuz?"

Genç adam başını salladı, gözlerinin köşeleri fark edilmeyecek şekilde seğirdi. "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Ben de Fei'ye gidiyorum ama fırtına nedeniyle gemilerin birkaç gün yelken açamayacağını söylediler," dedi Ying. "Bugün gidiyorsan ben de seninle gelebilir miyim? Yolculuğun ücretini ödeyebilirim, yemin ederim." Bohçasını karıştırdı ve bir dizi sikke çıkardı. "İşte yirmi sikke Bu yeterli olmalı..."

Geminin kıç tarafındaki bir kargaşa Ying'in dikkatini dağıttı ve dönüp birkaç paniklemiş güverte görevlisinin kargo ambarına doğru koştuğunu gördü.

Genç adam karmaşanın yaşandığı yere doğru yürümeye başlarken Ying de adamın huysuz yardımcısıyla birlikte hızla koştu. İskeleden yukarı yürüyüp itişen adamlarla dolu olan ambara girdiler.

Gemi görevlileri genç adamın yaklaştığını görünce hemen yanlara doğru çekilip yolu açtılar.

Bir adam döşeme tahtalarında kıvranıyordu, sağ ön kolunu kavrarken yüzü acıdan kıpkırmızı olmuştu. Ying'i dehşete düşüren şey adamın elini kaplayan kocaman kanlı sivilcelerdi.

İrinleşen yara, sanki bir şey derisini kemiriyormuş gibi koluna doğru yayılıyordu. Yanında kalın bir inek derisi tabakasına sarılı, kenarındaki küçük bir delikten gümüş bir sıvı sızan bir bambu fıçı duruyordu. Namlunun altına, üzeri yağla kaplı büyük bir deri levha yerleştirilmişti.

Kurtarıcısı, kıvranan adama doğru yürüdü ve koyu kaşlarını hafifçe çatıp beline uzandı.

Gümüş bir ışıltı Ying'in gözlerine güneş ışığını yansıtarak onu bir anlığına kör etti. Yüksek bir çığlık duyuldu ve görüşü netleştiğinde, yerde yatan ve sahibinden kopmuş iltihaplı ele dehşet içinde baktı. Sancaktarın elinde tuttuğu bıçağın üzerinden ince bir kan şeridi aşağı doğru kayıyordu.

İki adamın öne çıkmasını işaret etti. Yaralı yoldaşlarını kaldırıp onu sürüklediler. Arkasında bir kan izi kaldı. Sancaktar, kılıcının yüzeyini bir bezle sildi, sonra temiz yüzünde tek bir kas bile seğirmeden onu tekrar kınına soktu.

Ying, kopmuş ele dehşet içinde bakmaya devam etti. "Beile-ye." Diğer adamlar eğilip hep bir ağızdan selamladılar.

Beile-ye?

Ying, bir anlığına kopmuş uzvu unutarak şok içinde arkadaşına döndü. Altın madenine mi yoksa eşek arısı kovanına mı çarptığını, hayatını kurtarıp kurtaramayacağını ve Başkomutan'ın oğullarından biriyle başkente gitmek için bir yol bulup bulamayacağını bilmiyordu.

Genç adam formaliteleri bir kenara bırakmak için elini salladı. "Ne oldu?" diye sordu, sesi o kadar sakindi ki Ying'in bir adamın kolunu kestiğine tanık olup olmadığından şüphe etmesine neden oldu.

"Bu korkunç!" diye bağırdı Nergui, kollarını, sızdıran varilin etrafında sallayarak. "Başkomutan *hiç* memnun olmayacak. Bunu kim yaptı?" Toplanan kalabalığa baktı, yüzlerinde herhangi bir suçluluk belirtisi aradı. "O beceriksiz aptal mıydı? İşlediği suç için onu ölüme terk etmeliydim."

Sözlerindeki duyarsızlık Ying'i bir balyoz gibi vurdu. Bir insanın hayatı bir varilden daha az önemliydi.

Sızarak bronz deri üzerinde biriken gümüş sıvıya baktı. Damladığı delik biraz daha büyümüş gibiydi.

Efsanevi ming-roen cevheri.

Zararsız parıltı onu kendine doğru, tıpkı yoldan geçen birine fısıldayan bir şeytan gibi çekti. Babasının günlüğündeki açıklamalar, bu öngörülemez kaynağı barındırmak ve taşımak için ana hatlarını çizdiği fikirler aklına geldi. Fıçının yanına yürüdü ve açık ağzından içindeki gümüş havuza baktı.

Fıçının içini iyi yağlanmış bir deri tabakasıyla kaplamışlardı, cevherin aşındırıcı özelliklerine karşı en dayanıklı malzemelerden biriydi. Aynı şey, fıçının çerçevesinin yapıldığı bambu için söylenemezdi. Delik olmasa bu deri, sıvı cevherin bambu çerçeveyle doğrudan temas etmesini engellerdi ancak yan tarafındaki delik bu özenli yapıyı mahvetmişti. O ağır ağır akan damlaların hızla bir dereye dönüşmesi uzun sürmezdi.

"Boş varillerimiz var mı?" diye sordu Nergui.

"Hayır, efendim," diye cevapladı adamlardan biri. "En sonuncusunu kullandık."

"Sorun değil," dedi Beile sakin ve monoton bir sesle. "Adamlara tüm varili gömmelerini söyle. Kimse kazara kazmasın diye yeterince derin olduğundan emin ol."

Ying kargo ambarına hızlıca bir göz attı.

"Bir dakika," diye seslendi.

Herkes ona döndü, bu yeni gelen zayıf tipe şüpheyle bakıyorlardı.

"Ben kurtarabilirim belki," dedi.

Nergui homurdandı. "Mühendisler Loncasındaki ustalar bile buna bir çözüm bulamaz. Senin gibi bir dilenci çocuk ne bilebilir ki? Bir varil bir kez tehlikeye girdiğinde değersizdir. Gemiden indiremezsek, gövdeyi delip geçer! Kanayan iltihaplardan ölmek isteyen başka bir yarım akıllıyla uğraşacak vaktimiz yok."

Ying onu duymazdan geldi ve yakınlarda gördüğü bir alet kutusuna doğru koştu, tahta bir cıvata çıkardı. Bazı kargo sandıklarında paketleme malzemesi olarak kullanılan bir avuç saman aldı, silindirik cıvatanın etrafına sardı. Sonra, kolundan bir pamuklu kumaş şeridi kopardı ve onu en dıştaki katman yaptı. Küçük kütüğü göz hizasına tuttu, kesitini dikkatlice değerlendirdi.

Birkaç dakika içinde, cevher varilin biraz daha fazlasını yaktığında, muhtemelen sığacaktı.

"Buralarda at yağı veya domuz yağı var mı?" diye sordu.

Adamlar talimat almak için Beile'ye döndüler ve o da hafifçe başını salladı. Birisi hemen koştu ve birkaç dakika sonra geminin mutfağından bir şişe domuz yağıyla geri döndü.

Ying şişeyi adamdan aldı ve dikkatlice yeterli miktarda yağı deliğin üzerine döktü. Fıçının önünde çömelerek, delik doğru boyuta gelene kadar bekledi.

Tıkaç yerine oturdu.

Herkes nefesini tutarak varile baktı. Hemen hemen hepsi geçici tıpanın erimesini ve gümüş sıvının tekrar sızmasını bekliyordu ama olmadı.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Beile.

Ying irkildi, genç adamın yanına gelip diz çöktüğünü fark etmemişti.

"Yağ, korozyon sürecini yavaşlatmada büyük rol oynar. Namludaki deri astar bu yüzden işe yarıyor," diye açıkladı. "Ahşap gözeneklidir, bu yüzden daha büyük miktarda yağı emmeye yardımcı olur ve bu da cevheri bambudan daha uzun süre uzak tutabilir. Ancak bu kalıcı bir çözüm değil, birkaç saat sonra değiştirmeniz gerekir."

"İyi bir tahmin," diye mırıldandı Nergui. Buna rağmen Ying'in tasarladığı yöntemi kullanarak birkaç tıpayı hazırda bekletme talimatını hemen verdi.

Arızalı varil, sevkiyatın geri kalanıyla birlikte kargo ambarında kaldı ve herkes sanki bu mola hiç yaşanmamış gibi kalkış hazırlıklarına geri döndü. Beile dönüp dışarı çıkarken Ying de peşinden onu takip etti.

"Nergui, onun için gemide bir kamara ayarla," dedi Beile. "Pardon? Ama Beile-ye..."

"Beni Fei'ye mi götürüyorsun?" diye sözünü kesti Ying.

"Sızdıran varil sorununu çözmeme yardım ettiğin için bunu bir ödeme olarak kabul et. Şeytan cevheri ucuza gelmez, bu yüzden ücretini fazlasıyla hak ettin."

Ağzından küçük bir çığlık kaçtı ama ellerini hemen ağzına bastırdı, kimsenin o tiz çığlıkta bir terslik fark etmemesini umdu. Yine de yüzüne yayılan geniş gülümsemeyi kontrol edemedi.

Yolcu kabinlerine kadar uzanan geminin ana geçidine doğru ilerlediler. Ying sağlam tahtaya adım atmadan önce durakladı.

"Bakmayı bırak ve acele et. Zaman kaybediyoruz," diye hırladı Nergui, onu arkadan sertçe dürttükten sonra iterek geçti ve geçitten yukarı koştu.

Gümüş kobra yukarıdan tehditkâr bir şekilde belirdi ve Ying'e Sekiz Sancak'tan birine ait bir gemiye binmek üzere olduğunu hatırlattı. Mürettebat geminin kıç tarafına bağlı dev pervaneleri çevirirken hava gemisinin motorları kükreyerek çalışmaya başladı.

Tahtaya doğru koştu ancak geminin içine adım atmak üzereyken ayağı ıslak bir yamada kaydı. Bir düşüşe daha hazırlandı ama farkına varmadan bir kol belini sardı, onu sabitledi ve bakışları fırtına öncesi gökyüzünün gölgesine benzeyen bir çift durgun gri gölet misali gözle karşılaştı.

"İyi misin?"

Ying başını salladı, gözleri panikle kocaman açılmıştı. İçgüdüsel olarak genç adamın elinden sıyrıldı ve iki adım geri çekildi.

Beile bir kaşını kaldırdı. "Seninle bir şey konuşmak istiyorum. Islak kıyafetlerini çıkardıktan sonra kamarama gel," dedi. "Doktor... Ona kamarana temiz bandajlar getirmesini söyleyeceğim. Daha sonra ona hangi şifalı bitkilere ihtiyacın olduğunu söylersin."

"Tamam, Beile-ye."

İçinin ürperdiğini hissetti. Neyle ilgili konuşmak istiyordu acaba? Yanlış bir şey mi yapmıştı? Şüphe uyandıracak bir şey mi?

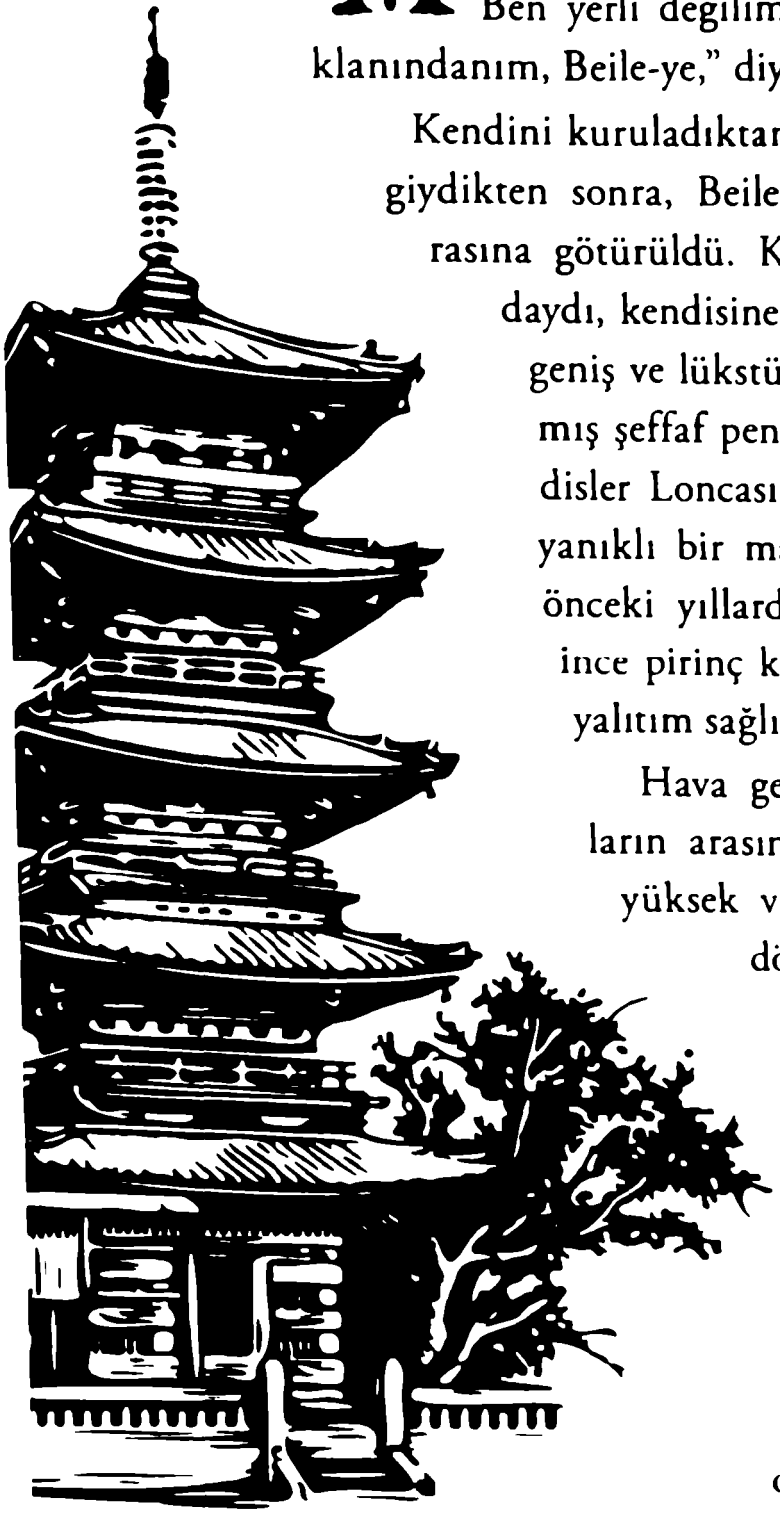
Kolunu ona dolandığını hatırladı ve bu kadar dikkatsiz olduğu için sessizce kendine lanet okudu. Göğsünü sıkıca bağlamıştı, gerçi göğüsleri büyük değildi ama dikkatli bir kişi, bol cübbesinin altındaki belinin belirgin kıvrımını hissedebilirdi. Zaten Kobra Düzeni'nin bir hava gemisinde olmak onun için yeterince riskliydi. İhtiyacı olan son şey, kimliğinin açığa çıkmasıydı.

Arkasından metal zincirlerin takırtısını duydu ve gemi ambarının kapısı yüksek bir sesle kapanarak onları içeri hapsetti. Dar koridorun kenarlarına sabitlenmiş gaz lambaları titreşerek duvarlara uğursuz gölgeler düşürdü.

Artık geri dönüş yok, Ying.

Geriye kalan tek yol ileri gitmekti.

BÖLÜM 4

"Muci yerlisi gibi konuşmuyorsun."

"Ben yerli değilim. Huarin Adası'nın Aihui klanındanım, Beile-ye," diye saygıyla cevapladı Ying.

Kendini kuruladıktan ve yedek bir takım elbise giydikten sonra, Beile'nin emrettiği gibi kamarasına götürüldü. Kamara geminin pruvasındaydı, kendisine tahsis edilenden çok daha geniş ve lükstü. Yun-mu camından yapılmış şeffaf pencereleri vardı. Bu, Mühendisler Loncası tarafından geliştirilen dayanıklı bir malzemeydi ve Antaranların önceki yıllarda perde olarak kullandığı ince pirinç kağıdından çok daha iyi bir yalıtım sağlıyordu.

Hava gemisi alçaktan, ince bulutların arasından geçerken pervanelerin yüksek vızıltısı donuk bir uğultuya dönüştü. En azından mühendisler iç kabinleri ses geçirmez hâle getirecek sağduyuya sahipti.

"Aihui klanı," diye mırıldandı Beile, düşünceli bir şekilde fincanının dibindeki dut yapraklarına bakarak. Odanın ortasındaki maun bir masada

oturuyordu, kendisini daha zarif gösteren ve birinin kolunu kopardıktan sonra gözünü bile kırpmayan o korkutucu karaktere daha az benzeyen, erik rengi ipek bir cübbe giymişti. "Aihui Shan-jin ile akraba mısınız?"

Ying'in sırtı dikleşti. "Babamı tanıyor muydun?"

Odanın bir köşesinde dimdik duran Nergui hemen harekete geçti. "Dördüncü Beile'ye *Beile-ye* diye hitap edeceksin," diye azarladı.

Demek o Dördüncü Beile, diye düşündü Ying.

Beile, Başkomutan'ın hayatta kalan oğullarının ve yeğenlerinin en büyüğüne, dokuz adaya yaptıkları katkılardan dolayı verilen bir lordluk ünvanıydı ve Kobra Düzeni'nin Sekiz Sancağı'ndan birini komuta ederdi. Başkomutanlıkta sadece dört beile vardı ve Ye-yang -sekizinci prens- onların dördüncüsü ve en genciydi.

"Sorun yok, Nergui," dedi genç adam. "Neden bizi biraz yalnız bırakmıyorsun. Aihui ile görüşmek istediğim bazı şeyler var... ."

"Aihui Min."

İsim Ying'in dilinden rahatsız edici bir şekilde yuvarlandı. Huarin'in dışına seyahat ederken sık sık küçük kardeşini taklit ederdi ancak bir Beile'nin önünde bunu yapmak tehlikeli bir ilk adımdı.

Nergui'nin muhtemelen küfürlü sözcükler olan anlaşılmaz bir şeyler mırıldandığını duydu ancak adam yine de itaatkâr bir şekilde kamaradan çıktı. Kapı arkasından kapandığında, Beile fincanını masaya geri koydu.

"Onu umursama. Nergui protokol konusunda çok katıdır. Bu, onun iş tanımının bir parçasıdır. Bana sadece *Ye-yang* diyebilirsin," dedi yumuşak bir sesle. "Sanırım senden çok da büyük değilim ve o unvan, yaşıma on yıl ekliyor."

Ying gülümsemesini bastırdı.

"Peki," dedi, alışılmadık gri gözleriyle onu dikkatlice inceleyerek, "Aihui Min senin *gerçek* adın mı?"

Şu anda kimerik tilkisinden daha korkutucu olabilecek bu kafası karışmış genç efendiye bakarken yüzündeki kan çekildi. Sesi mi? Kılık değiştirmesi mi? Yoksa hava gemisine binerken yaşadığı önceki olay mı kimliğini açığa çıkarmıştı? Toparlanırken kıyafetini yeniden ayarlamakta son derece dikkatli davranmış ancak belli ki bu yeterli olmamıştı.

"Seyahat ederken, özellikle de tek başınayken, neden kendini bir erkek çocuğu gibi gizlemen gerektiğini anlayabiliyorum ancak iddia ettiğin gibi gerçekten Aihui klanındansan o zaman evinden çok uzaktasın. Neden?"

Ying nefesini tuttu, çarpan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Bir Beile'ye yalan söylemenin cezası ölümdü ve kaçmak için yerden bin fit kadar yüksekteydi. Bu yüzden tek şansı doğruyu söyleyip en iyisini ummaktı.

Dizlerinin üzerine çöktü.

"Ben Aihui Ying, Beile-ye. Aihui klanının en büyük kızıyım. Buradayım... çünkü... çünkü..." Burada bulunmasının ve Fei'de ne yapmak istediğinin mantıklı bir açıklamasını bulmak için mücadele etti. "Mühendisler Loncası için çıraklık sınavının başlamak üzere olduğunu duydum ve belki de..." dedi. Sesi bir fısıltıya dönüştü. Belki de yarı gerçek, tam bir yalandan daha ikna edici olurdu.

"Belki de babanın izinden gidebileceğini?" Ye-yang cümleyi onun için tamamladı. "Bu kadar korkmana gerek yok. Büyük sorumluluklar almanın ve bunun için ne kadar ileri gidebileceğinin nasıl bir his olduğunu bilirim." Uzanıp onu kolundan tuttu ve nazikçe ayağa kalkmasına yardım etti. "Yetenekleriyle ilgili birçok hikâye duymuş olsam da babanla tanışma şansım hiç olmadı. Kendisi nasıl, iyi mi?"

Ying rahat bir nefes aldı. Beile öfkeli görünmüyordu, bu yüzden bu engeli aşmışa benziyordu. Ancak Ying'in gözlerindeki ışık, babasını hatırlayınca biraz söndü. "Babam birkaç hafta önce vefat etti," dedi.

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Ye-yang işaret parmağını bardağının kenarında gezdirdi ve aralarında bir anlık sessizlik oluştu.

Ying genç adamın keskin burun köprüsünden hafifçe aralanmış dudaklarına doğru baktı. Düşünceli ve dalgın görünüyordu. Ying, o anda adamın aklından neler geçtiğini bilmeyi diledi.

"Evde sana ihtiyaçları vardır. Ailen Fei'ye gittiğini biliyor mu?"

Ying, genç adamın her hareketiyle dikkatinin dağılmaması için başını öne doğru sallayıp bakışlarını başka yöne çevirdi.

Teknik olarak ailesinden *biri* nereye gittiğini biliyordu. Neyse ki Beile daha fazla soru sormadı. Babasının ölümü, henüz tanımadığı ve güvenmediği biriyle konuşmaya hazır olduğu bir şey değildi.

"Ağabeyim Wen, reis olarak görevi devraldı. Benim yardımıma ihtiyacı yok," diye cevapladı. *Ya da en azından benim vermeye istekli olduğum türden bir yardıma ihtiyacı yok.* "Babam bana Fei'deki zamanıyla ilgili hikâyeler anlatırdı. Onun ayak izlerini takip etmeyi ve kendim deneyimlemeyi umuyordum. Huarin çok küçük bir yer. Yapılabilecek pek bir şey yok."

Pencereden dışarıya, uçuşan bulutlara bakarken Fei ve lonca hakkında duyduğu gizemli hikâyelerden bazılarını anımsadı.

Lonca.

Mühendisler Loncası, Antaran adalarında yüceltilmişti ve ustaları hem soylular hem de halk tarafından saygı görürdü. Protokol, tarım ve ticaret gibi konuları ele alan diğer loncalarla karşılaştırıldığında, mühendisler açık ara en çok övülenlerdi.

Başkomutan tarafından kendilerine yüklenen sorumluluklar ve güven, Antaran yaşamının her alanında çalışmalarının kritik önemi onları öne çıkarmıştı.

İki hafta sonra, parlak gözlü genç adamlardan oluşan yeni bir grup, sıkı bir şekilde korunan duvarlarına girecek ve Antaran adalarındaki en iyi beyinlerden bir şeyler öğrenme şansı için yarışacaktı... Ama o, bu fırsata sahip olmayacaktı. Çok yakın ama bir o kadar da uzak olacaktı.

Ye-yang tekrar bardağının ağzını takip etti. "Loncaya girmek istiyorsun," dedi sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi. "Cevher fıçısındaki becerine bakılırsa, babanın yeteneğinin çoğunu miras almışsın. Bunu geliştirme şansın olmazsa yazık olur."

"Bu mümkün değil, Beile-ye," dedi Ying somurtarak.

"Eğer istersen," diye devam etti genç adam, "sana biraz yardımcı olabilirim. Dört beileden her biri Mühendisler Loncası denemesi için birer aday gösterebilir ve ben bu yıl Juwan Madenleri'nde olduğum için kimseyi aday gösteremedim. Adaylarımızın diğer adaylarla birlikte kayıt yaptırmaları gerekmez."

"Gerçekten mi?" Ying'in kalbindeki kıvılcım bir kez daha alevlendi ancak hemen söndü. "Ama Lonca kızları kabul etmiyor."

"Doğru. Lonca gelenekseldir. Kurallarına sıkı sıkıya bağlıdır. Ama yine de seçmelere bir kız olarak girmen gerekmez," diye cevapladı prens, gözlerinde gizemli bir ışıltıyla kıyafetini işaret ederek. "Kimliğini aramızda gizli tutabiliriz. Şimdilik. Lonca ustalarına bir yeri hak ettiğini kanıtlayana kadar. Bir istisna olabileceğini kanıtla."

Ying hevesle başını salladı. Daha önce başarılı bir şekilde kılık değiştirme konusunda bolca pratik yapmıştı ancak Dördüncü Beile'nin bunu bu kadar kolay fark etmesi onu rahatsız

ediyordu. Loncanın seçmelerine girecekse kimliğinin kusursuz şekilde saklandığından emin olması gerekecekti.

"Yine de, benim önerimle içeri girmenin lonca içinde işlerini çok daha zorlaştırabileceği konusunda seni uyarmalıyım," dedi Ye-yang. "Senin de benim gibi, cesaretini kanıtlamak için çok daha fazlasını yapman gerekecek."

"Ama neden bana yardım ediyorsun?" diye sordu Ying, Beile'nin niyetini anlmaya çalışarak. "Birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz. Adına leke sürecek, işe yaramazın teki olabilirim."

"Belki de böylesi daha iyidir," diye cevapladı Beile gizemli bir şekilde. "Yine de Mühendisler Loncasının ön kapısından geçmek senin için sadece ilk adım. Babanın yaptığını yapmayı umuyorsan, oraya resmen kabul edilmek için çıraklık sınavını geçmelisin. Bundan sonra, lonca ustası olmak için basamakları tırmanmak bir başka zorlu mücadeledir."

Mühendisler Loncası Ying için genelde bir gizemdi, onun yarım yamalak bildikleri yıllar içinde topladığı seyrek bilgi parçalarından ve abartılı hikâyelerden oluşuyordu. Babası başkentteki zamanından nadiren bahsederdi, bu yüzden bildiği şeylerin çoğu gezgin tüccarların ağızlarından geliyordu. Yine de cazibesi büyüktü.

İçinde heyecan ve beklenti oluştu ama sonra babasının son sözlerinin yumuşak yankıları bir kez daha zihninde fısıldadı. Cübbesinin kıvrımlarının altına bağlanmış yeşim kolye ve babasının defteri ona ağır bir yük gibi geldiğinde Fei'ye gitme amacını hatırlattı.

A-ma bunu yapmamı istemezdi.

Ona defteri yakmasını söylemişti. Ona tehlikeden uzak durmasını söylemişti. Ona suikastçıyı aramaya gitmemesini söylemişti. Ye-yang'ın teklifini kabul edip loncaya girmek, babasına verdiği tüm sözlere karşı gelmek olacaktı.

Ama yapmak zorundayım.

"Korkmuyorum," dedi. Uçurumdan atlamak bile onu korkutmuyordu, başka neden korkabilirdi ki? Bunu yapması *gerekiyordu.* Kendi başına tanınmış bir mühendis olursa, bu o kadar kötü olur muydu?

Ye-yang'ın bahsettiği istisna olmak, herkese loncada kendi başına ayakta kalabileceğini göstermek istiyordu. Belki de bu her zaman kaderinin bir parçasıydı ve artık hedefe gerçekten ulaşılabildiğine göre bunu nihayet kabul edebilirdi.

"Güzel." Ye-yang ayağa kalktı ve pencerelere doğru yürüdü, önündeki gri gökyüzüne bakarken sırtını ona döndü. Silüetinde gençliğiyle keskin bir tezat oluşturan ciddi bir hava vardı. "Gidebilirsin. Fei'ye indiğimizde, loncanın çıraklık sınavı başlayana kadar malikânemde kalabilirsin."

"Teşekkür ederim, Beile-ye," dedi Ying eğilerek.

"Kimsenin kullanmayacağı bir isme sahip olmak üzücü," diye alaycı bir şekilde cevapladı Ye-yang. Elini sallayarak odasından çıkmasını işaret etti.

Ying, Fei'ye yaptığı yolculuğun çoğunu, daracık küçük kamarasında, kelimenin tam anlamıyla bir dolapta saklanarak geçirdi. Mürettebatın geri kalanı, ona yokmuş gibi davranmayı tercih eden, iyi eğitimli, Düzen'in son derece alaycı üyeleri çıktı. Neyse ki kamarasında, süzülen bulutları izleyebileceği küçük bir pencere vardı.

Başını cama yasladı ve uçup giden martılara baktı.

Keşke planörünü de yanına almanın bir yolunu bulsaydı. Uçmak asla doyamayacağı bir histi ve bir hava gemisiyle uçmak, yanaklarınıza çarpan buzlu rüzgârla uçmakla aynı şey değildi.

Bulutlar büyüleyici bir şekilde dağılıp aşağıdaki manzarayı ortaya çıkarınca nefesi kesildi.

Fei Adası, Huarin'den en az on kat daha büyüktü. Şehrin kendisi, elmas şeklindeki kara kütlesinin batı tarafında yoğunlaşmıştı.

Fei... Antaran topraklarının başkenti ve Aogiya Başkomutanlığı'nın merkezi.

Çok katlı pagodalar, zümrüt kiremitli çatıların karmaşık lâbirenti arasında dağılmış, göğe doğru uzanıyordu. Gözleri, adanın çaprazlama geçen kanal ağını ve suların üzerinde zarif kemerler oluşturan taş köprüleri izledi. Sokaklarda parlak renkli pankartlar ve uğurlu kırmızı fenerlerle donatılmış tahta direkler sıralanıyordu.

Hava gemisi alçalmaya başladığında Ying kaldırımda yürüyen yüzlerce insan gördü. Tüccarlar ve satıcılar, sokak sanatçıları ve müzisyenler, akademisyenler ve okul çocukları günlerini geçiren karıncalar gibilerdi.

"Çabuk ol," diye mırıldandı Ying, geminin biraz daha hızlı hareket etmesini dileyerek. Sadece hayalini kurduğu şehrin her bir ayrıntısına daha yakından bakmak istiyordu.

Halkı geleneksel Antaran göçebe yaşam tarzını sürdüren diğer adaların çoğunun aksine, Fei'nin altyapısı Büyük Yeşim İmparatorluğu'ndan esinlenerek tasarlanmıştı. Bazıları bunun Başkomutan'ın hırslarına dair bir ipucu olduğunu iddia etse de kimse onun niyeti hakkında açıkça yorum yapmaya cesaret edemezdi.

Dışarıda, adamların iniş için talimatlar verdiğini duyabiliyordu. Göğsündeki beklenti hissi kabardı.

Kuş kanatları gibi yanlara doğru uzanan büyük yelkenler gövdeye doğru geri çekilmeye başladığında, ahşap duvarlardan yüksek, metodik bir tıkırtı duyuldu. Gemi şimdi şehrin kuzeyindeki geniş, çimenli bir ovaya doğru süzülüyor, burada bir grup nöbetçi asker düzgün bir şekilde sıralanmış bekliyordu. Düzen'e ait daha fazla hava gemisi.

Pervanelerin sesleri azaldı. Hava gemisi birkaç kez yukarı aşağı sallandı, sonra tamamen durdu.

Ying yüzü pencereye yapışık bir şekilde, Düzen'in siyah üniformasını giymiş adamların gemiye doğru koşup gemiyi kalın iplerle ustalıkla yere bağlamalarını izledi.

"Geçidi kuruyorlar," dedi huysuz bir ses. Nergui, kamarasını kapısını çalmadan ardına kadar açmıştı. "Beile-ye senin de geleceğini söyledi." Burun delikleri ona küçümseyerek bakarken genişledi, sonra homurdandı ve gitti.

Ying aceleyle eşyalarını topladı, bohçasını olabildiğince güvenli bir şekilde gövdesine bağladı. Avucunu göğsüne bastırdığında babasının günlüğünün, kemerinde güvenle durduğunu hissetti.

"Bana göz kulak, ol A-ma," diye fısıldadı.

Ying, arabanın bir köşesinde sessizce oturuyordu, dizleri sıkıca birbirine yapışmıştı ve sırtı tahta kadar sertti. Araba Fei'nin kalabalık sokaklarında ilerliyor, arabanın buharla çalışan tekerlekleri onları hava gemisi limanından Beile'nin malikânesine götürüyordu. Arada bir, gözlerini hafifçe kapatıp sırt yaslama kısmına rahatça yaslanmış olan Ye-yang'a göz ucuyla bakıyordu.

Wen'den bile daha genç göründüğünü ve hayal ettiği bir Beile'ye benzemediğini düşündü. Ancak yumuşak, mütevazı tavırları ve genç yüzüyle Ye-yang, aslında Antaran topraklarındaki en güçlü bireylerden biriydi.

Bu farkındalık Ying'i hem korkuttu hem de şaşırttı.

"Ne düşünüyorsun?" Ye-yang göz kapaklarını kaldırdı ve Ying'e baktı.

"Hangi konuda?" Ying hızla bakışlarını kaçırarak dışarı bakmak için perdeyi kaldırdı. Boynundan ve yanaklarından yukarı bir kızarıklık yayıldı. Genç adamın ona baktığını fark etmemesini umdu.

"Fei konusunda. Huarin'den veya diğer tüm adalardan hatta Muci'den bile çok farklı."

Başkentin başlıca ticaret caddelerinden birinden geçiyorlardı ve dışarıda hareketlilik vardı. Ying, hepsi tuğla ve harçtan yapılmış, çoğu birkaç kat yüksekliğindeki bitmek bilmeyen dükkânlar, tavernalar ve ara sıra görülen genelevlere hayretle baktı. Havada müzik vardı; kaba, kakofonik davul sesleri değil, zither ve pipaların zarif melodileri. Sokaklarda zengin sahiplerini taşıyan zarif palankinler, tıpkı şimdi içinde oturduğu araba gibi, tabanlarına sabitlenmiş buharlı motorlarla çalıştırılan örümcek benzeri bacaklarıyla dörtnala gidiyordu. Atlar, gösterişli Fei sakinleri için fazla sıradandı.

Burada her şey daha hızlı hareket ediyor gibiydi. Tanıdığı sakin otlaklardan ve keçe astarlı gerlerden tamamen farklı bir dünyaydı.

Renkli heykelcikler satan bir tüccar, yüzünü arabanın penceresine dönüp keskin ve sabırsız Fei aksanıyla onu ürünlerini satın almaya ikna etmeye çalıştı. Ying perdeyi indirdi ve irkilerek koltuğuna yapıştı.

Ye-yang'ın ince dudaklarının köşeleri belirsiz bir tebessümle yukarı doğru kıvrıldı. "Dokuz adada her şeyin önünde sonunda değişeceğini umuyorum. Atalarımızın göçebe yaşam tarzından uzaklaşmamızın vakti geldi. Antaran topraklarının iklimi tüm yıl boyunca soğuk ve serttir. Geleneklerimize bağlı kalmaya devam edersek, yakında geçim sıkıntısıyla karşı karşıya kalacağız" dedi.

"İlerlemenin ihtiyacımız olmayan bir yenilik olduğunu düşünenler var."

"Hayatta kalmak ilerlemeyi gerektirdiğinde, fikirlerini değiştireceklerdir." Ye-yang parmağıyla koltuğun ahşap yüzeyinde dalgın dalgın daireler çizdi. "Bu dönem bazılarının istediğinden daha erken gelebilir. Ambarlarımız azalıyor ve her

hasat bir öncekinden daha kötü oluyor. Mühendisler Loncasının omuzlarına yüklenen sorumluluk her zamankinden daha ağır. Değişim kapıyı çaldığında hazırlıklı olmalıyız ve bunun için lonca ustalarına güveniyoruz. Belki bir gün sana da güvenirim." Gülümsedi.

Ying sessizce dinledi, ısrarcı heykelcik satıcısının penceresine artık yapışmadığından emin olduktan sonra perdeyi bir kez daha kaldırdı. Şehrin gözle görülür şekilde daha zengin ve daha seçkin bir bölümüne doğru ilerledikçe manzara yavaş yavaş değişiyordu. Araba, başlarının üzerinde görkemli plakaların asılı olduğu birkaç malikânenin önünden geçti. Plakalarda Antaran el yazısıyla yazılmış aile isimleri vardı.

Başını biraz daha dışarı çıkarıp, dikkatini çeken çatıların üzerindeki parıltıya odaklanmak için gözlerini kıstı.

Bir şey güneş ışınlarını doğrudan gözlerine yansıtıyor ve bu da ötesinde ne olduğunu anlamasını engelliyordu.

"Şuradaki ne?" Göz kamaştıran parıltıya doğru parmağını doğrulttu.

Ye-yang arabanın kendi tarafındaki perdeyi kaldırdı ve hızlıca bir göz attı. "Bu hâlâ inşa edilmekte olan yeni saray. Neredeyse tamamlandı," diye cevapladı.

"Bir saray mı? Başkomutan için mi?" Ying daha iyi görebilmek için boynunu zorladı ama araba köşeyi döndüğünde parıldayan çatılar görüş alanından kayboldu.

Ye-yang başını salladı. "Sarayın geciktiğini düşünüyor. Dokuz adanın birleşmesinden bu yana yıllar geçti ancak Başkomutan hâlâ Büyük Yeşim İmparatorluğu'nda yalnızca alçakgönüllü bir valiye yakışan küçük bir malikânede ikamet ediyor. Eğer biz kendimize gereken saygıyı göstermezsek diğerleri hiç göstermez."

Demek ki söylentiler doğruymuş, Başkomutan'ın yüce hırsları varmış, diye düşündü Ying.

Başkomutan'ın, uzak imparatorluğun zengin topraklarına saldırmak ve nihayetinde fethetmek istediğine dair söylentiler vardı; çünkü Antaranların, sözde kendilerinden daha soylu komşuları yüzünden yıllarca süren acı ve aşağılanmayı intikam almak istiyordu. Son kötü hasattan sonra, Başkomutanlık Yedi Şikâyeti -Antaran adalarının imparatorluk elinden çektiği yedi adaletsizliği- sıralayan bir ferman yayımlamıştı ve birçok kişi bunu yaklaşan savaşın habercisi olarak görüyordu.

Arabanın tekerlekleri durdu ve Nergui'nin sesi duyuldu.

"Beile-ye, geldik."

Ye-yang ayağa kalktı ve çıkışa bakan perdeleri kaldırarak arabadan indi. Ying de peşinden gitti.

Malikânenin kapılarının üzerinde asılı duran plakaya baktı, koyu renkli tahtaya oyulmuş cesur vuruşlar burayı Dördüncü Beile'nin malikânesi olarak tanımlıyordu. İki taş aslan, başıboş ruhları uzaklaştırmak için tehditkâr dişlerini göstererek yanlarda nöbet tutuyordu. İmparatorluktan ödünç alınan bir gelenek.

Bir adım öne çıktığında, taş aslanların cam gibi mermer benzeri gözleri onun hareketini izlemek için döndü ve cılız bir vızıltı duyuldu. Ying, bu tuhaf hareket karşısında irkilerek çığlık attı.

"Endişelenme, bu aslında hiçbir işe yaramayan sadece caydırıcı bir özellik." Ye-yang kıkırdadı. "Savunma mekanizmalarının elle tetiklenmesi gerekiyor."

Ying, bu savunma mekanizmalarının ne olduğunu hayal etmeye cesaret edemedi. Pençelerinden çıkan oklar mıydı? Ağızlarının içinde saklı bir alev makinesi mi? Beile'nin malikânesine girmeye cesaret eden herhangi bir hırsıza acıyordu.

"Beile-ye," diye selam verdi ana kapının yanında elinde yayla bekleyen tıknaz bir adam.

"Bu, Mühendisler Loncasının çıraklık sınavının başlangıcına kadar geçici olarak misafirim olan Aihui Min," dedi Ye-yang. "Konaklaması için gereken düzenlemeleri yapın. Krizantem Köşkü'nde kalabilir."

"Ama Beile-ye, Krizantem Köşkü malikânedeki en iyi misafir odası. *Önemli* misafirler için ayrılmıştır," diye cevapladı adam.

Ying ayaklarındaki toprağa bakıp suratını astı ve adamın küstah bakışlarını görmezden geldi. Üzerindeki bu kaba kıyafetler Fei sakinlerinin zihninde *köylü* kategorisine giriyordu. Bir hizmetçi bile ona tepeden bakmaya cesaret edebiliyordu.

"Kimin önemli olarak nitelendirilip kimin nitelendirilmeyeceği kararının bana ait olduğuna inanıyorum," diye cevapladı Ye-yang sakince. Cübbesinin eteğini kaldırdı ve ön kapının yüksek eşiğinden adım attı, hizmetkârı bir kelime daha edemeden malikâneye girdi.

Ying başını kaldırıp öfkeli hizmetkâra omuz silkti ve kendinden emin bir şekilde açık kapılardan içeri girdi.

Ying'in kayıtsız görünüşü, eşiği geçtiği anda dağılmaya başladı. Birkaç gün boyunca evi olacak olan Krizantem Köşkü'ne ulaştığındaysa tamamen dağıldı. Seçmelerin başlaması için Mühendisler Loncasına rapor vermesi gerekene kadar bir veya iki hafta boyunca burada kalacağına inanması imkânsızdı.

Malikâne beklediğinden çok daha büyüktü ve birçok yaşam alanını ayıran birbirine bağlı çok sayıda avlu ve özenle ekilmiş bahçeler vardı. Geçitlerden aşağı yürürken, taş sütunları ve kirişleri kaplayan, efsanevi canavarları ile Antaran geleneği ve tarihinden kahramanlıkları tasvir eden duvar resimlerindeki karmaşık oymalara hayran kaldı. Yol boyunca yanından geçtiği hizmetçiler ve görevliler, ona hava gemisinde tanık olduğu alay düzenini hatırlatarak hızlı ve kusursuz bir duruşla yürüyorlardı.

Ding!

Yüksek sesle çalan bir çan onu ürkmüş bir kedi gibi sıçrattı. "Bu neydi?" diye haykırdı.

"Bu kadar yaygara koparmana gerek var mı? Yalnızca demleme çay," dedi kâhya Hitara Qorchi. Zayıf Nergui'nin aksine Qorchi, şişkin burnu ve dolgun göbeği olan tombul bir adamdı. Onu onaylamıyormuş gibi cıkladı ve Nergui'ye döndü. "Beile bu serseriyi nereden buldu?"

"Muci sokaklarından. Görünüşe göre, Huarin'deki Aihui klanının merhum reisi Aihui Shan-jin'in oğlu."

"Aihui Shan-jin mi?" Qorchi etkilenmiş gibi görünüyordu.

Nergui başını salladı. "Yalan olabilir," dedi. "Ama Beile onu loncanın çıraklık sınavına gönderiyor. O kurtlar onu diri diri yiyecek. Belki o zaman dünyadaki gerçek yerini öğrenir."

Ying, onları dinleyemeyecek kadar meşguldü çünkü açık mutfak camlarından hayranlıkla bakıyordu. Qorchi'nin bahsettiği çay demleme işlemi elle değil, farklı çeşitlerde hoş kokulu çay yapraklarıyla dolu birkaç cam silindirden yapılmış, ince alevlerin üzerinde neşeyle kaynayan küçük zisha kazanlarının üzerinde asılı duran karmaşık bir makine tarafından yapılıyordu. Çan, makinenin ahşap çerçevesinin bir tarafından sallanıyor ve mutfak personelini mükemmel demlenmiş çay için uyaran bir dizi dişli çark tarafından tetikleniyordu. Bir çeşit zamanlayıcı. Genç bir hizmetçi aceleyle çaydanlıkları tutucularından çıkardı ve servis edilmeye hazır şekilde tepsilere koydu.

Yol boyunca görülecek o kadar çok şey vardı ki iki hizmetkârın Ying'i kendisine tahsis edilen yere, Krizantem Köşkü'ne götürmek için gönülsüzce ikna etmeleri gerekti. Burası zarif eğimli saçakları, uğurlu bordo renkli çatı kiremitleri ve kafesli kapıları olan şirin, müstakil bir binaydı.

"İşte geldik," dedi Nergui burnu havada bir şekilde. "Bu çevrede kal ve malikânenin diğer kısımlarına girme. Bir şeye

ihtiyacın olursa hizmetçilere haber ver." Ellerini çırptı ve bir hizmetçi kadın koşarak gelip saygıyla eğildi. Birkaç talimat verdikten sonra, Nergui ve Qorchi hemen orayı terk ettiler.

"Krizantem Köşkü'ne hoş geldiniz, efendim," dedi kız, Ying'e. Kız sıska, Ying'den neredeyse bir baş daha uzundu. Tıpkı diğerleri gibi iyi eğitimliydi.

"Formaliteye gerek yok," dedi Ying, kasıtlı olarak tonunu bir kademe daha düşürerek. Ye-yang'a kimliğini dikkatlice koruyacağına söz vermişti ve bir kez daha yakalanmak istemiyordu.

"Evet, efendim."

Eh, söylediği işe yaramamıştı.

Kendisine bu denli itaatkâr bir şekilde hitap edilmesinden dolayı cildi huzursuzca karıncalandı. Huarin çayırlarında böyle bir numaraya asla gerek yoktu ama burası Huarin değildi.

Ying, raflarda dizilmiş birçok porselen vazo ve bibloyu fark ederek yeni yaşam alanına girdi. Her şey pahalı görünüyordu. Hatta her biri dokuz adanın ikonik manzaralarıyla boyanmış dokuz koku şişesi bile vardı.

"Bana Dördüncü Beile hakkında bilgi verebilir misin?" diye sordu bir vazoyla oynayarak. Belki de bu hizmetçiyle, hava gemisi mürettebatıyla olduğundan daha şanslı olurdu.

"Ne bilmek istersiniz, efendim?"

"Nasıl biri?"

"Böyle şeyleri tartışmam uygunsuz olur."

Kızın ifadesi anlaşılmazdı, sırtı hâlâ acı verici bir şekilde dikti ve elleri önünde düzgünce bağlanmıştı.

Ying burnunu kırıştırdı. Ye-yang belli ki evini de ordusunu yönettiği gibi yönetiyordu. Hizmetçiden herhangi bir bilgi alamayacaktı.

Kızı gönderdi ve bambu bir sandalyenin ipek astarlı yastıklarına çöktü. Elinde Huarin'in avuç içi şeklindeki dağ manzarasının üzerine çizilmiş bir koku şişesi vardı. İşaret parmağıyla mürekkepli çizgiyi takip etti.

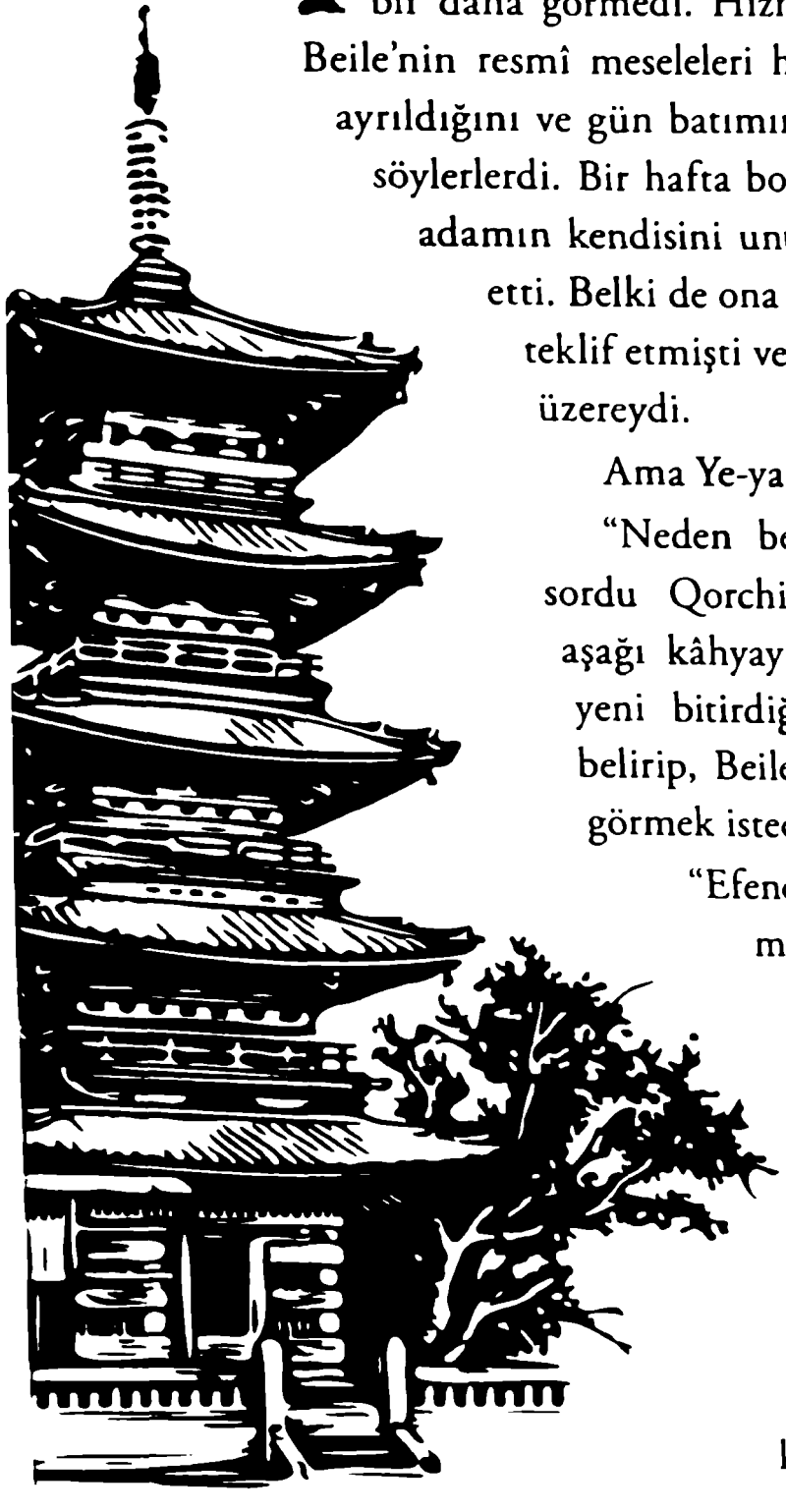
Acaba evinde neler oluyordu? Nian sırrını saklamış mıydı? Ya ağabeyi nerede olduğunu öğrenirse? Wen buna öfkelenirdi. Geri döndüğünde onu kesinlikle kırbaçlatırdı. Hatta belki de klandan atardı.

Koku şişesini elinde tutarak gözlerini kapattı ve sandalyeye yaslandı. Fei'ye varmanın verdiği coşku azaldığı için, durumunun gerçekliği omuzlarına ağır bir şekilde çökerek kendini hissettirmeye başladı. Birkaç gün içinde Mühendisler Loncasına girebilirdi. Hazır mıydı? Her zaman hazır olduğuna inanmıştı ama birdenbire bundan o kadar da emin olamadı. Kendinden şüphe etmek zihninde kasvetli bir gölge oluşturuyordu. Wen'in alaycı sesini neredeyse kafasının içinde duyabiliyor, ağabeyi onu aptal ve saf olduğu için azarlıyordu.

Eğer hava gemisi limanından Beile'nin malikânesine giden yol bir gösterge ise, Fei katı protokolleri, ayrıntılı altyapısı ve kibirli vatandaşlarıyla Huarin'den beklediğinden çok daha farklıydı ve evi artık çok uzaktaymış gibi geliyordu.

Duzenleme
Ny.ozlem

BÖLÜM 5

Ying malikâneye vardığı günden sonra Ye-yang'ı bir daha görmedi. Hizmetçilere her sorduğunda, Beile'nin resmî meseleleri halletmek için şafak vakti ayrıldığını ve gün batımından önce dönmeyeceğini söylerlerdi. Bir hafta boyunca endişelenerek, genç adamın kendisini unutup unutmadığını merak etti. Belki de ona lonca adaylığını şaka yollu teklif etmişti ve Nergui onu sokağa atmak üzereydi.

Ama Ye-yang onu unutmamıştı.

"Neden beni görmek istiyor?" diye sordu Qorchi'ye, karmaşık geçitlerden aşağı kâhyayı takip ederken. Yemeğini yeni bitirdiği sırada kâhya kapısında belirip, Beile'nin çalışma odasında onu görmek istediğini söylemişti.

"Efendimizin niyetlerini sorgulamak benim haddime değil," diye cevapladı Qorchi, özür dilercesine gülümseyerek.

Onu yuvarlak bir geçitten geçirip küçük bir bambu korusunun olduğu ıssız bir avluya çıkardı. En uçta bulunan iki katlı çatı katına doğru yürüdüler.

Qorchi kapıyı çaldı. "Beile-ye, Usta Aihui burada."

"Onu yukarı gönder." Ye-yang'ın yumuşak sesi içeriden yankılandı.

Qorchi'nin iterek açtığı kapı gıcırdadı. Adam başparmağını merdivenlere doğru salladı. "İşin bittiğinde seni odana geri götürmek için burada bekliyorum," dedi.

Ying içeri girdi ve dikkatlice ikinci kata çıktı.

Misafirleri etkilemek için abartılı bir şekilde döşenmiş olan Krizantem Köşkü'nün aksine, Ye-yang'ın özel çalışma odasının içi çok daha sadeydi. Duvarlarda birkaç resim asılıydı. Gül ağacı raflarda kitaplar ve parşömenler düzgünce istiflenmişti. Odanın ortasında, üzerinde Antaran topraklarının ve komşu imparatorluğun haritasının açık durduğu kare bir maun masa vardı.

Ye-yang, açık yuvarlak bir pencerenin önünde, bir bacağını diğerinin üzerine atmış bir şekilde oturmuş, önündeki weiqi tahtasını inceliyordu. Havada süzülen bulutların gümüş renk iplerle işlendiği gece mavisi bir cübbe giyen adam, öylesine sakin bir imaj çiziyordu ki düşünceli duruşuyla birlikte Ying'e, bir zamanlar Huarin'de gördüğü zarif kar leoparını anımsatmıştı. Uzun örgüleri bugün bir taçla geriye toplanmamış, bunun yerine serbestçe sırtından aşağı dökülüyordu. Ying içeri girdiğinde, Ye-Yang başını kaldırmadı.

"Gel de şuna bak," dedi.

Ying yanına gitti ve weiqi* taşlarının düzenine baktı. Ye-yang, düşünceli bir şekilde tahtanın üzerinde gezinen parmaklarının arasında beyaz bir taş tutuyordu.

"Eğer buraya koyarsam..." Taşı bir kareye vurdu. "...en azından önümüzdeki beş hamle için güvende olurum ve oyunu on hamlede kazanma şansım olur." Parmaklarını oynattı ve etrafı

* *Weiqi*, Çin kökenli bir strateji oyunu olan go.

siyah taşlarla çevrili ikinci bir kareye vurdu. "Ama bu hamleyi yaparsam, sadece iki hamlede kazanabilirim. Sorun şu ki eğer rakibim beklediğim gibi hareket etmezse bir sonraki hamlede her şeyimi kaybedebilirim."

"İlk seçeneği seçsen bile, onuncu hamlede kazanacağının garantisi yok. Tek yaptığın, rakibine oyunu tersine çevirmesi için daha fazla şans vermek," diye cevapladı Ying.

"Yani kumar oynamam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Korkunç görünüyor," dedi, parmaklarını siyah taş sırasının üzerinde gezdirerek. "Ama zaten bunun ötesini gördün, değil mi? *Riske girmeden başarıya ulaşmak mümkün değildir.* Babam böyle söylerdi."

Ye-yang gülümsedi. "Baban bilge bir adamdı," dedi.

Beyaz taşı siyahın ortasına koydu. Ying bambu kabında duran yedek siyah taşı alıp beyazının yanındaki boş bir noktaya koydu. Oyun bitmişti.

"Benimle dalga geçmen gerekmezdi," dedi Ye-yang.

Ying dinlemiyordu. İkinci siyah parçaya uzandı ve onu sıkıca tuttu. Küçük taştan parmaklarına tanıdık, sıcak bir aura yayıldı.

"Bu hetian yeşimi," diye mırıldandı.

"Evet," diye cevapladı Beile. "Hiç beklemediğin anda yaydığı sıcaklığı severim."

Weiqi tahtasının diğer tarafındaki boş sandalyeyi işaret etti. "Otur," dedi, sonra sehpaya doğru yürüyerek iki fincan çay doldurup birini Ying'in önüne koydu.

Tie guan yinin* hafif çiçeksi kokusu havada uçuştu.

"Burada hetian yeşimi yaygın mı?" diye sordu Ying, bu weiqi setindeki yeşimin bir şekilde suikastçının kolyesiyle bağlantılı olup olmadığını merak ederek.

---

* *Tie guan yin*, yeşil ve siyah renkte geleneksel Çin çayı.

"*Yaygın* diyemem ama yüksek rütbeli soyluların evlerinde bir veya iki parçanın olması alışılmadık bir durum değil. Bizimkiyse imparatorluğun ana ticaret limanlarından biri olan Rongcheng'den geliyor. Bu weiqi seti, İmparator'un geçen yılki Gündönümü Ziyafeti sırasında Başkomutan'a bir hediyesiydi." Ye-yang beyaz bir taş aldı ve onu ışığa tutarak dikkatlice inceledi.

"Buraya nasıl geldi?"

"Bunu, güney kıyısındaki korsan tehdidini ortadan kaldırmanın ödülü olarak istedim." Taşları ilgili kaplarına ayırmaya başladı. Siyah ve beyaz, siyah ve beyaz, düzgün ve metodik bir şekilde.

Ying kaşını kaldırdı. "Başkomutan seni ödüllendirmek istedi ve sen... bir weiqi seti mi istedin."

Artan korsan sorunuyla ilgili hikâyeler duymuştu.

İmparatorluğun bazı sınır illerindeki yaşam koşulları, yozlaşmış ve beceriksiz yetkililerin denetiminde son derece zorlayıcı hâle gelmiş, bu da pek çok kişiyi denizlere sürerek korsanlık hayatını benimsemeye zorlamıştı. Bu kadar bereketli ve zengin topraklarda bu kadar ezilmiş ve fakir insanların olması ironikti.

Korsanlar onu büyülemiyordu ancak gemileri büyülüyordu. Babasının defterinde korkutucu ama muhteşem araçlarının çizimlerini görmüştü; kıç tarafında devasa pervaneleri olan dar, ince gemiler, bir kasap bıçağının ağzı gibi suyu kesiyorlardı. En beklemediğiniz anda, uykudan uyanan derin deniz canavarı gibi derinliklerden yükseliyorlardı.

Ye-yang'ın dudaklarının köşeleri biraz yukarı doğru kıvrıldı. "Weiqi seti gayet uygun. O vermekten mutluydu ve ben de almaktan mutluydum," dedi. "Neden yeşimle bu kadar ilgileniyorsun? Daha önce gördün mü?"

Ying başını iki yana sallayıp taşı hızla tahtaya geri bıraktı. Göğsüne bastırdığı siyah yeşim kolye sanki tenini yakıyormuş

gibi hissetti. Çok hevesli görünüyordu, bu kadar çok şeyi açığa çıkarmanın tehlikeli olabileceğini unutmuştu.

"Sadece merak ettim. Daha önce hiç sıcak bir yeşim parçası hissetmemiştim," diye yalan söyledi.

Ye-yang bir yudum çay aldı. "Yarın loncanın çıraklık sınavları başlıyor."

"Yarın mı?" diye ciyakladı.

Ye-yang'ın adaylığıyla sınavlara katıldığı ve herkesle birlikte bizzat kayıt yaptırmak zorunda olmadığı için sınavlarla ilgili fazla bilgi edinme şansı hiç olmamıştı. Buna, tam olarak ne zaman başlayacağı da dâhildi.

"Gergin misin?" diye sordu Ye-yang, dudakları yukarı doğru kıvrılarak. "Benim önerimle girmeni istediğimde biraz aceleci davranmış olabileceğimi fark ettim. Zaten aday gösterebileceğim daha iyi biri olmadığı için sadece yardım etmek istemiştim. Ve yeteneğinin göz ardı edilmesine izin vermek israf gibi geldi. Ama özellikle de kılık değiştirmen göz önüne alındığında önemli bir risk söz konusu. Gerçekten istediğin bu mu?"

Ye-yang onu dikkatle izliyordu. Ying'in göz temasını sürdürebilmesi için büyük bir kararlılık göstermesi gerekti. Gri bulutlarla kaplı bir gökyüzü tonunda, arada bir çakan, tehlikeli ama büyüleyici bir yıldırımı andıran o parıltılı gözlere sahip başka birini tanıdığını hatırlamıyordu.

Başını salladı ve bakışlarını kaçırdı. "Loncaya girmek istiyorum," dedi.

Sadece istemiyordu... Buna *ihtiyacı vardı*. Yara izli suikastçının ve Muci'de onu neredeyse parçalara ayıran dokuz kuyruklu tilkinin anısıyla ürperdi. Babasının katili ve onun arkasındaki kişi her kimse, hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi. Lonca duvarlarının içinde olmak Ying için daha güvenli bile olabilirdi.

"Güzel," dedi Ye-yang, ellerini sıkarak. "Lonca ve giriş sınavı hakkında ne kadar bilgin olduğundan emin değilim ama

sana duyduklarından çok daha zor olacağını garanti edebilirim. Lonca, şanlı ününü boşuna inşa etmedi."

"Yapabilirim. Korkmuyorum," diye cevapladı Ying. "Babam bildiği her şeyi bana öğretti." Babası en iyisiydi ve onu iyi eğitmişti. Kendi becerisinden şüphe etmesi için hiçbir nedeni yoktu.

Ye-yang parmağını bardağının kenarında gezdirdi. "Eminim öyledir," dedi. "Ama yetenek ve öz güven yeterli olmayabilir. Loncanın karanlık bir tarafı var ve rekabetin harareti bazen iyi adamları kötü şeyler yapmaya itebilir. Biraz dikkatli olmanın zararı olmaz."

Ying genç adamın sesindeki samimi endişeyi hissedebiliyordu. Genç Beile'nin, erkeklerde nadiren gördüğü doğal bir cazibesi vardı. Köyündendekiler ya kardeşi Wen gibi aşırı erkeksi tiplerdi ya da bencil aptallardı. Beile, ona çocukken annesinin uzun saçlarını tararken izlediği babasını hatırlattı.

Ama bunu hemen kafasından attı.

"Çıraklık seçmelerinin üç aşaması vardır..." diye açıkladı Ye-yang. "Zihin, kalp ve ruh. Altı ay boyunca, Malzemeler, Tasarım, İnşaat, Tarih ve Strateji alanlarında ustalardan dersler alacak ve bildiklerinizi kullanarak her iki ayın sonunda birer tane olmak üzere üç testi tamamlayacaksınız. Herhangi bir aşamanın gerekliliklerini karşılayamayan adaylar derhâl elenir."

"Kaç kişi gerçekten sona kadar dayanabiliyor?"

"Yüz kişilik bir başlangıç havuzundan en fazla üç kişi. Geçen yıl lonca sadece birini kabul etti."

"Bir mi!" diye ciyakladı Ying. Kendine güveni biraz sarsıldı.

"Endişelenmen için çok erken," dedi Ye-yang. Gülümsemesi güven vericiydi. "Yarın loncaya girdiğinde, işlerin nasıl olduğu ve rakibinin kim olduğuyla ilgili daha iyi bir fikrin olacak. İnan bana, ellerinden gelen her şeyi yaparak seni korkutmaya çalışıp alt etmek isteyecekler. Ama bu adımı atmaya karar verdiğin

için pes etme." Weiqi tahtasında kalan son beyaz taşı aldı -kazanan taşı- ve parmaklarının arasında ileri geri çevirdi. "Dediğin gibi, fırsat riskle gelir ve bununla yüzleşmek için cesarete sahip olmalıyız."

Ertesi sabah, Dördüncü Beile'nin arabası devasa bir kemerden geçerek uzun bir merdivene çıkan geniş bir taş avluya girdi. Merdivenlerin başında, araştırma ve öğrenme kurumundan çok askerî bir kaleyi andıran donuk gri tonlarda, etkileyici ve kasvetli bir yapı vardı. Bu, saygı duyulan Mühendisler Loncasıydı ve kapılarından geçtiklerinde Fei'nin canlı, gösterişli şehir manzarası toz içinde kalmıştı.

Merdivenlerin dibine, iki kâtibin kimlik belgelerini kontrol ettiği küçük bir kabin kurulmuştu.

Ying, arabanın perdelerinin arkasından rakiplerine göz attı.

"Aşağı inmeli miyim?" diye sordu, cübbesini gergin bir şekilde çekiştirerek. Malikâneden ayrılmadan önce bu şekilde diğer çırak adaylarının arasına karışabileceğinden emin olmak için aynadaki yansımasına birkaç kez bakmıştı -saçlarını erkeksi bir tarzda örmüş, incecik yapısını sıkıca sarılmış kumaş parçalarının altına saklamıştı- ama yine de karnında kelebekler uçuşuyordu.

"Nergui halleder," diye cevapladı Ye-yang, işaret parmağına taktığı yeşim yüzüğünü döndürerek. "Şimdilik burada bekleyebilirsin." Ying neyi beklediklerini bilmiyordu ama yine de itaatkâr bir şekilde oturmaya devam etti. Nergui'nin sırayı aşıp doğruca kâtiplere gitmesini izledi. Başlangıçta çok memnun görünmüyorlardı ama Nergui onlara beyaz yeşim kolyeyi gösterdiğinde hemen asık suratlarını dalkavuk gülümsemelerle değiştirdiler. Beyaz yeşim kolye muhtemelen Nergui'yi Dördüncü Beile'nin hanesinin bir üyesi olarak tanımlıyordu.

"Huarin Aihui klanından Aihui Min." İki kâtipten daha zayıf olanı, diğer adayların her biri için yaptığı gibi yüksek sesle bağırdı. İkili birbirlerine merakla baktı, sonra daha tombul olanı aceleyle ismi ve klan ayrıntılarını küçük kayıt defterine karaladı.

Nergui'ye dikdörtgen bir tahta kolye verildi ve adam onu hemen arabaya geri getirip pencereden Ying'in eline tutuşturdu.

"Tebrikler," dedi Ye-yang hafif bir gülümsemeyle. "Resmî olarak Mühendisler Loncasının çırak adayı oldun."

Ying avucundaki kolyeye baktı, işaret parmağını kullanarak sandal ağacındaki *Mühendisler Loncası* karakterlerini oyan olukları takip etti. Kolye, babasının atölyesinde yaktığı tütsünün kokusunu hatırlatan hafif bir koku yayıyordu.

Uzakta bir çan çaldı. Üç kere.

"Hadi, vakit geldi," dedi Ye-yang, arabadan inmek için perdeyi kaldırarak. Ying tahta kolyeyi beline sıkıca bağladı ve Ye-yang'ı takip etti.

Dışarı çıktığında avludaki tek buharlı arabanın onlarınki olmadığını fark etti. Park edilmiş üç tane daha vardı, her biri eşit derecede lüks ve görkemli olan arabaların güneş ışığı altında parlayan cilalı çatıları vardı. Yolcuları da yeni inmişti ve basamakların dibine doğru ilerliyorlardı.

"Ye-yang," diye bağırdı gürültülü bir ses. Ses, siyah kürk yakası ve manşetleri olan bordo, çizgili ipek bir elbise giymiş iri yarı bir adama aitti. Başının büyük bir kısmı kazınmıştı -Ying'in başkentte fark ettiği yaygın bir durumdu bu- sadece arkaya doğru tek bir örgü hâlinde bağlanmış yuvarlak bir saç tutamı bırakılmıştı. Ye-yang'a arkadan yaklaştı ve kibirli bir şekilde sırtını sıvazladı. "Juwan'dan yeni döndüğünü duydum. Bu yıl lonca sınavına burnunu sokacağını hiç düşünmemiştim."

Gülümsüyordu ve sesi dostçaydı, belki de biraz fazla dostça.

"Erden," diye selamladı Ye-yang.

"Çok ağırbaşlı bir adamsın," dedi Erden herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. "Ara sıra gevşemenin zararı olmaz. Kimse senden dokuz adanın yükünü taşımanı beklemiyor, kuzen."

Ye-yang alaycı bir şekilde gülümsedi ama karşılık olarak hiçbir şey söylemedi.

Biraz geride duran Ying, konuşmanın gidişatını izlerken öfkelendi. "O kim?" diye sordu Nergui'ye.

Görevli ona küçümseyerek baktı. "O Erden, İkinci Beile. Başkomutan'ın en büyük yeğeni," dedi isteksizce. Arabalardan inen diğer iki adamı işaret etti. "Şu da," dedi şahin burunlu ve sert bakışlı adama atıfta bulunarak, "Birinci Beile Ye-lu ve diğeri de..." Daha yuvarlak yapılı ve uykulu gözlerini başlığının altına gizlemiş olan adamı işaret ederek, "Üçüncü Beile Yehan," dedi. Bunlar Başkomutan'ın büyük oğullarıydı.

Ying, *Aogiya Başkomutanlığı'nın Dört Beile'si*, diye hayrete düştü. Bu dört adam topluca, Kobra Düzeni'nin en zorlu güçlerini kontrol ediyordu, otoriteleri Başkomutan'dan hemen sonra geliyordu.

Komik olan, dördünün de birbirine hiç benzememesiydi. Eğer söylenmemiş olsa, akraba olduklarını tahmin bile edemezdi.

Bakışlarını Ye-yang'a çevirdi. Arabadan indiğinden beri aurası tamamen değişmişti. Alıştığı yumuşak huylu, sakin çocuk yerini sert, haşin bir adama bırakmıştı. Belirgin omuzları ve temiz, keskin çenesiyle Ye-yang, diğer beillerden çok daha genç ve biraz daha ufak tefek olmasına rağmen, dördünün arasında açık ara en çarpıcı olanıydı. Omuz omuza durduklarında, kesinlikle onlardan daha küçük görünmüyordu. Erden, şakacı sözleriyle onu aşağılamaya çalışmış ama bu girişim Ye-yang'ı hiç etkilememişti.

"Ye-lu, Ye-han," Ye-yang'ın yaklaşan diğer iki beili selamladığını duydu. Başlarını onaylarcasına salladılar ve ikisi de kuzenleri gibi yapmacık bir şakalaşmaya girişmediler.

Diğer üç beile de lonca çıraklığı için adaylarını getirmişti. Pahalı işlemeli ipek cübbelerinden yola çıkarak varlıklı ailelerden gelmiş gibi görünen üç genç adam... Ying'in yanına gelip rakiplerini küstahça süzdüler. Arkalarındaki diğer adaylar da lonca ustalarının gelişini beklemek için toplanmışlardı ancak beilelerden ve temsilcilerinden bariz bir şekilde uzak duruyorlardı.

Ying içgüdüsel olarak kendisiyle en yakındaki çocuk arasındaki mesafeyi biraz daha açmak için iki adım yana kaydı. Nemli parmaklarıyla cübbesini kavradı ve karşılarındaki bu sıska çocuğun aslında bir kız olduğunu kimsenin anlamaması için dua etti.

"Ben Tongiya klanından Chang-en," dedi ona en yakın olan çocuk ve yumruğunu göğsüne götürerek selam verdi. Uzun boylu ve sıska biriydi, ondan neredeyse bir baş kadar uzundu ve gülümsediğinde gözleri, Ying'i bir şekilde daha sakin hissettiren neşeli bir hilale dönüşüyordu. Ye-lu'nun annesinin soyundan gelen ikinci bir kuzen olan Birinci Beile'nin koruması altında giriyordu.

Diğer ikisi, sırasıyla İkinci ve Üçüncü Beileleri temsil eden Fucha Arban ve Niohuru An-xi'ydi. Yan yana durduklarında eğlenceli bir tezat oluşturuyorlardı, ilki bir boğa kadar iri, ikincisi ise incecik bir kamış gibiydi. An-xi, Ying'den bile kısaydı ve kedi gibi gözleri onu muhtemelen Ying'den bile daha kadınsı gösteriyordu. İkisi de başkentte ikamet eden seçkin ailelerden geliyordu. Arban, babasının Mavi Kenarlı Sancak'ın genel komutanı olduğunu ve kız kardeşinin de Başkomutan'ın en gözde cariyelerinden biri olduğunu özellikle vurguladı.

"Aihui Min," dedi Ying, hepsi tanışmak için ona doğru baktıklarında. Dikkatlice tonunu düşürdü ve sesini sertleştirdi, doğal göründüğünü umdu.

"Aihui mi? Aihui Shan-jin ile akraba mısın?" diye sordu Chang-en kaşlarını çatarak.

Belli ki babası *çok iyi* tanınıyordu.

"O benim babamdı," dedi. "Ama öldü. Onu nereden tanıyorsun?" Bildiği kadarıyla babası o doğduğundan beri Fei'ye dönmemişti ve Chang-en kendi yaşıtı gibi görünüyordu.

"Baban tam bir efsane," diye araya girdi An-xi. "Loncanın kurucu büyük ustası, saygıdeğer Aogiya Rusha'nın yıldız öğrencisiydi. Bir dâhi! Herkes Rusha emekli olduktan sonra büyük ustalık pozisyonunu onun devralacağını düşünüyordu."

Chang-en coşkuyla başını salladı. "Loncanın tarihindeki en büyük usta olması gerekiyordu. Ama sonra gitti." Suratını astı. "Antaran mühendisliğinin altın çağını başlatmış olabilirdi."

Ying, söyledikleri her kelimeyi âdeta yuttu, her cümle babasına daha önce hiç bilmediği yeni bir boyut kazandırıyordu. "Neden kalmadı?" diye sordu.

Çocuklar ona garip bir şekilde baktılar. "Nedenini bizden daha iyi bilmen gerekmez mi? Sen onun oğlusun," dedi An-xi.

Sözcükler canını acıttı çünkü doğruydu. Nedenini bilmeliydi ama bilmiyordu.

"Babam, Fei'deki veya loncadaki zamanından hiç bahsetmedi," diye cevapladı Ying. "Buraya gelerek onunla ilgili daha fazla şey öğrenmeyi ve belki de başaramadığı şeyi tamamlamayı umuyordum."

Arban kahkahalarla güldü. "Onun yapamadığı şeyi tamamlamak mı? Loncanın bir sonraki büyük ustası olmayı mı hayal ediyorsun?" dedi gülmekten gözlerinde biriken yaşları silerek. "Bak, onun kanından olabilirsin ama bu, onun soyadını taşımandan başka bir şey ifade etmez. Ayrıca, ben onunla ilgili

anlatılan hikâyelerin abartılı olduğunu düşünüyorum. Eğer o kadar iyi olsaydı, kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp Huarin'deki o küçük sığınağına geri koşmazdı."

Ying'in gözleri öfkeyle parladı. Elini sert bir yumruk hâline getirdi, damarlarındaki kan çılgınca atmaya başladı. Arban'ın gülümseyen yüzünü yumruklamak için can atıyordu.

"Min." Ye-yang'ın sesi aniden zihninde biriken gerginliği deldi. Ying gerçekliğe geri döndü. Arban'ın arkasındaki endişe dolu, soğuk gri gözlere baktı. Ye-yang başını hafifçe salladığında Ying anladı. Yumruk şeklinde sıktığı parmakları yavaşça açıldı.

Arban'ın sesi ve kelime seçimleri kabaydı ama bir noktada haklıydı. Babası neden loncayı aniden terk etmiş ve onca yıl bu konuda tek kelime etmemişti? Uzun merdivenlerin sonundaki göz kamaştırıcı binaya doğru baktı. O taş duvarların ardında saklı sırlar vardı, bundan emindi ama bu sırlar babasının ölümüyle ilgili miydi?

Çan yine çaldı. Üç kez daha.

Yüzden fazla adaydan oluşan kalabalık sessizliğe gömüldü.

Beş figür taş basamakların tepesinden yavaşça iniyor, hepsi de aynı bordo cübbeleri giyiyordu ve bu cübbeler sağ omuzlarına gümüş bir broşla tutturulmuştu.

Yaklaştıkça Ying, broşlarındaki kobra amblemini seçebildi. Bu amblem, loncanın kime karşı sorumlu olduğunun sembolüydü.

Üsse ulaştıklarında dört beilenin önünde eğildiler ve Ying'in hayretle beilelerin de karşılık olarak eğildiklerini gördü. Aralarında tek kelime geçmedi.

"Buraya kadar gelebildiğiniz için tebrikler," dedi ortada duran kalın bembeyaz örgülü saçları olan yaşlı adam, toplanan genç yüzlere. Sesi derin ama boğuktu, kulakları tırmalayan ses tonuna dikkat kesilmemek kolay değildi. "Bu basamaklar

sizinle Antaran topraklarının en parlak ve en değerli beyinlerine ev sahipliği yapan, basit fikirlerin olağanüstü başarılara dönüştüğü Mühendisler Loncasının salonları arasında duruyor."

"Bu, Büyük Usta Quorin." Chang-en eğildi ve Ying'in kulağına fısıldadı: "Saçlarının bir gecede beyazladığını söylüyorlar çünkü Abka Han rüyalarında onunla konuşmuş ve ona varoluşun aydınlanmış gerçeğini göstermiş."

Ying homurdandı. Varoluşun aydınlanmış gerçeği mi? Bu kadar uzun hikâyeleri ancak tavernadaki tipler uydururdu. İnsanlar bugünlerde her şeye inanır olmuştu.

Quorin devam etti: "Ne yazık ki çoğunuz için buradaki vaktiniz kısa olacak, bu yüzden bundan en iyi şekilde yararlanmanızı tavsiye ediyorum. Bu duvarların ardında katı kurallar ve yüksek beklentiler var. Beklentilerimizi karşılayamayan herkesi uzaklaştırmaktan çekinmeyiz. Seçmeler altı ay sürecek, her aşama için iki ay: zihin, kalp ve ruh. Ancak bu yıl, riskler biraz farklı."

Yüz çiftten fazla göz Büyük Usta'ya kilitlenmişti. Arkalarda sıkışmış adaylar daha iyi bir görebilmek için parmak uçlarında duruyorlardı. An-xi, iki elini kulaklarına götürerek nanik yaptı.

"Loncaya duyduğu saygı ve önemi göstermek için Başkomutan bu yılki seçmelerin son sınavına bizzat başkanlık edecek. Biz ustalar bile bu sınavın ne olacağını bilmiyoruz. Ayrıca dört beileyi de..." Quorin önde duran dört adamı işaret etti. "...seçme sürecini gözlemlemeleri için gönderdi ve bu esnada loncada ikamet edecekler. Koridorlarımızda yolunuz kesişirse hepinizin onlara en yüksek saygıyı göstermenizi bekliyorum, anlaşıldı mı?"

"Evet, Büyük Usta," diye bağırdı çırak adayları hep bir ağızdan.

Ying, Ye-yang'ın arkasından baktı. *Tüm seçmeler boyunca mı kalacaktı? Neden daha önce söylememişti?* Hafif bir rahatsızlıkla

dilini damağının üstüne sürttü. Malikâneden loncaya kadarki yolculuk boyunca aynı arabayı paylaşmışlardı ve ona etrafında olacağını söylemeyi hiç düşünmemişti.

Büyük Usta, cesaretlendirici ama pek de öyle hissettirmeyen daha genel sözler söyledi, sonra çırak adaylarına lonca yerleşkesine doğru ilerlemeleri için onay verdi. Beileler ustalarla birlikte yürüyor, ara sıra boş nezaket ifadeleri kullanıyorlardı.

Ying, taş merdivenlerin dibinde durup zirveye ulaşmadan önce tam olarak kaç basamak olduğunu tahmin etmeye çalıştı. Bin mi? Diğer adaylar yanından geçerken heyecanla vızıldıyorlar, tırmanışa başlarken diğer uçta yükselen o kutsal salonlara ulaşmak için can atıyorlardı.

Ancak o zararsız basamaklar bir işkenceye dönüştü. Soğuk havaya rağmen Ying yarı yolda soluk soluğa kalmaya başladı ve hâlâ zirveye yaklaştığını hissetmiyordu. Dayanıklılıktaki eşitsizlik ortaya çıktıkça grup azaldı. Chang-en ona eşlik etmek için hızını yavaşlatmayı teklif etti ancak Ying ona *boş ver* der gibi elini salladı. Kimseye daha fazla acı çektirmenin gereği yoktu.

En gerideydi ama dişlerini sıkarak yoluna devam etti. Loncanın kurucuları muhtemelen saflarına katılmak isteyenlerin kararlılığını sınamak için bu işkenceli merdiveni inşa etmişlerdi. Birkaç basamağı bile aşamıyorsa, babasının yerine geçmeyi hiç hak etmiyor demekti. *Aihui* aile adını bu şekilde lekeleyemezdi.

Birisi sol omzuna çarptı ve bir sonraki basamağa düşmesine neden oldu. Ying tökezledi ve ellerini uzatarak düşüşünü engelledi.

"Yoldan nasıl çekileceğini bilmiyor musun?"

Ying yukarı baktı. Ses, yüzünü siyah bir duvakla örten hasır şapkalı garip bir adama aitti.

Her ne kadar duvağın ardındaki ifadesini seçemese de sesindeki kendini beğenmiş tondan alaycı ifadesini hayal edebiliyordu.

"Bana çarpan sensin!" diye karşılık verdi. "En azından özür dilemelisin, değil mi?"

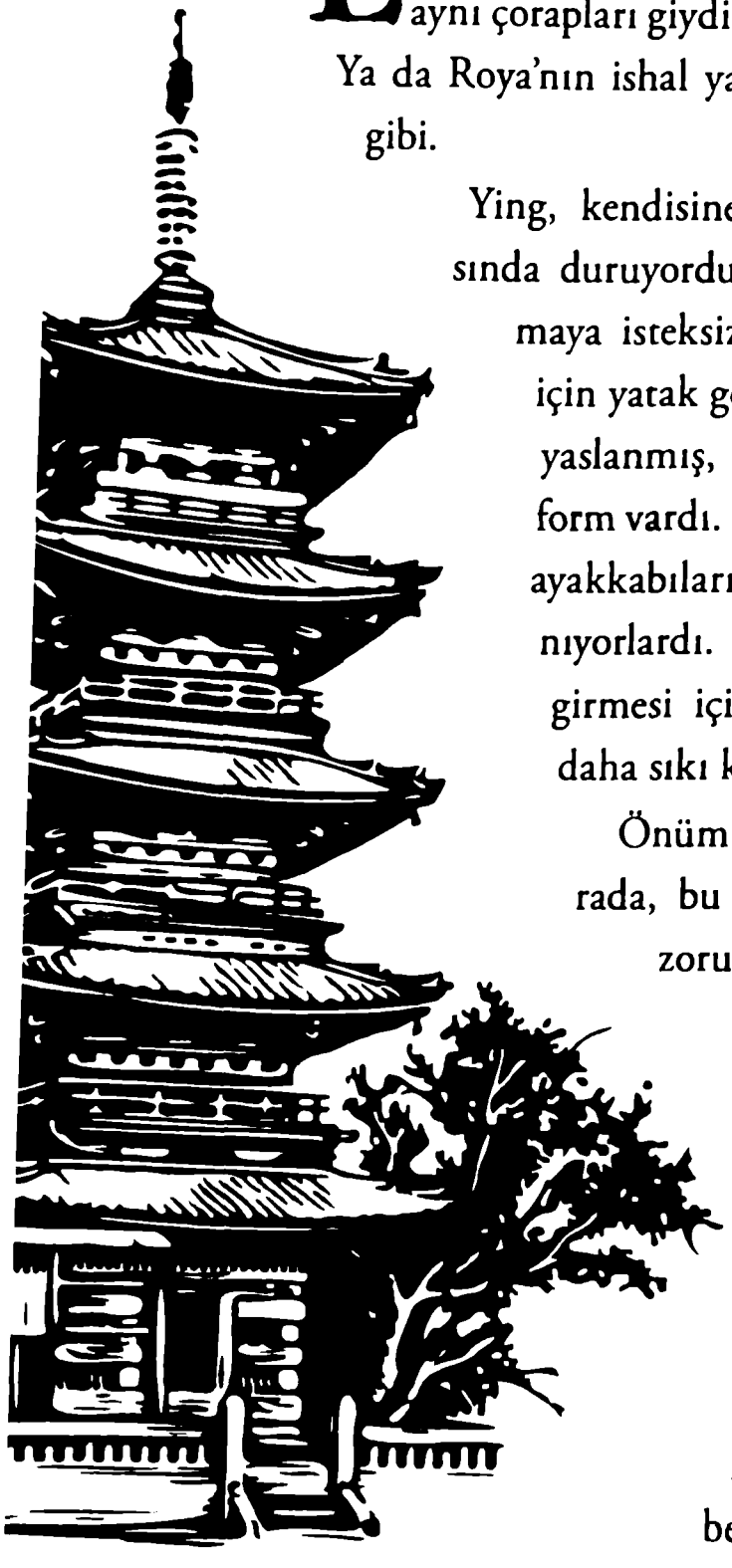
Adam alaycı bir şekilde güldü. "Benden özür mü istiyorsun? Kim olduğumu biliyor musun?"

Ying yerden kalktı ve kıyafetlerini silkeledi. Her iki avucundan da kan sızıyordu. "Kim olduğun umurumda değil ama bunu..." Kanayan ellerini uzattı. "...yapmak zorundasın. Özür dile."

"Bu kadar beceriksiz olman benim suçum değil. Neden loncaya böyle ayaktakımını sokuyorlar ki?" diye mırıldandı. Ying'i iterek merdivenlerden yukarı koşmaya devam etti.

"Ben de aynı şeyi bilmek istiyorum," diye homurdandı Ying.

BÖLÜM 6

Erkeklerin kokusu dayanılmazdı. Wen'in günlerce aynı çorapları giydiği zamanki gibi ekşi ve bayattı. Ya da Roya'nın ishal yapan o meşhur lahana yahnisi gibi.

Ying, kendisine tahsis edilen yurdun kapısında duruyordu, ayakları bir adım daha atmaya isteksizdi. İçeride, odadaki altı kişi için yatak görevi görmesi amacıyla duvara yaslanmış, uzun ve yükseltilmiş bir platform vardı. Dördü çoktan içeri girmişti ve ayakkabılarını çıkarmış, platformda uzanıyorlardı. Chang-en onu gördü ve içeri girmesi için el salladı. Ying bohçasını daha sıkı kavradı.

Önümüzdeki birkaç ay boyunca burada, bu oğlanların arasında kalmak zorundaydı. Daha önce yalnızca Nian ile aynı odayı paylaştığı için bunun ne kadar rahatsız edici olabileceği aklına gelmemişti.

Ya biri içini görürse?

İçeri girip girmemeye karar vermeden önce, yanında başka birinin gölgesi belirdi.

"Ciddi olamazsın. Bu köylülerle mi yatmam gerekiyor?"

Ying döndü. "Yine mi sen?" Kaşlarını çattı. Basamaklarda onu iten tuhaf duvaklı adamdı bu. Ying'in avuçları hâlâ acıyordu. "Burada yaşamak istemiyorsan başka bir yere git," dedi. Kendini toparlayıp Chang-en'in olduğu yere doğru ilerledi ve bohçasını platforma bıraktı.

Sakin ol. Kendine güven. Aihui Min ol.

"O kim?" diye sordu Chang-en, kapının yanındaki adamı işaret ederek.

"Kaba çocuğun biri."

"Hey, şu aptal şapkayı çıkar," diye bağırdı Chang-en. "Yüzünde kurdeşen falan mı var?"

Çocuk eşikte bir an tereddüt edip sonunda içeri girdi. Çevresini inceledi, ardından pencere kenarındaki en iyi uyuma yerini işaret etti. Ancak orası, Ying'e bozkırlarda yetiştirdikleri boğaları hatırlatan iri yarı bir çocuk tarafından çoktan kapılmıştı. "Burada uyumak istiyorum," diye bağırdı. "Kenara çekil."

Yerinden etmeye çalıştığı iri yarı çocuk onu görmezden gelerek diğerleriyle şakalaşmaya devam etti.

Çocuk yüksek sesle tekrarladı: "Sana *kenara çekil* dedim."

Dev tünediği yerden yavaşça kalktı. Ayağa kalktığında küstah çocuğun neredeyse iki kat daha uzundu. "Özür dilerim, sanırım seni doğru duymadım," dedi. Kollarını yavaşça başının üzerine kaldırınca gömleğinin altındaki kalın pazıları gerildi.

"Çekil! Sana yer ayırdığım ve buradan kovalamadığım için minnettar olmalısın," diye çıkıştı çocuk, güç gösterisinden hiç etkilenmeden.

"Aklını kaçırmış olmalı," diye fısıldadı Chang-en, Ying'e. İkisi sessizce yan yana oturmuş, ortaya çıkacak olan dramı zevkle izliyorlardı. "Karşısındaki adam, Kırmızı Düz Sancak'tan gelen, nesillerdir general yetiştiren bir aileden geliyor. Ona karşı

yumrukla dövüşmek, bir karınca gibi ezilmeyi istemek demektir."

"Eğer askerî bir klandan geliyorsa burada ne işi var?" diye sordu Ying.

Chang-en omuz silkti. "Klanının haleflik mücadelesinde iyi iş çıkaramadığını duydum. Belki de seçeneklerini çeşitlendirmeyi planlıyor. Loncaya girmeyi başarırsa, klan hiyerarşisinde sağlam bir yere sahip olacağını garanti altına alacak."

Bir çığlık konuşmalarını böldü.

"Ne yaptığını sanıyorsun? Bırak beni!"

Küstah küçük pislik havada sallanıyordu, boynundaki eller onu mengene gibi sıkıyordu. Çocuk tekmeler savuruyor ve durmadan bağırıyordu ancak söylediklerinin hiçbiri özür gibi değildi.

"Bu ne? Bir kız gibi yüzünü gizliyorsun," diye alay etti dev. Sesi gürlüyor, odanın öbür ucuna kadar yankılanıyordu.

Bir kız mı?

Ying gerildi, tüyleri diken diken oldu.

Devasa yaratık çocuğun hasır şapkasını kafasından çekip yere fırlattı.

Karşılarında kızarmış, öfkeyle dolu sinirli bir yüz belirdi. Çocuk on dört yaşından büyük görünmüyordu, çocuklukla erkeklik arasındaki o eşikteydi ve yüz hatları hâlâ yumuşak, çocuksu bir nitelik taşıyordu. "Seni keseceğim hödük!" diye çıkıştı. "Lonca duvarlarının önüne baş aşağı asacağım." Koyu irisleri tehlikeli bir şekilde parladı ancak çırpınan kolları ve bacakları komik bir görüntü oluşturuyordu.

"Öyle mi?" İşkencecisi kıkırdadı. Çocuğun alnına bir şaplak indirdi, sonra onu yere bıraktı. "Devam et o zaman." Yatağına oturdu ve konuşmasına devam etmek için döndü.

Çocuk burun deliklerinden alevler saçarcasına yerden kalktı. Geniş kemerine uzandı.

Ying, ışığı yakalayan gümüş bir parıltı gördü. Hızla öne çıktı ve çocuğun bileğini kavradı.

"Aptal olma," diye tısladı. "Ona gerçekten zarar verebileceğini mi sanıyorsun? Daha yanına bile yaklaşamadan kolunu kırar." Çocuğun kibri hoşuna gitmemişti ama onun mahvolmasını da istemiyordu.

Çocuk ona kendisini hatırlatıyordu. Sinirli ve aceleciydi, tıpkı ağabeyinin ona seslenmeyi sevdiği gibi: *pervasız kısrak.*

Çocuk, dudaklarını sert bir çizgi hâlinde birbirine bastırdıktan sonra kolunu çekti. Çıkardığı hançer kınına geri girdi. "O zaman yerini bana ver," diye talep etti ve Ying'in eşyalarını koyduğu yere doğru yürüdü.

Ying'in cevap vermesini bile beklemeden yanına gidip bohçasını bir kenara itti ve yatağa çıktı.

"Hey, Min önce geldi. Nasıl..."

Ying elini Chang-en'in omzuna koydu ve başını iki yana salladı. "Adın ne?" diye sordu çocuğa. Ranza arkadaşı olacakları için aralarını samimi tutmak en iyisiydi. Seçmelerdeki ilerleyişini veya babasının katilini aramasını etkileyecek herhangi bir drama ihtiyacı yoktu.

"Ye-kan," diye cevapladı çocuk. "Yerini bıraktığın için sana minnettar olacağımı sanmıyorum. Yapman gereken buydu."

Chang-en gözlerini devirdi. "Bu öz güveni nereden aldığını bilmiyorum," diye mırıldandı.

Kapıda, ustaların cübbesiyle aynı tonda bordo bir üniforma giyen kıdemli bir çırak belirdi. Loncaya resmen kabul edilene kadar, Ying ve diğer çırak adaylarının o üniformayı giymelerine izin verilmemiş, bunun yerine onlara ucuz, kaşındıran kumaştan yapılmış donuk gri kıyafetler verilmişti. Değerlerinin bir hatırlatıcısı olarak.

"Herkes beş dakika içinde ana salonda toplansın."

Mühendisler Loncasının ana salonu, bileşiğin geri kalanı kadar sade idi. Ying, diğer adayların yanına girdi ve iki tarafını kaplayan cilalı taştan uzun sütunları, loncanın öğretilerini taşıyan uzun parşömenlerle süslenmiş donuk, gri duvarlarını merakla inceledi.

Tavandan, tamamen sararmış pirinç kâğıdı ve ince kamışlardan yapılmış bir model hava gemisi sarkıyordu. Muci'den Fei'ye bindiği veya Huarin semalarında devriye gezenlerden farklı olarak, bu model çok daha basit görünüyordu. Balıkçı sampanına* benzeyen küçük bir gövdeye tutturulmuş dikdörtgen bir balondu. Pervanesi yoktu, çıtalı yelkeni yoktu, ambar penceresi yoktu.

"İlk hava gemisi," diye fısıldadı Chang-en hayranlık dolu bir sesle. "Tam burada tasarlanıp inşa edilmiş. İnanabiliyor musun?"

Ying, tepesindeki modele bakmaya devam etti. Zihnindeki gölgeler, yıllar önce gerçekleştiğini hayal ettiği sahneleri yeniden canlandırıyordu. Ustalar, balonu şekillendirirken uzun bambu şeritlerinin üzerine eğiliyor ve bu duvarları kaplayan yağ lambalarının loş ışığı altında bir hava gemisi gövdesinin ilk prototipini yapıyorlardı. Bu orijinal çerçeveye üst üste iyileştirmeler uygulanmış, tasarım tekrar tekrar yinelenerek dokuz adanın üzerinde yükselen etkileyici mühendislik başarılarına dönüşmüştü.

Başlangıç noktası olarak bu model olmasaydı, Antaran halkı uçmanın nasıl bir şey olduğunu asla bilemezdi.

Ying kanının damarlarında hızla aktığını, kalbinin göğsünde hararetle attığını hissetti.

---

* *Sampan*, Uzak Doğu'da kullanılan küçük teknelere verilen isim.

Burası hayallerin gerçeğe dönüştüğü yer.

Babasının buradan neden ayrıldığını hayal bile edemiyordu.

"Ufaklığı kaybettik," dedi Chang-en, sesi Ying'i şimdiki zamana geri getirdi. Çocuk gözleriyle etrafı tarıyor, salona dolu-şan diğer adayların arasında bir şey arıyordu.

Ying döndü ve kalabalığın içindeki yüzlere hızlıca bir göz attı. Gerçekten de Ye-kan kaybolmuştu. Onu yatakhaneden beraberlerinde getirmişlerdi ama bir yerlerde kaybolmuştu.

Ye-kan'dan hiçbir iz yokken, Ying salonun ön tarafında sırtı ona dönük duran tanıdık bir silüet gördü. İçgüdüsel olarak kafa denizinin içinden ona doğru yöneldi. Yeterince yaklaşamadan biri onu yakasından tuttu.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, Aihui Min? Neden burada bizimle durmuyorsun?"

Bu, Arban'dı. Görünüşe göre yatakhanesinde, kendisine körü körüne bağlanmaya hazır birkaç yandaş bulmuştu ve Ying'e küçümseyerek bakıyorlardı, sanki bir solucanmış gibi.

Kız olmaktansa solucan olmak daha iyi, diye düşündü. Gerçekte kim olduğunun ortaya çıkacağı korkusu zihninin bir köşesinde sallanıyor, buraya gelme kararının onu giyotine gönderebileceğini hatırlatıyordu.

"İndir beni."

"Neden bu kadar sinirlisin? Sadece arkadaş olmaya çalışıyorum," dedi Arban dolgun dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek. Onu biraz daha havaya kaldırdı. "Daha iyi bir görüş elde etmene yardımcı olmayı düşündüm, böylece buradaki havanın nasıl koktuğunu anlarsın." Güldü ve yandaşları da onu takip etti.

Ying'in bileği fark edilmeden hareket etti ve yelpazesinin perçini avucuna kaydı. Namlularının içinde saklı küçük ama ölümcül bambu oklar hazır ve nazır bekliyordu.

"Fucha Arban," diye sert bir ses duyuldu.

Ying yelpazesini tekrar kolunun altına itti.

Arban hemen Ying'i yere bıraktı, isteksizce başını eğdi. "Beile-ye," diye selam verdi ancak ses tonunda hiçbir saygı belirtisi yoktu. Tekrar doğrulduğunda bile gözlerinde zerre kadar alçakgönüllülük yoktu.

Ye-yang adamın tavrındaki itaatsizliği fark ettiyse bile bunu hiç belli etmedi. Yaklaştı ve Ying'in yanında durdu.

"Aihui Min benim referansımla burada," dedi Ye-yang soğukkanlılıkla. "Ve onu bu şekilde hırpalamanı pek hoş karşılamadım."

"Hırpalamak mı?" diye homurdandı Arban. "Elbette biraz şakalaşma ve sert davranma normaldir. Sadece tanışıyoruz, hepsi bu. İkinci Beile geldiğinde, ona ne düşündüğünü sorabilirsin. Eminim o da bunun sadece eğlence olduğunu kabul edecektir."

"Eminim eder."

Ying, Ye-yang'ın gözlerinde anlık bir öfke parıltısı yakaladı ama bu bir anda geçti. Gri gözler, sanki hiç dalgalanmamış gibi her zamanki durgunluklarına kavuştular. Yelpazesi bir kez daha aşağı kaydı ama Ye-yang'ın kızın bileğine hafifçe dokunması, Arban'ın sinir bozucu yüzüne bir ok yağmuru göndermesini engelledi.

"Yapma," dedi sadece onun duyabileceği bir sesle. "Benimle gel." Döndü ve salonun önüne doğru yürüdü.

Ying, Arban'a meydan okuyan bir bakış attı, sonra yanından geçip Ye-yang'ı takip etti. Diğer adayların duyamayacağı bir yere geldiklerinde durdular.

"Dışarıda Arban'dan çok daha kötüleri var. Hepsinin dersini sen mi vereceksin?" diye uyardı Ye-yang. Koluna uzandı ve yelpazesini çıkardı. Ying, adamın parmak uçlarının tenine değmesiyle irkildi. "Bunu güvenli bir yere götürüyorum. Duygularını daha iyi kontrol edebildiğinde geri alırsın."

"Onu bana geri ver! Buna hakkın yok," diye karşılık verdi Ying.

Ye-yang hızla yelpazeyi kendi kolunun içine soktu ve ellerini arkasına aldı. "Sanırım birçok şeyi yapma hakkım olduğunu göreceksin," dedi. "Arban'ın orada kafasının kesilmesini emretme hakkım da vardı."

Ying, Beile'nin sakin ifadesinde espriye dair bir işaret aradı, şaka yaptığını düşündü ama şaka yapmıyordu. "O zaman neden yapmadın?" dedi zayıf bir sesle.

"Çünkü bir hareket sana dövüşü kazandırabilir ama savaşı kaybettirir," diye cevapladı Ying. Bakışları yumuşadı. "Yerine dön ve dikkat çekecek başka bir şey yapma. Daha seçmeler başlamadan atılan ilk aday olmak istemezsin."

Ying itiraz etmek için ağzını açtı ama bir an durakladığında salona giren diğer üç beile ile birkaç lonca ustasını görünce susmayı tercih etti. Ying, arkasını döndü, Arban ve renkli ekibinden uzak durmak için kenardan geçerek öfkeli bir şekilde Chang-en'e doğru yürüdü.

"Ne oldu? İyi misin?" diye sordu Chang-en, Ying sıraya geri döndüğünde.

"Hiçbir şey olmadı. İyiyim," diye cevapladı Ying sertçe. Ye-yang'ın sol koluna baktı, değerli yelpazesi orada el konulmuş bir şekilde duruyordu. *Yakında geri alacağım*, diye yemin etti. Sonra Arban'a doğru döndü, gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. *Ve sonra o surata birkaç delik açacağım.*

Lonca ustalarından biri salonun ön tarafındaki yükseltilmiş bir platforma doğru yürüdü. Solgun tenli ve çatık kaşlarla çerçevelenmiş sığ gözlere sahip zayıf bir adamdı, sanki sürekli asık suratlıymış gibi görünüyordu. Platforma ulaştığında, gizli bir panelin arkasından ahşap basamaktan oluşan kısa bir merdiven, keskin ve ritmik tıklamalarla açıldı ve adam hızla yukarı

çıktı. Diğer ustalar, zitan ağacından oyulmuş görkemli sandalyelerde solda oturuyorlardı, hepsinin yüzlerinde ciddi ifadeler vardı. Beileler sağda oturuyorlardı ve az önce kendilerine çay servisi yapılmıştı.

"Adaylar," diye söze başladı Usta, "Hepinizin yerleştiğinize inanıyorum. Ben Usta Gerel, tüm seçmelerin idaresini denetliyorum. Büyük Usta Quorin'in daha önceki konuşmasında söylediği gibi, lonca içinde katı kurallarımız ve yüksek beklentilerimiz var. Burada sıradanlığa müsamaha gösterilmez." Elinde tuttuğu bir parşömeni açtı. Uzun bir kurallar ve düzenlemeler listesi okumaya başladı, monoton sesi salonun genişliğinde donuk bir gong gibi yankılanıyordu.

"Neden iki boş sandalye var?" diye fısıldadı Ying, Chang-en'e. Boş sandalyelerden birinin Usta Gerel'e ait olduğunu düşündü, peki ya diğeri?

Chang-en sıska omuzlarını silkti. "Şşş, Usta Gerel bize bakıyor."

Usta gerçekten de onlara bakıyordu, hem de dikkatle bakıyordu. Ying'e Huarin'deki gururlu kartalları hatırlattı. Belki de dar yüzündeki büyük burnunun kıvrımlı köprüsündendi.

"Tasarım, Malzemeler, İnşaat, Tarih ve Strateji dersleri alacaksınız. Bu alanların her biri bir lonca ustası tarafından verilecek. Ben Tarih öğretiyorum." Gerel, adı geçtiğinde başlarını onaylarcasına sallayan diğer lonca ustalarının isimlerini saydı. ". . . ve en sonuncusu Usta Lianshu." Durakladı, gözlerinde hafif bir bezginlik belirdi ve boş sandalyeye baktı. "Kendisi strateji öğretir. *Eğer* geçerseniz, ilk sınavdan sonra Strateji derslerine başlayacaksınız. Beş alanın hepsinde ustalaşmak iyi bir mühendis olmanın ön koşuludur, bu yüzden hepinizin her derste elinizden gelenin en iyisini yapmanızı bekliyorum. Daha önce de söylediğim gibi..."

"Burada sıradanlığa müsamaha gösterilmez," Ying ve Chang-en, Usta Gerel'in cümlesinin geri kalanını aynı anda fısıldadılar. Gerel monoloğu sırasında bu cümleyi en az beş kez tekrarlamıştı. Ying kahkahasını bastırmak için eliyle ağzını kapatırken, Chang-en dudaklarının sağ köşesini çarpık bir sırıtışla kıvırdı. Lonca ustasından gelen yüksek bir homurtu, yüzlerindeki gülümsemeleri sildi.

Ying tekrar boş sandalyelere doğru baktı. Biri Usta Gerel'e aitti ve görünüşe göre diğeri Strateji Ustası Lianshu'ya aitti ama adam neredeydi? Yokluğu Ying'i huzursuz etti, bu sert ve korkutucu yerde bir şeylerin ters gittiğinin ilk işaretiydi.

Lonca seçmelerinin yanı sıra bir de bu karanlık lonca duvarlarının içinde cevaplar aramaya başlaması gerekiyordu. Babasının katilinin bir yerlerde saklandığına dair ipuçları vardı. Zihninde büyük bir yer kaplayan şey, kardeşinin dolabındaki lonca sloganıyla damgalanmış mektup ve babasının günlüğündeki, iş birlikçisinin notlarının olduğu parşömendi. Oradan başlayacaktı. El yazıları onları ele verecekti, Ying lonca üyelerini gözlemleme fırsatı bulduğu sürece tabii.

"Çıraklık denemesinin ilk sınavı iki ay sonra olacak: zihin sınavı," diye devam etti Gerel. "Yazılı bir sınav olacak. Sadece bir soru sorulacak ve cevaplarınızı yazmanız için bir gününüz olacak. Bu bir sabır ve titizlik sınavıdır."

"Bir soruyu cevaplamak için tam bir gün mü?" Ying bir kaşını kaldırdı.

"Sen!" Usta Gerel yumru gibi parmağını ona doğru uzattı. "Adın ne? Lonca kurallarını anlatırken beni dinlemiyor muydun? Bir usta konuşurken *sessizce* dinlemelisin."

Ying bir adım öne çıktı ve eğildi. "Aihui Min," diye cevapladı. "Üzgünüm. Hiçbir şeyi bölmek istemedim."

Adını söylediği anda salonda bir dizi fısıltı duyuldu. Usta Gerel gözle görülür şekilde gerildi ve diğer lonca ustaları endişeyle kaşlarını çattılar.

"Ye-yang, o seninki, değil mi?" İkinci Beile'nin sesi salonun öbür ucundan yankılandı ve garip duraksamayı böldü. Erden koltuğunda öne eğilmiş, onu avını inceleyen bir avcı gibi inceliyordu. "Onun Aihui klanından geldiğini hiç söylemedin. Bize oyun mu oynamaya çalışıyorsun?"

Ying klan adını kullandığına pişman olmaya başlamıştı. Babasının Fei'de bu kadar önemli bir figür olmasını beklemiyordu. Hoşuna gittiğinden çok daha fazla dikkat çekiyordu.

"Kimse sormadı ki," diye cevapladı Ye-yang her zamanki gibi ifadesiz bir suratla, "Ve bunun, bahsetmeye değer bir şey olduğunu da düşünmedim. Yakıt ikmali yapmak için Muci'de durduğumuzda tesadüfen karşılaştık."

"Buna inanmamızı mı bekliyorsun?" Erden güldü. "Bu yüzden Juwan madenlerine gitmek için gönüllü oldun! Bu başından beri aklımdaydı. Başkomutan'ın son teste başkanlık edeceğini biliyordun, bu yüzden bu çocuğu buraya yerleştirmek için elinden geleni yaptın."

Ying, klanının -Huarin'in sıradan Aihuis'i- Başkomutan'ı neden ilgilendirebileceğini anlayamıyordu. İkinci Beile neden Ye-yang'ın onu gizli bir gündem için aday göstermiş gibi konuşuyordu?

Erden hâlâ gülümsese de Ying gözlerinde sadece düşmanlık gördü. Ye-yang'ın cevap vermesini beklerken parmaklarını nemli avuçlarına sürttü.

"Erden, yeter!" dedi Birinci Beile. Fincanını dudaklarına götürdü ve bir yudum çay aldı. "Herkesin önünde olay çıkarıyorsun. Eğer adayın yeterince iyiyse, o zaman rakibinin kim olduğu önemli değil. Eğer değilse, o zaman ikiniz de herkesin zamanını boşa harcamak yerine eve gidebilirsiniz." Bakışlarını

Ying'e doğru çevirdi, gözleri kısıldı. "Aihui Shan-jin'in yakın zamanda klan reisi olarak göreve gelen yetişkin bir oğlu olduğunu duymuştum. Başka bir oğlu olduğunu hiç bilmiyordum..."

Ying kaskatı kesildi. Fei'deki hiç kimsenin ailesinin durumu hakkında fazla bir şey bilmediğini varsaymıştı ancak yanıldığı kanıtlanırsa, loncaya girmek için yalan söylediği için Birinci Beile onu idam edebilirdi. Kimse gözünü bile kırpmazdı.

Giyotinin düşmesini beklerken an uzamış gibiydi. En ufak bir hareketin onu ifşa edeceğinden korkarak yardım için Ye-yang'a bakmaya bile cesaret edemedi.

Neyse ki Ye-lu daha fazla ısrar etmedi. Dikkatini çayına geri verdi. "Usta Gerel, lütfen devam edin," dedi, elini sallayıp tartışmayı sonlandırarak.

Erden koltuğuna yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu, herkesin önünde susması gerektiği söylendiği için yüzü utançla kızarmıştı. Ye-yang'a yan gözle baktı ancak işaret parmağındaki yeşim yüzüğü umursamazca çeviren Dördüncü Beile'nin başı eğikti.

Ying, Fei'ye geldiğinden beri Ye-yang'ın mutfağında çalışan kadınlardan Antaran Başkomutanlığı'ndaki siyasi entrikaların bazılarını öğrenmişti. Başkomutan henüz bir varis belirtmediğinden, en olası adaylar arasında bir çekişme başlamıştı. Loncanın çıraklık sınavı da böyle bir savaş alanıydı ve beileler yapmacık nezaketlerinin ardında aslında savaşıyorlardı. Bu savaşta kendisi de Ye-yang'ın kılıcı olarak görülüyordu.

Diğer beileler bu *kılıcın* aslında bir kız olduğunu bilseler ne derlerdi?

Gerel boğazını temizledi, buz gibi bakışları bir anlığına Ying'in üzerinde durdu. Sonra tekrar parşömenine baktı ve konuşmasını okumaya devam etti.

Ying konuşmanın geri kalanında gözlerini adamın taş zeminle bütünleşmiş gibi duran kürk astarlı deri çizmelerine

dikti. Diğer adaylar arasında, muhtemelen kendisi hakkında geçen mırıltıları hâlâ duyabiliyordu. Babasının mirasını yeni yeni keşfetmeye başlamış ve sırtına çoktan bir hedef tahtası yapıştırılmıştı bile.

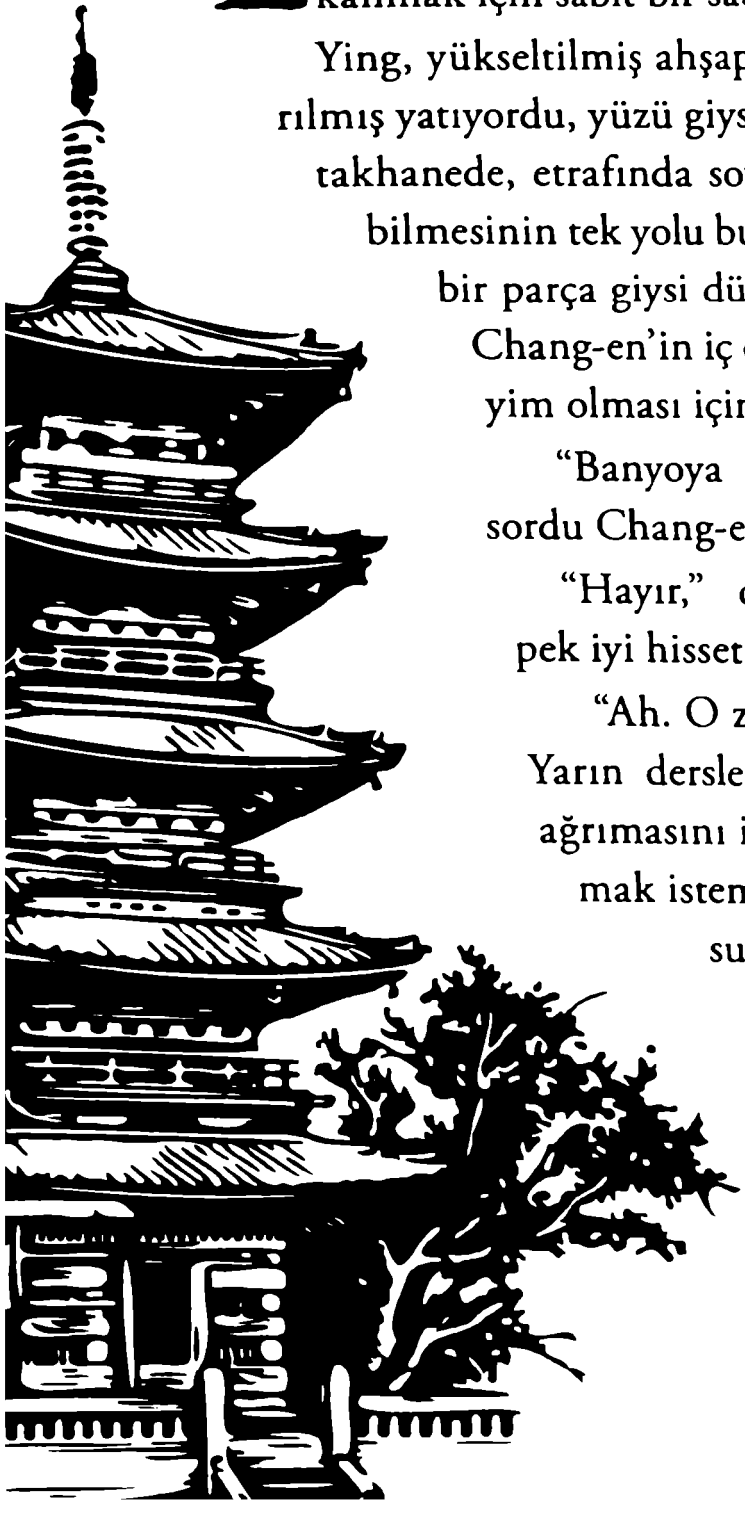
Ye-yang'ın ona söylediği sözler aniden aklına geldi.

"*İnan bana, ellerinden gelen her şeyi yaparak seni korkutmaya çalışacaklar ve seni alt etmek isteyecekler.*"

Sözleri kişisel deneyimlerinden geliyordu.

Bakışları Ye-yang'e doğru kaydı, gözleri buluştuğunda gözlerini kırpıştırdı. Neredeyse fark edilmiyordu ama genç adam ona gülümsedi.

BÖLÜM 7

Loncada ortak banyolar vardı ve yeni gelenlere yıkanmak için sabit bir saat veriliyordu.

Ying, yükseltilmiş ahşap platformun köşesine kıvrılmış yatıyordu, yüzü giysi yığınına gömülüydü. Yatakhanede, etrafında soyunanları görmeden kalabilmesinin tek yolu buydu. Bacaklarının üzerine bir parça giysi düştüğünü hissetti ve bunun Chang-en'in iç çamaşırı değil de bir dış giyim olması için dua etti.

"Banyoya gelmiyor musun?" diye sordu Chang-en.

"Hayır," diye cevapladı. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Başım ağrıyor."

"Ah. O zaman erken yatsan iyi olur. Yarın derslerimiz başladığında başının ağrımasını istemezsin. Ama banyo yapmak istemediğinden emin misin? Ilık su iyi gelebilir." Chang-en havayı kokladı. "Bu ter kokusunun senden mi benden mi geldiğini anlayamıyorum," diye şaka yaptı.

"Ben pas geçiyorum," diye mırıldandı Ying elini kaldırıp ona doğru sallayarak.

"Sen bilirsin."

Ying, oda arkadaşlarının seslerini duydu ve ayak seslerinin yavaşça koridorda uzaklaştığını işitti. Sonunda huzura ve sessizliğe kavuşmuştu. Bir süre bekledi, sonra başını eğerek bir gözünü hafifçe açtı. Hepsi gitmişti.

Doğruldu ve platformda bağdaş kurup sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı. Usta Gerel'in konuşmasından sonra, kıdemli çıraklardan bazıları adayları loncanın karanlık, kıvrımlı koridorlarında hızlı bir tura çıkarmış ve akşam yemeğini yiyip yatakhaneye döndüklerinde, banyo vakti gelmişti. Oda arkadaşlarından biri içeriye adımını atar atmaz hızlıca kemerini çıkarmış ve yorucu bir günün sonunda sıcak suyla kirlerini ovmaktan daha iyi bir şey olmadığını söylemişti. O kadar çevik hareket etmişti ki Ying mecburen onun kıllı göğsünü net bir şekilde görmüştü.

Bunu düşünmek bile yediği tavuklu lahana yahnisi kusmak istemesine neden oldu.

Ying kolunu kaldırdı ve bir nefes aldı, hemen iğrenerek burnunu kırıştırdı. Bu oğlanlarla bütün bir gün geçirdikten sonra kendisi de onlar kadar bayat kokuyordu. Sabahın zorlu merdiven tırmanışından kalan ter kurumuş, sırtındaki kumaş sertleşip kirlenmişti. Banyo sorununu çözmenin bir yolunu bulması gerekiyordu ama yakalanmadan bunu nasıl yapabilirdi?

Platformdan kalkıp başını dikkatlice koridora uzattı ve etrafta yarı çıplak aylakların dolaşmadığından emin olduğunda dışarı çıktı.

Mühendisler Loncasının genişleyen kompleksi, ortada bulunan ana salonu çevreleyen dört kanada -kuzey, güney, doğu ve batı- yapılandırılmıştı. Her kanat dar koridorlar ve kapalı yürüyüş yollarıyla birbirine bağlanan bir dizi avlu ve binadan oluşuyordu. Hepsi aynı kasvetli taştan yapılmıştı. Binaların üçgen çatılarında bile, şehrin diğer bölgelerinde tercih edilen zümrüt yeşili veya koyu kırmızının aksine, gölgesi neredeyse obsidiyen

rengi olan koyu kiremitler kullanılmıştı. Hiçbir oyma, hiçbir süsleme, hiçbir şey yoktu. Sanki herhangi bir süsleme, loncanın yüceliğini lekeleyecekmiş gibiydi.

Ying ve diğer çırak adayları, diğer tüm lonca çıraklarıyla birlikte kuzey kanadına yerleştirilmişlerdi. Ustaların, güney kanadında daha lüks ve seçkin konaklama yerleri vardı. Sınıflar ve atölyeler doğu kanadında yer alıyordu ve batı kanadı misafirlere ayrılmıştı. Dört beile o kanattaki odalarda kalıyordu.

Ying, ortak banyolardan uzak bir rota izlemeye özen gösterdi. Kısmen veya daha kötüsü tamamen soyunmuş başka bir adam daha görmesine gerek yoktu. Annesi, bu kadar çok çocukla aynı odayı paylaştığını bilse dehşete düşerdi. Babası muhtemelen gülerdi.

Bu düşünce aklına gelince yüreğinde bir sızı hissetti. Babasının kahkahasını bir daha asla duyamayacaktı.

Adımları kuzey kanadının ötesindeki açık avluda yavaşladı. Başını kaldırdı ve berrak bir şekilde parıldayan simsiyah gökyüzüne baktı. Kuzey Yıldızı ona göz kırptı ve bunun yukarıdan göz kırpan babası olduğunu hayal etti.

Burada olmalıydın, diye düşündü, *bana bunları sen göstermeliydin.*

Avlunun tam ortasına tek bir yaprak dökmeyen Antaran çamı dikilmişti, dalları ve iğne benzeri yaprakları zarifçe göğe doğru kıvrılıyordu. Bir rüzgâr esti ve Ying kollarını sıkıca kendine doladı.

Ailesinin gerinin önünde onu bekleyen rahatlatıcı ateş yoktu. Babasının uzun hikâyeleri, A-ge'sinin kaba müdahaleleri ve yatağa girmek için çığlık atan küçük kardeşlerinin sızlanmaları yoktu. Nian'ın saçlarını nazikçe ve tekrar tekrar okşayarak uyuttuktan sonra yanına sokulup uyuyakalmayacaktı.

Yıldızlara bakıp iç çekti.

Bir takırtı sesi aniden gecenin sessizliğini bozdu. Ying yukarı baktı.

Kiremitli çatıda, yanında bir şişe şarapla tüneyen tanıdık bir figür vardı, siyah kıyafetindeki gümüş işlemeler ay ışığı altında parlıyordu. Gürültüden dolayı özür dilemeden ona bakıyordu.

"Orada ne yapıyorsun?" diye haykırdı Ying. Sonra yumruğunu hızla göğsüne götürdü ve eğildi. "Özür dilerim, Beile-ye. Bu şekilde çıkışmak istememiştim."

Ye-yang'ın dudakları kıvrılır gibi oldu. "Bana katılmak ister misin?" diye sordu. "Buradan manzara oldukça harika. Fei'deki en iyi manzaralardan biri."

Ying tereddüt etti. Bir beilenin nezaket kurallarını hiçe sayması ve çatılarda içki içmesi başka bir şey, ona katılmak bambaşka bir şeydi.

"Oraya nasıl çıktın?"

Çatı ile yer arasındaki mesafe, Wen'in boyunun en az iki katıydı. Ye-yang kayıp düşse, birkaç kemiği kırılırdı.

"Qing-gong'um oldukça iyidir," diye cevapladı Ye-yang.

"Ne?" diye bağırdı Ying. *Qing-gong gerçek mi?* Zihninde Ye-yang'ın çatıların üzerinden atlayıp ormanların içinde uçtuğunu, ayak parmaklarını kırılgan dallara hafifçe vurarak havaya yükseldiğini hayal etti.

Huarin'deki hikâye anlatıcısı çocuklara, Büyük Yeşim İmparatorluğu'nun eski hanedanlıklarından efsanevi hikâyeler anlatmayı severdi. Bu hikâyelerde çoğunlukla havada süzülen soylu kılıç ustaları ve kaybolan suikastçılar destansı savaşlara katılırdı. Yer çekimine meydan okuyan hareketlerinin ardındaki büyüyü açıklamak için ortaya atılan terim, tüy kadar hafif olma sanatı olan *qing-gong* idi ve bu da uçan düzeneklerine ilham kaynağı olmuştu.

Ye-yang kıkırdadı ve Ying ilk kez genç adamın sol yanağında bir gamze olduğunu fark etti. "Şaka yapıyorum," dedi. "Bu kadar şaşkın görünmene gerek yok." Sol tarafa, çatının kenarına yaslanmış ve kısmen gölgelere gizlenmiş bir bambu merdivenin durduğu yeri işaret etti. "Eğer korkmazsan yukarı gel."

Korkmak mı? O, uçurumlardan atlayan biriydi. Zavallı bir çatı buna kıyasla hiçbir şeydi.

Ying kendisine meydan okunduğunda asla geri adım atmazdı. Nezaket kuralları konusundaki geçici endişesini bir kenara itti ve kimse olmadığından emin olmak için etrafı kontrol ederek sonra merdivenin basamaklarına tırmandı. Genç adamın yanına oturdu ve burnunu kibirli bir tavırla yukarı kaldırdı.

Ye-yang şarap şişesini uzattı. "İster misin?"

Ying şişeyi elinden alıp hızlıca bir yudum içti. Şarabın keskin kokusu doğrudan burnuna kadar geldi. Öksürmeye ve tükürmeye başladı.

Genç beile başını geriye atıp gülünce gamzesi derinleşti. Güldüğünde daha az beile, daha çok normal bir çocuk gibi görünüyordu. "Aihui Ying," dedi, "Huarin'de nasıl yetiştirildiğini merak etmeye başlıyorum. Çayırlardaki kadınların Fei'dekilerden çok daha az narin olduğunu sanırdım." Ying'in zayıf bedenine bir kez baktı ve başını iki yana salladı. "Sanırım değilmiş."

"Ben narin değilim. Öyle olsam bile, bunun ne önemi var? Bir mühendis kas gücünü değil, beynini kullanır," diye homurdandı Ying.

"Çok doğru. Bu da lonca ustalarının güçlü bir rüzgârla uçup gidebilecek buruşuk kemik yığınları olmasının nedenini açıklıyor."

"Sen sarhoş musun?" diye sordu Ying, Beile'ye şüpheyle bakarak. Genç adamın bronzlaşmış yanakları hafifçe kızardı.

Ying şarap şişesine gözlerini kısarak baktı. Neredeyse dörtte üçü boştu.

"Belki."

"Yelpazemi geri ver."

"*O kadar* sarhoş değilim," diye cevapladı Ye-yang, ona yan yan bakarak. Çatı kiremitlerine yaslandı, başı ellerinin arasındaydı. "Biriyle içmeyeli uzun zaman oldu. Teşekkür ederim," dedi.

"Rica... ederim?" Ying döndü ve Ye-yang'ı merakla inceledi. Gözleri hafif kapalıydı. Daha önce takındığı geniş gülümseme kaybolmuştu ve ifadesi onda görmeye alışık olduğu o sakinliğe geri dönmüştü.

Ye-yang bir bulmacaydı. Henüz çözemediği bir bulmaca. İki yüzü var gibiydi ve Ying hangisinin gerçek olduğundan emin olamıyordu. Gençliğin ve otoritenin birleşimiydi, kardeşi Wen'in her zaman özlemini çektiği ve Ye-yang'ın zahmetsizce başardığı bir birleşim.

"Genelde tek başına mı içersin?" diye sordu.

Genç adam başını iki yana salladı. "İçmek için zaman bulmak bir lüks," dedi. "Loncanın seçmelerini, kaytarmak için bir bahane olarak kullanıyorum."

Ying de onun gibi yaptı ve soğuk kiremitlere yaslanarak bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Lonca yerleşkesi şehir ışıklarından uzakta, yüksek bir arazide bulunuyordu. Bu nedenle bu bakış açısından yıldızlar karanlıkta göz kırpan ateş böcekleri gibi sayısız görünüyordu.

A-ma, sen de bir zamanlar burada yatıp yıldızları mı saydın?

"Loncayı şimdiye kadar nasıl buldun?" diye sordu Ye-yang. "Hayal ettiğin gibi mi?"

Ying'in aklına ana salonda asılı duran ilk hava gemisi geldi ve gözleri coşkuyla parladı. "Daha da iyi," dedi. "Burası her şeyin gerçekleştiği yer. Antaran tarihinin en büyük mühendislik

başarılarının gerçekleştiği yer. Burası rüyaların inşa edildiği yer."

"Rüyalar ve kâbuslar madalyonun iki yüzüdür," diye mırıldandı Ye-yang.

Ying kaşlarını çattı. Sözleri içindeki bir teli titreştirdi, ona babasının korkunç ölümünü hatırlattı.

"Beile-ye, babamla ilgili ne biliyorsun?" diye sordu. "Onunla ilgili birçok hikâye duyduğunu söylemiştin."

"Ye-yang," diye hatırlattı genç adam alaycı bir bakış atarak. "Baban Fei'den ayrıldığında ben daha çocuktum, bu yüzden bildiğim her şeyi öğretmenlerimden duydum. Baban Aihui Shan-jin, bu loncada daha önce hiç görülmemiş seviyede bir dâhiydi. O zamanki Büyük Usta Aogiya Rusha'nın himayesindeydi. Yani büyükbabamın." Sesinde Ying'in daha önce hiç duymadığı bir saygı vardı. Büyükbabasına ne kadar saygı duyduğu belli oluyordu.

"Önceki Büyük Usta, *büyükbaban* mıydı?"

"Evet. Bu, dokuz adanın birleşmesinden önceydi ve Aogiya Başkomutanlığı, tıpkı senin klanın gibi, Fei'nin Aogiya klanıydı. Büyükbabam, klanı yönetmekten ziyade mühendislik sanatına takıntılıydı. Mükemmeliyetçiydi, bu yüzden büyükbabam onu kanatlarının altına aldıysa, baban çok yetenekli demektir."

Ying, babasını gençliğinde bu avlularda yürürken, atölyede eğilmiş karmaşık çizimlerin ve tasarımların üzerinde çalışırken hayal etti. Babasının becerisinden hiç şüphe etmemişti -onun için babası her zaman en başarılı kişiydi- ancak bu kadar çok insanın ağzından böylesine büyük övgüler duymak Ying'i gururla dolduruyordu.

"Özellikle hatırladığım bir hikâye var," diye devam etti Ye-yang yumuşak bir sesle. "Çünkü hem inanılmaz hem de şaşırtıcıydı. Lonca her yıl tüm çırakları için bir yarışma düzenlermiş,

tıpkı becerilerini diğer herkesle karşılaştırdığın bir tür dövüş seansı gibi. Lonca ustaları bir soru sorar ve çıraklara bir çözüm oluşturmaları için bir hafta verilirmiş. O yıl, ustaların meydan okuması aldatıcı derecede basitmiş: karanlığı aydınlatmak. Birçok abartılı, karmaşık iş ortaya çıkmış. Bir kol yardımıyla yanan gaz lambaları, kendi kendine tutuşan alevler, hatta yun-mu kürelerine hapsolmuş ateş böcekleri. Gerel galibi bulduğunu düşünmüş. Kaen gazı ve tozunun hassas bir bileşimini kullanarak kavanozun içinde minyatür bir yıldırım modeli yapmış ve o kadar parlak bir şekilde çakıyormuş ki orada bulunan herkesi birkaç dakikalığına kör etmiş."

"Usta Gerel mi? Babamla aynı dönemde loncada mıymış?"

Ye-yang başını salladı. "Gerel ve baban aynı çırak grubundanmış ama Gerel'e, Quorin eğitim vermiş." Hikâyeye geri döndü. "O zamanlar Gerel bu rekabeti kazanacağını sanıyormuş ama sonra baban gelmiş. Geç kalmış. Üstüne üstlük yanında getirdiği iş o kadar basitmiş ki şaka gibiymiş. Bir kenara atılmış bir şeymiş. O..."

"Sekizgen lamba," diye cevapladı Ying kesin bir şekilde. "Sekizgen lambaydı."

Ying, o lambalarla büyümüştü. Babası onları yapmak için günlerce çalışma masasının üzerinde eğilir, her sekiz paneli süsleyecek resimleri oymak için sandal ağacını dikkatlice yontardı. Yaptığı her lamba bir ḥikâye anlatırdı: köy hikâyecisinin halk hikâyelerini. Lambaları dönen bir aksla sehpalara sabitlerdi, böylece döndüklerinde gerlerin beyaz duvarlarına gölgeleri düşerdi. Ying çocukken, hikâyeler anlatan babasının yumuşak sesini dinleyerek, dönen resimlere bakıp büyülenir, sonra rahatlatıcı parıltı eşliğinde yavaşça uykuya dalardı.

"Haklısın," dedi Ye-yang şaşkınlıkla. "O lambaymış. Herhangi bir sokak marangozunun yapabileceği sıradan bir lamba,

bir mühendislik şaheseri değil. Ama baban o gün oy birliğiyle kazanan ilan edilmiş çünkü..."

"*Bir lamba, etrafındaki karanlığı aydınlatabilir ama bir hikâye, içindeki karanlığı da aydınlatır.*" Bunlar babasının sözleriydi. "Bu sıradan bir lamba değildi," dedi Ying sessizce.

Bunlar dünyadaki en özel lambalardı. Özellikle de A-ma'sının E-niye'si için yaptığı lamba. Babasına hikâyelerini anlatması için defalarca baskı yaptığını hatırlıyordu. Babasıyla annesinin nasıl tanışıp âşık olduklarını dinlemekten hiç bıkmazdı.

"Üzgünüm. Sana üzücü anıları hatırlatmak istememiştim," dedi Ye-yang, kızın gözlerindeki parıltıyı fark ettiğinde.

"Hayır." Ying gözlerini kuvvetlice ovuşturdu. "Önemli değil. Bana bu hikâyeyi anlattığın için teşekkür ederim." Babasının defterinde bilmediği yeni bir sayfa daha.

Hikâyenin etkisine kendini kaptırmışken, sabah kimliğini herkesin önünde bir Aihui olarak açıklamasının ardından Gerel'in yüz ifadesini hatırladı. Zihninde bir şüphe kıvılcımı belirdi.

"Usta Gerel... Babamla arası kötü müydü?" Kendini durduramadı ve bu soru ağzından döküldü.

Beile başını iki yana salladı. "Maalesef bilmiyorum. Gerel, büyükbabamın çırağı olmayı çok istiyordu. Babana yenildiğinde büyük hayal kırıklığı yaşamış olmalı." Gökyüzüne bakarken dudaklarını büzdü, sanki Antaran klanının karmaşık siyaset ağını yıldızlarda görebiliyormuş gibi duruyordu. "Gerel, Niohuru klanından geliyor. Bunun ne anlama geldiğini bildiğini sanmıyorum."

Niohurular, Ula klanına benzer şekilde, Antaran topraklarında eski ve köklü bir asil soydu. Niohuru erkekleri nesiller boyunca yüksek resmî pozisyonlarda bulunmuşken, Niohuru kadınları sıklıkla iktidardaki kişilerle evlenerek diğer klan

reislerinin başeşleri olmuşlardı. Ying'in arkadaşı An-xi de bu klandandı ve Başkomutan'ın beşinci cariyesinin yeğeniydi.

Karşılaştırıldığında, Aihuiler devede kulak gibi kalıyordu. Ying'in ataları, dokuz adanın en önemsizi olan Huarin'de doğup büyümüşlerdi ve adlarına hiç şanlı başarı gelmemişti. Gerel'in, Ying'in babası gibi birinin Aogiya Rusha'nın çırağı konumuna getirmesinden dolayı sinirlenmiş olması şaşırtıcı değildi.

Ama bu, onu cinayete itmeye yeter miydi? Ya da buna ortak olmaya?

Ying'in içindeki şüphe büyümeye başladı ve zihninin çatlaklarına kök saldı.

"Daha fazlasını keşfetmek için lonca arşivlerini ziyaret edebileceğini biliyorsun. Loncanın her bir üyesi yaptıkları işin ayrıntılı kayıtlarını tutmak zorundadır. Sanırım babanın defterleri de oradadır." Ye-yang şişesinden bir yudum şarap aldı ve Ying, genç adamın parlayan dudaklarını yalamasını izlerken kızardı.

Nefesi boğazında düğümlendi ve hemen yüzünü başka tarafa çevirdi.

Rezilliği kes, Aihui Ying!

Daha önce bir çocukla şarap içmemiş değildi. Çayırlardaki kutlamalarda topluca içki içmek yaygın bir özellikti. Ama bu alkol aklını karıştırıyor olmalıydı. Zira evde içtiğinden çok daha güçlü bir tadı vardı.

"Arban'dan uzak durmaya çalış." Ye-yang konuyu değiştirdi. "Onun gibileri anlamak zor değil ama yaklaşırsan seni kışkırtmaya devam edecektir. Diğerlerine gelince..." Duraksadı. "Onlarla konuşurken dikkatli olmak en iyisidir. Dost canlısı görünenler, genellikle en çok dikkat etmen gereken kişilerdir."

Ying döndü ve Ye-yang'ın profilini yakından inceledi, gözleri sivri burun köprüsünün zarif açısını takip ediyordu. "Aynı yaşlarda olmalıyız, değil mi?"

"Ejderha yılında doğdum."

"Benden sadece bir yaş büyüksün!" diye haykırdı Ying. "Öyleyse neden hep hayatın tüm zorluklarını deneyimlemiş, bitkin ve yaşlı bir adammışsın gibi konuşuyorsun?" Şu an konuşan kesinlikle şaraptı.

Ye-yang ona doğru döndü ve o gülümseyen gri gözlerin yakınlığı Ying'i aniden sersemliğinden sıyırıp çıkardı. Genç adamın soğuk havayla keskin bir tezat oluşturan sıcak nefesi yanağını gıdıkladı. Boğazı düğümlendi. Az önce ne söylemişti? Dördüncü Beile'ye bitkin ve yaşlı bir adam mı demişti? Ve genç adam ona ne zaman bu kadar *yaklaşmıştı*?

Ying hemen ayağa fırladı, sırtı çamaşır tahtası gibi kaskatıydı.

"Özür dilerim, Beile-ye. Bana ne oldu, bilmiyorum," diye hırıldadı.

Ye-yang'ın öfkelenip kafasının kesilmesini emretmemesi, rahatlamasını sağladı. Genç adam bunun yerine şarap şişesini aldı ve kalanını bir yudumda bitirdi.

"O zaman benim gibi olacak kadar çok şey yaşamadığına sevin," diye cevapladı.

Ye-yang daha fazla sızlanmadı ve Ying, gevşek ağzının onu gerçek bir belaya sokmasından korkarak hiçbir şey söylemeye cesaret edemedi. Genç adam orada yatarken, Ying de onun yanına oturdu. İkisi de sessizce gece manzarasının dinginliğine hayranlıkla baktılar. Ying kendini yine Huarin'de, sırtının altında çimenler ve üzerinde battaniyesiyle gökyüzüne bakıyormuş gibi hissetti.

Soğuk bir esinti geçti ve Ying yüksek sesle hapşırdı.

"Fei'deki gecelerin, etrafım çok sayıda insanla çevrili olsa bile, en soğuk geceler olduğunu düşünüyorum," diye belirtti Ye-yang. "Geri dönmeliyiz."

Ying başını salladı. Çocukken edindiği bir alışkanlıkla, işaret parmağıyla burnunun ucunu ovuşturdu. Yaslandığı kiremitlerden kalkıp merdivene doğru geri dönen Ye-yang'ın arkasından gitti.

"Hem sen bu saatte loncada neden dolaşıyordun?" diye sordu Ye-yang.

"Banyo vakti. Diğerleri ortak banyolara gittiler. Ah! Senden bir iyilik isteyebilir miyim, Beile-ye?" Bu küstahça bir istekti ama aklına gelen tek çözüm buydu. Genç adam onun bir kız olduğunu bildiğinden -ve bu kimliğini korumasına yardım etmek zorunda olduğundan- önereceği şeyi kabul edebilirdi.

"Özel banyomu ödünç almak istiyorsun," diye cevapladı Ye-yang onun adına.

"Nereden bildin?!"

Aklını mı okuyordu? Bu çok tehlikeli olurdu. Beile'nin kaşlarının arasında bir kırışıklık belirdiğini gördü ve hemen pişman oldu. Ye-yang'ın bir beile olduğunu, parmaklarını şıklatarak onu bir sinek gibi ezebilecek biri olduğunu unutmamalıydı.

Kaç, Ying, sadece kaç. Sonra yarın hiçbir şey olmamış gibi davran.

Merdivene doğru koştu ama telaşı yüzünden sol çizmesinin ucu çatı kiremitlerinin arasına sıkıştı. Ağırlık merkezi kaydı ve tüm vücudu yana doğru sendeleyerek çatıdan düşecek gibi oldu.

"Ying!"

Ye-yang bir anda önünde belirdi ve kolunu beline doladı. Yine de onu çatıya geri çekmek için zamanında hareket edememişti. İkisi de hareketin etkisiyle savurulduğunda, Ying, çarpmanın etkisine hazırlıklı olmak için gözlerini sımsıkı kapattı. Şaşırtıcı bir şekilde çarpmadı. Bunun yerine, vücudu kısa bir

hafiflik hissi yaşadı -uçma hissi- ve önce ayaklarının üstüne zemine nazikçe indiler.

Gözleri açıldı.

Qing-gong? Belki de genç adamın daha önce söyledikleri şaka değildi.

Derken kollarını onun boynuna doladığını ve yanağını genç adamın sağlam göğsüne sıkıca bastırdığını fark etti. Telaşla genç adamı bıraktı ve geri çekildi. Gölgelerin yanaklarına yayılan öfkeli kızarıklığı saklamasını umarak başını eğdi.

Bu ikinci kez oluyordu. Düştüğünde onu yakalamasına izin vermeyi bırakmalıydı, aksi takdirde bu bir alışkanlık hâline gelebilirdi.

Ye-yang boğazını temizledi. "Banyoda..." diye başladı, sanki az evvel yaşananlar hiç olmamış gibi önceki konuşmalarına devam ederek. "...iyice ovaladığından emin ol. Hiçbir yerde bir kir tabakası görmek istemiyorum."

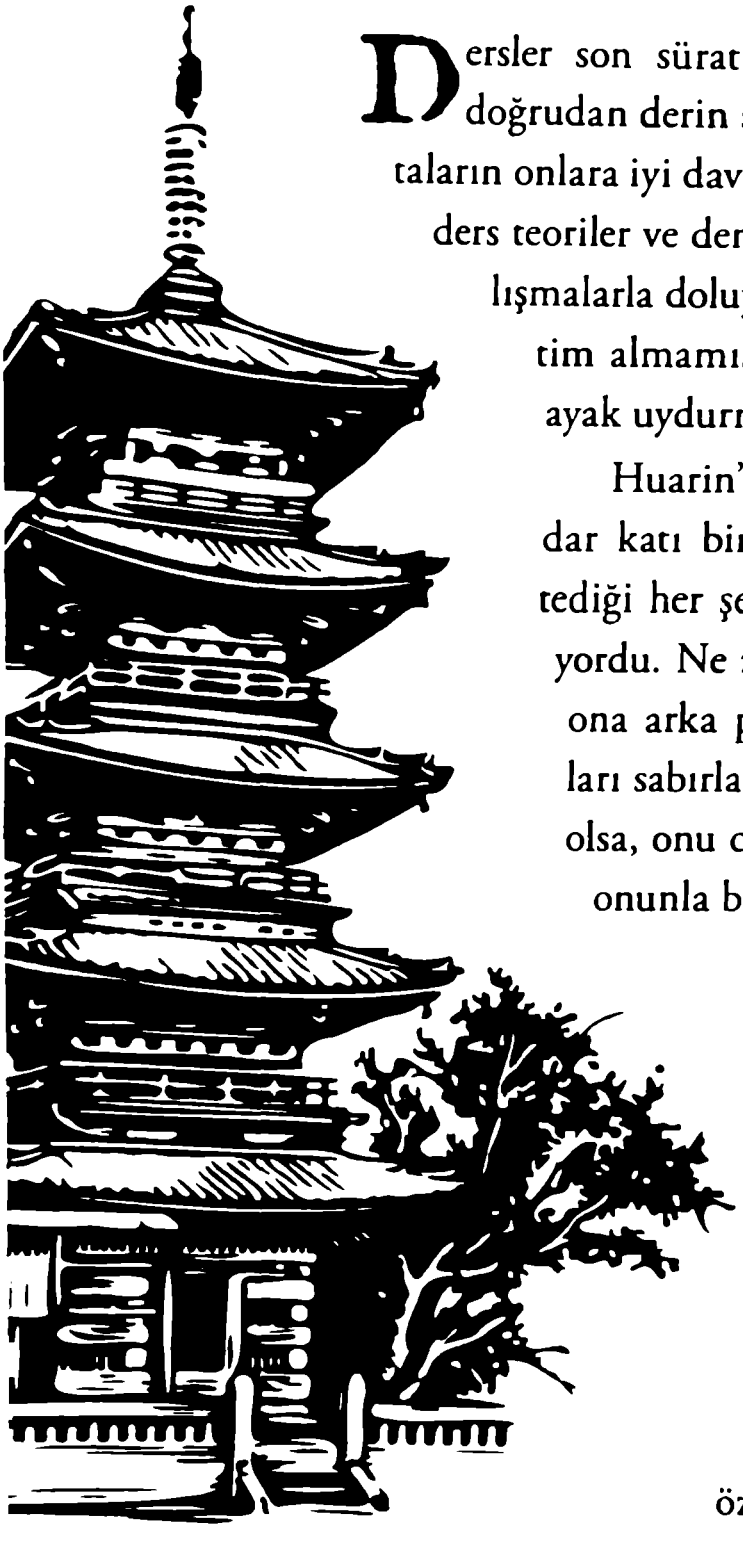
Bir dakika, ne?

Bu evet anlamına mı geliyordu? Ying şansına inanamadı.

Ying teşekkür etmek için başını kaldırdı ama Ye-yang bir şekilde çoktan gitmiş, gölgesi yakındaki kemerden hızla kaybolmuştu. Ying'in yüzünde ufak bir gülümseme belirdi.

Belki de utanan tek kişi o değildi.

BÖLÜM 8

Dersler son sürat başladığında, çırak adayları doğrudan derin sulara atılmış gibi oldular. Ustaların onlara iyi davranmaya hiç niyeti yoktu. Her ders teoriler ve denklemler, tasarım ve pratik çalışmalarla doluydu. Daha önce hiç resmî eğitim almamış Ying gibi biri için, tempoya ayak uydurmak tam bir mücadeleydi.

Huarin'deyken, babası ona hiç bu kadar katı bir müfredat dayatmamıştı, istediği her şeyi deneyebilmesine izin veriyordu. Ne zaman bir sorusu olsa, babası ona arka plandaki teorileri ve kavramları sabırla açıklar ve ne zaman bir fikri olsa, onu daha da iyi hâle getirmek için onunla birlikte çalışırdı.

Buradaysa hiç kimse umursamıyordu.

Yanlış bir cevap verirse, sınıf arkadaşları gülüyor ve yetersizliğiyle alay ediyorlardı. Bir soru sorduğunda, ustalar cıkcıklıyor ve onu sert cevaplarla savuşturuyorlardı. Gerel özellikle ona karşı sabırsızdı.

Chang-en veya An-xi bir soru sorabilir ve o da bazen yarı makul açıklamalar yapma zahmetine girerdi ama ağzını açan Ying olduğunda aldığı tek şey sert bir azarlama oluyordu.

"Aihui Min, bana *Dokuz Ada Yıllıkları*'ndaki yun-mu keşfiyle ilgili bölümü hâlâ ezberlemediğini mi söylüyorsun?" Gerel tahta bastonuyla masasının üstüne vurdu.

Dokuz Ada Yıllıkları, bir mühendisin eğitiminde en kritik ve etkili metin olarak kabul edilen devasa bir ciltti, yaşamış en bilge zihinlerden gelen bilgilerin bir bir araya getirilmesiydi. Babası bu kitabı ayak taburesi olarak kullanırdı. *Kalınlığı mükemmel*, derdi.

"Usta Gerel, metni ezberlemediğimden değil. Söylemeye çalıştığım şey, kitapta kaydedilen yun-mu'nun özellikleri ve bileşiminin tamamen doğru olmadığı..."

"Yani büyük ustalardan daha iyi bildiğini mi düşünüyorsun?" diye sözünü kesti Gerel, ses tonunu bir tık yükselterek.

"Hayır, söylemek istediğim *bu* değil. Büyük ustalara karşı büyük saygım var ancak..."

"Eğer *saygının* ne anlama geldiğini bilseydin, o zaman kitaplarına olması gerektiği gibi davranır ve..." Gerel tahta bastonunu dürttü ve Ying'in üzerinde oturduğu kalın kitabı devirdi. "...onları işe yaramaz kıçın için bir koltuk olarak kullanmazdın."

Ying şaşkınlıktan tökezledi ve yere yuvarlandı. Diğer çıraklar kahkahalarını sakladılar.

Gerel ona bir solucana bakar gibi tiksinerek baktı. "Tıpkı baban gibisin. Küstah ve kibirli. Her zaman herkesten daha iyi bildiğini sanan, sadece kendi egosunu tatmin etmek için herkesin övgüsünü beklemekle meşgul birisin. Babanın da ustalara *Yıllıklar*'da yanlışlar olduğunu söylediğini biliyor muydun? Ama şimdi nerede olduğumuza bak. *Yıllıklar*..." Gerel ayakkabısının ucuyla yerde duran kalın cildi tıklattı. "...hâlâ burada

ve Aihui Shan-jin yok." Dudakları acımasız bir alayla kıvrıldı. "Eğer onun gibi olmak istemiyorsan, yerini bilsen iyi olur, Aihui Min."

Ying'in yüz kasları gerildi, yanaklarındaki renk çekildi. Parmakları yumruk hâline geldi. Gerel'in tarif ettiği adam babası değildi. Tarif ettiği bu çirkin adam, Gerel'in kendi kıskançlığının bizzat kendisiydi. Babasının adını bu şekilde lekelemesine izin veremezdi.

"Babam öyle biri değildi..."

Dersler arasındaki geçişi haber vermek için çalan zil sözlerini kesti. Gerel hemen dikkatini ondan uzaklaştırdı.

"Bir sonraki derste sulama mekanizmalarının gelişimini öğreneceğiz. Herkesin..." Ying'e sert bir bakış attı."...*Yıllıklar*'ın dördüncü bölümünü okuyup ezberlemesini bekliyorum. Bir sonraki dersin başında aranızda kaytaran olmadığından emin olmak için kısa bir test yapılacak."

Usta Gerel odadan ayrıldıktan sonra herkes eşyalarını toplayıp bir sonraki derse yetişmek için acele ederken bir hareketlilik yaşandı.

"İyi misin?" Chang-en elini uzatarak Ying'in ayağa kalkmasına yardım etti.

Ying minnettarlıkla arkadaşının elini tuttu ve üzerini düzelttikten sonra cübbesindeki tozları silkeledi. "İyiyim," diye mırıldandı, parmakları kollarının içinde katlanır yelpazesinin olması gereken boşluğa uzandı. Belki de Ye-yang onu almakla akıllılık etmişti çünkü Gerel, babasına hakaret ettiğinde kontrolünü kaybedecekti.

"Hadi, o zaman hava gemisi sahasına gidelim. Arabalar ön tarafta bekliyor," dedi Chang-en kapıya doğru yönelirken.

Ying için programındaki bir sonraki madde hava gemisi sahasındaki onarım ve bakım göreviydi. Herkese haftada iki kez tersane görevi veriliyordu. *Pratik beceriler geliştirmeye yardımcı*

olacak önemli bir uygulama olarak konumlandırılmıştı ancak hepsi bunun sadece onları ağır işlerde sömürmek için bir bahane olduğunu biliyorlardı.

Ying için aslında tersane görevi, almak zorunda olduğu tüm dersler arasında en eğlenceli olanıydı. En azından burada ensesinde bekleyen, kusur bulmaya ve onu okuldan attırmaya çalışan gergin bir usta olmuyordu. Eğer seçmelere Ye-yang'ın referansıyla katılmamış olsaydı sırf bir Aihui olduğu için onu çoktan kovmuş olurlardı. Onun başarısız olmasını bekleyen birçok insan -ustalar dâhil- vardı.

"Gerel neden sürekli seninle uğraşıyor?" diye sordu Chang-en, aynı anda burnunu karıştırırken. Dar burnu ve ipeksi saçlarıyla daha zarif görünen adaylardan biri için Chang-en'in bazı kötü alışkanlıkları vardı. Bunlardan biri burnunu karıştırmak, diğeriyse uykusunda osurmaktı. "Yani, herkesle uğraşıyor ama seninle özellikle bir derdi varmış gibi görünüyor. Bu arada bilmeni isterim, *Yıllıklar*'daki yanlışlar konusunda söylediklerine tamamen katılıyorum."

"Ama Gerel'in önünde beni savunduğunu duymadım," diye kuru bir şekilde cevapladı Ying.

Hepsi loncadan yarım saat uzaklıktaki Düzen'in hava gemisi sahasına doğru giden at arabasının arkasına sıkışmıştı. Huarin'deyken atlar Ying'in ana ulaşım araçlarıydı, bu yüzden onların yavaş olduğunu hiç hissetmemişti. Ancak Fei sokaklarında hızla ilerleyen süslü buharlı arabalar ve palankinlerle karşılaştırıldığında, atın dörtnala gidişi bir salyangozun hızına düşüyordu.

"Neden savunsun ki? Seni savunmak, Gerel'in kara listesine girmek demektir. Pek akıllıca bir alışveriş değil," dedi An-xi gerçekçi bir şekilde. "Ve Gerel, Min'den nefret etmiyor. Min'in babasından nefret ediyor. Benim babam da daha önce bundan bahsetmişti. O zamanlar Gerel ile Aihui Shan-jin arasındaki

rekabet çok yoğunmuş. Klan büyüklerim, Min'in babasının Gerel'i yenerek Büyük Usta'nın tek öğrencisi olmasından *hiç de* memnun olmamışlar."

Ying dudaklarını büzdü ve sessiz kaldı. An-xi'nin sözleri, Gerel ile babası arasındaki düşmanlık hakkında Ye-yang'dan öğrendiklerini pekiştiriyordu. Gerel'in, babasının ölümünde bir rol oynayıp oynamadığını öğrenmek için araştırma yapması gerekiyordu. Yine de huysuz lonca ustasının cinayete başvuracağına inanmak zordu. Peki ya klandaki başka biri? An-xi'nin bahsettiği büyükler? Niohuruslar güçlüydü ve içlerinden birinin imparatorluk ile gizli ilişkileri olup babasının çalışmalarını oraya satmaya çalışması ihtimal dâhilindeydi. Bu, vatana ihanetle eş değerdi.

Düşüncelerini zihninin derinliklerine özenle yerleştirdi ve kapalı gökyüzünden aşağı doğru sürüklenen kar tanelerini yakalamak için elini uzattı. Muhtemelen daha sonra -tersane görevlerini bitirdikten sonra- daha yoğun bir kar yağışı olacaktı.

"Min'in babası loncadan ayrılalı *yıllar* oldu. Ustaların ona uzun zamandır kin beslediğini mi söylüyorsun?" diye homurdandı Chang-en. "O zaman ya çok zavallılar ya da Aihui Shan-jin onların kadınlarını alıp kaçtı."

"Buna kıskançlık denir," diye cevapladı An-xi. "Loncadaki tüm ustaların bir noktada Aihui Shan-jin ile yolları kesişmiş. Büyük Usta Aogiya loncadaki tüm çıraklar arasından bizzat ders vermesi için yalnızca Aihui Shan-jin'i seçmiş. Sen onların yerinde olsan nasıl hissederdin?"

Chang-en omuz silkti. "Eğer yeterince iyi değilsem, o zaman yeterince iyi değilimdir," dedi. "Ama böyle bir şey benim başıma asla gelmeyecek çünkü ben en iyisiyim." Suratına küstah bir gülümseme yayıldı ve An-xi'nin yüzündeki küçümsemeyi gördüğünde kahkaha atmaya başladı.

"Eh, hiçbirinizden korkmuyorum. Loncaya, bir şekilde gireceğim, böylece hepiniz kenara çekilebileceksiniz." An-xi döndü ve Ying'e boncuk gözlerinde öyle bir yoğunluk ve kararlılıkla baktı ki Ying ateş püskürtmeye başlayacaklarını düşündü.

İç çekerek gökyüzüne baktı, küçük kar tanelerinin yanaklarına ve kirpiklerine düşmesine izin verdi.

Düzen'in hava gemilerinin bakım ve onarım sahası, on kadar büyük hava gemisinin sığabileceği büyüklükte, çevredeki taş duvar ve etkileyici ahşap bir kapı ile halkın meraklı bakışlarından uzak tutulan geniş bir yerleşkeydi. Simsiyah üniformalarını giymiş olan Düzen'in muhafızları, yerleşkenin çevresinde devriye geziyorlardı. Muhafızlardan ikisi, arabalarını içeri almadan önce kapıdaki çırakları kontrol etti. Ağır kapılar yüksek sesle gıcırdadı ve arkalarından kapandı.

İçeri girdiklerinde Ying ve diğerleri arabadan atladılar ve kumlu arazide tersanenin başmühendisi Kyzo'nun -patatese benzeyen gövdesi nedeniyle Patates Usta olarak bilinirdi- günün onarım ve kurtarma çalışmaları için talimatları vermek üzere beklediği toplanma noktasına doğru ilerlediler. Çoğu Antaran erkeğinin aksine saçlarını ören Usta Kyzo, kel kısmını gizlemek için tüm saçlarını kazıtmıştı. Bu onu iyice bir kök sebzeye benzetiyordu. Ayrıca metalden yapılmış mekanik bir sol kolu vardı. Ying'in gördüğü gerçek mekanik uzuv kullanan ilk kişiydi ve bu mekanik uzuvlar Mühendisler Loncasının daha sofistike icatlarından biriydi. Usta Kyzo korsanlara karşı gerilla saldırısında sancaklara eşlik ederken bir top patlaması sonucu kolunu kaybetmişti.

"Tongiya ve Jalai, Birinci Rıhtım'da düzenli bakımdalar. Kaldasu ve Narai, Üçüncü Rıhtım'da ve onlar da bakımdalar. Mardan ve Tanggur, Altıncı Rıhtım'daki sıkışmış pervaneyi düzeltecek, Niohuru ve Aihui, Yedinci Rıhtım'daki bir motor

sorununa bakacak ve biraz fazla çalışmaları gerekebilir," diye okudu Kyzo elinde tuttuğu, sanki okuduğu yasa dışı bir kitabın köşesinden koparmış gibi görünen yıpranmış parşömene göz gezdirerek. Ying parçanın arkasındaki kadın vücudunun ince çizgilerini seçebiliyordu.

Yine de Kyzo'yu severdi. Klan isminden ürkmeyen tek lonca ustası oydu. Ayrıca metinlere sanki tanrıların ağzından çıkmış gibi tapmıyordu. "*İyi bir motor inşa edemiyorsanız veya topları tamir edemiyorsanız, bir yığın saçmalığı ezberlemenin bir anlamı yok,*" demişti onlara ilk görev gününde. Bu, babasının söyleyeceği türden bir şeye benziyordu. Kyzo'ya eskiden babasını tanıyıp tanımadığını sormayı aklına not etti.

Ying ve An-xi, hava gemilerinin beklediği, balonu söndürülmüş ve gövdenin üzerinde gevşekçe duran rıhtıma doğru yöneldiler. Birkaç mühendis sancak tarafındaki erişim panelini çoktan açmış ve hava gemisinin pervanelerinin dönmesini sağlayan ahşap cıvatalar ve akslarla oynayarak kompakt alanın içine çömelmişlerdi.

Antaran hava gemileri, Fei sokaklarında buharla çalışan daha yaygın araçların aksine kaen gazı yakan motorlarla çalışıyordu. Kaen gazı daha hafif ve daha verimliydi, yanmasıyla üretilen büyük miktardaki enerji devasa hava gemisi pervanelerinin dönmesini sağlıyordu ancak aynı zamanda çok daha nadir bulunurdu. Dokuz ada için kaen gazının tek kaynağı Juwan madenleriydi ve onlar da hızla tükeniyordu.

Motor, geminin enerji üreten kalbiydi.

Genç çırakların gerçek motorlara dokunmalarına izin verilmiyordu -çok fazla risk vardı-, bu yüzden yalnızca kıdemli mühendislerin uşakları olarak hizmet veriyorlardı.

"Bana biraz su getir."

"Keskiyi getir."

"Burası ısınıyor. Daha sert üfle."

Ying tek bir şikâyet bile etmeden, söylenen her şeyi yaptı.

Görevlerini ayakkabılarında kanatlar varmış gibi hızla yerine getirdi. Tek istediği, kıdemli mühendislerin ne yaptığını görebilmek için olabildiğince çabuk motor ambarına geri dönmekti. Huarin'de hava gemileri yoktu, bu yüzden gözlerinin önünde gerçek bir motorun parçalanmasına tanıklık ettiği her ânın tadını çıkardı. Mühendislerin dudaklarından çıkan her bir kelimeyi özenle not defterine kaydetti.

"Kuyudaki bir kurbağa gibi davranmayı bırak," diye tısladı An-xi, bir kese kömür vermek için onu iterek yanından geçerken. Geri döndüğünde, Ying'in eline farklı bir kese sıkıştırdı. Kükürt kokusu kızın gözlerini yaşarttı. "Bunu ambara geri götür," dedi. "Benim onlara daha çok su getirmem lazım." Alnındaki teri sildi ve kurşun gibi ağırlaşmış olan ayaklarını sürükleyerek uzaklaştı.

Ying ağır kükürt torbasını göğsüne bastırarak, tersanenin batı tarafındaki büyük hangarların içinde bulunan ambara gitti ve aceleyle gemiye geri döndü. Yürürken, kumlu araziye baktığı sırada yüzünde neşeli bir gülümseme belirdi, soğuk ama ferahlatıcı havayı içine çekti. Uçsuz bucaksız mavi gökyüzü ve tepesinde uzanan kabarık bulutlarla hava gemisi sahasının geniş arazisi, Mühendisler Loncasının klostrofobik koridorları ve havasız sınıflarıyla hoş bir tezat oluşturuyordu.

Rıhtımına vardığında, motor bölmesine doğru ilerlerken bir melodi mırıldandı. Sonra olduğu yerde durdu. Hava gemisinin liman tarafında ayrı bir panel açılmış ve içinde saklı iki uğursuz namlu ortaya çıkmıştı.

Geminin hava topları.

Ying yavaşça ilerledi, gözleri o karanlık, dairesel oyuklara sabitlendi. Etrafına hızlıca bir göz attığında civarda kimsenin olmadığını gördü. Derin bir nefes aldı ve geminin gövdesinin yan tarafına yerleştirilmiş ahşap merdivenin bir basamağına

tutunup yukarıdaki açık panele tırmandı. Uzanarak, topların bulunduğu kabine rahatça girdi.

Ying parmaklarını zararsız demir namlunun buz gibi soğuk yüzeyinde gezdirdi, nefesi boğazında düğümlendi. Giysilerinin altına uzanarak babasının günlüğünü çıkardı ve sayfaların arasından gevşek parşömen kâğıdını çekti. Dikkatlice açtı, babasının çizdiği karmaşık çizgiye ve eğri yapısına baktı.

Bu, bir top yapımına dair eksik bir talimat setiydi, artık bundan emindi.

Çizimleri ve denklemleri ilk keşfettiğinde, tanıdığı tek şey barutun tuhaf tarifiydi. Parşömene her gece baktıktan sonra bile, sayfadaki diğer şeylerin ne anlama geldiğini anlayamamıştı. Ama bunun nedeni daha önce hiç gerçek hava gemilerini ya da taşıdıkları yıkıcı silahları yakından görmemiş olmasıydı.

Gözlerini o toplara diktiği anda bağlantı oluştu.

"Ama aynı değil," diye mırıldandı, bakışları hava gemisinin topları ile babasının çizimleri arasında gidip gelirken. Topun etrafında dolaşıp sağa sola, yukarı aşağı baktı. Topun tanımlayabildiği parçaları vardı ama daha yakından bakınca farklı görünen birçok şey de vardı. Bir de tamamen eksik olan parçalar. Tamamlanmamış.

"Kim var orada?" diye bağırdı sert bir ses.

Ying sıçradı ve aceleyle babasının günlüğünü ve parşömenini kıyafetlerinin altına geri itti. Kumaşı düzeltip her şeyin güvenli olduğundan emin olmak için kafasını kabinden dışarı çıkardı. Onu gördüğüne hiç şaşırmamış gibi görünen Usta Kyzo'ydu. Mekanik elini kaldırdı ve aşağı inmesi için işaret etti.

"Panelin mandalı gevşedi, bu yüzden kapatmak için yukarı çıktım," diye gevezelik etti Ying, blöfünün ortaya çıkmaması için dua ederek.

"Çırakların toplara dokunmaması gerektiğini biliyorsun, değil mi?" diye cevapladı Kyzo. Azarlıyor gibiydi ama aynı

zamanda gülümseyen gözlerindeki ışıltı yüzünden öyle gibi de gelmiyordu. Kyzo kızın sırtına öyle sert vurdu ki Ying bir adım öne fırladı. "Aihuislerden birini tersaneme getirip getiremeyeceğimi merak ediyordum. Shan-jin loncayla bağları koparmaya o kadar kararlıydı ki sizden herhangi birini görmek için Huarin'e kadar gitmem gerekecek sandım."

"Babamı tanıyor muydun?" diye sordu Ying, daha fazla araştırma fırsatını değerlendirerek.

Kyzo başını önce öne doğru, sonra tereddütle iki yana salladı. "Benden birkaç yaş büyüktü, bu yüzden farklı çevrelerdeydik." Kaşlarının arasında hafif bir kırışıklık belirdi, sonra kayboldu. "Yine de bana birkaç kez akıl hocalığı yaptı. Özellikle hava gemisi tasarımı konusunda çok mükemmel bir zekâsı vardı," dedi, yaklaşan araçları işaret ederek. "Senden de daha azını beklemiyorum, genç Aihui. Şimdi acele et ve olman gereken yere geri dön. Seni bir daha başıboş gezerken yakalamayayım."

Ying, ağzını açıp daha fazla soru sormak istedi -Kyzo'nun babasıyla hangi konularda çalıştığını, loncadaki kimlerle yakın olduğunu ya da kimi gücendirmiş olabileceğini- ama usta çoktan diğer gemileri incelemek için uzaklaşmıştı. Ya babasının iletişim kurduğu kişi Kyzo ise?

Geminin pürüzsüz gövdesine bir kez daha baktı, toplar artık gizlenmişti. İç çekti ve sonra hızla motor bölmesine doğru yöneldi.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, Ying yatakta dönüp duruyordu. Zihni hava toplarının ve babasının işinin düşünceleriyle doluydu. Sürekli varlığını hatırlatan günlüğün göğsüne yaptığı baskıyı hissedebiliyordu.

"*Yak onu*," demişti babası.

Karanlığa bakarken gözlerini kocaman açıp doğruldu. Yanında yatan Chang-en, uzun platformun diğer ucundaki adamlardan gelen horlamayı kesen yüksek sesli bir osuruk saldı. Diğer tarafında yatan Ye-kan bir top gibi kıvrılıp duvara sıkıca yapışmış, böylece kendisi ve diğerleri arasında fiziksel olarak mümkün olduğunca büyük bir mesafe bırakmıştı.

Ying platformdan kayarak indi ve cübbesini düzeltti, göğsündeki bağların gevşemediğinden emin oldu. Sonra dışarı çıktı. Çırakların kendi işleri için kullanmalarına izin verilen kuzey kanadındaki atölyelere doğru sessizce ilerledi. Bir masanın üzerinde biraz yer açtı, bir lamba yaktı ve babasının yarıda kalmış top tasarımını içeren parşömeni düzeltti.

Bambu bir fırça alıp sivri ucunu az kalan mürekkebe batırdı. Zihninde, çizgilerin yavaşça kâğıt üzerinde oluştuğunu, babasının bıraktığı yerden sayısız yöne doğru uzandığını hayal etti. Fırçanın ucunu parşömene doğru indirdi.

Sonra tekrar kaldırıp masaya sertçe vurdu.

Odaklan, diye hatırlattı kendine. *Zamanımı böyle harcamamalıyım. Wen'e o mektubu göndereni ve tüm bunlar üzerinde A-ma ile birlikte çalışan kişiyi bulmam gerek.*

O sadece çırak olmak veya top gibi şeyler yapmak için burada değildi. Her şeyden önce babasının ölümünün ardındaki gerçeği ortaya çıkarmak için buradaydı.

Ama bu ustanın kim olduğunu öğrendiğinde ne yapacaktı?

Ying, mumun alevinin sıcak kehribar parıltısına ve ardından babasının çizimleriyle onu sarmaşıklar gibi boğan sayfadaki kıvrımlı çizgilere baktı. Babasının ölümünün intikamını almak istiyordu ama herhangi bir yere varabileceğinden emin değildi. Loncanın çıraklık sınavının ilk aşamasına yaklaşırken zamanı hızla tükeniyordu.

Yak, Ying. Yap şunu.

Parşömen kâğıdını aldı ve yavaşça aleve doğru tuttu. Babası ondan kurtulmasını ve onu erkenden elinden alan bu iğrenç

icatları yok etmesini istemişti. Alev, pirinç kâğıdın köşesini yaladı. Kenarları kavrulmaya başlarken siyah bir duman yükseldi.

"Ne yapıyorsun?"

Ying'in eli tekrar masaya gitti ve diğer avucuyla parlayan közleri hızla söndürdü. Parşömenin köşesinde yalnızca hafif bir kömürleşme gördüğünde içini bir rahatlama hissi kapladı. Kâğıdı tekrar katladı ve masanın bir tarafında duran kitap yığınının altına kaydırdı.

"Hiçbir şey," diye cevapladı, Ye-kan'a dönerek.

Çocuk kapıdan ona şüpheli bir şekilde bakıyordu. Cevabını duyduğunda içeri girdi ve önündeki boş masa alanına baktı. "Bir şeye baktığını gördüm," dedi. "Nereye gitti?"

"Hiçbir şeye bakmıyordum," diye yalan söyledi Ying. "Uyuyamadım, bu yüzden dışarı çıkıp biraz kitap okumayı düşündüm. Usta Gerel'in verdiği bölümleri ezberleyecektim." Sonuçta o kuru kitapları yutmak için zaman bulmak zorundaydı çünkü ilk deneme neredeyse kesin olarak birinin beynine ne kadar bilgi sıkıştırabileceğinin bir testi olacaktı.

İlk test çoğu aday için en kolayıydı ancak her zaman deneme-yanılma türünde bir mühendis olan Ying için teori testi boğazına bıçak dayamakla eş değerdi.

"Çok saf olduğumu düşünüyor olmalısın," diye cevapladı Ye-kan gözlerini kısarak. "Eğer gerçekten kitap ezberlemek için buradaysan, neden yanına *Yıllıklar*'ın bir kopyasını almadın? Bir şey saklıyorsun."

"Onu arıyordum ve sen beni böldün." Ying uzandı, bir kitap yığınını karıştırıyormuş gibi yaptı. "*Sen* burada ne yapıyorsun?"

"Biraz rahatlamam gerekiyordu." Ye-kan yığının en üstündeki kitapları karıştırdı.

Ying yutkundu, bakışları babasının parşömenini sakladığı yere kaydı. Neyse ki Ye-kan durdu ve bunun yerine masanın diğer ucuna doğru döndü. Parmaklarını mum alevi üzerinde ileri

geri gezdirdi, alevin sabit parıltısını bozmaktan keyif almış gibi görünüyordu.

"Dördüncü Beile tarafından nasıl aday gösterildin?" diye aniden sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

Ye-kan'ın gözlerinde bir öfke belirdi. "Kendimi tekrarlamam mı gerekiyor? Loncaya girmeyi nasıl başardığını soruyorum. Ye-yang'ı önceden tanıyor muydun? Nereden?"

Ying çocuğu merakla inceledi. Yaşlı beileler dışında, Ye-yang'a ismiyle ve bu kadar kaba bir tonda hitap etmeye cesaret eden biriyle hiç karşılaşmamıştı. Ye-kan her zaman biraz tuhaf biriydi ama bu seviyedeki kibir ve küstahlık kesinlikle normal değildi. Yüz hatlarına ne kadar çok bakarsa, olasılığı o kadar görmeye başladı. Çok belirgin değildi ama köşeli çene hattında buna uyan bir şeyler vardı.

Ye-yang. Ye-lu. Ye-han . . .

"Siz kardeş misiniz?"

Ye-kan'ın parmakları havada dondu, işaret parmağı turuncu alevin ortasında kaldı ve hemen yüksek bir çığlık atarak geriye sıçradı. Kavrulmuş parmağını ağzına sokup dikkatlice emdi.

"Siz *kardeşsiniz*," diye tekrarladı Ying, bu sefer daha kendinden emin bir şekilde. "Bunu nasıl fark edemedim!" Geriye dönüp bakıldığında gerçek çok açıktı.

Ye-kan Dokuz Adalar Prensi'ydi, Başkomutan'ın birçok oğlundan biriydi. Bu da loncadaki hemen hemen herkese karşı takındığı o kibirli ve güçlü tavrını açıklıyordu. Ona göre, hepsi sıradan insanlardı ve onun huzurunda bulunmaya layık değillerdi. Ama Ye-kan'da mantıklı olmayan çok daha fazla şey vardı.

"Ama eğer bir prenssen, neden ortalıkta dolanıp bizimle aynı yatakhaneyi paylaşıyorsun? Neden seçmelere katılıyorsun?"

"Kapa çeneni!" diye bağırdı Ye-kan, öne doğru sendeleyerek ağzını kapatmak için elini Ying'in ağzına götürdü. Her an atölyeye birileri dalacakmış gibi telaşla etrafına baktı. "Bunu kimseye söylemeyeceksin, Ye-yang'a bile, anlaşıldı mı? Bu bir emirdir."

Ying boğuk bir homurtudan başka bir ses çıkaramadı, bu yüzden sadece başını salladı.

Ye-kan, onun niyetini anlayıp ikna olunca elini çekti. "Eğer bunu bir başkasına söylemeye kalkarsan seni astırırım," dedi.

"Sürekli insanları öldürmekle tehdit etmene gerek yok," diye mırıldandı Ying. Bu çocuk gerçekten *hiç de* sevimli değildi. Gözlerinin bir tavşanın gökyüzünden bir kartalın pike yapmasını beklemesi gibi, ileri geri hareket ettiğini izledi. "Burada olduğunu kimse bilmiyor," dedi. "Kardeşlerin seçmelere katıldığını bilmiyor."

Ye-kan dudaklarını sert bir çizgi hâlinde büzdü.

"Ama lonca ustalarını geçmeyi nasıl başardın? Hepimizin ilk gün kayıt yaptırmamız gerekiyordu ve..."

Çocuğun elinin bilinçsizce kemerine doğru kaydığını gördü, belindeki ipek kordondan sarkan parlak beyaz yeşim kolye vardı.

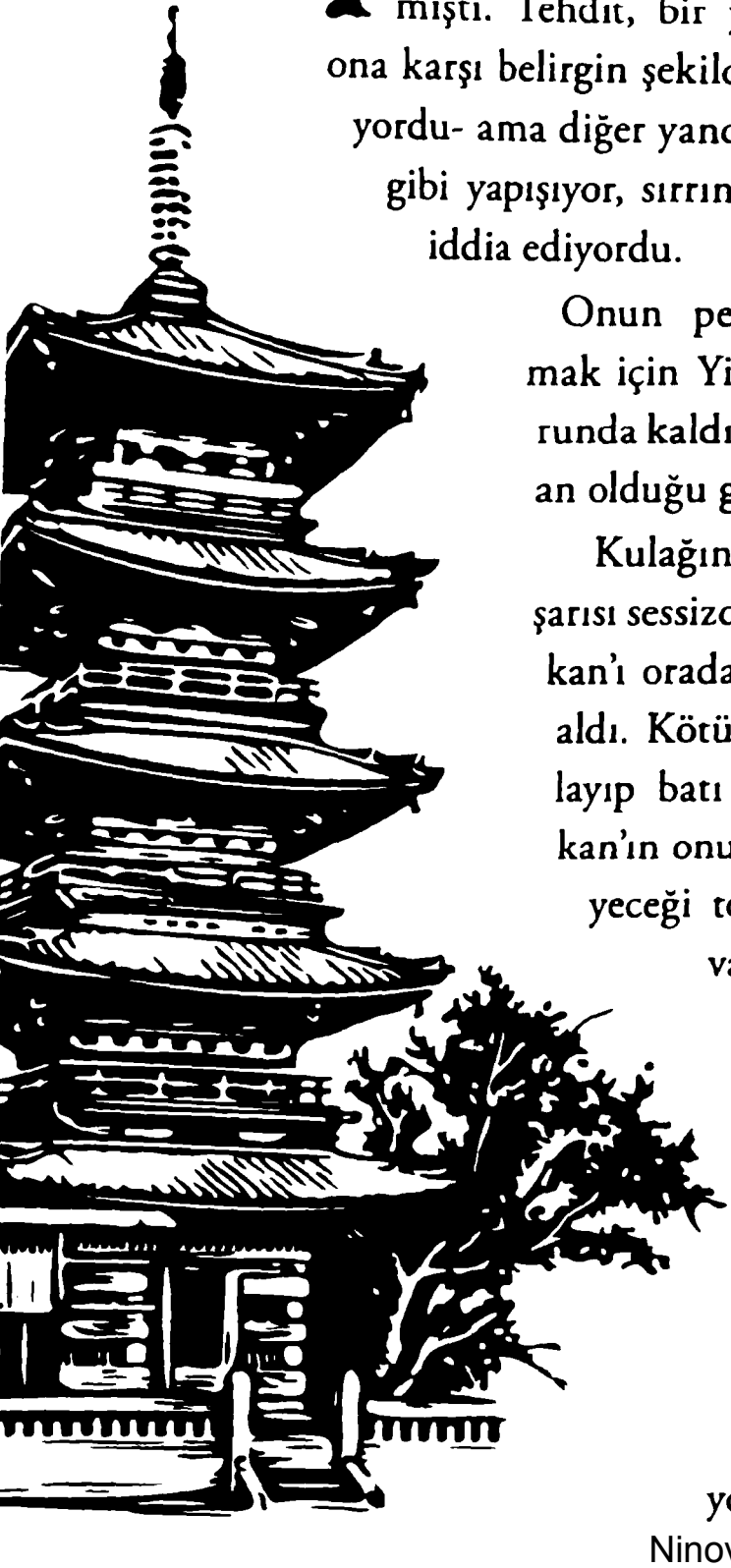
"Başka birinin klan adını kullandın." Uzanarak kolyeyi kordonundan çekip çıkardı ve çevirdi. Yeşime oyulmuş karakterlerde Başkomutan'ın klan adı olan "Aogiya" yerine "Bayara" yazıyordu.

"Onu geri ver! Kim olduğumu zaten biliyorsun. Ben On Dördüncü Prens'im. Başkomutan olduğumda tüm klanını yok ettiririm," diye bağırdı Ye-kan. Yumruklarını kaldırarak Ying'e doğru atıldı.

Ying hızla eğilip yana doğru kaydı. Çocuk ise boşluğa savrulup acınası bir halde yere yığıldı. İnlemeye başladı.

Ying gülerek çocuğun yanına çömeldi ve tüm küçük kardeşlerine yaptığı gibi, başını okşadı. "Bayara Ye-kan, belki tekrar Aogiya olmaya hazır olduğuna karar verdiğinde bana o tehditlerle gelebilirsin," dedi küçümseyici bir şekilde. "O zamana kadar, bana karşı nazik olman muhtemelen daha akıllıca olur, tabii eğer beilelere burada saklandığını söylememi ve seni ait olduğun yere geri göndermelerini istemiyorsan."

BÖLÜM 9

Ying, tehdidinin ters teptiğini düşünmeye başlamıştı. Tehdit, bir yandan işe yaramıştı -Ye-kan ona karşı belirgin şekilde daha az düşmanca davranıyordu- ama diğer yandan, artık ona küçük bir sülük gibi yapışıyor, sırrını saklayacağına inanmadığını iddia ediyordu.

Onun peşinde koşturmaktan kurtulmak için Ying'in tuvalete saklanmak zorunda kaldığı zamanlar oluyordu, tıpkı şu an olduğu gibi.

Kulağını tuvalet kapısına dayadı. Dışarısı sessizdi. Kapıyı aralayıp baktı ve Ye-kan'ı orada göremeyince rahat bir nefes aldı. Kötü kokulu ahşap bölmeden fırlayıp batı kanadına doğru koştu. Ye-kan'ın onu takip etmeye cesaret edemeyeceği tek yer burasıydı. Tabii, eğer varlığını ağabeylerinden gizlemek istiyorsa.

Sağ kolunu kaldırdı ve kokladı, leş gibi kokmadığını hissedince kusacak gibi oldu. *Herhalde artık banyo yapma vakti geldi,* diye düşündü.

Ye-yang, ona özel banyosunu ödünç verme sözünü

Ninova

tutmuştu. Ne zaman gitse, kapının açık olduğunu ve içi sıcak su dolu bir küvetin kendini beklediğini görürdü. Dördüncü Beile'den hiçbir iz olmazdı ama şükürler olsun ki Nergui'den de hiçbir iz olmazdı. Hızlıca yıkanır ve ılık suyun günün yorgunluğunu temizlemesine izin verirdi, sonra çırakların kaldığı yatakhaneye gizlice geri dönmeden önce küveti güzelce ovalardı.

Bugün de farklı değildi.

Ying, pis kokudan kurtulmak için bir avuç kabak lifi kullandı ve cildini o kadar sert ovdu ki bitirdikten sonra her yerinde kızarıklıklar oluştu. İşini bitirip kurulandıktan sonra, göğsünün etrafındaki kumaş bağlarını yeniden sardı ve kirli çamaşırlarıyla geri dönmeden önce temiz bir cübbe giydi. Kapıyı kapatırken, tanıdık biri ona seslendi.

"Banyo bitti mi?"

Gözleri parladı. Onu en son gördüğünden beri kaç gün geçmişti? Tam kırk beş gün. Saydığını bile fark etmemişti.

Ye-yang, odasının bitişiğindeki küçük avluya giden geçitten gelmişti. İlk karşılaştıklarında giydiğini gördüğü siyah kürk pelerin omuzlarından aşağı sarkıyordu ve rüzgârda savrulan birkaç tutam saç yüzünün sert açılarını çerçevelemişti. Ye-yang ona kalbinin bir an için durmasına yetecek kadar hafifçe gülümsedi.

Çatıdaki son buluşmalarından bu yana bir şeyler değişmişti. Aralarındaki mesafe küçülmüş, bir bariyer yıkılmış ve onları birbirine daha da yakınlaştırmıştı.

"Loncaya yeni mi döndün?" diye sordu Ying. Uzun süredir ortalarda olmadığına göre, epeyce meşgul olmalıydı. Geçen haftalarda lonca yerleşkesinde ara sıra diğer üç beileyi görmüştü ama Ye-yang'ı görmemişti.

Beile başını salladı. "Yapılması gereken işler vardı," diye belirsiz bir şekilde cevapladı. Odasına yürüdü ve kapıyı iterek açtı,

Ying'e işaret etti. "İçeri gel. Diğer beileler birazdan döner. Konuşmamızı yasaklayan bir kural olmasa da senin burada olduğunu öğrenmemelerini tercih ederim. Yoksa seçmelerde işini olduğundan daha da zorlaştırabilirler."

Diğer beilelerin birazdan geleceklerini duyan Ying telaşlandı ve hemen onu takip etti. Lonca üniforması giymiş olmasına rağmen, uzun saçları omuzlarına dökülüyor ve kadınsı özelliklerini daha belirgin hâle getiriyordu. Genellikle banyodan sonra saçlarını kurutulup tekrar örmek için çatıda saklanırdı. Ye-yang sayesinde tanıştığı çatıda.

İçeri adım attığı anda merakla etrafına baktı. Oda, Dördüncü Beile'nin malikânesindeki odalardan daha sade ve düz bir şekilde dekore edilmiş görünse de bu misafir odaları çırak yatakhanelerinden çok daha rahattı. Yatağın üzerine serili yumuşak ipek battaniyelere hüzünle baktı.

Ahşap platformumdan daha rahat olmalı, diye düşündü.

Ye-yang onu yatağa bakarken yakaladı ve hafifçe öksürdü. "Umarım yatak odamı da ödünç almayı düşünmüyorsundur," diye dalga geçti. Pencerenin yanına oturdu ve Ying'in de yanına gelmesini işaret etti.

"Hayır, elbette hayır, Beile-ye," diye çılgınca cevapladı, Ye-yang'ın aklından neler geçtiğini düşünerek yüzü kızaran Ying. Aklına başka bir şey gelmemesini ve onu sadece ipek battaniyelere salyaları akan bir taşralı olarak düşünmüş olmasını umdu.

Aklından o utanç verici görüntüyü - Ye-yang'ın o yatakta uzanması ve Ying'in de onun yanında uyuması ihtimalinin şaşkınlığını- kovdu. Bu, çok yasak bir çizgiyi aşmaktı. Ye-yang hakkındaki düşünceleri her geçen gün daha da küstahlaşıyordu ve bu tehlikeli olduğu kadar da cezbediciydi.

"Derslerin nasıl gidiyor?"

Ying, adamın karşısındaki tahta sandalyeye sertçe oturdu ve ellerini beceriksizce dizlerine koydu. "İyi," diye yalan söyledi.

Daha bu sabah, *Yıllıklar*'daki alev geciktirici malzemelerin icadıyla ilgili bazı ifadelerin meşruiyetini sorguladığı için Gerel, bacaklarının arkasına on kez sopayla vurmuştu. Ve sonra, söz konusu sulama sistemini bir araya getirmek için gereken adımları doğru bir şekilde hatırlayamadığı için lonca ustalarının bahçelerindeki ince bambu sulama sistemlerini temizlemek gibi yorucu bir görevle cezalandırılmıştı.

Lonca ustaları tarafından beklentileri karşılayamadıkları için verilen cezalar tüm çırak adayları için yaygın bir olaydı ancak Ying en kötüsünü çekiyor gibiydi. Belki de asi tavırları onu loncanın katı yapısı için uygunsuz hâle getiriyordu. Yuvarlak deliğe uymayan kare şeklinde bir çivi gibiydi ya da belki de bir Aihui olması, çıtanın en başından beri onun için çok daha yüksek tutulduğu anlamına geliyordu. Her iki durumda da bu seçmelerdeki şansı konusunda giderek daha fazla kaygılanıyor ve cesareti kırılıyordu.

Ye-yang kaşını kaldırdı. "Ama ben öyle duymadım," dedi. "Nergui'ye göre, her gün en az bir ustayı kızdırıyormuşsun ve Gerel, Quorin'e seni seçmelerden çıkarması için dilekçe verme fikrini bile ortaya atmış."

Ying'in yüzü düştü, omuzları umutsuzca çöktü. "Madem Nergui zaten her şeyi rapor ediyor, neden bana sorma zahmetine girdin ki?" diye mırıldandı. Ustaların ona yaptığı ayrımcılıktan etkilenmediğini söylemek yalan olurdu ancak Ye-yang bunu sesli dile getirene kadar bu kadar utanmamıştı. Yerin dibine girmek ve yok olmak istiyordu.

Ye-yang'ın kendisini böyle görmesini istemiyordu. Sanki genç adam ona bu altın fırsatı verdikten sonra Ying onu hayal kırıklığına uğratmış gibiydi. Ye-yang'ın ifadesi yumuşadı. "Belki de Aihui olmasaydın daha kolay olabilirdi," dedi.

"Hayır," dedi Ying hemen. "Ben babamın kızıyım. Zorluklardan korkarak kimliğimi saklamam." Sözcükler

dudaklarından çıktığı anda ne kadar ikiyüzlü göründüğünü fark etti. Çünkü gerçek kimliğinin asla aşamayacağı engeller oluşturacağını bildiği için ailesinin en küçük oğlu kılığına girmişti. İçi biraz daha altüst oldu.

"Gerçekten de öylesin," diye mırıldandı Ye-yang. "Ve bu hem bir lütuf hem de bir lanet olabilir. Her neyse, artık buradasın ve ilk sınav yarın. Gerel seni resmî olarak seçmelerden atamaz çünkü benim adayım olarak katıldın ama sınav gereksinimlerini karşılamazsan atabilir. Buna hazır mısın?"

Ying alt dudağını sertçe ısırdı. Burada daha yeni yeni kendine gelebilmiş, loncadaki hayata alışmıştı ve iki ay çoktan uçup gitmişti. Yarın çıraklık sınavının ilk günüydü -zihin sınavı- ve eğer geçemezse kovulacaktı. Diğer tüm adaylar, yazmaları gereken makaleye hazırlık olarak mümkün olduğunca çok bilgiyi kafalarına tıkıştırmak için gece yarısına kadar çalışıyorlardı ama tüm çabalarına rağmen kendi zihni bir elek gibiydi. Adı listeye giremezse Usta Gerel'in övünen yüzünü şimdiden görebiliyordu.

Yumruklarını sıktı, tırnaklarının etine saplanmasına izin verdi, böylece acı kararlılığını sağlamlaştırabilecekti. Ye-yang uzanıp sağ elini nazikçe okşadı. Ying onun dokunuşuyla irkildi ama başını kaldırıp bakışları onun berrak, gri gözleriyle buluştuğunda, kaygısı hızla kayboldu.

Ye-yang'ın, üzerinde sakinleştirici bir etkisi olduğunu fark etti. Belki de her zaman çok sakin ve öz güvenli görünmesinden kaynaklanıyordu. Atlatamayacağı fırtına yokmuş gibiydi.

"Herkes babanın ismine yakışır şekilde yaşamanı bekliyor," dedi Ye-yang. "Ve belki sen de kendinden bunu bekliyorsundur. Yapma, buna değmez." Elini çekti ve parmaklarını yeşim yüzüğüne doğru kaydırdı. "Kendin olmalısın. Başka birinin gölgesinde yaşamak, kendi potansiyelini asla gerçekleştiremeyeceğin anlamına gelir."

Ama potansiyeli neydi? Ne olmak istiyordu? Ying, Ye-yang'ın sözlerinin anlamını düşünürken kaşlarını sıkıca çattı.

Odaya yaklaşan gürültülü ayak sesleri düşüncelerini böldü.

"Ye-yang!" Birisi dışarıdan kapıyı açmaya çalışıyordu. "Aç şu kapıyı!"

Ying korkuyla Ye-yang'a baktı. Bu Erden'di, İkinci Beile.

"Şunun arkasına gizlen." Ye-yang yatağın yanında duran, erik çiçekleriyle oyulmuş sandal ağacı paravanını işaret etti.

Ying başını sallayarak paravana doğru koştu. Çömeldi, kapının gıcırdayarak açıldığını duyunca nefesini tuttu.

"Erden," diye selamladı Ye-yang.

İkinci Beile'nin ağır ağır yaklaşan ayak sesleri odaya girdi. "Kapı neden kilitli? Birisinin sırlarını öğrenmesinden mi korkuyorsun?" dedi Erden, kahkahalarla gülerek. Masaya koyduğu şey -muhtemelen seramik bir şarap şişesi- yüksek sesle şangırdadı.

"Sadece alışkanlık," diye cevapladı Ye-yang. "Seni buraya getiren nedir?"

"Kuzenimle sebepsiz yere içemez miyim? Bunu uzun süre yapamayabiliriz. Başkomutan'a sunduğun plan etkileyiciydi. Amcam, Fu-li'ye uzun zamandır göz koymuştu ve sen bunu ona gümüş bir tepside sundun."

Demek Ye-yang'ın daha önce ima ettiği *iş* buydu. Ying, dinlememesi gereken bir şeyi dinliyormuş gibi hissetmekten kendini alamadı. Çok fazla şey bilmek tehlikeliydi ama istese bile kaçabileceği hiçbir yer yoktu.

"Bunda etkileyici bir şey yok. Hepimiz dokuz adaya hizmet ediyoruz, hepsi bu. Ve sonucun ne olacağını henüz bilmiyoruz."

Şarap kadehleri yüksek sesle şıngırdadı.

"Doğru, canlı geri dönemeyebilirsin! Ya da belki lonca ustalarının sana mekanik uzuvlar yapması gerekir." Erden kıkırdadı.

Şaka gibi söylemişti ama Ying bunun hiç de şaka olmadığını anlayabiliyordu. "Bu fikir nereden aklına geldi? Sen öyle risk alan biri değilsin."

Ye-yang alaycı bir şekilde kıkırdadı. "Benim danışmanlarım var, senin de danışmanların var."

Konuyu bilerek mi saptırıyordu? Ying'in burada olduğunu bildiği için mi?

"Onları astırmalısın! Üzerinde yürüdüğün ince bir ipti, Ye-yang. Başkomutan, yanlış yaparsan seni Ye-lin gibi Juwan madenlerine gönderebilir. O aptal, başkomutanlığı miras alma şansını bir hiç uğruna kaybetti."

Ying'in aklına, Huarin'in üzerinden geçen hava gemisi sürüsü ve Başkomutan'ın en büyük oğlu Ye-lin'in, sürgününü duyuran o korkunç sesler geldi. Bir zamanlar Antaran iktidar koltuğunun varisi olarak ilan edilen Ye-lin şimdi unutulmuş bir tutsaktı. Ye-lin Birinci Beile olmuştu ancak onun görevden alınmasıyla kalan üç lordun rütbeleri yükseltilmişti. Ye-yang, yeni atanan dördüncü lorddu. Erden'in ses tonundan yola çıkarak, Ye-yang'ı hâlâ aşağılık, emir alabilecek ve ne yapması gerektiği söylenebilecek bir çocuk olarak gördüğünü anladı.

Ying, Ye-yang'a karşı saygısızca davranılmasına sessizce öfkelendi.

"Ben sadece Başkomutan'ın daha büyük planları için en iyisi olacağını düşündüğüm şeyi önerdim," dedi Ye-yang. Tepkisini, Ying'in diğer beilelerin yanında her zaman böyle olduğunu fark ettiği gibi yine kısık sesle gösteriyordu.

Erden bir konuda haklıydı, Ye-yang ip üstünde yürüyordu ve bunu sadece Başkomutan'ın yanındayken yapmıyordu. Belki de Ying bu yüzden onunla birlikteyken gardını düşürüyordu çünkü genç adam rol yapmıyordu, tıpkı Ying'in de onun yanında rol yapmadığı gibi.

"Bu yüzden senin onun yeni gözdesi olduğunu söylüyorlar."

Erden'in gülüşünde gergin bir hava vardı. Ying, İkinci Beile'den hiç ama hiç hoşlanmamıştı. Neşeli, cana yakın doğası açıkça bir aldatmacaydı. Görünüşte zararsız olan sözlerinin ardında genellikle hançerler saklıydı.

Erden hiçbir cevap alamayınca devam etti: "Bayraklar muhtemelen ay bitmeden asılır. Eğer buna hazır olmadığını düşünüyorsan herkese erkenden haber vermelisin. Diğerleri adına konuşamam ama ben sana yardım etmekten mutluluk duyarım. Sonuçta benim daha fazla savaş deneyimim var. Sadece söylemen yeter!"

"Kimin gideceğine karar vermek bana düşmez, Erden," dedi Ye-yang. "Sana Başkomutan'ın niyetlerini tahmin etmeye çalışmamanı öneririm. O, en uygun olduğunu düşündüğü kişiyi gönderecektir."

"Elbette ama itiraz edebilirsin," diye bastırdı Erden. "Bu çocuk oyuncağı değil, Ye-yang. Fu-li, imparatorluğa açılan kapıdır. Alışık olduğun o küçük sınır çatışmalarından farklı bir şey bu. Qirin'in seçkinleriyle karşılaşacaksın."

Qirin mi?

Erden'in bahsettiği savaş buydu, imparatorluğa karşı bir savaş. Ying, cübbesinin altına gömülü yeşim kolyeye uzandı, babasını da ilgilendiren savaşın tam olarak bu olup olmadığını merak etti. Kulağını tahta bölmeye yasladı ve daha fazlasını söylemelerini umdu.

"Bu benim vereceğim bir karar değil."

Erden avucunu masaya vurdu. Aniden yankılanan patlama neredeyse Ying'in dengesini kaybetmesine neden olacaktı. Kollarını uzattı, avuç içlerini yere bastırarak kendini dengeledi. Çabalarına rağmen, başı tahta paravanın arkasından kısa bir süreliğine dışarı çıktı. Onu fark eden Ye-yang'ın hafifçe kaşlarını çattığını gördü. Neyse ki Erden onu görmemişti.

Hızla paravanın arkasına çekildi ve rahatlayarak hafifçe nefes verdi. Erden'in onu burada bulması yeterince kötü olurdu, bir de kız olduğunu anlaması hem kendisi hem de Ye-yang için çok daha kötü olurdu.

"Sana yardım etmeye çalıştığımı görmüyor musun? Genç ve deneyimsizsin, Ye-yang. Bu yüzden belki de durumu tam olarak anlamıyorsun. Başkomutan olmak için asil klanlardan güçlü bir desteğe ihtiyacın var. Sahip olmadığın bir desteğe... Bu yüzden övgülerin kafanı karıştırmasına ve bu yarışmada bir şansın olduğunu düşündürtmesine izin verme. Ye-lin gibi olmak istemezsin."

"*Endişen* için teşekkür ederim, Erden," diye sakince cevapladı Ye-yang.

Daha çok tehdit, diye düşündü Ying tiksinerek.

Ye-yang devam etti: "İçmeye geldin, değil mi?"

Dördüncü Beile konuşmayı ustalıkla daha sıradan konulara yöneltti, örneğin sancaktarların eğitim rejimleri ve başkentin en ünlü zevk evindeki yeni şarkıcı gibi. Bu konuşmalar Ying'in umduğundan çok daha uzun sürdü. Çömelmekten yerde oturmaya geçmiş ama yine de bacaklarına kramp girmeye başlamıştı. Saat kaç olmuştu? Genellikle banyodan sonra geç saatlere kadar atölyede çalıştığı bahanesini kullanarak, ışıklar sönmeden önce yatakhaneye geri dönerdi. Ama bugün hiç kimse yokluğunu fark etmeyecekti çünkü herkes yarın sabahki sınavı düşünmekle meşgul olacaktı.

Erden'in ayak sesleri nihayet kapıya yöneldiğinde, yüzü çerçeveye yaslanmış bir şekilde neredeyse uyukluyordu.

Kapı kapanırken, Ye-yang'ın yüzü paravanın diğer yanında belirdi ve Ying'e baktı. Genç adamın yanakları kızarmış ve gözlerinin beyazları kırmızı çizgilerle kaplanmıştı, sarhoşluğu çatıda oldukları zamandan çok daha belirgindi.

Çocuk içkiye karşı dayanıksızdı.

Ying onun bir şey söylemesini bekledi ama söylemedi. Ye-yang bunun yerine, yanından sendeleyerek geçti ve yatağına doğru yöneldiğinde neredeyse düşecekti.

"İyi misin?" diye sordu Ying ayağa kalkarken.

Ye-yang yatağa oturdu, bir an boş boş önüne baktı. Sonra elini kapıya doğru salladı. "İyiyim," diye mırıldandı. "Gidebilirsin."

Ying hemen bölmeyi kenara itti ve kapıya doğru ilerledi ama sonra tereddüt etti. Döndü ve hâlâ dik oturan, gözleri donuk ve yorgun olan genç adama bir kez daha baktı. Onun zihninde Ye-yang her zaman korkutucu bir varlıktı, mesafeli ve sarsılmaz. Tüm bir sancağın genel komutanı olmak ve Erden gibilerin baskısına dayanmak için öyle olmak zorundaydı.

Bazen onun kendisinden birkaç yaş büyük olduğunu unutması kolaydı.

Döndü ve masaya doğru yürüdü, bir bardak su koydu. Sonra bardağı getirip genç adama uzattı. "Biraz iç," dedi. "Alkolden kurtulmana yardımcı olur."

Ye-yang'ın gözleri yukarı doğru kaydı ve kızın yüzüne odaklandı. Bardağı aldı. "Teşekkür ederim," dedi ve hepsini tek yudumda mideye indirdi.

"Kulak misafiri olmak istememiştim ama kendimi tutamadım. Bir yere mi gidiyorsun? Savaşa mı giriyoruz?" Eğer Qirinlerin babasının ölümüyle bir ilgisi varsa, nedenini ve neyin tehlikede olduğunu anlaması gerekiyordu.

"Uzun zamandır savaş hâlindeyiz, Ying," diye cevapladı Ye-yang sessizce. Bardağı ona geri uzattı. "Dokuz ada, Başkomutanlık, Kobra Düzeni, bildiğimiz her şey yıllar süren savaşlarla inşa edildi. Ama bu sefer kendi aramızda değil, sonunda başka biriyle savaşacağız." Başını iki yana salladı, yüzünde acı bir gülümseme vardı. "Huarin güzel bir yer olmalı. Tüm çatışmalardan ve kandan çok uzakta bir yer."

An-xi'nin kendisine kuyudaki kurbağa derken haklı olduğunu düşündü Ying. Huarin güvenli bir limandı. Şimdiye kadar tanık olunan en büyük anlaşmazlık, Roya ile köy kasabı Khatan arasında sığır eti fiyatındaki artış yüzünden yaşanan küçük bir toprak parçası kavgasıydı. Babası ve annesinin koruması altında, kendisi ve onu mutlu eden şeyler dışında hiçbir şeyle ilgilenmek zorunda kalmama lüksüyle büyümüştü.

Ye-yang ise farklıydı. Bir prens ve beile olmak, Ying'in asla anlayamayacağı yükleri taşıdığı anlamına geliyordu. Birdenbire onun başını okşayıp endişelerini giderme isteği hissetti, tıpkı Nian'a yaptığı gibi. "Benim için üzülmene gerek yok," dedi Ye-yang. "Erden'e bunun benim kararım olmadığından bahsederken yalan söyledim. Bu yolu ben seçtim. Bunun babamın veya başka birinin isteğiyle hiçbir ilgisi yok. Bu benim kendi isteğim."

Ying onun bu kadar açık sözlü olmasına şaşırdı. Bu, aslında kişisel hırsının bir kabulüydü, Erden'den ihtiyatla saklamaya çalıştığı bir şeydi ama Ying'e güveniyordu.

"Fakat orada hayatını kaybedebilirsin," diye patladı Ying. Savaşa girme emri almak başka bir şey, gönüllü olmaksa başka bir şeydi. "Ne kanıtlamaya çalışıyorsun? İkinci Beile'den veya diğer kardeşlerinden daha iyi olduğunu mu? Bu konuma ait olduğunu mu?"

Ye-yang'ın gözlerinde bir öfke parıltısı belirdi. Ayağa kalktı ve Ying'i omuzlarından tutup hızlı bir hareketle yatağa sabitledi.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun da benimle böyle konuşuyorsun?" dedi. "Tıpkı onlar gibisin. Bunu yapabileceğime inanmıyorsun. Hepiniz benim sadece sayıları tamamlamak için burada olduğumu düşünüyorsunuz. Ye-lin çizgiyi aşmamış olsa, ben bir beile bile olmazdım. Sen de mi öyle düşünüyorsun?"

"Asla böyle bir şey söylemedim," diye bağırdı Ying, bu ani saldırganlık karşısında telaşlanarak. "Bırak beni!" Onun mengene gibi ellerine karşı mücadele ederken içini korku kapladı.

Tam şu anda, parmakları acı içinde etine gömülürken, hiyerarşideki haklı yerini ve aralarındaki ilişkiyi yanlış yorumlamış olabileceğini keskin bir şekilde hatırladı. Onun huzurunda fazla rahatlamıştı, konuştuğu kişinin bir beile olduğunu unutmuştu. Ya da belki de genç adamın gözünde farklı biri olduğuna inanmıştı. Farklı olduklarına.

Gözlerini yakan yaşlar yanaklarından aşağı süzüldü.

Ye-yang'ın bakışlarındaki yoğunluk aniden söndü. Omuzlarını kavrayan ellerini gevşetti, bir elini kızın sol yanağına doğru kaldırdı. Başparmağının yumuşak ucuyla gözyaşlarını nazikçe sildi. "Üzgünüm," diye fısıldadı. "Seni korkutmak istememiştim."

Yaklaşıyordu, o kadar yakındı ki berrak gri gözlerini çevreleyen her bir kirpik telini görebiliyordu. Dudakları neredeyse dudaklarına değiyor, tüy kadar hafif teması zar zor hissediliyordu.

Ying başını yana çevirdi.

"Ye-yang, yapamazsın... Yani, yapamayız..." Dili düğümlenmişti ve düşünceleri de aynı şekilde karışmıştı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki odanın sessizliğinde bile duyabileceğine yemin edebilirdi.

Ye-yang ne yapıyordu? Neden bu kadar *karmaşık* davranıyordu? Bir an onu parçalara ayıracakmış gibi görünüyor, bir an ise onu o kadar şefkatle tutuyordu ki sanki kaçacağından korkuyordu. Gerçek Ye-yang hangisiydi?

Dünya durmuş gibiydi. Sonra, Ye-yang aniden sırtüstü uzandı, bir kolunu Ying'in boynunun arkasına kaydırıp onu daha da yakınına çekerek başını omzuna yasladı. Ying bir çamaşır tahtası kadar kaskatı kesildi.

"Sonunda," dedi Ye-yang bir kahkaha atarak.

"Sonunda ne?"

"Sonunda adımı söyledin."

Öyle mi? Farkına bile varmamıştı çünkü olayların gidişatı karşısında çok şaşırmıştı. Bu işe yaramazdı. Sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı, sonra bu uygunsuz pozisyondan sıyrılmaya çalıştı.

"Kıpırdama." Ye-yang parmaklarını kızın omzuna kenetledi ve onu sıkıca tuttu.

Ying itiraz etmek için döndü ancak yukarı bakıp da genç adamın yüzünü, yoğun kaşlarını ve kirpiklerini bu kadar yakından görünce kelimeler boğazında dizilip kaldı. Göz kapakları kısmen açıktı, fırtınalı irisleri ona bakıyordu.

"Gerçekten Erden'e teslim olmam gerektiğini mi düşünüyorsun? Ya da kardeşlerimden herhangi birine?" dedi yumuşak bir sesle. Sesinde, Ying'in öfkesini dağıtan, fikrinin önemli olduğunu hissettiren bir samimiyet vardı.

Bu yüzden mi öfkelenmişti? Onun hakkında ne düşündüğünü önemsediği için mi?

Ying rahatladı ve genç adamın sıcak kucağına gömüldü. Bir anlık duraklamadan sonra, "Hayır. Yapacağın şey her ne ise, bence sen onların herhangi birinden çok daha iyi bir iş çıkarırsın," dedi.

Bu gitmesini istememesine rağmen samimi bir cevaptı. Fuli'de planladıkları şey her ne ise intihar görevi gibi geliyordu. Omzuna dolanmış parmaklara baktı, kolunun kıvrımının sırtına sıkıca oturduğunu hissetti. Bunun ne olduğundan hâlâ emin olmasa da, mantıklı tarafı aralarındaki uçurumun bundan hiçbir şey çıkamayacak kadar büyük olduğunu bilse bile, genç adamın tehlikede olduğunu görmek istemiyordu.

Ye-yang'ın dudaklarının sağ köşesi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Teşekkür ederim," dedi. "Bana yalan söylemeye gönüllü olduğun için."

"Yalan söylemiyorum."

"Hımm."

Ying kendini zorlayıp doğruldu. "Ciddiyim, ben..."

İtirazının geri kalanı bir iç çekişe dönüştü.

Ye-yang çoktan uykuya dalmıştı ama alnında sanki zihni tatsız rüyalarla doluymuş gibi bir kırışıklık vardı.

Ying gitmesi gerektiğini bildiği hâlde, orada bir süre daha sessizce oturmaktan kendini alamadı. Fei'ye geldiğinden beri gördüğü ve duyduğu her şeyi hatırladı. Huarin'deki küçük balonunda yaşarken hiç hayal etmediği kadar çok karmaşıklık vardı burada. Görünmeyen tehlikeler, insanı fark ettirmeden dibe çekmeye hazırdı ve ilk kez, babasının ayrılma kararının ardındaki nedenleri az da olsa kavradığını hissetti.

Ancak herkesin seçim yapma lüksü yoktu. Ye-yang'ın yoktu.

Burası onun doğduğu yerdi. Burası ailesi ve akrabalarıydı. Burası onun yuva olarak adlandırması gereken yerdi.

Elini uzattı ve nazikçe genç adamın saçlarını okşadı. Ye-yang'ın nefesi daha derin, daha istikrarlı bir ritimle yavaşladığında gergin kasları gevşedi.

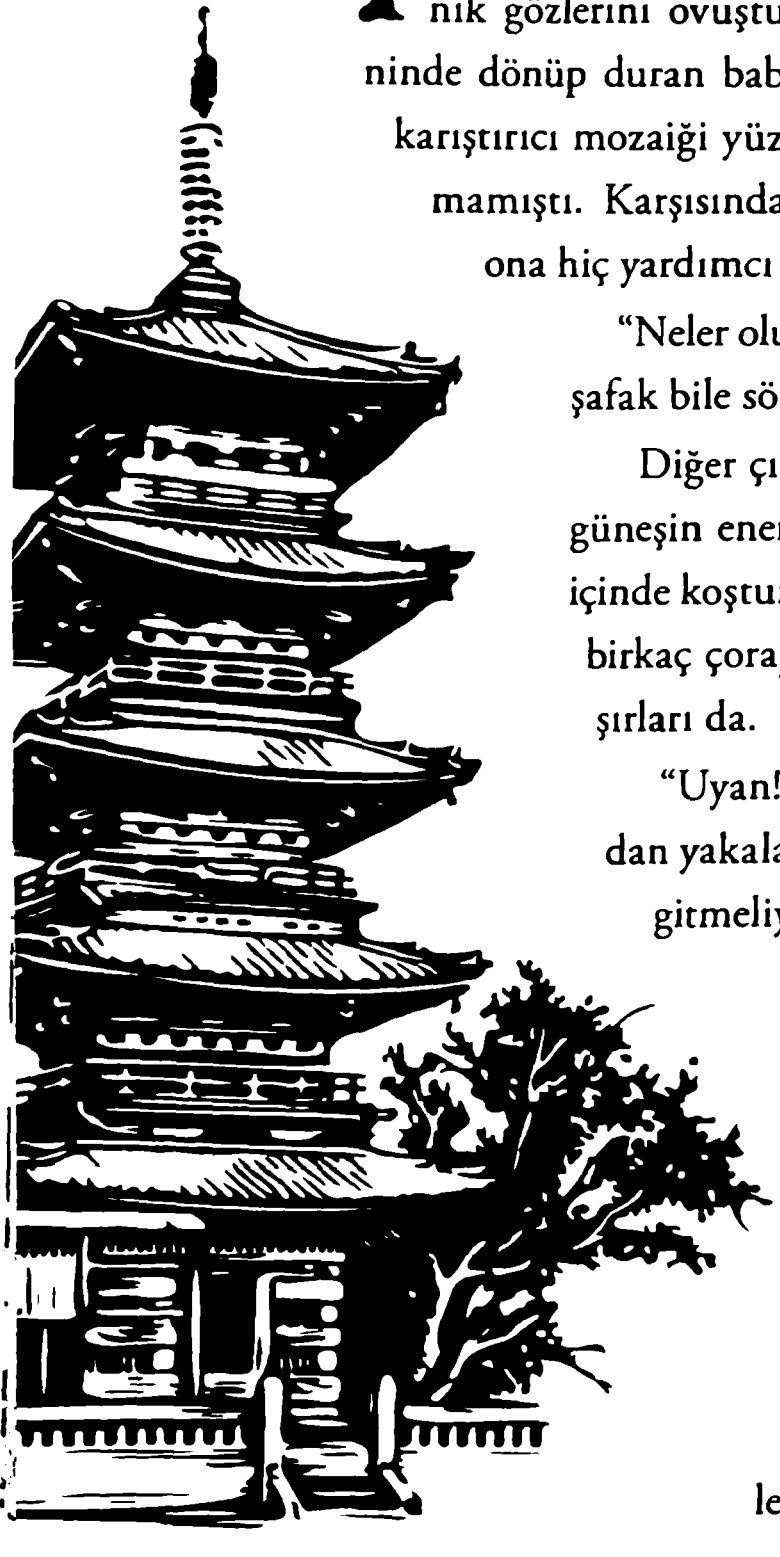
Ancak kâbuslar onu terk etmiş gibi görünse bile, hâlâ kaşlarını çatıyor ve bu, genç yüz hatlarına bir ciddiyet havası katıyordu. Ying nazikçe kaşlarının arasındaki boşluğa dokundu, teninin sıcaklığının parmak uçlarında kalmasına izin verdi. Kırışıklık kayboldu ve gerginlik dağıldı.

"Böyle çok daha iyi," dedi Ying.

Sonra, hiç düşünmeden eğildi ve dudaklarını hafifçe alnına dokundurdu. Kaçamak bir öpücük. Muhtemelen yapmaması gereken bir başka suç daha. Yaptığı şeyin farkına vardığında kafasına kan hücum etti ve hızla yataktan uzaklaşıp kapıya doğru koştu.

Arkasından kapanan kapılar hafifçe tıkırdarken, o bir çift düşünceli gri göz hafifçe açıldı.

BÖLÜM 10

Ying sert platformda bağdaş kurup oturmuş, bulanık gözlerini ovuşturuyordu. Gece boyunca zihninde dönüp duran babası, Ye-yang ve topların kafa karıştırıcı mozaiği yüzünden rahat bir uyku uyuyamamıştı. Karşısında gerçekleşen bu çılgınlık da ona hiç yardımcı olmuyordu.

"Neler oluyor?" diye mırıldandı. "Daha şafak bile sökmedi."

Diğer çırak adayları, sanki bir düzine güneşin enerjisiyle doluymuş gibi odanın içinde koşturuyorlardı. Başının üzerinden birkaç çorap ve ayakkabı uçtu. İç çamaşırları da.

"Uyan!" Chang-en onu omuzlarından yakaladı ve sertçe sarstı. "İlk sınava gitmeliyiz."

"İlk sınava mı?"

Tabii ya, loncanın ilk çıraklık sınavı bugündü. Yarın itibarıyla belki de yurtta birlikte kaldığı adayların yarısı -ya da belki hepsi- tek yönlü bir biletle evlerine gönderilecekti. Gerel'in bu konuda

söyleyeceği bir şey varsa, Ying de o trajik başarısızlıklardan biri olacaktı.

Gerçek bir balyoz gibi üzerine inince hemen ayağa fırladı. Oda arkadaşlarının çoğu çoktan uyanmış (bazıları uyumamış bile olabilirdi), ellerine kitaplarını ve parşömenlerini almıştı. İçlerinden biri *Yıllıklar* kopyasına öyle sert bakıyordu ki muhtemelen yakında sayfaları koparıp mideye indirecekti. Ying de tüm kitaplarını küle çevirip sonra da çayıyla birlikte yutmayı düşünmüştü. Bu, her sınavda başarılı olmak için uydurulmuş bir kocakarı masalıydı.

"Bunu neden yapsın ki?" diye duyuldu diğer tarafındaki Ye-kan'ın sesi. Hasır şapkasını takmış, sakin bir şekilde şapkasının öne kıvrılan tülünü düzeltiyordu. "Zaten sınavı geçemeyecek ki."

"Eğer bu saçma şapkanı kesip atarsam sen de öyle olacaksın." Ying uzanıp Ye-kan'ın şapkasını başından çekti. Çocuğun alaycı yorumlarını kaldıramayacak kadar endişeliydi.

Herkes ağzı açık kalmıştı.

"Abka Han aşkına, sana ne oldu?" diye bağırdı Chang-en.

Şişkin kabarcıklar Ye-kan'ın bebek gibi pürüzsüz cildini kaplamıştı ve birkaçından kan ve sarımsı irin karışımından oluşan iğrenç bir sıvı sızıyordu. Ying'e, Muci'de gördüğü mingroen cevheri kurbanını hatırlattı ve midesi altüst oldu.

"Alerjik reaksiyon," diye cevapladı Ye-kan. "Şimdi, eğer sakıncası yoksa..." Şapkasını Ying'den geri aldı ve herkesin rahatlaması için tekrar başına geçirdi.

"Amma alerjin varmış," dedi Chang-en. "Bunu takmaya devam et." Kendi göğsünü pişmanlıkla ovuşturdu. "İyi ki henüz kahvaltı yapmamışım." Kapının yanındaki masada büyük bir tabak buharda pişmiş çörek duruyordu ama bu sabah hiç kimsenin iştahı yoktu.

Ying eğilip Ye-kan'ın kulağına tısladı, "Alerjik reaksiyon mu? Gerçekten mi?"

"Önlem almak zorundaydım."

Bugünkü sınava dört beile de katılacaktı ama Ye-kan'ın yüzü iltihaplı bir mayın tarlası gibi göründüğünden, hiç kimse o katliamın altındaki *On Dördüncü Prens*'i tanıyacak kadar uzun süre çocuğa odaklanmayacaktı. Ying dudaklarını büktü ve başını iki yana salladı. Çocuk loncada kalmaya kararlıydı, Ying bu kadarına ikna olmuştu. Nedenini anladığını söyleyemezdi.

Ye-kan, Başkomutan'ın başeşi Leydi Odval'in tek oğluydu ve mutlak lüksün kucağında büyütülmüştü. Onun gibi, istediği her şeyi parmaklarını şıklatarak elde edebilen birinin neden kendini loncanın çıraklık sınavı sancılarına soktuğunu hayal etmek şaşırtıcıydı. Oysa kendisini doğrudan loncaya almalarını emredebilirdi. Belki gururundan belki de aptallığından bu şekilde davranıyor olmalıydı.

Ye-kan'ın dehşet verici ifşasının yarattığı şok çabucak geçti. Şafağın ilk ışıkları içeri sızdığında, gergin adaylar odadan çıktılar ve lonca ustalarının beklediği ana salona yöneldiler.

"Bugünkü sınav sorusunun ne olacağını düşünüyorsun?" diye sordu Chang-en koridorda ilerlerken.

"Bilmiyorum." Ying omuz silkti.

"Geçen yılki ilk sınav sorusu tekerleğin tarihiyle ilgiliydi. En az üç bin yıllık bir şey!"

Bu kesinlikle bir sabır ve çalışkanlık sınavı olarak nitelendirilebilir, diye düşündü Ying. Ayrıca, tamamlamasının hiçbir yolu olmayan bir sınav sorusuydu. Gerel'in tarih dersleri en sıkıcı olanıydı ve ona karşı bariz hoşnutsuzluğu derslerini daha da büyük işkence hâline getiriyordu.

Umutlu kalabalık ana salona akın etti. Her biri mürekkep taşı, fırçalar ve boş parşömenlerle donatılmış, alçak sıralı

masalar düzenlenmişti. Herkes sessizce kendilerine ayrılan koltuklara kaydı. Salonun ön tarafında, beş sandalyeden dördü doluydu, ustaların hepsinde sert, asık suratlı ifadeler vardı. Usta Lianshu, ilk günden beri olduğu gibi, hâlâ ortalıkta yoktu.

Ying boş sandalyeye baktı. İlk testten sağ çıkmayı istemesinin bir sebebi de Strateji derslerine başlayabilmekti ve bu düşünce kalbini sıkıştırdı. Babası yönetim ve stratejiye takıntılıydı. Bir keresinde ona, "*Büyük resmi doğru bir şekilde anlamadan gerçek potansiyelini asla gerçekleştiremezsin. Kendimiz için değil, insanlar için inşa etmeliyiz. Fark yaratmak için inşa etmeliyiz,*" demişti.

Daha önce onun sözlerini hiç ciddiye almamıştı. Ying için mühendislik her zaman kendisi için bir şeyler yaratmakla ilgiliydi. Uçuş cihazları, dart atan yelpazesi, hepsi kendi can sıkıntısını gidermekten başka bir amaca hizmet etmeyen küçük gösteriş projeleriydi.

Yukarıda asılı duran model hava gemisi ise farklıydı. *Bu*, mühendisliğin en iyi hâliydi. *Bu*, toplumun yüzünü değiştiren ve yeni bir çağı başlatan, geniş kapsamlı bir etkiye sahip olan türden bir icattı. Loncaya geldiğinden beri öğrendiği her şey -ulaşım sistemleri, sulama araçları, ev ve ticari mekanik yapılar, hatta yapay uzuvların ve karmaşık kimeraların tasarımı- çok büyük ve önemli geliyordu. Çok *anlamlı*.

Babası bunun gibi muhteşem şeyler üzerinde çalışmıştı.

Uzun bir süre hava gemisi modeline baktı, ta ki Büyük Usta Quorin'in kulak tırmalayıcı sesi havayı delene kadar. Kar beyazı saçlı adam platforma çıkmıştı.

"Günaydın adaylar, size en son hitap etmemin üzerinden epey zaman geçti," dedi. "Ustalar bana ilerlemenizle ilgili düzenli güncellemeler veriyorlar."

Ying, Gerel'in gözlerini yakaladı. Adamın dudaklarında zor fark edilir bir sırıtış belirdiğine yemin edebilirdi.

"Çoğunuz iyi başa çıkıyor gibi görünüyorsunuz ancak bunun ne anlama geldiğini sınav sonucunuzu inceledikten sonra öğreneceğiz. Seçmelerin bir sonraki aşamasına kaç adayın geçeceğini kesin olarak bilmiyoruz. Burada bulunan yüz küsur adaydan, lonca standartlarını karşılamayanları eleyeceğiz."

Adaylardan duyulabilir bir nefes sesi geldi. Ying etrafa hızlıca bir göz attı. Chang-en gözlerini kapatmış, dudaklarıyla küçük, hızlı hareketler yapıyordu, muhtemelen sabah ezberlediği *Yıllıklar*'dan satırlar okuyordu. An-xi sakinmiş gibi davranıyordu ama sol yanağı arada sırada seğiriyor, gerginliğini ele veriyordu. Arban başını eğmişti, her zamankinden daha sakin görünüyordu. Yüzleri bembeyaz olan ve kusacak gibi görünen birkaç kişi daha vardı.

Ying yumruklarını sıkmaya devam etti, avuçları terliyordu. Kendini bu güne hazırlamak için elinden geleni yapmıştı ama bunun yeterli olacağından emin değildi. Sonuçta, diğer oğlanların aldığı Ortodoks eğitimini hiç almamıştı. Salonun ön tarafına doğru döndüğünde, bakışları aniden bir çift soğuk gri gözle karşılaştı.

Ye-yang diğer beilelerle birlikte salona yeni girmişti ve kendileri için ayrılmış koltuklara doğru ilerliyordu.

Ying yanaklarının ısındığını hissetti. Acaba Ye-Yang dün gece ne olduğunu hatırlıyor muydu? Ne yaptığını biliyor muydu?

Muhtemelen hayır, diye düşündü, kendini buna ikna etmeye çalışarak. Genç adam sarhoştu ve uyuyordu.

"Daha fazla uzatmadan ilk sınavın sorusunu açıklayacağız," diye duyurdu Quorin. Üzerine rulo yapılmış bir parşömenin asıldığı platformda duran ahşap çerçeveye doğru yürüdü. Quorin, buruşuk parmaklarıyla düğümü çözerek parşömeni bağlayan ipe uzandı.

Bütün adaylar o ellere bakıyor, biraz daha hızlı hareket etmesini istiyorlardı.

Parşömen aşağıya doğru açıldı ve dikkat çekici bir hareketle, baştan sona uzanan basit bir karakter dizisini ortaya çıkardı.

Dokuz adadaki hava gemisinin ortaya çıkışı ve zaman içindeki evrimi üzerine tartışın.

Kolay bir konu değildi.

Hava gemisi konsepti, dokuz adanın ve hatta Büyük Yeşim İmparatorluğu'nun sınırlarının ötesinden doğmuştu ve Ying'in bazen gerçekten var olup olmadıklarını merak ettiği kadar uzak diyarlardan gelen yeşil gözlü tüccarlar tarafından kıyılarına getirilmişti. İmparatorluğun aksine, Antaranlar'ın hayranlık uyandıran gemileri için paralı askerlere ödeme yapacak dolu kasaları yoktu. Bu yüzden Mühendisler Loncası ustaları, imparatorluğun askeri güç gösterilerinden gördükleri az şeye dayanarak hava gemilerini sıfırdan tasarlamak ve inşa etmek zorunda kalmışlardı.

Biri onlara başkalarının fikirlerini çalan hırsızlar da diyebilirdi. Ancak dokuz ada için ilk Antaran hava gemisinin doğuşu, asla pişman olmayacakları tarihî bir dönüm noktasıydı.

"Makalelerinizi tamamlamak için güneş batana kadar vaktiniz var," dedi Quorin. "Başlayabilirsiniz." Kıdemli bir çırak yüksek sesi salonda yankılanan bronz bir gonga vurdu.

Umut dolu genç adayların fırçalarını alıp çılgınca mürekkep levhalarına batırmasıyla salonda telaşlı bir hareketlilik oldu. Bazıları sanki bildikleri her şeyi parşömene kusmaları için on saat yeterli olmayacakmış gibi hemen yazmaya başladılar. Ustalar sandalyelerinden kalktılar ve koridorlarda devriye gezmeye, genç adayların pirinç kâğıdı sayfalarında hızla beliren kelimelerine bakmaya başladılar. Gerel, Ying ve önündeki boş sayfaların yanından geçerken her zamanki gibi homurdanıp hızla yoluna devam etti.

Ying orada oturup uzun süre boş sayfasına baktı. Fırçaları kenarda dokunulmamış bir şekilde duruyor, parmakları pirinç kâğıdının kenarlarını katlayıp açıyordu.

Ne yazması gerektiğini biliyordu -ustaların her biri hava gemisinin tarihi ve yapımını ayrıntılı bir şekilde tartışarak birkaç ders geçirmişti- ama fırçayı almadan önce zihninin köşesindeki o rahatsız edici belirsizliği çözmeliydi.

Başının üzerinde sarkan tozlu omurgaya baktı, babasının sesi uzak bir geçmişten zihninde yankılandı.

"*Hava gemisi* ***herhangi*** *bir gemi değil, kıymetlim,*" derdi sırtlarını çimenli ovaya yaslamış hâlde uzanıp masmavi gökyüzünde yüzen siyah kürelere bakarlarken. "*Antaran rüyasını ve Antaran geleceğini temsil ediyor. Kimse bizim böyle bir harikayı başarabileceğimizi düşünmüyordu ama biz onlara gösterdik. İnsanlarımızı, yalnızca Antaran elleriyle inşa edilmiş bir araçla göklere gönderdik ve şimdi okyanusları yarı zamanda geçebiliyoruz. Dünya küçüldü çünkü biz uçabiliyoruz.*"

"*Fakat A-ma, bu fikir bize ait değil,*" diye cevaplamıştı Ying burnunu küstahça ovuşturarak. "*Başkasından kopyaladık.*"

Babası gülmüş ve sonra her zamanki gibi sevgiyle kızının saçlarını karıştırmıştı. "*Hayır, kopyalamadık. Ama fikirler üzerinde kimsenin tekeli yoktur, kıymetlim, zaten güzelliği de bu. Aynı fikir, iki farklı insanın kafasında,*" Alnına hafifçe vurup sözlerine devam etmişti: "*Çok farklı biçimlere bürünebilir, çok farklı sihirler yaratabilir. Antaranlar hava gemisi fikrini icat etmediler ama göklerimizde devriye gezen hava gemileri, imparatorluğun üzerinde uçanlarla veya ötelerden gelen yeşil gözlü yabancılara ait olanlarla aynı değil.*"

Babasının sazlardan ve bambu şeritlerinden bükülmüş minyatür bir hava gemisi modelini çıkarıp küçük ellerine koyduğu o anı tam olarak hatırlıyordu. Arkasından sarkan ipi çekmiş ve

minik tahta pervanelerin nasıl döndüğünü gördüğünde kalbi şarkı söylemişti.

"*Bu sadece bir başlangıç, son değil. Hava gemilerimiz evrim geçirmeye devam edecek, artık tanıyamayacağımız formlara dönüşecek. Ama sadece daha iyi olacaklar, değil mi? Çünkü ilerlemek demek budur ve ilerleme asla durmaz.*"

Ying kendinden emin bir şekilde başını sallamıştı, küçük zihnindeki dişliler pervanelerle uyum içinde dönüyor, bir gün kendi hava gemisine ne tür bir sihir katabileceğini hayal ediyordu.

Sadece başlangıç, son değil.

Ying'in zihninde bir şey tıkladı.

Dokuz adadaki hava gemisinin ortaya çıkışı ve zaman içindeki evrimi, diye okudu parşömendeki her bir karakterin yavaşça içine işlemesine izin vererek. İlk bakışta geçmişle ilgili bir soru gibi geliyordu ancak geleceği bilgilendiremiyorsa geçmişin ne değeri vardı?

Sonunda fırçasını eline aldı.

Salon günün geri kalanında gergin bir sessizliğe gömüldü, sessizlik sadece ara sıra kâğıt hışırtıları ve fırça uçlarının masalara vurmasıyla bölündü. Bir ara ustalardan biri, Ying'in birkaç sıra arkasında oturan Ye-kan'ın şapkasını çıkarmasını istediğinde küçük bir kargaşa çıktı ancak çocuk kısa bir süreliğine şapkasından sarkan tülü kaldırınca, usta talimatını geri çekti. On Dördüncü Prens'in stratejisi harika bir şekilde işe yaradı ve sınavın geri kalanında tekrar böyle bir kesinti yaşanmadı. Dışarıda, güneş günlük yörüngesinin sonuna doğru gökyüzünde hareket ediyor, Fei'nin gösterişli pagodalarının üzerinde batmaya başlıyordu. Salonun açık kapılarından içeri giren ışık azalmaya başladığında, dört duvarın içinde yaşanan gerginlik ve kaygıda elle tutulur bir artış oldu.

Sadece bir avuç aday yazmayı bitirmişti. Diğerleri bileklerinin kıracak kadar vahşice yazmaya devam ediyordu.

Ying, son karakterleri de kâğıda yazdı ve fırçasını zarif bir şekilde bıraktı. Doldurduğu sayfa yığınını dikkatlice tararken ağrıyan boynunu çevirdi. Sadece beş sayfa yazmıştı, bu diğer adayların ellerinde görebildiğinden çok daha azdı ama elinden gelenin en iyisini yapmıştı ve bu yeterli olmalıydı. Sayfalarını doğru sırayla dizmeyi bitirdiği anda gong bir kez daha çaldı ve ilk sınavın sonunu işaret etti.

"Süre doldu!" diyen Quorin'in sesi salonda yankılandı.

Bazı başlar bitkinlikten hemen masalarına yığılırken, diğerleri birkaç karakter daha sığdırmak için mücadele ediyordu. Ying akranlarına hızlıca göz attı. Chang-en, An-xi ve Arban, yarışmada beilelerin aday gösterdiği kişilerden ve önde gelenlerden beklendiği gibi, sakin ve kendinden emin görünüyorlardı. Onlarla karşılaştırıldığında Ying kendini yabani ot gibi hissediyordu.

"Her sayfanın sağ üst köşesine aday numaranızı yazıp yazmadığınızı kontrol edin. Ustalar şimdi kâğıtlarınız almaya gelecekler."

Gerel, Ying'in cevap kâğıdını almak için masasına yaklaştı, elindeki kâğıt yığını karıştırdı ve alaycı bir şekilde, "Sadece beş sayfa mı? Bu aşırı öz güveni nereden miras aldığını merak ediyorum. Şaşırtmadı." Ying'in kâğıtlarını elindeki yığının en altına itti ve sıra boyunca ilerlemeye devam etti.

Tüm kâğıtlar alındıktan sonra Quorin dikkatini tekrar adaylara çevirdi. "Cevaplarınız lonca ustaları tarafından değerlendirilecek ve seçmelerin bir sonraki aşamasına hak kazanan adayların listesi yarın sabah yayımlanacak. Başarısız olanlar eşyalarını toplayıp loncayı hemen terk etmek zorundalar," dedi. "Başka bir şey yoksa çıkabilirsiniz."

Adaylar yerlerinden fırlayınca salonda bir kargaşa oldu. Chang-en, Ying'e doğru koşarak geldi, sıska bacakları heyecanla titriyordu.

"İnanabiliyor musun? Bu çok kolay bir soruydu!" diye haykırdı. Ying'in omzuna öyle sert vurdu ki kızın canı yandı. "Klasik Antaran mühendislik eseri. Daha altı yaşımdayken hava gemilerinin tüm tarihini ezberlemiştim." Sesi gurur doluydu.

Ying'in hemen bir sıra önünde oturan An-xi, Chang-en'in sözlerini duydu ve "Ben beş yaşında bitirdim," dedi.

"Tamam." Ying eşyalarını topladı ve sertçe gülümsedi, kendi cevabına olan azıcık güveni de yavaş yavaş azalıyordu.

"Min muhtemelen her şeyi daha konuşamadan önce biliyordu," diye karşılık verdi Chang-en, sanki Ying'in başarısıyla sadece iyi arkadaş oldukları için övünme hakkına sahipmiş gibi. Ying'in omzuna dokundu. "Babanın hava toplarını yaratmasıyla ilgili her şeyi yazdım, en ufak ayrıntısına kadar. Eğer hâlâ hayatta olsaydı, beni öğrencisi olarak alması için ona yalvarırdım."

Sohbet devam ederken Ying çocuğun sözünü kesmemek için mücadele etti.

"Sanki senin gibi bir enkazı almak isterdi de," dedi An-xi. Narin burnu her zamanki küstah tavrıyla kırıştı, oldukça büyük kulaklarıyla çerçevelenen yüzü Ying'e yiyecek koklayan bir fareyi hatırlattı. "Bu adil değil. Lonca ustalarına sınav sorusu seçimiyle ilgili resmî bir şikâyette bulunacağım. Aihui Min'in geri kalanımıza göre bir avantajı var çünkü babası topları yaratan kişi. O bizden daha fazla bilgiye sahip."

"Huysuzluk etmeyi bırak, Niohuru. Sen sadece Min'in geri kalanımızdan daha iyi bir mühendislik geçmişine sahip olmasını kıskanıyorsun. Şikâyetin hiçbir fark yaratmaz. Birinci Beile bana en azından ilk turda geçmemizin neredeyse garanti

olduğunu söyledi. Lonca, Yüksek Komuta'ya saygı göstergesi olarak beilelere bu kadar ayrıcalık tanımak zorunda."

"Biliyorum. O avantaja ihtiyacım olduğundan değil ama adil ve dürüst bir şekilde yarışıyor olsak bile geçerdim zaten."

Ying, Chang-en ile An-xi arasında hâlâ devam eden tartışmayı dinlemeyi bırakmıştı ve arka plandaki tartışmalarının geri kalanı da silinmeye başladı.

Babasının hava toplarını *yaratması* mı? Bu kadar önemli bir şeyi nasıl bilmezdi? O topların hemen yanında duruyordu. Namlularının soğuk metal yüzeyine dokunmuş ve yıkıcı güçlerini düşününce ürpermişti ancak bu silahların babasının ellerinden çıktığını bilmiyordu. Babasının gizli günlüğündeki karmaşık detaylarla dolu top tasarımlarını hatırladı. Babası sadece başkalarının çalışmalarını inceleyip onları geliştirmekle kalmamış, aynı zamanda kendi çalışmasına sürekli geliştirmişti.

Babasının hakkında bilmediği başka neler vardı?

Ying göğsünün sıkıştığını hissetti. Nefes alamıyordu. Buradan çıkması gerekiyordu.

Döndü ve kapılara doğru koştu.

"Hey, Min, nereye gidiyorsun?" diye seslendi Chang-en.

Ying cevapları bulacaktı, hem de hemen.

Ying, Lonca arşivlerine doğru hızla koştu. Bu arşiv, Lonca yerleşkesinin doğu sınırında, soğuk ve ciddi bir yapıya sahip olan üç katlı sekizgen bir pagodada bulunuyordu. Arşiv tamamen gri taşlardan inşa edilmişti ancak kapı çerçevesine ve duvarlarına yayılan kırmızı sarmaşıklar, Lonca'nın resmî havasına karşı cesur bir zıt duruş sergiliyordu. Çıraklık sınıflarına ve atölyelerine yakın olmasına rağmen, neredeyse kimse bu arşivin raflarına uğramazdı. Herkes, Lonca tarihini yazmak istiyordu, onu okumak değil.

Ağır lake kapıları iterek açtı ve dikkatini çeken ilk şey, taze demlenmiş yasemin çayı gibi kokan temiz koku oldu. Arşivlerin içi beklediğinden tamamen farklıydı. Küflü koridorlar ve kullanılmamaktan dolayı dökülen tozlu raflar yerine her şey tertemizdi. Kitaplar ve parşömenler sınıflardakilerden bile daha düzgün bir şekilde düzenlenmişti.

Üst katlardan yumuşak bir uğultu geliyordu.

Bir arşiv görevlisi mi? diye merak etti. Mekânın ne kadar düzenli olduğu düşünüldüğünde bu şaşırtıcı olmazdı.

Uğultu durdu.

"Kim o!" diye bağırdı keskin bir ses.

Bir *kadın* sesi.

Ying içgüdüsel olarak merdivenlere doğru yöneldi, sesin kime ait olduğunu bulmak için can atıyordu. Loncaya girdiğinden beri binada tek bir kadın görmemişti. Yukarıda kim vardı?

Ancak ayağını kaldırıp öne adım attığı anda bir şeylerin ters gittiğini anladı. Ayak bileği bir şeye takıldı -ince bir ipe- ve dişlilerin yüksek vızıltısı başladı.

Tisss. Duvarlardaki paneller kayarak açıldı.

Ying kendini yere attı ve her taraftan fırlayan tahta oklardan kıl payı kurtuldu. Nefesi boğazında düğümlendi, kalbi göğsünün içinde güm güm atıyordu. Biraz daha yavaş olsaydı, o okların keskin uçlarına hedef olacaktı.

Başının üstünden geçen başka oklar olmadığından emin olunca sırtüstü döndü ve çevresini dikkatle inceledi. Ayağına takılan ince, örümcek ağına benzeyen ip yanı başında parlıyordu. Elini uzatıp onu kopardı.

Daha fazla dişli vızıldadı.

Daha fazla gizli panel ortaya çıktı. Bu sefer, uğursuz gri duman çıkarmaya başlayan dar bambu tüpleri belirdi.

Kahretsin.

Mekanizmayı bir kez daha tetikleyince yine okların fırlayacağını sanmıştı ancak bu çok daha sinsi ve kaçması zor bir

saldırıydı. Ying hızla kolunu burnuna ve ağzına bastırdı, bilmeden onu kanatacak kadar zehirli gaz solumamış olmayı umdu. Ön kapılar çoktan kilitlenmişti ve burada görünür bir pencere yoktu. Bubi tuzağı etkinleştirilince pagodanın ikinci katına çıkan yol bile sürgülü bir panel tarafından kapatılmıştı.

Bunu tasarlayan kişi tüm olasılıkları düşünmüştü.

Düşün, Ying, düşün.

Gözleri sekizgen odayı tarayarak alternatif bir çıkış aradı. Hiçbir şey bulamayınca kendini toparladı ve yarı saydam ipliğin izini duvara bağlı uçlarından birine kadar takip etti. Beklendiği gibi bir panel, taşın içine gizlenmişti.

Ying çılgınca panelin her tarafına vurdu, sonra yakınlardaki raflarda kapağı açacak bir kol olup olmadığını kontrol etmek için hareket etti.

Ciğerleri tuttuğu tek nefesle zorlandı. Sonra onu - üst rafta kenara çekilmesi mümkün olmayan ağır bir kitabı- buldu. Kitabı yakaladı ve sertçe çekti.

Bir şey tık etti ve panel açıldığında bir dizi ahşap dişli ortaya çıktı.

Mekanizmanın nasıl çalıştığını çözmeye vakti yoktu. O sırada duman odanın yarısını doldurmuştu ve keskin, yakıcı bir koku burnunu sızlatıyordu. Ying, bir rafın üzerinden taş bir kâğıt tutacağını alıp tüm dişlilere vurdu.Boruya baktığında duman dağılıyordu.

"Dur! Ne yaptığını sanıyorsun!"

Üst katlara giden yolu kapatan kapı bir kez daha açıldı ve ufak tefek bir figür merdivenlerden aşağı inerek Ying'e doğru koştu. Bir lonca ustasının giydiği cübbelere benzer bir cübbe giymişti ama kasvetli bordo yerine gösterişli bir kızıl tonundaydı. Yüzünü tamamen örten, gözlerini kurbağa gibi büyüten buzlu yun-mu camıyla kaplı iki yuvarlak göz deliği olan bakır bir gaz maskesi takıyordu. Dağınık bir örgü hâlindeki uzun, kıvırcık saçları başının arkasından sarkıyordu.

"Aieee!" Kadın, Ying'i bir kenara itti ve yerde yatan kırık tahta parçalarını topladı. "Her şeyi mahvettin. Bunu nasıl yaparsın!"

"Yapmasaydım boğularak ölürdüm," diye cevapladı Ying öksürerek. Dumanlı hava artık açılan merdiven boşluğundan akıp temizlenmeye başlamıştı.

"Saçmalık. Kimse bu kadar kolay ölmez," diye çıkıştı kadın. Döndü ve Ying'e öfkeyle baktı, şişkin gözleri daha da komik görünüyordu. Ellerinde küçük metal bir dirgene benzeyen ve bir insanın ön kolunun uzunluğunda, garip görünümlü bir düzenek tutuyordu. Küçük kıvılcımlar sanki büyük bir alev topuna dönüşecekmiş gibi, bir uçtan diğerine sıçrıyordu. Ying, bunlardan herhangi biri kıyafetlerine veya tenine temas ederse ne olacağını hayal etmek bile istemedi. "Sen kimsin? Bir şey çalmak için mi geldin?"

"Hayır!" Ying tahta kolyesinin ipini tutup havaya kaldırdı. "Ben loncanın üyesiyim. Tüm lonca üyelerinin arşivlerdeki materyallere erişebilmesi gerekmiyor mu?" Gerel'in ilk Tarih dersinde bunu laf arasında söylediğini hatırladı ama kimse gerçekten dikkat etmemişti.

Kadın, Ying'in kolyesine bir göz attı ve alaycı bir şekilde sırıtarak silahını indirdi. "Sen sadece bir çırak adayısın. Adaylar çıraklık sınavını geçene kadar loncanın resmî üyeleri olarak kabul edilmezler. Bunu bilmediğimi sanma. Yeni olduğun için bunu görmezden geleceğim. Şu an seninle hâlâ güzelce konuşuyorken hemen git."

Ying bunu pek de *güzel* bir karşılama olarak görmedi, özellikle de bu duvarların arasında neredeyse ölecekken.

"Lütfen," diye yalvardı. "Öğrenmem gereken önemli bir şey var. Çok kısa sürer. Yarım saat ya da hayır, on beş dakika. Babam bir zamanlar loncanın üyesiydi. Eski kayıt defterlerine bir göz atmak istiyorum. Benim için çok önemli."

"O zaman git de babana sor, aptal çocuk! Defol git, defol."

"Yapamam," diye bağırdı Ying. "Yapabilseydim yapardım ama yapamam. Artık burada değil." Babasıyla bir gün daha geçirebilmeyi öyle çok isterdi ki. Böylece ona aklındaki tüm soruları sorabilir, hayatının kendi ailesinden bile sakladığı kısmını öğrenebilirdi. Babasını çok seviyordu ama çok fazla sırrı vardı.

Kadın kollarını göğsünde kavuşturdu, Ying'in yalvarışını düşünürken dudaklarını büzdü. "Babanın adı ne?" diye sordu sonunda.

"Aihui Shan-jin."

Ying, arşiv sorumlusunun yanıt vermesini sonsuza dek bekleyecekmiş gibi hissetti. Babasının adı lonca üyelerinde her zaman iyi ya da kötü bir tepkiye neden oluyordu, bu yüzden şu an amaçlanan etkiyi yaratmasını umdu.

Ne yazık ki yaratmadı.

"Bana böyle yalan söyleyebileceğini mi sanıyorsun?" diye bağırdı kadın aniden, sesi Ying'in kulak zarlarını çınlatan acı verici derecede tiz bir tona yükseldi. "Defol. Bir daha buraya adımını attığını görmeyeyim. Defol!"

Ying'i yakasından tuttu ve küçük yapısına göre şaşırtıcı bir güçle onu kaldırıp kapılara doğru sürükledi. Güçlü bir şekilde itip onu çimlere fırlattı. Kapılar yankılanan bir gürültüyle çarparak kapandı.

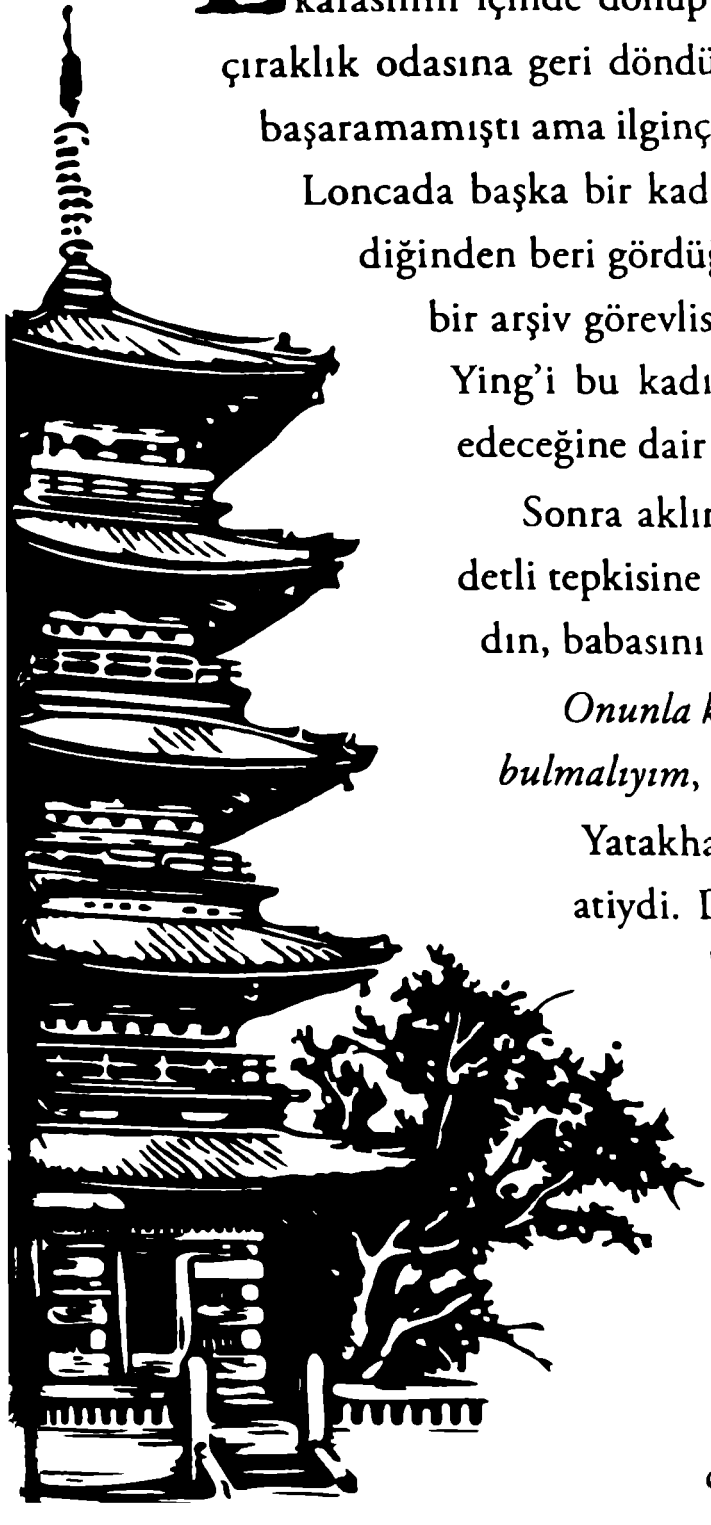
Ying ayağa kalktı ve kapıları itti. Kapılar kilitlenmişti.

"Yalan söylemiyorum. Lütfen babamın kayıt defterlerine bir göz atayım, yalvarırım!"

"Palavra! Senin oyunlarına kanacak kadar saf değilim," diye bağırdı kadın diğer taraftan. "Sen iyi niyetimi kullanarak beni kandırmaya ve Shan-jin'in çalışmasını çalmaya çalışan o kurnaz yalancılardan birisin. Sana bir ders vereyim, evlat, hiçbir intihal senin iyi bir mühendis olmanı sağlamaz. Herkes Aihui Shan-jin gibi olamaz."

Kapılar kapalı kalmaya devam etti.

BÖLÜM 11

Lonca arşivlerinden kovulmasının ardından Ying, kafasının içinde dönüp duran bir düzine soruyla çıraklık odasına geri döndü. Yapmayı planladığı şeyi başaramamıştı ama ilginç bir keşifle geri dönmüştü: Loncada başka bir kadın daha vardı, buraya geldiğinden beri gördüğü ilk ve tek kadın. Sadece bir arşiv görevlisi de olsa, loncanın bir gün Ying'i bu kadını kabul ettiği gibi kabul edeceğine dair bir umut ışığı veriyordu.

Sonra aklına başka bir şey geldi. Şiddetli tepkisine bakılırsa, arşiv görevlisi kadın, babasını şahsen tanıyor gibiydi.

Onunla konuşmak için bir fırsat daha bulmalıyım, diye düşündü.

Yatakhaneler kararmıştı. Banyo saatiydi. Diğer çocuklar muhtemelen bugünkü sınavın stresini atmak için uzun zaman harcayacaklar ve şafak vakti baltayı kimin alacağına dair alaycı yorumlar yapacaklardı.

İyi ki de öyleydi. Zira Ying sohbet edecek havada değildi.

Daha yatakhanesinin kapısına bile varmadan, içeride duran puslu gölgeyi fark edip kaşlarını çattı.

Diğer oda arkadaşlarından biri miydi? Eğer öyleyse yarı çıplak olmasa iyi olurdu, yoksa kötü geçen günü daha da dibe vururdu. Yaklaştıkça adamın silüeti daha da belirginleşti.

Eşyaları karıştırıyordu, her birine geldikleri ilk gün verilen küçük sandıklarda saklanan eşyaları. *Ying'in* eşyalarını karıştırıyor olabilirdi.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı odaya koşarak.

Koridor boyunca asılı duran gaz lambalarının loş ışığında, davetsiz misafirin kıyafetini zar zor seçebiliyordu. Baştan aşağı düz ve koyu renk bir takım elbise her yerini örtüyor, adamın sadece çekik gözleri görünüyordu ve gözlerinden birinin üzerinden geçen korkutucu bir yara izi dikkat çekiyordu.

Ying'in damarlarından panik akmaya başladı. Yine oydu, babasını öldüren ve Muci'de ona neredeyse ulaşan aynı adam.

Davetsiz misafir sağ kolunu açtı ve içinden bir ok yağmuru fırladı.

Ying hızla kendini yana attı ancak yeterince hızlı olamadı. Sol omzuna ve ön koluna keskin bir acı çarptı. İçgüdüsel olarak yelpazesine uzandı ve tek makul silahının orada olmadığını hatırladığında içinden küfretti. Tamamen silahsızdı.

"Yardım edin! Burada bir hırsız var!" diye avazı çıktığı kadar bağırırken kapılara doğru koştu.

"Biri yardım etsin!"

Dövüşecek hiçbir şeyi olmadığından, yardım çağırmak hayatta kalmak için en iyi şansıydı. Yumruk yumruğa dövüşte kazanma şansı yoktu ve zaten yaralıydı. Eğer alarmı çalmazsa, birazdan boğazı kesilecekti. Kalbi göğsünün içinde çılgınca çarpıyordu.

Arkasına baktığında, adam diğer kolunu salladı ve beş ok daha fırlayıp Ying'in kafasına doğru uçtu.

Ying yere düştü. Küçük gümüş iğneler başının üzerinden uçup kapının tabanındaki ahşap çıkıntıya saplandı. Yan tarafa baktığında, yerdeki bir tespihi gördü. Bu Chang-en'indi. Onu meditasyon yapmak ve seçmelerde şans getirsin diye dua etmek için kullandığını hatırladı. Keşke tanrılar şu an ona da biraz şans verebilselerdi.

Bir hamleyle tespihi kaptı, sonra sola yuvarlanıp oda arkadaşlarından birinin sandığının arkasına saklandı. Sertçe çekip tespihin ipini koparıp sonra saldırganına doğru fırlattı. Adam karanlıkta birkaç boncuğa bastı ve ona doğru yaklaşırken dengesini kaybedip tökezledi.

Ying bu fırsatı kaçmak için değerlendirdi. Kapıdan dışarı, koridora doğru süründü.

Başı dönüyordu. Sanki milyonlarca karınca yaralı kolunu kemiriyordu. Hızlıca aşağı baktı. Elinin üstündeki damarlar korkunç bir mora dönmüş, sanki biri tenine örümcek ağı çizmişti.

Zehir.

Oklar zehirle kaplıydı.

Görüşü bulanıklaştı ve dizleri büküldü. Arkaya döndüğünde adamın kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Elinde bir bıçak parlıyordu.

Hayır, şimdi ölemem, dedi kendi kendine. Hâlâ yapması gereken çok fazla şey, zihninde cevaplanmamış çok fazla soru vardı. Hayatının bu gece, babasının ölümüyle aynı koşullar altında, aynı adamın elinde son bulması korkunç bir ironi olurdu.

"Aihui Min!"

Telaşlı ayak sesleri ona doğru ilerliyor, yardıma geliyordu.

Hezeyan hâlindeki Ying koridorda kendisine doğru koşan birini gördü, hasır şapkanın bulanık hatları yukarı aşağı sallanıyordu. Çok sevinmesi gerekirdi ancak kolunu yakan acı düşünülemeyecek kadar fazlaydı.

Belki de bugün ölmeyeceğim. Belki de...

Dünyası kararardı.

Gözlerini açtığında, hafif esintinin de yardımıyla tepesinde titreyen bir gaz lambasının tehlikeli bir şekilde sallandığını gördü. Ying dikenli samandan bir yatakta yatıyordu. Sola döndü ve yalnız olmadığını fark etti. İçinde bulunduğu ahırda arka toynaklarını yere vurup burayı paylaşmaktan hoşlanmadığını belli etmek istercesine burun deliklerini genişleterek oturan bir sakin daha vardı.

"Uyandın mı?"

Diğer tarafa döndü. Ye-kan, sırtını atın ahırının ahşap panellerine dayamış hâlde oturuyor, peçeli şapkası yanındaki samanların üzerinde duruyordu. Yüzündeki sahte kabarcıklar sebebiyle hafifçe komik görünen sert ve rahatsız bir ifade takınmıştı.

Ying oturmaya çalıştı ancak ağırlığını sol koluna verdiğinde yanma hissi bir kez daha alevlendi. Yüzünü buruşturarak tekrar samanların üzerine yığıldı. "Ne kadar zamandır buradayım?" diye sordu.

Ölümle burun buruna gelme düşüncesi yüreğini titretti. Ye-kan zamanında yetişmese, buraya geldiğinden beri hiçbir şey başaramamış bir şekilde diğer taraftaki ailesiyle çoktan bir araya gelmiş olacaktı. Suikastçının yara izi zihninde canlandı, babasının ellerine bulaşan kanı da.

Burada olduğumu biliyor.

Suikastçının onun gerçekte kim olduğunu bilip bilmediğinden emin değildi ama lonca seçmelerinde Aihui ismini kullanması onu tehlikeye atmıştı. Artık güvende değildi, bu sıkı korunan duvarların içinde bile.

"Muhtemelen bir tütsü çubuğu bitene kadar." Ye-kan ona bakamıyordu bile. "Saldırıya uğradın. Sanırım bir soygun oldu. Yatakhanedeki her şey darmadağındı."

Ying hikâyenin geri kalanını bekledi ama Ye-kan sadece orada oturup devam etmeye hiç niyeti yokmuş gibi parmaklarıyla oynadı.

"O... hırsıza ne oldu?"

"Ben koşarak yanına gittiğimde pencereden kaçtı. Ama neden birileri burayı soymayı düşünsün ki? Hepinizin bohçaları ucuz kıyafetler ve işe yaramaz kitaplarla dolu." Ye-kan durakladı, sonra bağırdı: "Bir dakika, ya *benim* eşyalarımı çalmaya çalıştıysa? Ya birileri burada olduğumu biliyorsa!"

Ying gözlerini devirdi. Çocuk çok dramatikti. Bu prens tavırlarını bir an evvel bırakması gerekiyordu. Dokuz adanın dört bir yanındaki seçkin klanlardan gelen diğer oda arkadaşları, onun sürekli tarif ettiği gibi zavallı ayaktakımından insanlar değildi.

"O zaman ahırda ne yapıyoruz?" diye hırıldadı Ying. Bu sefer sağlam koluyla kendini destekleyerek doğruldu, etrafına bir kez daha baktı.

"Zehirlendin," diye cevapladı Ye-kan. Gözleri tedirgin bir şekilde sağa sola kayıyor, Ying'in gözlerine doğrudan bakmamaya özen gösteriyordu. Parmaklarını ovuşturuyor, sonra onları tek tek çekerek çıtlatıyordu.

Ying yaralı koluna baktı. Elinin üzerinde gördüğünü hatırladığı mor çizgiler solmuştu ve kolu hâlâ ağrıyor olsa da yatakhanenin kapısında bayıldığı zamandan çok daha iyi hissediyordu. Kolunu yukarı doğru sıyırdı, orada da örümcek ağı benzeri damarlar yoktu.

"İğneleri çıkardım ve zehri atman için sana bir panzehir verdim," diye ekledi Ye-kan kızın kolunu incelerken. Parlak ve zararsız gibi görünen iki iğneyi kucağına fırlattı. "Bunun ne kadar

değerli olduğunu biliyor musun? Formülü sadece klan doktorlarımız biliyor. Bilinen neredeyse tüm zehirleri tedavi ediyor. "Bende sadece bir tane vardı."

"Teşekkürler," diye mırıldandı Ying.

"Hepsi bu mu?" Ye-kan sinirle ayağa fırladı. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra, aldığım tek karşılık bu mu? Seni orada ölmeye mi bırakmalıydım ya da önce sırrının ortaya çıkmasına izin verip *sonra* mı ölmeliydin?"

Sırrı mı?

Ying her şeyi anladı. Bir eliyle ağzını kapatıp diğer eliyle de endişeyle önünü kavradı. Ye-kan onu bulduğunda baygındı. Rolleri tersine dönmüş olsaydı ve yerde yatan yaralı bir adamı bulan o olsaydı, yapacağı ilk şey yarayı kontrol etmek için cübbesini çıkarmak olurdu.

Ye-kan biliyordu. Onun bir kız olduğunu biliyordu.

"Bana öyle bakmayı kes!" diye bağırdı Prens. "Beni ne sanıyorsun? Bir tür sapık mı? İkinci kez bakmaya bile değmezsin." Sözlerinin yanlış anlaşılabileceğini fark eden Ye-kan hızla başını salladı ve sözlerini düzeltti: "Demek istediğim, hiç de çekici değilsin. Yani, hiçbir şey görmedim, şey, şey dışında..." Elini göğsüne doğru salladı, ne demek istediğini çaresizce iletmeye çalıştı ama nafile. İç çekip teslimiyet içinde samanların üzerine geri çöktü. "Hiçbir şey görmedim," diye mırıldandı.

Ying, prensin ne anlatmaya çalıştığını tahmin edebiliyordu. Göğsünü beyaz bandajlarla bağlamıştı, böylece bir oğlan olarak daha inandırıcı görünecekti. Bu yüzden Ye-kan yaralarını kontrol etmek için kıyafetlerini çıkarmaya çalıştıysa, paniklemeden önce gördüğü ilk ve tek şey muhtemelen buydu.

Çocuğun kızaran yanaklarına ve yüzündeki ekşi ifadeye bakınca, hafifçe gülmeden edemedi. Kaygısı dağıldı.

"Teşekkür ederim," diye tekrarladı yavaşça ve içtenlikle. "Sadece hayatımı kurtardığın için değil, aynı zamanda sırrımı saklamama yardım ettiğin için de."

Ye-kan ikisini de yapmak zorunda değildi ama ikisini de yapmıştı. Şimdi neden ahırda oturduklarını anlıyordu. Yardım çağırsaydı veya onu başka birinin bulması için orada bıraksaydı, lonca doktorları çağrılır ve Ying'in kimliği ortaya çıkardı. Bunun yerine, panzehrini feda edip onu buraya getirme zahmetine girmişti, sadece sırrı güvende olsun diye. Ying artık ona borçluydu.

Prens burnunu çekti, biraz sakinleşmiş görünüyordu. "Bunu senin için yapmadım," dedi. "Kendim için yaptım. Artık senin sırrını bildiğime göre, sen de benimkini ağzından kaçıramazsın." Kollarını göğsünde kavuşturdu, yüzünde kibirli bir gülümseme belirdi.

Ying başını iki yana salladı. "Loncada kalmaya gerçekten kararlısın, değil mi?" diye sordu.

"Elbette!"

"Ama neden? Sen bir prenssin. Malikânende bir insanın isteyebileceği her türlü maddi konforla hayatın tadını çıkarabilirsin. Yaşın geldiğinde, Başkomutan sana bir unvan ve hatta Sekiz Sancak'tan birinin komutasını bile verebilir. Bu senin için yeterince iyi bir hayat değil mi?"

"Bunu kim ister?" diye surat astı Ye-kan. "Ben dokuz adanın gördüğü en iyi mühendis olacağım. Bir gün büyükbabam gibi bu loncanın büyük ustası olacağım." Gururlu bir tavus kuşu gibi göğsünü şişirdi. "Hem zaten *sen* bu konuda konuşamazsın ki. Senin gibi bir kızın loncada ne işi var? Aihui Min olamazsın, o zaman sen kimsin?"

"Kız kardeşi, Aihui Ying'im," diye itiraf etti. Bir anlık tereddütten sonra, "Babam eskiden lonca ustasıydı. Onun izinden

gitmek istiyorum ama lonca, kadın çırak kabul etmediği için yapamıyorum."

Hikâyenin tamamı bu değildi ama idare etmek zorundaydı.

Artık gizli kimliğini bilen iki kişi vardı: Ye-yang ve Ye-kan. Ye-yang'a henüz burada olduğuyla ilgili tüm gerçeği anlatmamıştı ve Ye-kan'a da her şeyi anlatacak kadar güvenip güvenmediğinden emin değildi. Soruşturma yaptığı ustanın kulağına giderse, o zaman dürüstlüğünden pişmanlık duyardı.

"Sen mi? Bir lonca ustası mı?" Ye-kan başını geriye attı ve gözlerinden yaşlar akana kadar güldü. "Sen bir *kızsın*. Neden mühendis olmayı düşünüyorsun ki? Lonca *kızlar* için değildir."

"Ya, öyle mi?" Ying yavaşça samandan kalkarken kolundaki acı yüzünden homurdandı. Ye-kan'a doğru yürüdü, Ye-kan içgüdüsel olarak geriye yaslandı ve ona şüpheyle baktı.

"Ne yapıyorsun?"

Ying kaşlarını çatarak, çocuğun sol kulağını tuttu ve sertçe büktü. "Benim gibi bir kız loncada olamazsa, senin gibi bir çocuk da olamaz," diye onu azarladı. "Bir daha böyle şovenist saçmalıklar söylediğini duyarsam seni eve yollaması için doğruca Dördüncü Beile'ye giderim. Kendimi açıkça ifade edebildim mi?"

"Buna cüret edemezsin!"

"Dene istersen?"

Ying çocuğun kulağını bıraktı ve Ye-kan'ın saçlarını, küçük kardeşlerine yaptığı gibi karıştırmaya başladı.

Ye-kan kızın elini iterken gözlerinden ateş fışkırdı. Ying gülümseyerek kapıyı itti ve ahır kapılarına yöneldi. Çok uzun süre oyalanırlarsa diğerleri şüphelenmeye başlardı.

Ying ve Ye-kan geri döndüğünde, Usta Gerel de dâhil olmak üzere yatakhanelerinde küçük bir kalabalık toplanmıştı.

Yükselen sesler birbirleriyle konuşuyor, olaylar hakkında tartışıyorlardı. Odaya giren ikiliyi kimse fark etmemişti bile, dikkatleri etraflarındaki karmaşaya odaklanmıştı.

Lambalar yanmıştı, Ying davetsiz misafirin neden olduğu karmaşanın tüm boyutunu görebiliyordu. Dağınıklık çoğunlukla odanın onun olduğu yarısıyla sınırlıydı ancak kilidi kırılmış ve eşyaları yağmalanmış olan sadece onun sandığı değildi. Açık duran en az üç sandık daha vardı. Etrafa giysiler, kitaplar ve kişisel ıvır zıvırlar gelişigüzel saçılmıştı.

Gerel tarafından sorgulanmamak için hasır şapkasını değiştiren Ye-kan, kalabalığın arasından diğerlerini iterek geçti. Kendi uyku köşesine koştu ve sandığını altına sakladığı katlanmış battaniyeyi bir kenara fırlattı. Genç prens kilidinin hâlâ sağlam olduğunu görünce rahat bir nefes aldı.

"Neredeydin?" diye sordu oda arkadaşlarından biri. "Demin bizimle banyoda değildin."

"Elbette değildim. Neden *sizinle* aynı banyoyu paylaşayım ki?"

Odalarını paylaşan uzun boylu, iri yarı dev -Muke- sırtını dikleştirince birkaç santim daha uzamış gibi göründü, eklemlerini tehditkâr bir şekilde çıtlattı. Yumruğuna üfledi ve onun farkında olmayan Ye-kan'a doğru savurdu. Ying bunun kanlı bir sonla biteceğini çoktan görebiliyordu.

"Kesin şu saçmalığı!" diye bağırdı Gerel.

Muke'nin kolu havada dondu, yumruğu Ye-kan'ın yüzünü örten örtüden sadece bir fırça boyu uzaktı. Prens köşeye sıkışmış, hâlâ sandığını tutuyordu.

"Burası Mühendisler Loncası, kavga çukuru değil. Yumruk atmak istiyorsanız askere yazılın." Gerel, yanında duran aptal oğlanların alınlarını dürttü. "Ortalığı temizleyin ve yatağa girin, hepiniz!"

"Ama Usta Gerel..." diye başladı Muke, "...ona soru sormayacak mısınız?" Başparmağını Ye-kan'a doğru salladı. "Banyo saatinde hiçbir yerde görünmüyordu ve sandığına dokunulmamıştı."

Gerel şakağını ovuşturdu, göz kapakları öfkeyle titriyordu. "Tamam," dedi. "Bayara Ye-kan, daha önce neredeydin?"

"Yakınlarda," diye belirsiz bir şekilde cevapladı Ye-kan.

"Neden diğerlerinin yanında değildin?"

"Kötü bir cilt alerjisi var, unuttunuz mu?" diye seslendi Ying kalabalığın arkasından, normalden bir ton daha soluk olduğunu kimse fark etmesin diye başını öne eğerek. "Ortak banyoları kullansaydı, herkese bulaştırabilirdi." Ye-kan'ın dikkati ondan uzaklaştırması iyi bir şeydi ancak On Dördüncü Prens'i tanıdığı kadarıyla, kendini bu delikten çıkarmayacak kadar inatçı ve gururluydu ve bu durum ne kadar uzarsa, bir şeyleri ağzından kaçırma olasılığı da o kadar artardı.

Herkesin aklına sabahleyin tanık oldukları irin dolu yüz geldi.

Birisi kusacak gibi bir ses çıkardı. "Anlaşıldı. Muhtemelen diğer yatakhanelerdeki çocuklardan birinin şakasıydı," dedi Gerel umursamazca. "Zaten hiçbirinizin çalmaya değer bir şeyi yok. Seçmelerin bir sonraki aşaması için adınızın listeden silinmesini istemiyorsanız şimdi hepiniz yataklarınıza girin."

"Ama neden kilitleri kırsınlar ki? Sadece bir şaka için bu kadar çaba sarf etmek çok fazla değil mi?" dedi Muke.

Gerel'in yüzünde bir fırtına kopmak üzereydi; bakışları tehlikeli bir şekilde kısılırken, genç yüzlerden oluşan kalabalığı süzdü. "Daha önce de söyledim, burada araştırılacak bir şey yok. Komplo teorilerine vakit harcamayı bırakıp kitaplarınızı inceleyerek vakit geçirmeniz akıllıca olur," diye bağırdı. "Toparlanın ve uyuyun!"

Çocuklar hızla hareket ettiler. Eşyaları yağmalananlar her şeyi toplayıp sandıklarına geri koydular. Geri kalanlar yataklarına atlayıp örtülerini çektiler. Lambalar aceleyle söndürüldü.

Gerel kapının yanında durup odayı inceledi. Tatmin olduktan sonra homurdandı ve kapıları çarparak kapattı, ayak sesleri koridorda hızla geri döndü.

"Bu bir şaka *değildi*," diyen Muke'nin derin sesi karanlıkta yankılandı. "O kilitler bir profesyonel tarafından kırıldı. Tek bir bıçak darbesiyle. Babamın adamlarının da kilitleri böyle kestiklerini görmüştüm."

"Kapa çeneni," dedi Chang-en. "Usta Gerel konuyu çoktan kapattı ve kimse bir şey kaybetmedi. Uyu."

Biraz daha homurdanma oldu, sonra yüksek sesle horlamalar başladı.

Ying tavana bakarak öylece yattı ve olup bitenleri düşündü. Kilitlerin tofu gibi kesilmesinden, diğer çocuklar bile bunun bir şaka olmadığını anlamıştı. Ama Usta Gerel neden bunu görmezden gelip sadece bir yaramazlık olarak etiketlemeyi seçmişti? Ya en başından beri izinsiz girişi biliyor ve yaralı suikastçıyla iş birliği yapıyorsa? Suikastçının loncanın sıkı güvenliğini aşmayı başarmış olması, içeriden birinin onunla birlikte çalıştığını düşündürüyordu. Aklına yine Gerel ile babası arasındaki rekabet geldi ve içine çoktan ekilmiş olan şüphe tohumunun çirkin kökleri filizlendi.

Ayağa kalktı, herkes yatağa atladığında kenara süpürdüğü dağınık giysi yığınını ortaya çıkarmak için battaniyeyi kaldırdı. Karanlıkta sandığını açtı, kıyafetlerini tek tek katlamaya ve her bir parçayı sandığa düzgünce geri koymaya başladı. Kırık kilidi alıp parmaklarını pürüzsüz kenar boyunca gezdirdi, adamın kılıcının göğsüne saplanması düşüncesiyle ürperdi.

Sağına baktı. Ye-kan, duvara yaslanmış, şapkasını yüzüne kapatmış halde yatıyordu, sanki biri uyurken çalacakmış gibi küçük sandığını hâlâ göğsüne bastırıyordu.

Sırtüstü uzandı, battaniyeyi omuzlarına kadar çekti. Kolundaki ağrı hafif bir karıncalanma hissine dönüşmüştü ancak yine de kanında dolaşan zehrin ürkütücü bir hatırlatıcısıydı.

"Sen de bizimle birlikte hamamda değildin," diye aniden fısıldadı Chang-en solundan.

Ying irkildi. "Ben sıradan hamamları sevmem. Bunu biliyorsun." Kendini Chang-en'den uzaklaştırdı, bahanelerini anlamasından korkuyordu.

"O zaman neredeydin?"

"Beni bir şeyle mi suçluyorsun?"

"Hayır, o kadar zayıfsın ki bırak o kilitleri ikiye bölmeyi, muhtemelen bir kılıcı bile kaldıramazsın. Sadece... sınavdan sonra nereye gittin? Aniden kaçtın."

"Lonca arşivlerine gittim," diye fısıldadı Ying.

"Arşivlere mi? Ne için?"

"Babamın eski kayıt defterlerine bir göz atmak istedim," dedi Ying sessizce. "Ama içeri girmeme izin verilmedi." Oysa çok yaklaşmıştı. Babasının defterleri o pagodanın raflarında bir yerde kilitli duruyordu. "Loncanın arşiv sorumlusu hakkında bir şey biliyor musun?" diye sordu, o eksantrik kadınla karşılaşmasını hatırlayarak. Günün erken saatlerinde yaşanmış olmasına rağmen çok uzak bir anı gibi geldi.

"Hayır. Bir arşiv sorumlusu mu var?" diye yanıtladı arkadaşı. Cevap alamayınca içini çekerek, "Baban loncada iken yaptığı hiçbir şeyden sana bahsetmedi, değil mi?" dedi.

Ying babasının sakladığı sırları hatırlayınca içinde bir öfke parladı. "Fei'de geçirdiği dönemle ilgili konuşmaktan hoşlanmazdı," dedi.

"Gerel ve diğer lonca ustalarının sürekli seninle uğraşmalarına bakılırsa loncayla kötü bir ayrılık yaşamış olmalı. Sana söylediklerimden fazlasını bilmiyorum. Yine de An-xi'ye sormayı deneyebilirsin, o daha fazlasını biliyor olabilir. Kendisi tam bir kitap kurdudur." Chang-en esnedi. Birkaç dakika sonra Ying, uykuya dalan çocuğun nefesinin düzenli bir ritme oturduğunu duydu.

Gözlerini kapatan Ying de aynısını yapmaya çalıştı.

Rüyalarında siyah giyinmiş, yüzü olmayan yabancılar onu karanlıkta kovalıyordu ve bu yabancıların gözlerinin olması gereken yerde sinsi delikler vardı. Mümkün olduğunca hızlı koştu ama bir şekilde kılıçlarının soğuk uçları sırtına battı. Uzakta minik bir ışık noktası belirdi. Ta ki orada duran ve ona işaret eden bir figür seçebilene kadar büyüdü de büyüdü.

Bu, babasıydı.

"Ying," diye seslendi tanıdık sesi, sonsuz geceyi delen bir güneş ışığı gibi. Elini ona uzatıyordu.

Ying uzandı.

Parmak uçları birbirine değdi.

Ama sonra babasının gözleri, hatırladığı o nezaket ve sıcaklık yerine öfkeyle parladı. "Sana yakmanı söylemiştim. Neden yakmadın, Ying? Neden beni dinlemedin?"

Onu suçluyor, talimatlara uymadığı için onu azarlıyordu. Elini indirdi. Artık onu kurtarmayacaktı, bunu hak etmiyordu. Ying başını çevirince yüzü olmayan canavarların hâlâ orada olduğunu gördü, hemen peşindeydiler, havaya kaldırdıkları bıçakları parlıyordu ve kana susamışlardı.

"A-ma, lütfen, niyetim bu değildi. Sadece gerçeği bilmek istedim. O defterin, o çizimlerin neden bu kadar önemli olduğunu bilmek istedim. Neden bu yüzden ölmek zorunda

kaldığını bilmek istedim," diye bağırdı, çaresizce babasının uzaklaşan figürüne tutunarak. İleri doğru koştu, tökezledi ve yere düştü.

Bir su birikintisinin içinde diz çökmüştü. Sıcak ve yapışkan bir birikintinin. Kan. Kanın içine diz çökmüştü.

Çığlık atmak için ağzını açtı ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın dudaklarından hiçbir ses gelmiyordu. Arkasındaki takipçileri ile arasındaki mesafe azalmaya devam ediyordu.

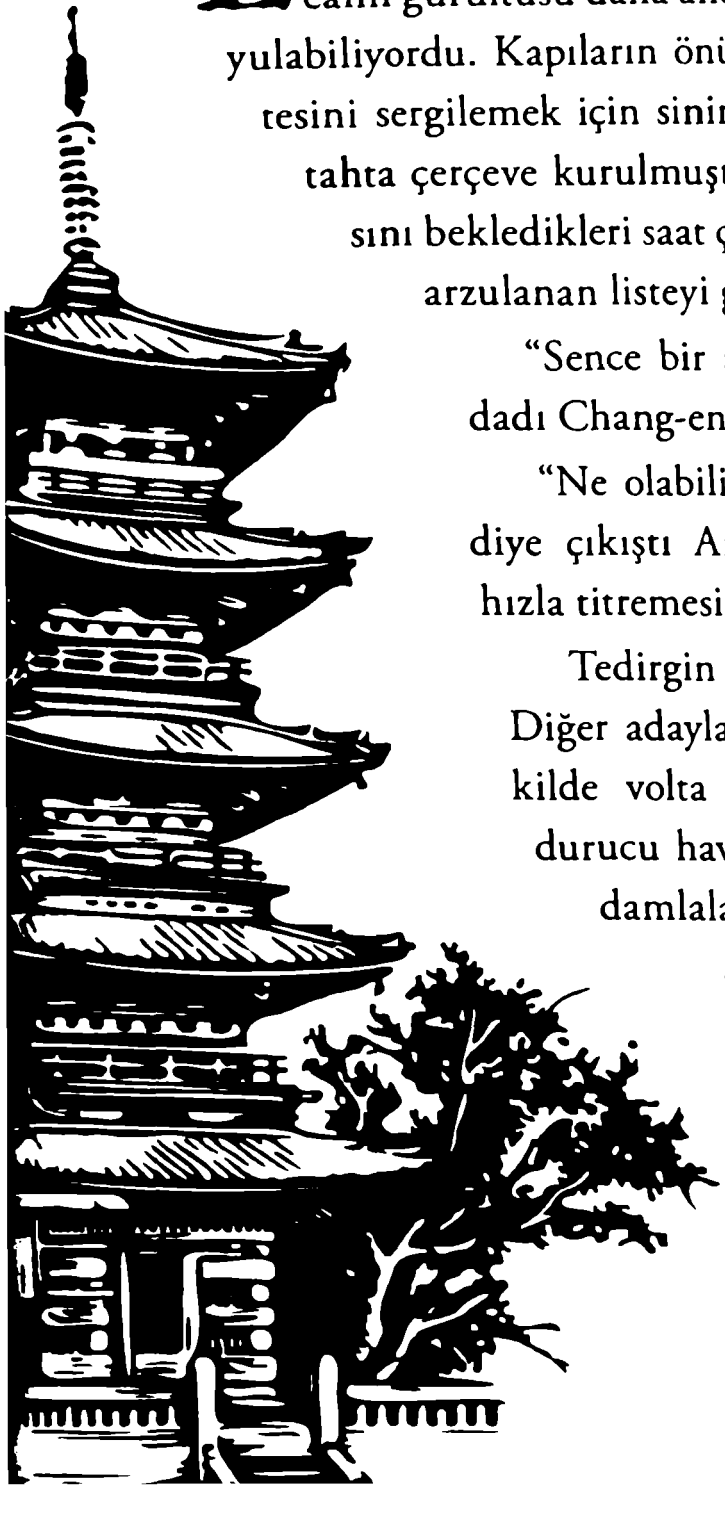
Önündeki ışık artık gitmişti. Babası gitmişti.

"Ying," diye seslendi başka bir ses. Omzunda birinin elini hissetti, nazik ve rahatlatıcı bir eldi bu. Yukarı baktı.

Bu Ye-yang'dı. Ye-yang elini ona uzattı ve Ying de minnettar bir şekilde o eli tuttu, parmaklarını boğulan birinin bir tahta parçasını kavradığı gibi kavradı. Ye-yang onu tekrar ayağa kaldırdı ve kollarına aldı. Sonra koşmaya başladı. Ying yanağını genç adamın göğsüne yaslayınca kalbinin yavaş, ritmik atışını duydu. Bu ritim, rahatlatıcı bir ninni gibiydi.

"Artık güvendesin," dedi genç adam ona. "Güvendesin."

BÖLÜM 12

Ertesi sabah erken saatlerde, aday sürüsünün heyecanlı gürültüsü daha ana salona gelmeden bile duyulabiliyordu. Kapıların önüne, başarılı adayların listesini sergilemek için sinir bozucu derecede boş bir tahta çerçeve kurulmuştu. Sonuçların açıklanmasını bekledikleri saat çoktan geçmişti ancak hâlâ arzulanan listeyi getiren biri yoktu.

"Sence bir sorun mu var?" diye fısıldadı Chang-en, Ying'e.

"Ne olabilir ki! Bu sadece bir sınav," diye çıkıştı An-xi ancak dar kaşlarının hızla titremesi başka bir şey söylüyordu.

Tedirgin olan tek kişi An-xi değildi. Diğer adaylardan birkaçı gergin bir şekilde volta atıyordu, birkaçının dondurucu havaya rağmen alınlarında ter damlaları vardı ve avlunun ortasında çömelen biri vardı. Arban bile garip bir şekilde içine kapanıktı, başparmaklarıyla oynayan dev bir ayı gibi görünüyordu.

"Neden bu kadar endişelendiğini anlamıyorum," dedi Chang-en. "Zaten kesin geçtiğimizi biliyoruz."

"Konu *sadece* geçmek değil. Geçmek seni listenin başına getirmez. Geçmek seni loncaya sokmaz." An-xi dudaklarını ince, sert bir çizgi hâlinde büzdü, yanak kasları o kadar gergindi ki neredeyse kopacak gibi görünüyordu.

"Her seferde bir adım. Bir kapıdan geçmekten yeterince mutluyum. İlerisi için endişelenmenin anlamı ne?" Chang-en, Ying'i dürttü ve kemikli omuzlarını silkti, sonra An-xi arkasını döndüğünde ona dilini çıkardı. "Her zaman çok gergin," diye mırıldandı çarpık bir sırıtışla.

Diğerlerinin kaygısı Ying'i saran ve onu bütünüyle yutan yoğun, boğucu bir bulut gibiydi. Gerilim uzadıkça, daha da tedirgin olmaya başladı. Chang-en'in ilk sınavdan kesin geçeceklerine dair verdiği güvenceye rağmen tamamen ikna olmamıştı. Gerel ve diğer ustalar ondan fazlasıyla nefret ediyordu. Ye-yang bile kendisini loncadan resmen kovma fırsatını kaçırmayacakları konusunda onu uyarmıştı.

Boş çerçeveye baktı, şakaklarını daireler çizerek ovuşturdu. Başı zonkluyordu, tüm gece boyunca zihnini rahatsız eden bir dizi kâbusun yan etkisiydi bu. Şimdi hiçbirini hatırlayamıyordu ama soğuk terler içinde uyanmıştı, ateşi çıkacakmış gibi hissediyordu. Dün geceki karşılaşmadan kaynaklanan korku hissi hâlâ devam ediyor ve yara izi olan suikastçının ortaya çıkmasından endişe ederek etrafına tekrar tekrar ihtiyatla bakmaktan kendini alamıyordu.

Lonca artık güvenli olmasa bile, yine de kalmak zorundaydı. Babasının ölümünü araştırmak ve tıpkı onun eskiden olduğu gibi burada bir yeri hak ettiğini kanıtlamak için daha fazla zamana ihtiyacı vardı.

Hapşırdı. Ve bir kez daha. Baş ağrısı kötüleşti ve akupunktur noktalarına masaj yapma çabalarının hepsi boşa gitti.

"Daha sonra lonca doktoruna uğramalısın," diye önerdi Chang-en. "Seçmelerin ortasında hastalanman hiç iyi olmaz."

"Bugünü atlatabilirsem tabii." Ying burnunu ovuşturdu, mukusun ait olduğu yerde kalması için burnunu çekti. Ne olursa olsun lonca doktoruna gitmesi söz konusu olamazdı. Dün gece zehirlendiğinde gitmemişti, bu yüzden kesinlikle soğuk algınlığı yüzünden de gitmeyecekti. Bileğine bir dokunuşla nabzı onu ele verirdi.

Uzun zamandır beklenen liste gelmedi. Bunun yerine, çırak adayları daha büyük bir sürprizle karşılaştı.

Kobra Düzeni'nin simsiyah üniformasını giymiş bir asker seli, kapalı geçitten avluya doğru ilerledi. Düzgün ve uyumlu adımlarla ilerleyerek meydanın tamamını kuşattılar, özellikle göz korkutucu görünen iki kişi ana salonun girişinde durdu. Elleri, bellerinde asılı duran kılıçların kabzalarına kararlı bir şekilde yaslanmış, cilalı siyah sapların uçlarındaki kobraların korkutucu kafalarına doğru kıvrılıyordu.

Gerel arkalarında belirdi, ardından diğer lonca ustaları geldi. Hepsinin yüzünde kasvetli, donuk ifadeler vardı. Gözleri sürekli arkaya kayıyor, sanki gölgelerin arasında bir canavar saklanıyormuş gibi tedirgin görünüyorlardı.

"Usta Gerel, neler oluyor? Sınav sonuçları nerede?"

Usta, dikkatsiz aptala bakarken gözlerinden ateş püskürdü. "Sessiz ol," dedi ellerini sabırsızca savurarak. "Yol açın. Yol açın."

Genç adamlar itaatkâr bir şekilde kenara çekilerek salonun kapılarına doğru uzanan açık bir koridor bıraktılar. Boyunlarını uzattılar ve merakla geçidin gölgeli girintilerine baktılar. Ying iyi göremeyecek kadar kısaydı, bu yüzden başarabildiği tek şey diğer oğlanların omuzları arasındaki boşluklardan göz atmak oldu.

Çok geçmeden Büyük Usta Quorin, dört beile ile birlikte ortaya çıktı ancak yanlarında başka biri daha vardı. Tanımadıkları biri.

Sert, etkileyici bir adamdı. Kalın, ağarmış kaşları ve belirgin elmacık kemikleriyle buyurgan bir bakışı vardı. Son zamanlarda Antaran'da yaygın olan bir tarzda başı tıraş edilmiş, geri kalan saçları ise tek bir örgüyle toplanmıştı. Kulaklarında kalın altın halka küpeler vardı, siyah ipek cübbesi parlak altın ipliklerle işlenmiş, vahşi dalga desenleriyle süslenmiş, siyah kürk yaka ve deri eldivenlerle tamamlanmıştı.

Ying onu gördüğü anda kim olduğunu anladı. Gözlerinden bellliydi çünkü gözleri griydi. Ye-yang'ınki gibi. Yine de aynı değillerdi. Ye-yang'ın gri irislerinde her zaman bir durgunluk ve berraklık vardı ancak bu adamın gözleri fırtına gibiydi: değişken ve dengesiz.

Bu, Antaran halkının Başkomutanı Aogiya Lianzhe'ydi. Tek başına bir orduyu toplayıp dokuz adayı fethederek, karşısına çıkan her türlü rakibi alt edip, ittifaklar kurarak Antaran klanlarını bir araya getiren adam. Kobra amblemi altında birleştiren.

Başkomutan'ı tanıyan birkaç aday keskin birer nefes aldı. Geri kalanlar meraklı ve şaşkındı, yanlarındakilere onun kim olduğunu sormak için can atıyorlardı ama Gerel ve diğer ustaların şahin bakışları altında tek kelime etmeye cesaret edemediler.

Büyük Usta Quorin, Başkomutan'ı ve dört beileyi salonun girişine doğru götürdü. İçeri girdiklerinde, lonca ustaları genç adam sürüsünü de hızla içeri aldılar.

"Başkomutan'ın burada olduğuna inanamıyorum," diye mırıldandı Chang-en, kalabalıkla itişip kakışırken. "Sence seçmeler için mi geldi?" Başını iki yana salladı. "Hayır, olamaz. Bizimle ilgilenmesinin hiçbir nedeni yok. Muhtemelen Quorin ile daha önemli işler görüşmek için geldi ve sonra saygıdan dolayı burada kalmaya karar verdi."

Ying, Başkomutan'ın herhangi birine en ufak bir saygı göstermesine gerek olmadığını düşündü. Lonca ustalarının saygılı, itaatkâr tavırları asıl ustanın kim, hizmetçilerin kim olduğunu çok iyi anlatıyordu.

Genellikle Büyük Usta için ayrılmış olan yükseltilmiş platformun ortasındaki koltuğa oturan adama baktı. Elleri gözle görülür şekilde titreyen kıdemli çıraklardan biri ona küçük bir bronz el ısıtıcısı uzattı. Deri eldivenlerini çıkararak, solunda duran ve bir şeyler anlatan Quorin'i dinlerken zayıf parmaklarını sakin bir şekilde el ısıtıcısının etrafına doladı. Başını belli belirsiz şekilde hafifçe salladı. Quorin meraklı gençlere bakmak için ayağa kalktı.

Boğazını temizleyen Büyük Usta, "Ekselansları Başkomutan bugün varlığıyla bizi onurlandırdı," dedi.

Herkes dizlerinin üzerine çöktü ve başlarını eğdi, sağ yumruklarını geleneksel Antaran selamıyla göğüslerinin üzerinde kaldırdı.

"Hepiniz ayağa kalkabilirsiniz," dedi Başkomutan. Sesi yumuşak ve yankılıydı, tıpkı bir kılıcın kalıbından akan erimiş demir gibi. "Loncanın planlarını bozduğum için özür dilemeliyim. Çıraklık seçmelerinin ilk turunun sonuçlarının bu sabah açıklanacağını duydum."

Ying, Başkomutan'ın bu kadar cana yakın olmasına şaşırmıştı. Tonu ölçülü ve telaşsız, sözleri nazik ve düşünceliydi.

Huarin'deyken köy hikâyecisinden Başkomutan hakkında birçok hikâye duymuştu. Bunlar, Aogiya Lianzhe'nin yiğit ve korkusuz fetihlerinden her bahsedildiğinde bayılan kadınların favorisiydi. Ying bu hikâyelerden hiç etkilenmemişti. Ona göre, bunlar şiddet ve kan hikâyeleriydi. Başkomutan'ın ilerleme ve barış fikri karşılığında çok fazla kan dökülmüştü. Antaran kanı... Sonucu beğenmiş ama süreci beğenmemiş ve tüm

o hikâyelerden kafasında Başkomutan'ın bir resmini çizmişti. Vahşi ve kana susamış, bencil ve kibirli biri.

Kesinlikle şu an baktığı kişi değildi.

"Kesinlikle hayır, Ekselansları," diye cevapladı Quorin. "Lonca, bizimle birlikte olabilmenizden onur duyuyor. Sonuçlar burada. Şimdi duyurabiliriz." Parmaklarını şıklattı ve kıdemli bir çırak rulo yapılmış bir parşömen çıkardı.

Sırtlar hemen dikleşti ve tüm gözler kaderlerini içeren çok önemli kâğıt parçasına kilitlendi.

Başkomutan gülümsedi. "Bunu yapmadan önce, beilelerin bu yıl önerdiği adaylarla tanışmak istiyorum," dedi. "Onlar hakkında çok şey duydum. Leydi Xana bana kardeşini kabul etmemenin loncanın kaybı olacağını söyledi ama bir kadın ne bilebilir ki."

Arban hemen öne çıktı, göğsü gururla şişmişti. Döndü ve Ying, Chang-en ve An-xi'ye kendini beğenmiş bir şekilde sırıttı.

"Bahse girerim, artık kesin kazandığını düşünüyordur," diye mırıldandı Chang-en diğer ikisiyle birlikte salonun önüne doğru ilerlerken.

"Arban aptalın teki. Başkomutan'ın sözlerindeki imaları bile yakalayamadı," dedi An-xi sessizce.

Leydi Xana, Başkomutan'ın şu anki gözdesi olmasına rağmen, herkes belli bir derecede nüfuz sahibi olan tek kadının Leydi Odval yani Ye-kan'ın annesi olduğunu biliyordu. Arban'ın cariyeyle olan bağlantısının ona herhangi bir imtiyaz getireceğine inanması saflıktı. Her şeyden önce, Başkomutan Lady Xana'nın klanının gücünü artırabileceğinden, onu terfi ettirmeye daha isteksiz olurdu.

Ying, ilerlerken gözleri hızla Ye-kan'ı aradı ancak kalabalığın hiçbir yerinde onu göremedi. *Babası onu burada yakalamasın diye muhtemelen gizlice kaçmak için bir bahane bulmuştur,* diye düşündü.

Dördü de yükseltilmiş platformun önünde düzgün bir sıra hâlinde dizildiler ve sadece Ying, Başkomutan'a bakmak için bakışlarını kaldırmaya cesaret edemedi. O bir sahtekârdı, bir dolandırıcıydı ve Başkomutan'ın delici bakışlarının maskesini parçalayacağına inanıyordu. Bunun yerine sola baktı ve Ye-yang'ın kendisine doğru baktığını gördü.

Genç adam başını salladı ve dudaklarının köşeleri hafifçe yukarı doğru kıvrıldı.

Ying'in unuttuğu rüya aniden geri geldi. Genç adamın düzenli kalp atışı, göğsünün sıcaklığı, sesinin tınısı, hepsi zihnine geri aktı ve orada durup ona bakarken, rüya ile gerçeklik arasındaki sınırlar bulanıklaştı. Yanakları yanıyordu. Kalbi göğsünde hızla çarparken bakışlarını kaçırdı.

Chang-en dirseğiyle onu dürttüğünde şimdiki zamana geri döndü.

"Başkomutan sana bir soru sordu," diye tısladı arkadaşı.

Ying'in boynu hızla yukarı kalktı ve platformda oturan adama doğru baktı. Bir yılanın etrafındaki her şeyi dikkatle incelemesi gibi Ying'i izliyor, onu dikkatle inceliyordu

Başkomutan o anda Ying'e Kobra Düzeni'ne ait tüm hava gemilerinde, bayraklarda ve üniformalarda gördüğü kobrayı hatırlattı.

Çocukluğunda Huarin çayırlarında çılgınca koşarken, tavşan tuzaklarından birinin etrafında dönen bir pitonla karşılaşmıştı. Tuzak, Ying'in Nian için evcil hayvan olarak eve getirmek istediği tüylü bir kurbanı yakalamıştı. Ying biraz uzağa çömelmiş ve yılanın turlarını sürdürmesini büyülenmiş gibi izlemişti. Dokuz adada yılanlar nadir görülürdü. Soğukla pek iyi başa çıkamazlardı. Piton amaçsızca sürünmeye devam etmiş, çatallı dili ağzının içine girip çıkarken ilerlemeyi sürdürmüştü.

Bir süre sonra, Ying yılanın tekrarlayan hareketinden sıkılmış ve bunun yerine diğer tuzaklarından bazılarını kontrol

etmek için gitmeye karar vermişti. Tam arkasını dönmüştü ki alçak bir tıslama sesi duydu. Geri döndü. Tuzakta, inleyen tavşan gitmiş geriye sadece kanayan bir parça kalmıştı: Ying'in bambu tuzağının çeneleri tarafından yakalanan tavşanın bacağının kalıntıları. Hayvanın geri kalanı, şimdi Ying'e korkunç sarı gözleri ve yarık benzeri göz bebekleriyle bakan pitonun karnında oturuyordu. Yılan muzaffer bir tıslamayla dilini çıkardı, sonra hızla yoğun otların arasından kayıp gitti.

"Aihui Min," diye bağırdı Gerel. "Ne yapıyorsun? Başkomutan'a cevap ver!"

"Makalende neden hava gemisi üzerinde değişiklikler yazdığını sordu," diye ekledi Chang-en, Ying'in yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce.

Hava gemisi üzerinde değişiklikler mi? Bir dakika, Başkomutan gerçekten onun çalışmasını mı okumuştu?

"Ah, şey..." Ying kekeleyerek kendini toparlamaya çalıştı."Soru bizden hava gemisinin ortaya çıkışı ve zaman içindeki evrimini tartışmamızı istiyordu, bu yüzden bunun gelecekteki olası aşamaları da içerdiğini düşündüm." Terlemiş avuçlarını tekrar tekrar sıkıp açtı. "Sadece birkaç öneride bulundum..."

"Bu soru gerekliliklerinin bir parçası *değildi*," dedi Gerel. "Sınav cevabın tamamen konudan sapmış."

"Çok acele etmeyelim, Usta Gerel," dedi Başkomutan.

Gerel'in yüzündeki alaycı ifade hemen kayboldu ve yüzü çirkin bir kül grisi tonuna döndü. Yutkundu, sanki bu arka planda kaybolmasına yardımcı olacakmış gibi bir adım geri çekildi.

Başkomutan, Ying'i gözlerinde bir ışıltıyla izliyor, dudaklarının kenarlarında hafif bir gülümseme oynuyordu. "Aihui Min, doğru mu söyledim?" dedi. "Büyük Usta Quorin,

adayların cevaplarına göz atmama nezaketle izin verdi. Seninkini oldukça ilginç buldum.

Kesinlikle haklısın," diye devam etti Başkomutan. "Antaran hava gemisinin geliştirilmesi henüz tamamlanmaktan çok uzak. Aksine, hâlâ çok gerideyiz. İmparatorluk..." Durakladı, işaret parmağı düşünceli bir şekilde sandalyenin kolçağına vuruyordu. "Hava gemisi filosuna, doğu denizlerinin ötesindeki zümrüt gözlü paralı askerlerden satın alınan bazı yeni süslemeler kazandırdı. Seninki gibi fikirler şu anda Mühendisler Loncasında ihtiyacımız olan şey. Söyle bana, bu fikirler nasıl aklına geldi? Çalışmada özellikle birinden mi ilham aldın?"

"Babamdan Ekselansları," diye itiraf etti Ying. "O da bir mühendisti."

"Evet, evet." Başkomutan düşünceli bir şekilde kucağındaki bronz ısıtıcıya doğru bakışlarını indirdi. "Shan-jin çok yetenekliydi, çoğundan çok daha fazla. Antaran mühendisliğine, hava gemilerimizin gelişimine yaptığı katkılar önemsiz bir konu değil. Ondan ilham alman şaşırtıcı değil."

Ying, Başkomutan'ın yüzündeki hüzünlü ifadeyi dikkatle inceledi, dudaklarından çıkan ciddi sözleri dinledi ve gururu içinde büyüyen bir bahar gibi kabardı.

"Quorin," dedi Başkomutan, büyük üstada dönerek. "Bana öyle geliyor ki Sekiz Numara sana büyük potansiyeli olan birini göndermiş. Bu seçmelerin nasıl ilerleyeceğini görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum."

Büyük Usta, parşömeni tutan çırağa gizlice işaret etti ve çırak hızla uzaklaştı. "Gerçekten de," dedi, kırışık teninde kendini gizleyen bir gülümseme beliren adam. "Lonca her zaman yeni yetenekleri memnuniyetle karşılar."

Ying, göz ucuyla beilelerin ve temsilcilerinin ifadelerindeki renkli değişiklikleri görebiliyordu. Chang-en hemen onu dürttü, yüzüne arsız bir tebessüm yayıldı. Arban'ın dudakları

sert bir çizgi hâlindeydi, yüzü göz ardı edilmenin öfkesiyle tamamen kızarmıştı. İkinci Beile olan Erden ise duygularını daha sıkı bir şekilde gizliyordu. Kızgınlığını sadece etli çenesinin seğirmesi ele veriyordu. An-xi'nin yüzü bir çarşaf kadar beyazdı, egosunu kontrol altında tutmaya çalışırken burun delikleri genişliyordu. Buna karşılık, uykulu gözlü Üçüncü Beile sadece hafif bir gülümseme takındı ve elini uzatıp Ye-yang omzuna cesaretlendirici bir şekilde dokundu. O gülümsemenin gerçekte ne anlama geldiğini Ying bilmiyordu. Birinci Beile'ye gelince, Ye-yang'a kısa bir onay işareti yaptı ama hepsi bu kadardı. Tüm konuşma boyunca kayıtsız kalmıştı, yüzü okunamayan bir taş levha gibiydi.

Ying aniden Juwan madenlerinde zavallı hayatının geri kalanını köle olarak geçirecek olan en büyük prensi hatırladı. Her biri kendi güçlü yönleri ve karakterleriyle Başkomutan'ın önünde gururla duran dört beileye bir kez daha baktı. Bu dört adamdan biri Aogiya Başkomutanlığı'nın halefi olarak adlandırılacak ve dokuz Antaran adasının bir sonraki hükümdarı olacaktı. Ama hangisi?

Aklına bir şey geldi. Bunlardan herhangi biri babasının ölümüne karışmış olabilir miydi? Hepsi onlarca eğitimli suikastçı ve vahşi kimerayı yönetebilecek kadar güçlüydü. Hatta Ye-yang bile.

Ying, Aogiya hükümdar ailesinin halefini düşünürken geri gönderilen kıdemli çırak da parşömenle beraber yine geldi.

Quorin boğazını temizledi. "Daha fazla uzatmadan dünkü sınavın sonuçlarını açıklayalım. Aday numaranız ve klan adınızın listede olmaması sınavda başarısız olduğunuz ve eşyalarınızı hemen toplamanız gerektiği anlamına gelir. Seçmelerin ikinci aşaması için dersler yarın başlıyor."

Çırak hemen parşömeni tahta çerçeveye astı ve açmak için ipi çözdü. Çırak adayları listedeki isimlere daha yakından bakmak için itişirken aniden öne doğru bir hamle oldu.

Zaten en önde duran Ying, en baştan başlayarak listeye göz gezdirdi. Ustalar, adayları performanslarına göre sıralamışlardı. Yığının en üstündeki isim Niohuru An-xi'ydi. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. An-xi'nin, yanında derin bir nefes verdiğini duydu. Omuzlarındaki gerginlik gözle görülür şekilde azaldı.

Arban ikinci sıradaydı, Chang-en ise ilk on içindeydi. Ying'e gelince... Listenin en altında, kırkıncı isim ile parşömenin kenarı arasındaki dar beyaz alana rahatsız edici bir şekilde sıkıştırılmış, *Aihui Min* harfleri vardı. İsmini doldurmak için kullanılan fırça darbeleri, diğer kırk eleme adayınınkiyle aynı bile değildi.

"Başardım," diye mırıldandı. Uzanıp Chang-en'i kolundan yakaladı. "Başardım," diye tekrarladı, bu sefer biraz daha yüksek sesle.

İsmindeki harflerin diğer herkesinkinden daha küçük yazılması ve zar zor okunabilir olması, Başkomutan'ın müdahalesi nedeniyle oraya sıkıştırılmış olması ya da Usta Gerel'in gözlerinden zehir sızarak ona bakması önemli değildi. O -Aihui Ying- kıl payı da olsa bir sonraki tura geçmişti.

"Mühendisler Loncası her zaman başkomutanlığı destekleyen hayati bir sütun olmuştur. Hepinizden büyük şeyler bekliyorum," diyen Başkomutan'ın sesi salonda yankılandı. Sonra, doğrudan Ying'e baktı, gri-arduvaz gözlerinde düşünceli bir pırıltı vardı. "Beni hayal kırıklığına uğratmayacağınızdan eminim."

Sözlerini orada bulunan herkese yöneltmişti ancak Ying sadece ona konuşuyormuş gibi hissetti. Tavşan gibiydi: Piton tarafından inceleniyor, gözlemleniyor, merakla düşünülüyordu.

Herkesin hep bir ağızdan onaylayan cevabı koro hâlinde yankılandı ve Başkomutan başını geriye atıp güldü, yanıttan memnun görünüyordu. Sandalyesinden kalktı ve Quorin'e döndü. "Loncada halledilmesi gereken önemli şeyler olmalı. Sizi daha fazla zorlamayacağım." Platformun basamaklarından hızla aşağı indi, oğullarının ve yeğeninin önünde durdu. "Dördünüz de benimle gelin. Konuşmamız gereken bazı şeyler var."

Başkomutan ve dört beile, Büyük Usta Quorin ve diğer lonca ustalarının itaatkâr hizmetkârlar gibi arkalarından gelmesiyle birlikte hemen salondan ayrıldılar. Duyma mesafesinden çıktıklarında, tüm salon gürültüyle patladı.

Ying'e bir şey söyleyen ilk kişi Arban oldu. "Aihui Min," diye seslendi, bronzlaşmış yüzünde bir gülümsemeyle ona doğru yürürken. Etli avucunu sol omzuna koymak için uzandı ancak Ying diğer adaylarla herhangi bir fiziksel temastan son derece çekindiği için hemen kenara çekildi.

"Tebrikler," dedi Arban. "Görünüşe göre zor bela geçmişsin. Bugün Başkomutan geldiği için şanslı yıldızlarına teşekkür etmelisin yoksa sen de oradaki zavallı kaybedenler gibi olurdun." Başparmağını akranları tarafından teselli edilen bir grup üzgün çocuğa doğru salladı.

"Ama Birinci Beile dördümüzün bir sonraki aşamaya geçişimizin garanti olduğunu söylemişti," dedi Chang-en çenesini kaşıyarak. "Tabii eğer lonca, beilelere biraz saygı gösteriyorsa?"

"Saygının da bir sınırı vardır. Bir beile gönderdi diye, lonca bir kova dolusu pirinç kabul edecek değil ya," diye araya girdi An-xi. Daha çok kendini beğenmiş ve üstün gören birine benziyordu. Başkomutan tarafından göz ardı edilmiş olmanın verdiği hayal kırıklığından kaynaklanan ezik ifadesi gitmişti.

"Başkomutan seni bir kova pirinç olarak görmediği sürece lonca ustalarının ne düşündüğünün ne önemi var?" dedi Chang-en. "Özellikle de bu yıl Başkomutan bizzat son sınava

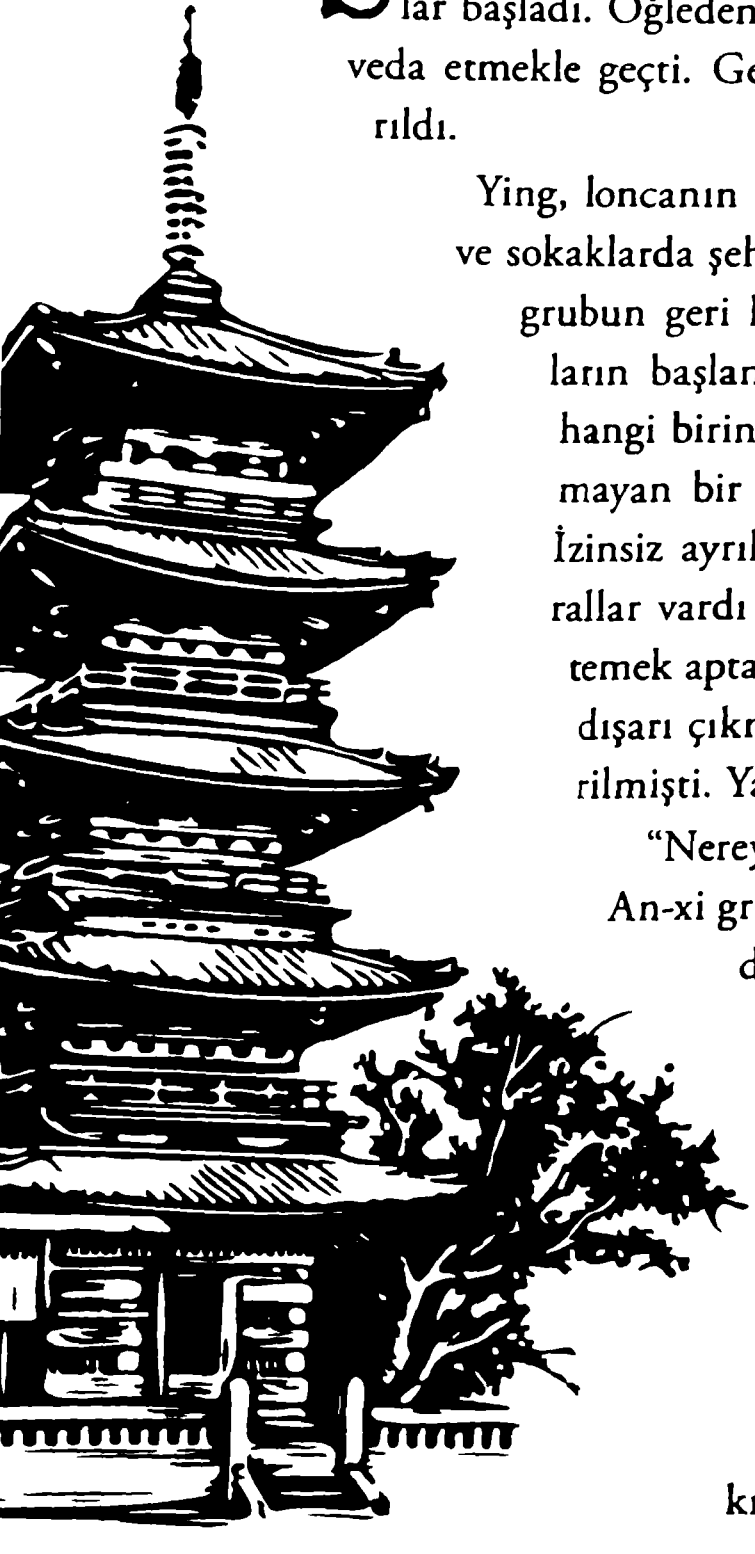
başkanlık edeceği için. Önemli olan tek görüş onunkidir, değil mi?"

Ying başını iki yana salladı. Chang-en, An-xi'yi sinirlendirmeye çalışıyordu. An-xi'nin nefret dolu bakışına bakılırsa, bunu harika bir şekilde de başarıyordu. Chang-en'in eğlenmeye hakkı vardı ancak Ying kendisini buna dâhil etmemesini tercih ederdi.

Başkomutan'ın aniden belirmesi Ying için işleri lehine çevirmişti. Ye-yang'ın tahmin ettiği gibi, lonca ustaları onu seçmelerden çıkarmak istiyordu ve alışılmadık makalesinin yardımıyla bunu neredeyse başaracaklardı. Ying bir kumar oynamıştı. Neyse ki işe yaramıştı ancak loncada işleri daha iyiye gitmeyecekti.

Önündeki yolculuk tahmininden daha zor olacaktı. Tabii, suikastçı ona önce ulaşmazsa...

BÖLÜM 13

Sabahın adrenalini ve endişesi unutulunca kutlamalar başladı. Öğleden sonra, elemeyi geçemeyenlere veda etmekle geçti. Gece ise dizginsiz eğlenceye ayrıldı.

Ying, loncanın kapılarından dışarı akın eden ve sokaklarda şehrin merkezine doğru yürüyen grubun geri kalanına eşlik etti. Bu, sınavların başlangıcından beri içlerinden herhangi birinin lonca yerleşkesini resmi olmayan bir iş için terk ettiği ilk seferdi. İzinsiz ayrılmalarını yasaklayan katı kurallar vardı ve Gerel gibilerinden izin istemek aptallık olurdu. Bu gece, izin alıp dışarı çıkmaları için nadir bir fırsat verilmişti. Yani tasmalar çıkarılmıştı.

"Nereye gidiyor?" diye sordu Ying, An-xi gruptan ayrılıp farklı bir köşeyi dönerken. Kalabalıktan bazıları da kopmaya başlamış ve farklı yönlere doğru ilerliyorlardı.

"Eve. Niohurular rahatsız tiplerdir. Eğer An-xi'nin kötü olduğunu düşünüyorsan, bir de annesiyle babasını gör." Chang-en kıkırdadı. "Muhtemelen onlara

seçmelerin ilk gününden bu yana olanların tam bir özetini vermesi bekliyorlardır. Ve lonca hakkında içeride öğrendiği diğer bilgileri de. Bahse girerim, o özetin büyük bir parçası sen olacaksın."

"Peki, senin klanın daha mı iyi?" diye kıkırdadı Arban. Biraz önde yürüyordu ama bu, onu kulak misafiri olmaktan alıkoymamıştı. "Siz Tongiyalar gülümseyen kaplanlar olma konusunda daha iyisiniz, hepsi bu."

Chang-en başını geriye attı ve daha da yüksek sesle güldü. "Ben buna *zekâ* demekten yanayım, Arban," diye bağırdı. "Ne yazık ki, Abka Han herkesi bu özellikle kutsamamış. "Ying, erkeklerin arasında yeterince vakit geçirmişti ve Sekiz Sancak'taki siyasetin ne kadar karmaşık ve son derece gergin olduğunu öğrenmişti. Fei'de, Başkomutan'ın keskin gözetimi altında korunan hassas bir güç dengesi vardı. O, insanları weiqi taşı gibi konumlandıran bir strateji ustasıydı. Farklı klanlardan üyeleri kurnazca terfi ettirip görevden alıyor, sadakatleri güvence altına almak ve gücünü pekiştirmek için çok sayıda cariye ile evleniyor, oğulları arasında yetkiyi dikkatlice dağıtarak kimsenin otoritesine meydan okuyamamasını sağlıyordu.

Yine de, sakin görünen yüzeyin altında güçlü ve sinsi akıntılar gizleniyordu. Ne kadar kudretli olursa olsun, Başkomutan yaşlanıyordu ve prensler arasında taht varisi olarak seçilme yarışı kızıştıkça, çeşitli destekçi gruplar oluşmuştu. Lonca'daki gençler arasındaki sık sık yapılan iğneleyici sözler, aslında buzdağının yalnızca görünen kısmıydı.

İlk durakları başkentin en ünlü restoranlarından biri olan Silver Spoon oldu. Ying, Fei'nin renkli ışıklarına ve manzarasına hayranlıkla bakarken diğerlerinin onu şaşkın bir ördek yavrusu gibi yönlendirmesine izin verdi. Geldiğinden beri şehri düzgün bir şekilde keşfetme şansı olmamıştı. Önce Dördüncü

Beile'nin malikânesine, ardından da Mühendisler Loncasına saklanmıştı.

Fei -dokuz adanın geri kalanı tarafından daha çok *Kobra'nın İni* olarak bilinirdi- gezgin tüccarların tarif ettiğinden bile daha muhteşemdi. Geniş Arnavut kaldırımlı sokakların iki yanında, özenle inşa edilmiş tuğla binalar sıralanıyordu. Eğimli zümrüt yeşili çatıları, başları dimdik duran bu yapıların üzerindeki zarif şapkalar gibiydi. Geceleyin, parlak kırmızı fenerler sokakları aydınlatıyor, hareketli şehre bir gizem ve muamma dokunuşu katıyordu.

Şehir merkezine ulaşmak için kemerli bir köprüden geçtiler. Ying köprünün taş basamaklarından çıkarken dışarı doğru eğildi ve merakla aşağı baktı. Gözleri hevesle aşağıdaki manzarayı izledi. Köprü, deniz seviyesinden neredeyse on kat yüksekteydi. Bulunduğu noktadan şehrin karmaşık ve alışılmadık katmanlarını görebiliyordu. Sokaklar ve binalar karmaşık bir labirent misali çaprazlama kesişiyor, farklı seviyelerde bir merdiven ağı, köprüler ve ara sıra mekanik asansörlerle birbirine bağlanıyordu. En alt seviyedeki su yolları başkentte alternatif bir geçit sağlıyordu. Ying kanallarda, suyun yüzeyinde süzülen fenerler gibi yelken açan minik tekneleri görebiliyordu.

"Acele et," diye ısrar etti Chang-en, onu kolundan tutup sürükleyerek. "Geç kalırsak kazları biter ve bu bir trajedi olur!"

Silver Spoon, girişin iki yanında beşer tane bal kabağı şeklinde fenerlerin asılı olduğu üç katlı bir binaydı. Tabelasında, restoranın adı kalın altın harflerle işlenmişti. Hem sokağın en yüksek binası olması hem de önündeki uzun, kıvrımlı sıra nedeniyle Ying onu uzaktan fark etti.

Arban, kuyruğun hemen yanından geçip doğrudan girişe doğru yürüyerek gruba öncülük etti. Geniş omuzları ve tıknaz yapısıyla etkileyici bir görüntü çiziyordu. Safir mavisi ipek cübbesi ve kulak memesindeki kalın altın halkalardan dolayı bir

asilzade olduğunu belli ediyordu. Girişte bekleyen genç garson, Arban'ın yaklaştığını görünce hemen eğildi.

"Efendi Fucha," diye selam verdi yüzünde dalkavuk bir gülümsemeyle.

Arban belindeki keseden gümüş bir tael çıkarıp çocuğun eline bastırdı ve restorana doğru yöneldi. "Açlıktan ölüyoruz," dedi. "Odamıza imzalı yemeklerinizi gönderin. Hemen!"

"Sıraya girmemize gerek yok mu?" diye fısıldadı Ying, Chang-en'e.

Etrafına baktı, içeri adım attığı andan itibaren duyularını ele geçiren gürültü, renkler ve kokular karşısında gözleri kamaştı.

Baharatlar ve kokular baş döndürücü bir aromayla karışıyordu. Restoranın birinci katı etrafa dağılmış çok sayıda kare masanın bulunduğu geniş bir alandı. Yemek yiyenler her masayı doldurmuştu, yemek çubuklarıyla meşgulken sohbet ediyor, tabaklardaki lezzetli lokmaları âdeta kapıyorlardı. Başını kaldırdığında, ilk kez Muci'deki Maiden's Well'de gördüğü, birbirine geçen raylar ve bambu borulardan oluşan ve siparişleri yemek salonundan mutfağa hızla gönderen aynı röle sistemini gördü.

"Elbette hayır. Birinci kat halk içindir. Fucha klanının kendi kullanımına ayrılmış özel bir odası bulunur. Bizim de bir tane var ama bu seferlik Arban'ın gösteriş yapmasına izin vereceğim."

Ying, kendi klanının da "halk" olarak sınıflandırılacağını tahmin etti. Antaran topraklarında soylu olarak kabul edilen sadece birkaç seçkin klan vardı. Bu klanlar, tarih boyunca savaşçılar, bilim insanları ve mühendisler yetiştirmiş ve büyük ölçüde siyasi gücü ellerinde tutmuşlardı.

Onları üçüncü kata kadar takip etti ve orada kendilerine özel bir oda gösterildi. Kapının yanına, üzerinde *Okyanus*

yazısının kazındığı tahta bir plaka asılmıştı. Yoğun birinci katın aksine, üçüncü kat belirgin şekilde daha sessiz ve daha seçkindi. Odaya adım attığı anda köşede bulunan bronz tütsülükten gelen hafif bir yasemin kokusu burun deliklerine doldu.

"Rahatınıza bakın," dedi Arban, pencerenin yanındaki bir sandalyeye yerleşerek.

Gelen altı kişi boş koltuklara yerleşti. Ying hemen meraklı bir kedi gibi etrafına bakmaya başladı.

Silver Spoon, Roya'nın tavernasından ve hatta Muci'deki Maiden's Well'den çok farklıydı. Roya'da, tavernanın ortasında duran büyük dökme demir tenceresinde her zaman Roya'nın imzası olan koyun eti köftelerinden oluşan taze bir tencere kaynardı, et suyunun kokusu tavernanın açık kapısından dışarı sızar ve önünden geçen herkesi cezbederdi.

Silver Spoon'a kıyasla orası çok kaba ve ilkel görünüyordu.

İçinde bulundukları oda genişti, duvarlara asılı sulu boya resimler ve kıvrımlı ahşap sehpaların üzerinde duran porselen vazolarla zarif bir şekilde dekore edilmişti. Odanın ismine yakışır şekilde, resimlerin hepsi denizle ilgiliydi, gemiler yükselen güneş fonunda ve mavinin tonlarında sallanıyordu. Ying eğildi ve bir resmin altına mürekkeple yazılmış isme gözlerini kısarak baktı. Borjigit Luyan, Antaran tarihinin en ünlü ressamlarından biri.

Ying yutkundu. Bu resimlerden bir tanesi bile servet değerindeydi. Ve bu odada altı tane asılıydı.

Arban resimlere göz attığını görünce, "Beğendin mi?" dedi. "E-niye'm, Luyan'ın sanat eserlerini toplar. Bunlar ailemizin özel koleksiyonundan. Geldikleri yerde daha fazlası da var. Muhtemelen bunlardan hiçbirini daha önce görmemişsindir, değil mi? Huarin çok kırsal bir yer. Babanın neden bu çöplük hakkında hiçbir şey yapmadığını merak ediyorum, özellikle de daha önce Fei'nin ihtişamını görmesine rağmen."

Ying, çay fincanına somurtarak baktı. Arban'ın pek de ince olmayan iğnelemelerine alışkındı ama babasını küçümsediğini duymak ağzında acı bir tat bıraktı.

Kapıya vurulup da garsonlar bir düzineden fazla farklı tabakta servis edilen tepsilerle içeri girince onunla daha fazla uğraşma ihtiyacı hissetmedi. Masada, iştah açıcı ve renkli yiyeceklerle dolu bir çeşitlilik vardı: fırınlanmış domuz eti ve Tibet sığır eti, et suyunda klasik kuzu köfteleri, darı kekleri, sotelenmiş sebzeler ve kan sosisi ile turşu lahanasından yapılan sıcak çorba.

"Silver Spoon kan sosisiyle ünlüdür," diye espri yaptı Chang-en, tencereden biraz alıp Ying'in kâsesine koyarken. "Muhteşem bir şeydir. Eğer loncadan atılır da babam tarafından derim yüzülürse, son yemeğim olarak sipariş edeceğim tek yemek bu olacak."

Ying nedenini görebiliyordu. Sosisten bir ısırık aldı ve ağzında bir lezzet cümbüşü patladı. Tuzlu ve tatlının muhteşem bir bileşimiydi, acı biberden gelen bir tutam baharat tadı da vardı. Ne kadar çok çiğnerse tadı o kadar zenginleşiyordu ve her şeyi yuttuktan sonra bile susamın kalıcı kokusunu hissetti.

Roya'nın tavernasının öğreneceği çok şey vardı.

"İkinci Beile, Fei'den bir süreliğine ayrılabileceğini söyledi," dedi Arban, kocaman bir kızarmış et parçasını çiğnerken.

"Neden?" diye sordu biri.

Arban öne eğilince Ying çocuğun dudaklarını kaplayan kalın yağ tabakasından irkildi. "Bunu söylediğimi kimseye söylemeyin ama görünüşe göre Başkomutan, İkinci Beile'yi Fu-li'ye büyük bir göreve göndermiş," dedi. Boncuk gözleri herkesin bilmediği bir şeyi bildiği için gururla parlıyordu.

Ying'in aklına Ye-yang ve Erden arasındaki konuşmalar geldi. İkinci Beile, Başkomutan'ı Ye-yang'ın önerdiği görevin başına kendisini getirmeye ikna mı etmişti?

"Siz de tıpkı onlar gibisiniz. Bunu başarabileceğimi düşünmüyorsunuz. Hepiniz sadece sayıları tamamlamak için burada olduğumu sanıyorsunuz."

Ye-yang'ın hayal kırıklığı ve acı dolu sözleri kafasının içinde dönüp duruyordu, kalbi sıkıştı.

"Diğer beileler ne olacak? Onlar da mı gidecek?" diye sordu rahat görünmeye çalışarak.

Arban omuz silkti, sonra Chang-en'e doğru bir bakış attı. "Tongiya, Birinci Beile sana bir şey söyledi mi? Baban onun sağ kolu, kesinlikle bir şeyler biliyor olmalısın."

"Hayır." Chang-en yemek çubuklarını indirdi ve sesini alçalttı. "Ama ufukta savaş rüzgârlarının estiğini duydum. Sekiz Sancak tek bir yanlış adım atarsa, imparatorluk denen vahşi ejderhanın pençeleri tarafından paramparça ediliriz!" Cümlesini bir gösteriyle bitirdi, ayağa fırladı ve sanki canavarın kendisiymiş gibi havayı tırmaladı.

Diğer çocuklar ona baktılar, sonra oda sevinçli kahkahalarla inledi.

"Tongiya, bunun için sana fazladan bir kaz ısmarlayacağım!" diye bağırdı Arban gözündeki yaşı silerek. "Savaş rüzgârları ve ejderha pençeleri... Keşke sancaklarla Fu-li'ye gidebilseydim. Şu hava toplarından birini gerçekten kullandığını hayal edebiliyor musun? O Qirin pisliklerine bir gülle atmayı? Güm!" Bir köfteyi hafifçe sıçratarak çorba kâsesine geri bıraktı.

Odada onaylayan haykırışlar duyuldu ama Ying sessiz kaldı. Rahatsız bir şekilde yerinde kıpırdandı, gözleri Arban'ın gülle gibi köftesinin bıraktığı dalgalara sabitlendi. Akranlarının, hatta Chang-en'in yüzlerinde gördüğü aynı neşe ve beklentiyi paylaşmıyordu, yine de bir parçası hava topunun gücüne tanıklık etmek istiyordu.

Fu-li'deki genç, yaşlı, hasta ve savunmasız insanların hiçbiri günlük hayatlarını sürdürmeyecek miydi? Silahları test etmek

uğruna bir şehri yerle bir etmek korkunç derecede acımasızcaydı, sanki tüm o Qirinlerin canları can değilmiş gibi.

Babası, "*Abka Han bize dünyayı başkaları için daha iyi bir yer hâline getirebilmemiz için bir şeyler yaratma yeteneği verdi*," demişti. "*Bu yüzden yeteneğini asla hafife alma, küçük kuzu. Ne yazık ki bu bir yük olduğu kadar bir hediyedir de.*"

O zaman neden bu kadar korkunç şeyler yarattın, A-ma?

Babası hava toplarını icat etmeseydi bu konuşmaların hiçbiri gerçekleşmeyecek ve Kobra Düzeni'nin başlatmak üzere olduğu savaş sahnesi hazırlanmayacaktı. O toplardan tek bir tanesini dahi ateşlememiş olsa bile babasının elinde kan olacaktı.

Ying, hayatında ilk kez babasının geride bıraktığı mirastan utandı. Bakışlarını açık pencereye ve gökyüzünde asılı duran hilal şeklindeki aya çevirdi. Zihninde, Düzen'in hava gemilerinin bulutların arasında süzüldüğünü gördü. Dalgalanan yelkenleri hem güzel hem de korkunçtu.

"Gerçek eğlencenin başlama vakti," diye duyurdu Arban, masadaki her tabak boşaldığında. Koltuğundan kalkıp kollarını iki yandaşının omuzlarına attı ve kapıya doğru yöneldi.

"Bu da ne demek?" diye sordu Ying transından çıkarak.

Chang-en ağzını sildi ve ayağa kalktı. "Kızıl Kule'ye gidiyoruz," dedi göz kırparak. "Arban bir pislik olabilir ama iyi vakit geçirmeyi kesinlikle bilir."

Fei şehrinin en büyük kanalının tam ortasında yer alan kötü şöhretli Kızıl Kule, yüksekliğiyle dikkat çeken yedi katlı bir pagodaydı. Kulenin özel bir iskelesi vardı. Böylece zengin ve güçlü kişilerin rahatça ulaşabilmesini sağlıyordu. Adının hakkını veren bu yapının tümü kırmızı tuğlalardan yapılmıştı ve çatısı, parlak kırmızı renginde kiremitlerle kaplanmıştı.

Bindikleri feribotun korkuluklarına yaslanan Ying, etkileyici yapıya bakmak için boynunu uzattı ve duvarlarının içinde ne gibi gizemli eğlenceler bulunduğunu merak etti. Zitherin baştan çıkarıcı melodileri havada uçuşuyor ve yaklaştıkça, çiçeksi parfümlerin baskın kokusu burun deliklerini gıdıklıyordu.

Hapşırdı.

"Ah, kadın kokusu," dedi Chang-en, gözlerini kapatıp derin bir nefes alarak.

"Ne?" diye bağırdı Ying geri çekilerek.

"Bu kadar muhafazakâr olma. Huarin'in Fei kadar özgürlükçü olmadığını biliyorum ama eminim her yerdeki insanların ihtiyaçları aynıdır." Chang-en, kaşlarını yukarı aşağı oynatarak kolunu dürttü. "Sana söyleyeyim, Kızıl Kule herkesin kapısından içeri girmesine izin vermez. Bayan Zaya standartlar konusunda *çok* katıdır. Bunlar olmasaydı..." Klan kolyesini kaldırdı. "...bu feribota bile binemez, bu cennetsi kokuyu hiç alamazdık."

"Ne demek istiyorsun?" Ying'in içinde kötü bir his vardı.

"Kızıl Kule'deki bir numaralı hayat kadını Sarnai'dir," diye devam etti arkadaşı, onun şaşkınlığından habersiz bir şekilde. "Ve o herhangi bir müşteriyi kabul etmez. Arban daha önce onunla bir gece geçirdiğini iddia ediyor ama bence blöf yapıyor. Kardeşim, Sarnai ile bir gece geçirmenin en az bin altın taele mal olduğunu söylemişti. General Fucha, Arban'ın bir genelevde o kadar para harcamasına asla izin vermez."

"Bir n... ne?"

"Uups." Chang-en eliyle ağzını kapattı. "Benim hatam. Madam Zaya az önce söylediklerimi duyarsa bir daha buraya girmemi yasaklar. Kızıl Kule bir genelev *değil*, bir zevk sarayıdır."

Feribot, pagodanın dibine yanaştığında Ying başının ağrıdığını hissetti. Hem parfümün boğucu kokusundan hem de bir

genelevin kapısına geldiğinden. E-niye'si bunu bilseydi dehşete düşerdi.

"Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Belki de geceyi sonlandırırım," dedi zayıf bir sesle. Diğerleri tekneden inmeye başlamıştı ama o, güvertedeki yerinde sabitlenmiş hâlde kaldı.

"Nesin sen? On iki yaşında mı?" dedi Arban. Arkadaşları yüksek sesle kahkahalarla gülmeye başlarken, limandaki sarhoş müşteriler de ince ipek elbiseler giymiş zayıf kadınların belinden sarılarak kahkahalarına eşlik ediyorlardı. Chang-en feribota geri koştu ve onu kolundan yakalayıp zorla sürükledi. "Korkaklık etme," dedi. "Bunu hak ettik! Her gün buraya gelemeyiz zaten."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu gerçekten düşünmüyorum," diye ciyakladı Ying, kılık değiştirmesinden dolayı kendini açıkça rahatsız hissederek. Bir geneleve vals yaparak girmek ve orada gerçekleşen çılgınca eğlenceye katılmak, kendisinin de emin olmadığı bambaşka bir oyunculuk seviyesi gerektiriyordu ve bunun yüzünden sırrının açığa çıkma riskini almak istemiyordu.

"Geceyi geçirmek istemiyorsan sadece içki içmek ve müziğin tadını çıkarmak için bize katılabilirsin! Kızıl Kule'deki hayat kadınları Başkomutan'ın malikânesindeki müzisyenlerden daha iyi zither çalar. Restoranlarda ve tavernalarda kullandıkları mekanik bantlara benzemez." Chang-en hayır cevabını kabul etmiyordu. Ying, kolunu sıkıca tutan elden kurtulamadı, bu yüzden pagodanın girişine doğru sürüklendi. Orada kızıl kürk astarlı bir pelerin giymiş orta yaşlı bir kadın sarhoş müşterilerden oluşan bir grubu elini sallayarak uzaklaştırıyordu.

"Efendi Fucha, sizi bir süredir ortalıkta görmedim." Kadın, bakımlı elini Arban'ın koluna koydu, cilalı tırnaklarından biriyle kolunun kumaşını utangaçça tırmaladı. "Xin-er sizi özlüyor. O aptal kız kendisini tamamen unuttuğunuzu düşünüyor."

"Öyle mi? Onu bana gönder. Küçük çiçeğimin böyle şeyler için güzel kafasını yormasına izin veremeyiz, değil mi?" Arban güldü, hanımın sözlerinden memnunmuş gibi bir ses çıkardı. Hızla eşiği geçti ve diğer birkaç kişiyle birlikte binaya girdi.

Chang-en ve Ying yaklaşırken Zaya'nın gözlerinde bir şaşkınlık izi belirdi, gülümsemesi daha da genişledi. "Bu, Efendi Tongiya değil mi!" diye haykırdı ipek mendilini Chang-en'e sallayarak. "Uzun zaman oldu. Babanız burada olduğunuzu biliyor mu?"

"Ben söylemezsem ve sen de söylemezsen bilmez, değil mi?" diye cevap verdi Chang-en göz kırparak.

"Ve bir arkadaşınızı da getirmişsiniz! Bu yakışıklı genç adam da kim?"

"Bu benim iyi arkadaşım Efendi Aihui." Chang-en gülümseyerek kolunu Ying'in omzuna attı. "Oldukça ürkektir ve Kızıl Kule'ye ilk gelişi, bu yüzden onu korkutma, olur mu?"

Ying bir tarafta Chang-en, diğer tarafta Madam Zaya'nın iğrenç kokusuyla kendini pagodaya doğru sürüklenirken buldu.

Zarif ve zevkli bir şekilde dekore edilmiş olan Silver Spoon'un aksine, Kızıl Kule yozlaşmanın ve âlemciliğin timsaliydi. Zemin katta, ortada bir sahne kurulmuştu, Ying'e çiçek açmış bir şakayıkı hatırlatan ateş kırmızısı ipekler içindeki zarif bir figür zitherin müziğiyle dönüyor da dönüyordu. Erkekler şarap içerek etrafta oturuyorlar, kız her seferinde vücudunun çevik kıvrımları ve dönüşleriyle onları büyülediğinde alkış ve ıslıklar patlatıyorlardı. Dansçı inanılmaz derecede güzel ve yetenekliydi, hatta muhtemelen zanaatında Nian'dan bile daha eşsizdi. Yan tarafta bir başka hayat kadını, yaylıların melodisiyle şarkı söyleyerek dansa eşlik ediyordu -*Bin Çiçeğin Dansı* ünlü bir Antaran klasiğiydi- ve tatlı sesindeki derin duygu Ying'in tüylerini diken diken etti.

Gözleri sahnede sergilenen sanata hayranlıkla bakmaya devam ederken, onları merdivenlerden yukarıya doğru yönlendirdiler. Loş bir şekilde aydınlatılmış, sadece gizem ve beklenti yaratacak kadar ışık bulunan koridorlarda ilerlediler. Yanlarından, bazıları cesurca yaklaşan, bazılarıysa gururlu ve soğuk bakışlı, göz alıcı makyajlarla dolaşan kadın ve erkek hayat kadınları geçti.

Üst katlardan birine ulaştıklarında Zaya, Arban ve çetesine cömert şarap kadehlerin servis edildiği odayı gösterdi. İçeri girdiklerinde Arban başını bile kaldırmadı, dikkati tamamen kucağında oturan ve geç kalmasıyla ilgili sevimli bir öfke nöbeti geçiren küçük periye odaklanmıştı.

Ying ne yapacağını bilemeden kapının yanında durdu.

"Ne yapıyorsun? Otur!" diye bağırdı Chang-en boş bir koltuğa kayarak. Başka bir kız ona bir kadeh şarap koydu, o da memnuniyetle iç çekerek hemen içti.

"Sanırım kendimi rahatlatmam gerek," dedi Ying. "Çok fazla çay içtim."

"Ah, bunu daha önce söylemeliydin, canım," dedi Madam Zaya, yoğun pudralanmış yüzündeki kaşlarını çatarak. Kemikli parmaklarını Ying'in koluna doladı. "Tuvaletler en arkada, arka kapının yanında. Sana yolu göstereyim..."

"Gerek yok," diye sözünü kesti Ying, kolunu kadından kurtararak. "Ben yolu bulabilirim." Zaya onu istediğinden çok daha yakından inceliyor gibiydi ve burada biraz daha kalırsa kılık değiştirdiğini anlayabilirdi.

Döndü ve dışarı fırladı, buradan uzaklaşmak için can atıyordu. Hayat kadınlarının mesleklerine gösterdikleri beceri ve çabayı takdir etse de zamanını aletleri ve kitaplarıyla geçirmeyi tercih ederdi. Yani hem daha güvenli hem de daha rahat olduğu yerde olmayı tercih ederdi.

Ying, etrafında olup bitenlere tanık olmamak için başını eğerek koridordan merdivenlere doğru koştu. Oraya varmayı başaramadan, adımlarını durdurmasına neden olan bir şey -birini- gördü. Keşke Kızıl Kule'nin koridorları tavandan sarkan fenerler yüzünden kırmızıya boyanmış olmasa ve bu kadar loş bir şekilde aydınlatılmasaydı. İçgüdülerinin doğru olup olmadığını doğrulamak için gözlerini kıstı.

Bu, Ye-yang'dı.

Daha aşağıdaki odalardan birinden çıktı, başka bir adamla derin bir sohbete dalmıştı. İkisinin de sırtı ona dönüktü. Ying, onu tanımış olmasına şaşırdı. Silüeti zihnine ne zaman bu kadar derinlemesine yerleşmişti ki onu gölgelerde fark etmesi için sadece bir bakışı yeterli olmuştu?

Ve burada ne yapıyordu?

İnce ipeklere bürünmüş iki kız yanından geçip gitti, baştan çıkarıcı parfümleri ona nerede olduğunu hatırlattı. İçindeki öfke kabardı. Ne kadar da saftı. Bir erkek böyle bir yerde başka ne yapıyor olabilirdi ki?

Ye-yang konuşmasını bitirdi ve diğer adam merdivenlere doğru ilerlemeden önce saygıyla eğildi. Adam başını kısa bir süreliğine yana doğru çevirdi. O anda Ying, gözünden geçen tanıdık bir yara izini gördü.

Damarlarındaki kan dondu.

Ye-yang şaşırmış bir şekilde, "Min?" diye seslendi. Her zamanki gibi dikkatliydi, onun diğer adını kullanmıştı. Yanına gitti. "Burada ne yapıyorsun?" Ye-yang'ın uzun yapısı bir anlığına adamı görmesini engelledi ve Ying parmak uçlarında yükselip omzunun üzerinden baktığında adam çoktan gitmişti. Zehirli iğnelerin tenini deldiği, dokuz kuyruklu kimeranın pençelerinin omuzlarına kenetlendiği, suikastçının, babasının canını aldığı gibi, onunkini de neredeyse alacak olmasını hatırlatan hayalet bir sızı Ying'i kavradı. Tırnaklarını avuçlarına

batırdı. "Sorun ne?" diye sordu Beile, Ying'in endişeli ifadesini görünce kaşlarını çatarak.

Ying onu duymazdan geldi ve merdivenlere doğru koştu. Korkuluğun üzerinden eğilip aşağı baktı. Tek başarabildiği, bir kez daha kaybolmadan önce adamın cübbesinin karanlık bir köşesini görmek oldu. Ye-yang'a doğru döndü, "O kimdi? Konuştuğun adam," diye sordu içinde kocaman bir şüpheyle.

Ye-yang'ın alnındaki çizgiler derinleşti. "Muhafızlarımdan biri," diye cevapladı. "Neden soruyorsun?"

"O adamı *tanıyorum*, gözünde yara izi olan. Onu daha önce gördüm."

Ve o bir katil.

Ama eğer bu katil gerçekten Ye-yang'ın muhafızlarından biriyse, o zaman bu Ye-yang'ı ne yapardı? Yara izli adam Ye-yang etraftayken ikinci kez ortaya çıkıyordu. Önce Muci'de, şimdi de burada.

Bu düşünceyi kafasından attı. Mümkün değildi. Ye-yang babasının cinayetine asla karışmış olamazdı.

Yine de duygularının -korku, öfke, kafa karışıklığı- zihnindeki çatlaklara nüfuz eden şüpheyle körüklenerek kontrolden çıkmaya başladığını hissedebiliyordu.

"Bu mümkün değil," diye cevapladı Ye-yang kısa bir duraklamanın ardından. "Onun öyle bir yara izi yok." Gözlerinde endişeyle ona bakıyordu, ses tonu sakin ve kontrollüydü. Yalan söylüyormuş gibi değildi.

"Buradaki ışık gözlerine oyun oynamış olmalı," diye devam etti. "Bana inanmıyorsan aşağı in. Nergui ile birlikte rıhtımda bekliyor olacak."

Ying iki arada bir derede kalmıştı. Kafasının içindeki bir ses ona fazla düşündüğünü, Ye-yang'ın söylediklerine güvenmesi gerektiğini söylüyordu. Bir başka ses ise doğrudan tehlikeye doğru yürüyebileceği için kaçması gerektiğini haykırıyordu.

Yerinden kıpırdamayınca Ye-yang nazikçe kolunu omzuna doladı, onun adına karar verdi ve Ying'i merdivenlerden aşağı yönlendirdi.

Onu pagodadan çıkarıp genelevin rıhtımına park edilmiş bir tekneye doğru götürdü. Tekne, güvertesinde yumuşak tül perdelerle sakinlerinin mahremiyetini koruyan küçük, pavyon benzeri barınağı olan zarif bir tekneydi. Nergui, Ye-yang'ın söylediği gibi teknenin yanında bekliyordu. Yanında siyahlar giymiş bir adam duruyordu, belinde Kobra Düzeni'nin tanıdık kömür karası kabzası asılıydı. Adamın sırtı onlara dönüktü, sadece iri omuzları ve başının arkasından uzanan tek bir örgüsü görünüyordu.

"Nergui, Fan-shun," diye seslendi Ye-yang önden yürüyerek.

Fan-shun.

Ying, gergin sinirlerini yatıştırmaya çalışarak nefesini tuttu. Durdu.

Birdenbire cevabı bilmek istemedi. Suikastçının o olduğu ortaya çıkarsa ne yapacaktı? Onun peşinden gidip kalbine bir bıçak saplamak istiyordu ama yapamayacağını biliyordu. Bunu yapabilecek kapasiteye sahip değildi henüz.

Ama kaçmak için çok geçti çünkü adam arkasını döndü ve onu rıhtımları kaplayan kâğıt fenerlerin ışığında yüzünü görmeye mecbur bıraktı.

Hiç yara izi yoktu.

Hem de hiç.

Adamda çelik gibi saldırgan bir hava vardı ama babasının katili kadar tehditkâr değildi.

"Gördün mü?" dedi Ye-yang. "Sana yara izi olmadığını söylemiştim. Şimdi bana inanıyor musun?"

Ying nefes verdi. Vücudunda yavaş yavaş biriken tüm gerginlik aniden boşaldı. Ye-yang'a bakmak için döndü, bakışları

doğrudan ay ışığı altında baştan çıkarıcı gümüş rengine bürünmüş o bir çift sakin gri gölete kaydı.

Genç adam yalan söylemiyordu.

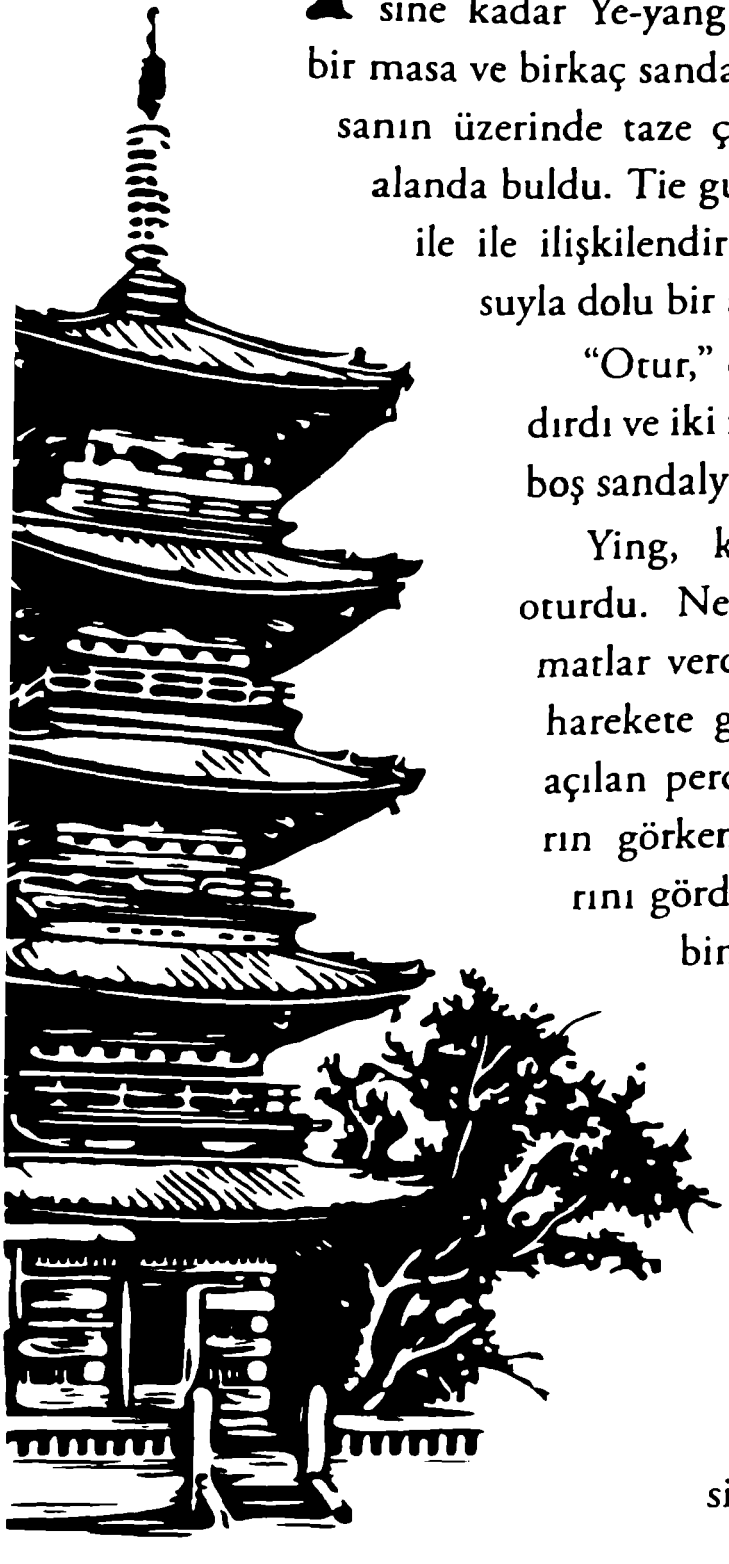
Bu sonuca vardığında hissettiği rahatlık kendisini bile şaşırttı. Ye-yang'ın suikastçıyla ilişkili olabileceği, babasının ölümünde rol oynamış olabileceği olasılığından ne kadar korktuğunu fark etmemişti. Neyse ki bu doğru değildi.

"Gel," dedi Ye-yang, bekleyen tekneye doğru işaret ederek. "Kızıl Kule sana uygun bir yer değil."

"Sana uygun mu?"

Beile kaşını kaldırdı, gözlerinde haylaz bir ışıltı belirdi. "Bir zamanlar öyleydi ama belki artık değildir," dedi.

BÖLÜM 14

Ying, gölgelikteki yarı saydam beyaz perdelerin ötesine kadar Ye-yang'ı takip etti. Kendini bambu bir masa ve birkaç sandalyenin kurulmuş olduğu, masanın üzerinde taze çay demlenen küçük, özel bir alanda buldu. Tie guan yinla, yani Dördüncü Beile ile ilişkilendirmeye başladığı orkide kokusuyla dolu bir alandı burası.

"Otur," dedi Ye-yang. Çaydanlığı kaldırdı ve iki fincan doldurdu. Karşısındaki boş sandalyeyi itti.

Ying, kendisine verilen sandalyeye oturdu. Nergui'nin kayıkçıya sert talimatlar verdiğini duyabiliyordu ve kayık harekete geçti. Ara sıra gelen esintiyle açılan perdelerdeki boşluklardan, onların görkemli pagodadan uzaklaştıklarını gördü ve birkaç dakika önce kalbini delen son kaygı parçaları da rüzgârla birlikte dağıldı.

"O kim? Yara izi olan adam," diye sordu Ye-yang. Ying'in porselen çay fincanının etrafındaki parmakları gerildi.

"İstemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin. Sadece orada... korkmuş

gibiydin. Yardım edebileceğim bir şey varsa istemen yeterli," diye ekledi Beile.

Ying uzun bir tereddütten sonra başını kaldırdı. Sonra, "Önemli biri değil. Sadece Huarin'den tanıdığım biri, hepsi bu," dedi.

"Ah." Ye-yang'ın alnında hafif bir kırışıklık belirdi. "Anlıyorum."

İfadesindeki ince hayal kırıklığı, Ying'de yalan yerine gerçeği söyleme isteği uyandırdı ama sonunda bakışlarını kaçırmayı ve sessiz kalmayı seçti. Hazır değildi. Ye-yang'ın babasının katiliyle temas hâlinde olduğundan şüphelenmeye tenezzül etmesi bile ona henüz yeterince güvenmediğini gösterirdi.

Ying fincanında dönen çaya baktı: kehribar havuzunda yavaşça açılan birkaç kıvrılmış yaprak. Bu bir çaydı, E-niye'sinin ve annelerinin ölümünden sonra Nian'ın onun için yaptığı ılık keçi sütü değil. Annesi hâlâ hayatta olsaydı belki de ilerlemek konusunda bu kadar kaybolmuş ve kafası karışık hissetmezdi. Annesi her zaman onun arkasındaki sakinleştirici, güven verici sesti. Babasının ise daha aceleci doğası olmuştu. Onları eve götürmekten asla vazgeçmeyen deniz feneri gibi...

Ama şimdi kendine güvenmek zorundaydı. Nian ve diğer kardeşleri bile ona yardım edemeyecek kadar uzaktaydı.

Bu geceki yanlış kimlik olayından öğrendiği bir şey varsa, o da hazırlıksız olduğuydu. Sorunun özü buydu. Suçlunun yaptığının bedelini ödemesini istiyorsa, savunmada kalıp onun kendisini yakalamasını beklememesi gerekiyordu. Kendini daha iyi korumayı öğrenmesi gerekiyordu. Suikastçinin kim olduğunu ve kimin için çalıştığını bulmak adına soruşturmasını hızlandırmalıydı, böylece bir adım önde olabilirdi.

Ye-yang kolunun içine uzanarak, saklı duran katlanmış yelpazeyi çıkardı. Ying'in önüne koydu. Ying irkildi ve aniden düşüncelerinden uzaklaştı.

"İki gün içinde Fei'den ayrılacağım ve dönmem bir veya iki ayı bulabilir. Bu süre zarfında başını belaya sokmamaya çalış," dedi.

"Ne?" Ying ona baktı."Gidiyor musun?"

"Başkomutan bugün emir verdi. Fu-li'ye birkaç adam götürüyorum."

"Ama Chang-en İkinci Beile'nin gideceğini söyledi. Eğer o gidiyorsa, o zaman senin neden gitmen gerekiyor?"

"Erden desteğe liderlik ediyor. Bu görev için genel komutan olarak atandım." Ye-yang perdeleri kenara itti ve dışarı çıktı, elleri arkasında teknenin kenarında durdu.

Ying yelpazesini alıp koluna soktu, sonra onu takip etti. "Ama orada tam olarak ne yapacaksın? Diğerleri savaştan, hava toplarını test etmekten bahsediyorlardı. Bu doğru mu? Tehlikeli mi olacak?" diye sordu. Ye-yang başını yana eğerek ona baktığında, gri gözlerinde şaşkın bir parıltı vardı. Ying bir kez daha çizgiyi aştığını fark etti. Çılgınca eğildi. "Üzgünüm, Beile-ye. Çok fazla soru sordum."

Askerî sırları araştırmak, ölümle cezalandırılabilecek bir suçtu ve henüz kellesinin alınmasını istemiyordu.

Sürpriz bir şekilde Ye-yang'ın yüzünde bir gülümseme belirdi. Ay ışığı yüzünün köşelerini yumuşattı ve gözleri karanlık gökyüzünde asılı duran hilal gibi kırıştı. İkisinin gözleri birbirine kenetlendi ve Ying'in kalbi bir an durakladı.

Tekne hâlâ kanal boğazından aşağı doğru seyrediyordu ancak gösterişli Kızıl Kule'yi çoktan geride bırakmış ve şehrin daha sessiz bir kısmına doğru ilerlemişlerdi. Bir grup çocuk kanalın kenarında toplanmış, suyun yüzeyine küçük lotus şeklindeki fenerler yerleştiriyordu.

Zamanın içinde donmuş gibi gelen uzun bir ânın ardından, Ye-yang sonunda bakışlarını çekti ve bunun yerine sallanan fenerlere doğru baktı.

"Siz de bunu yapar mısınız? Huarin'de?" diye sordu Beile.

"Hayır. Huarin'de nehir yok ve adayı çevreleyen deniz de çok dalgalı. O fenerler suyun yüzeyine değdikleri anda batar," dedi Ying yavaşça, dağınık düşüncelerini toparlamaya çalışarak.

Ye-yang, Nergui'yi çağırdı ve ona kısık sesle bazı talimatlar verdi. Nergui hızla uzaklaştı ve birkaç dakika sonra tekne yön değiştirerek kanal boyunca fener satan bir pazarcıya ait küçük bir sampan'ın yanına geldi. Nergui elinde iki fenerle geri geldi ve onları genç efendisine uzattı.

"Burada, yani Fei'de insanlar şans getirsin diye bu fenerleri yüzdürmeyi severler. Akıntı onları kanallardan aşağı taşır ve sonunda açık denize gönderir. Abka Han'ın göklerden gelen fenerlerin parıltısını göreceğini ve inananların dileklerini yerine getireceğini söylerler," dedi Ye-yang, Ying'e bir fener uzatarak.

Ying, ellerinde duran lotus fenerine baktı, şeffaf tülden yapılmış soluk pembe yaprakları narin bir tel çerçeveye sarılmıştı. Mum alevi rüzgârda titreşiyor, soğuk olan gece havasına hafif bir sıcaklık katıyordu. Bunlardan birini Huarin'de yüzdürseydi Abka Han babasını korur muydu?

Ye-yang teknenin kenarından eğildi ve fenerini nazikçe suyun yüzeyine koydu. "Yalan söyleyip Fu-li'nin tehlikeli olmayacağını söylemeyeceğim," dedi aniden. "Ama daha önce görmediğim bir şey değil. En azından imparatorlukta düşman her zaman aydınlıktadır. Bu tür düşmanlarla başa çıkmak en kolay olanıdır."

"Bir kez hayatta kalman, ikinci kez şanslı olacağın anlamına gelmez." Hayat kırılgan bir şeydi -çok kırılgan- ve çok kolay bir şekilde çalınabilirdi.

Ying onun yanına çömeldi ve zarif bir şekilde suyun yüzeyine koyması gereken lotusunu beceriksizce düşürdü. Lotus tehlikeli bir şekilde sallandı ama şükür ki onun beceriksizliğinden

sağ kurtuldu ve Beile'ninkiyle birlikte suda süzülmeye başladı. Ying dudaklarını büzerek fenerlerin nehirdeki bir çift yıldız gibi uyum içinde karanlığa doğru sürüklenmesini izledi.

Ye-yang bir kahkaha attı. Uzanıp Ying'in başını tıpkı bir ağabeyin küçük kardeşine yapacağı gibi hafifçe okşadı. Ying'in tüyleri öfke ve hayal kırıklığıyla diken diken oldu.

Sarhoş olduğu o çatı gecesinden beri -ya da belki de onu Muci'deki dokuz kuyruklu canavardan ilk kurtardığından beri- çekingen ama kendine güvenen Dördüncü Beile'ye karşı içinde sessizce büyüyen çekimi inkâr edemezdi. Genç adamın metanetli ve mantıklı doğası, bu belirsizlik zamanlarında Ying için bir çapa, kendisini çevreleyen karanlığı aydınlatan tek bir lamba gibi geliyordu. Ama aralarında bir şey yaşanmasının imkânsız olduğunu bilecek kadar da sağduyuluydu. O, Ye-yang'den çok ama çok farklıydı. Ye-yang bir prensti ve Ying, yıkılmış bir klandan gelen bir yetimdi.

Ye-yang bir gün asil bir aileden gelen bir kızla evlenecek ve hatta birkaç cariye bile alacaktı. Kahretsin, daha az evvel bir genelevdeydi. Bu gerçek yüzüne tokat gibi çarptı.

Ye-yang'ın parmakları Ying'in yanaklarına dokundu, yüzüne düşen birkaç tutam saçı çekti. Ying öfkeli bir kedi gibi saçlarını savurdu ve dönüp dik dik baktı.

Genç Beile, Ying'in koyu kahve gözlerine bakarken şaşkınlığını gizledi. Yanaklarında pembe bir renk belirdi ve yutkundu, kürklü yakasını rahatsız edici bir şekilde düzeltti. Genç adamın huzursuz olduğunu görmek garipti. Acaba onun yüzünden miydi? Onunla ilgili gerçekten ne düşünüyordu?

Ama bunun üzerinde durmaya vakti yoktu çünkü Ye-yang aniden Ying'e doğru atılıp onu teknenin ahşap güvertesine doğru itti.

Bir ok başının üzerinden uçtu ve Ye-yang'ın başının tepesini sıyırdı. Sonra birkaç tanesi daha tam vücutlarının üzerinden geçti.

Ying sırtüstü yattı, okların havayı kesmesini izlerken çenesi gevşek bir şekilde sarktı. Başını ok yağmurundan kaçınmak için yeterince aşağıda tutarak, üstünde duran Ye-yang'a tutundu. Genç adamın sertleşen bakışları saldırganların olduğu yöne doğru karanlığı deliyordu.

Arka plandaysa Nergui takviye çağırıyordu.

Birkaç maskeli adam tekneye atlarken güverteye bir dizi sert darbe indi.

Ye-yang, Ying'i omzundan yakaladı ve ayağa kaldırdı, adamlar yaklaşırken onu arkasına aldı. Düşman tarafından çevrelenmişler, buzlu kanal sularında tuzağa düşürülmüşlerdi.

Suikastçılar -en az dokuz veya on kişiydiler- parlayan kılıçlarını havaya kaldırarak hedeflerine doğru hücum ettiler. Ye-yang ve Ying sayıca azdı ve kaçacak hiçbir yerleri yoktu.

Ying yelpazesini kolundan çıkardı (onu bir kez daha eline aldığı için minnettardı) ve aletin metal yaprakları bir dizi düzenli tıklamayla çatırdadı. Parmaklarını şaftının etrafına doladı, başparmağını pivotun üzerine hazırladı.

Ye-yang onu koruyarak harekete geçti. En yakındaki adamın kolunu yıldırım hızıyla yakaladı ve yumruğunu adamın boynuna geçirdi. Geri çekildiğinde, Ying genç adamın eklemlerinden damlayan kana şaşkınlıkla baktı. Ye-yang'ın her zaman işaret parmağına taktığı yeşim yüzükten keskin, metal bir sivri uç uzanıyordu. Suikastçı yere yığıldı, ölmüştü.

Ye-yang tek kişi olmasına rağmen düşmanın saldırılarını ve darbelerini metodik vuruşlarla savuşturdu, kılıçlardan kesin bir hassasiyetle kaçtı. Yumruğu tamamen kan olmuştu ancak Ying kanın ona ait olmadığını biliyordu. Kan, o zararsız halkanın

içinde saklanan acımasız gümüş bıçağın kurbanlarına aitti. On adam bir anda beşe düştü.

Yumuşak bir vınlama sesi aniden Ying'in kulağının yanını sıyırdı. Bir ok fırlayıp Ye-yang'ın sağ kürek kemiğine saplandı. Başka bir suikastçıyı daha öldürüp çaresiz cesedini suya savurmuş olan Beile yüzünü buruşturdu ve sırtını delen tahta oka hızlıca bir bakış attı. Geriye uzanıp onu ikiye böldü, saldırganlarla savaşmaya devam etmeden önce yerinde kısa, parçalanmış bir sap bıraktı.

O anda, bir suikastçı Ye-yang'ın sırtına kılıcını saplamak için fırsattan yararlandı. Ying yelpazesinin bıçağını saldırganın yönüne doğrulttu ve pivotuna hızla vurdu. İki bambu ok namlularından fırladı ve kılıcının ucu Ye-yang'ın cübbesinin kumaşını yırtarken adamın göğsüne çarptı. Suikastçı geriye doğru sendeledi, önce göğsüne sonra da vahşice Ying'e baktı.

Suikastçı dikkatini ona çevirdi, gözlerinde ölümcül bir parıltı vardı. Ying'e sivriltilmiş bir ok fırlattı. Ying sağa doğru kaçtı ve yelpazesinin pivotuna bir kez daha hızla vurdu ancak bu sefer adam kılıcını savurarak kızın oklarını kolayca kesti. Namlular boşalmıştı.

Ying, göz ucuyla kancasından tehlikeli bir şekilde sallanan bir gaz lambası gördü, içindeki küçük alev teknenin şiddetiyle sallanıyordu. Avucunu kavuran ısıyı görmezden gelerek onu eliyle kavradı.

Adam kılıcını kaldırdı ve Ying kılıcın gümüş yüzeyinde kendi dehşete kapılmış yansımasını gördü.

Lambanın tabanından küçük bir bronz tıpa çıkardı ve saldırganına olabildiğince güçlü bir şekilde fırlattı.

Pat!

Lamba havada paramparça oldu ve bir alev topuna dönüştü.

Antaran soyluları tarafından kullanılan lambaların çoğu, tabanlarında gizli küçük bir depolama ünitesinde saklanan yanıcı kaen gazının dikkatli bir şekilde salınmasıyla çalışırdı.

Ying, gaz salınımını kontrol eden düzeneği çekerek küçük patlamayı tetiklemişti.

Yakınındaki iki suikastçı patlamanın gücüyle güverteden fırladı.

"Min!"

Ye-yang'ın yüzü karşısında belirdi, o kadar yakındı ki burun uçları neredeyse birbirine değiyordu. Ter damlaları alnının üstünde birikmeye başlayınca irkildi, dişlerini gıcırdattı. Alevler koyu renkli cübbesinin arkasını yaladı ve kırık cam parçaları kumaşı yırtarak etine işledi. Onu tam zamanında patlamadan korumuştu.

Arkalarındaki Ye-yang'ın muhafızlarından birkaçı çoktan tekneye binmiş, kalan birkaç suikastçıyı öldürmekle meşguldüler.

"Ye-yang!" dedi Ying, genç adamın omuzlarını tutarak. Korku kalbini kavuruyordu.

Beile'nin vücudu tehlikeli bir şekilde sallandı, yüzü ölümcül bir şekilde solgunlaştı, sonra kızın üzerine yığıldı. Ying dengesini kaybetti. Bir yandan Ye-yang'ı desteklerken, bir yandan da güvertede dengesini korumaya çalışıyordu. İkisi de teknenin kenarından devrilip kanalın karanlık, kış sularına düştüler ve teknenin alev alev güvertesini arkalarında bıraktılar.

Soğuk ilk başta ısırdı, sanki binlerce küçük iğne cildini deliyordu ve sonra uyuşma başladı. Uyuşma el ve ayak parmaklarından başlayarak hızla yukarı doğru uzuvlarına ve karnına ilerledi. Uçuş aparatını test ederken birçok kez içinde yüzmek zorunda kaldığı Huarin'in dondurucu, çalkantılı deniz suyunu anımsadı.

Nefesini tutan Ying, kollarını baygın Ye-yang'ın etrafına doladı ve ikisinin de buzlu bir mezara batmasını önlemek için bacaklarını çaresizce çırptı. Dalgalanan suyun yüzeyinden, hâlâ yukarıda şiddetle yanan ateşi görebiliyordu.

Ying en yakın kanal kıyısına doğru yüzmeye başladı. Bir kolunu Ye-yang'ın boynuna dolayarak, yukarıda gizlenen düşman

okçuları olup olmadığına bakmak için dikkatlice suyun altına saklandı ve uzakta görebildiği yumuşak ışık parıltısına doğru olabildiğince hızlı yüzdü. Çocukların yüzdürdüğü lambalar, kanalın kenarından açık denize doğru sürükleniyordu. Ying'in nefesi giderek tükeniyor ve Ye-yang'ın soluk, dingin ifadesine bakınca onun ölebileceği düşüncesi acı bir şekilde zihninden geçiyordu.

Ying'in tekneden kanalın kenarına ulaşması neredeyse tüm enerjisini aldı, ta ki çocukların fenerlerinin tam başının üzerinde yüzdüğünü ve bulanık yüzlerinin suya baktığını görene kadar. Nefes nefese suyun yüzeyine çıktı ve Ye-yang'ı de kendisiyle birlikte yukarı çekti. Yoldan geçenlerin yardımıyla ikisi de sudan çekilip karaya çıkarıldı. Buz gibi rüzgârın iliklerine kadar işlediği Ying kontrolsüzce titriyordu.

"Ye-yang," diye seslendi, başını uyluğunun üzerine koymuş genç adama bakarak. "Uyan." Titreyen elini yanağına koydu, gözlerini açıp bir şey söylemesini diledi, herhangi bir şey.

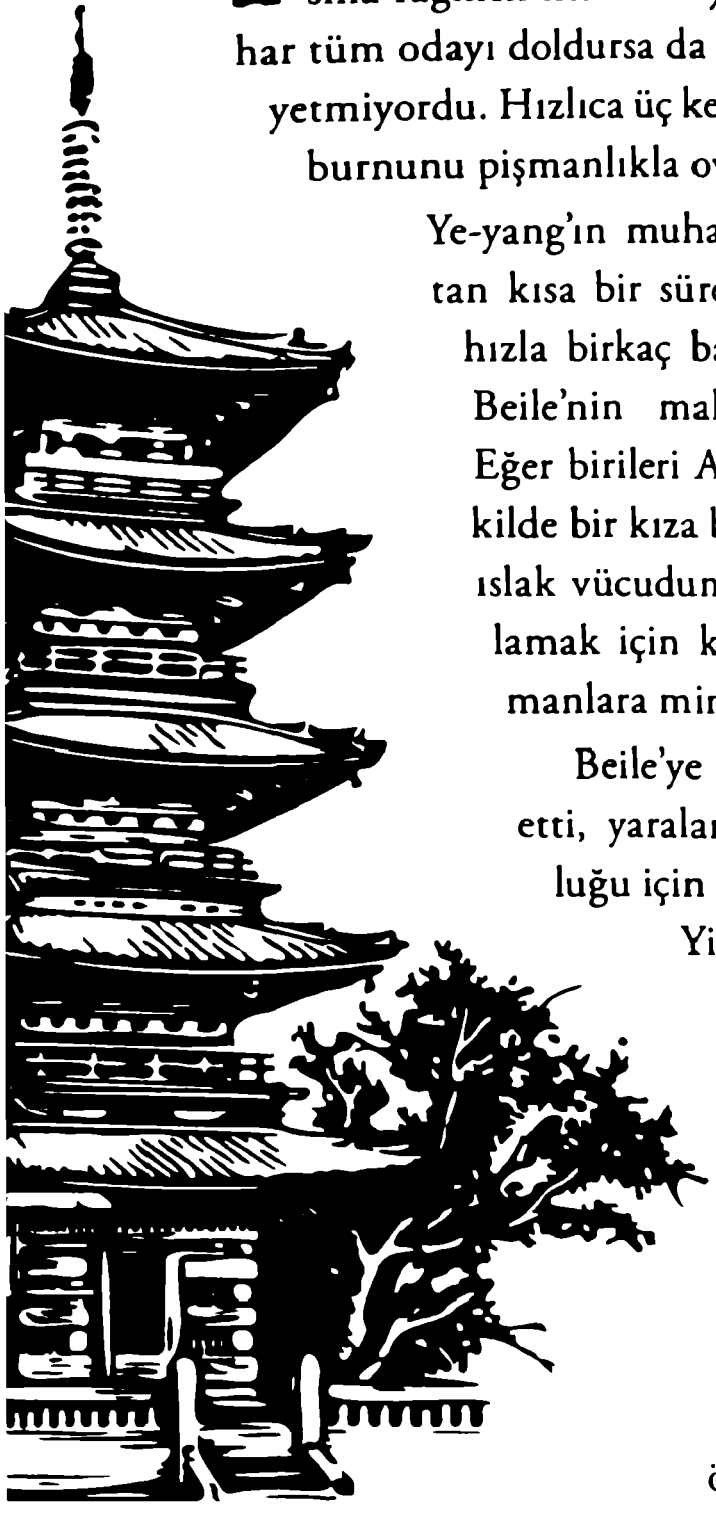
Ye-yang'ın dudakları korkunç beyaz renkteydi, kollarının arasındaki vücudu titriyordu.

Ying hafifçe kıpırdandığında adam kısık bir inleme çıkardı, kaşları derin bir acının etkisiyle sıkıca çatılmıştı. Göz kapakları yavaşça aralandığında yorgun bakışları ortaya çıktı.

"Teşekkürler, Abka Han!" diye bağırdı Ying gözyaşları içinde.

Kanaldaki teknelerinde çıkan alevler Ye-yang'ın adamları tarafından hızla söndürülmüştü. Nehir bir kez daha sakinleşmiş, suyun üstünde yüzen lotus şeklindeki fenerlerle nazikçe aydınlatılmıştı. Ying, hiçbir zaman göklere dua etmeye inanan biri olmamıştı ama bu sefer dua ettiğine çok sevindi çünkü Abka Han, dileğini beklediğinden çok daha erken gerçekleştirmişti.

BÖLÜM 15

Ying sıcak su dolu küvette, son derece yorgun olmasına rağmen kendini uyanık kalmaya zorladı. Buhar tüm odayı doldursa da içindeki soğuğu dağıtmaya yetmiyordu. Hızlıca üç kez hapşırdı, ardından acıyan burnunu pişmanlıkla ovuşturdu.

Ye-yang'ın muhafızları ikisi yüzeye çıktıktan kısa bir süre sonra gelmişler ve onları hızla birkaç battaniyeye sarıp Dördüncü Beile'nin malikânesine göndermişlerdi. Eğer birileri Aihui Min'in şüpheli bir şekilde bir kıza benzediğini fark ederse diye ıslak vücudunu ve yüzünün yarısını saklamak için kullandığı o kalın yün katmanlara minnettardı.

Beile'ye doktorlar hemen müdahale etti, yaraları sadece geri dönüş yolculuğu için gevşek bir şekilde sarılmıştı. Ying'e gelince, başkâhya durumunu değerlendirmek için bir hekim göndermeyi teklif etmiş ama o bunu reddetmiş, sadece sıcak bir banyo ve kuru bir takım elbise istemişti.

Suikastçının kılıcıyla ona saldırmadan önceki ölümcül bakışı zihnini işgal

etmeye devam ediyor, hâlâ hayatta olduğu için ne kadar şanslı olduğunu hatırlatıyordu. Artık düşüncelerini toparlamak için zamanı olduğundan, bir soru aklını kurcalamaya devam ediyordu: O suikastçılar Ye-yang'ın mı yoksa onun mu peşindeydi?

Parmakları boynundaki yeşim kolyenin oluklarında gezindi. Neyse ki babasının günlüğünü yatakhanede kilitli bırakmaya karar vermişti, yoksa suda yok olurdu. Başkentte bu kadar önemli bir şeyi yanında taşıyarak dolaşmak konusunda endişeliydi, o lonca duvarlarının dışındayken yara izli suiksatçı tekrar saldırmak için fırsat kollarsa diye günlüğü sandığının dibine, kalın bir giysi ve kitap yığınının altına kilitlemişti. Adam yatakhaneyi çoktan yağmaladığından tekrar aramak için geri dönmesinin pek olası olmadığını düşündü.

Suyun içinden kayarcasına çıktı ve ahşap küvetten dışarı adım attı.

Temiz kıyafetlerini giydikten ve saçlarını her zamanki erkek stiliyle ördükten sonra, başının arkasındaki bir bez banttan geçirdi, banyodan çıktı ve Ye-yang'ın odasına yöneldi.

Sabahın erken saatleriydi ancak Dördüncü Beile'nin malikânesi hareketliydi. Hizmetçiler efendilerinin odasına girip çıkıyor, temiz suyla dolu bronz leğenler getirip leğenler kan kırmızısı siyah bir renkle dolduğunda tekrar çıkıyorlardı.

"Dördüncü Beile nasıl?" diye sordu Ying, odadan yeni çıkan telaşlı hizmetkârlardan birine. Taşıdığı leğene baktı, kenarlarından sarkan kanlı bezlerden dehşete düştü. Ye-yang'ı kanalın dondurucu sularında sürüklerken hissettiği o keskin korkuyu yani, onu aniden kaybetme korkusunu -tıpkı babasını kaybettiği gibi- tekrar hissetti.

Adam omuzlarını silkti ve hızla uzaklaştı.

Ying eşiği geçip odaya girdi. Kanın hafif metalik kokusuyla karışmış olan şifalı otların keskin kokusu burun deliklerini acıttı. Adımları yavaşladı. Qorchi ve Nergui başları eğik bir

şekilde bir köşede durmuş, kısık sesle konuşuyorlardı. Nergui onu kapının önünde dururken görünce kaşlarını çattı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"O nasıl?" diye sordu Ying, Ye-yang'ın olduğu iç bölmeye bir göz atmak için boynunu uzatarak. "Doktorlar ne söyledi? Yaraları ciddi mi?"

"Beile hâlâ baygın," diye cevapladı Qorchi somurtarak. "Doktorlar bu gecenin kritik dönem olduğunu söylüyor. Eğer atlatırsa, sadece yaraların iyileşmesini bekleyeceğiz. Eğer atlatmazsa, o zaman..."

"Bu soruları sormaya hakkın yok," dedi Nergui tiz bir sesle. Diğer tüm hizmetçileri kovdu, sonra ellerini beline koyup, dar yüzü öfkeyle kızarmış bir şekilde ona doğru yürüdü. "Teknede olanları gördüm. Sen olmasaydın Beile bu kadar ağır yaralanmazdı!" Arkasını döndü ve Qorchi'ye baktı. "Onu neden içeri aldın ki? Oysa hemen loncaya geri göndermeli ve ustalara ona elli kırbaç vurmalarını söylemeliydin!"

"Beile'yi boğulmaktan kurtardı," diye mırıldandı Qorchi.

Nergui, Ying'i kolundan yakaladı ve onu dışarı sürüklemeye başladı ancak Ying'in inatçılığını hafife almıştı. Ying, yerinden kıpırdamayı reddederek dizlerinin üzerine çöktü.

"Lütfen, bunun benim hatam olduğunu biliyorum. Telafi etmeme izin verin. Kalmama izin verin. Bu gece nöbet tutabilirim," diye yalvardı.

"Sen kendini ne sanıyorsun? Sen sadece Beile'nin eve getirdiği bir sokak köpeğisin!" diye azarladı onu yüzü öfkeden morarmış olan Nergui. "Belki de Beile'nin hayırseverliği, hiyerarşideki konumunu yanlış anlamana neden oldu. Burası Fei, geldiğin o uyduruk taşra değil. Dördüncü Beile'nin malikânesinde senin gibi birine yer yok. Anladın mı?"

Ying bakışlarını parmaklarına ve kollarının kaba pamuklu kumaşına doğru çevirdi. "Biliyorum," dedi, ayağa kalkmak

veya ayrılmak için hiçbir girişimde bulunmasa da. "Sınırlarımı aşmak gibi bir niyetim yok. Sadece Dördüncü Beile'ye olan borcumu ödemek istiyorum. Lütfen." Üç kez eğildi, alnı cilalı döşeme tahtalarına sertçe çarptı.

"Kalmasına izin ver," diye sözünü kesti sesinde bir sempati izi olan Qorchi. "Beile bilincini kaybetmeden önce onunla konuşmak istediğini söylemişti, hatırladın mı?"

"Sana fikrini soran olmadı," diye tısladı Nergui.

Ying'e bir kez daha baktı, sonra öfkeyle odadan fırladı.

Qorchi iç çekti ve Ying'e ayağa kalkması için işaret etti. "Nergui'nin söyledikleri yanlış değildi," dedi. "Dördüncü Beile'nin Aogiya Başkomutanlığı içindeki durumu, bu gece olanlardan sonra anlamış olabileceğin gibi, göründüğü kadar iyi değil. Her cephede düşmanlarla karşı karşıya ve sürdürmeye çalıştığı şey tehlikeli bir denge eylemi. Hiçbir şekilde zayıf olamaz ama..." Qorchi durakladı ve bir an Ying'e baktı, sonra başını iki yana salladı ve derin bir iç çekti. "Ben Beile'ye çocukluğundan beri bakıyorum ve onu senin etrafında *farklı* davrandığını görebilecek kadar iyi tanıyorum. Dürüst olmak gerekirse bunun iyi bir şey olduğundan emin değilim." İç odaya doğru el salladı. "Beile'nin durumu kötüye giderse hizmetkârlara beni çağırmalarını söyle. Doktor ateşini düşürmeye çalışmamız gerektiğini söyledi, yoksa kritik olabilirmiş." Cübbesinin eteğini kaldıran hizmetçi eşikten adımını attı ve dışarı çıktı.

Ying, ayak sesleriyle sessizliği bozmamaya dikkat ederek iç odaya yöneldi. Odanın tüm pencereleri sıkıca kapalıydı, soğuk havayı dışarıda tutuyordu ve her köşede efendilerini gözetleyen, alanı rahatlatıcı bir sıcaklıkla ısıtan metanetli nöbetçiler gibi duran bronz ocaklar vardı. Dördüncü Beile'nin yatak çerçevesindeki tül perdeler çekilmişti ve yaklaştığında, yatakta mükemmel bir şekilde hareketsiz yatan adamın silüetini seçebildi.

Perdeyi dikkatlice kaldırdı.

Ye-yang sırtüstü yatıyordu, başı yana doğru eğikti ve ipek kaplı bir yastığa yaslanmıştı. Çıplak gövdesi kalın bir beyaz bandaj tabakasıyla sarılmıştı. Otların kokusu dayanılmazdı ve doktorların kanamayı durdurmak ve acıyı uyuşturmak için uyguladıkları bitkisel macunun gücünü ancak hayal edebilirdi.

Ying, Ye-yang'ın kül rengi yüzüne bakarken dudağını sertçe ısırdı. Bilinçsizken bile kaşları çatıktı, göz kapaklarının altında hafifçe kıpırdayan gözleri onu içten kavrayan derin huzursuzluğu ele veriyordu.

Avucunu genç adamın alnına koydu, sıcaklığını hissettiğinde hemen geri çekti.

Ying, görevliler tarafından masanın üzerine bırakılan leğene uzandı. Bir parça bezi soğuk suya batırdı ve nazikçe Ye-yang'ın alnına koymadan önce sıkarak kuruladı. Gecenin çoğunu bunu art arda tekrarlayarak geçirdi, ateşini kontrol altında tutmaya gayret etti, ta ki sonunda kendisi de bitkin düşene dek. Başını Ye-yang'ın karyolasının kenarına yaslayarak yere çöktü.

Ama bir türlü uyku tutmadı, zihni gecenin olaylarının parçalarını yeniden yaşamayı seçiyordu: maskeli suikastçılar, oklardan ve kılıçlardan gelen tehditkâr parıltılar, tekneden çıkan alevler ve kanalın dondurucu karanlık suları.

Ye-yang, bir zamanlar babasının olduğu gibi, sürekli akan bir kan havuzunun içinde yatıyordu.

Ying sıçrayarak uyandı, rüya ve gerçeklik kafasının içinde çılgın bir karmaşa içinde birbirine karışmıştı. Birisi nazikçe, güven verici bir şekilde elini sıktı ve onu gerçek dünyaya geri getirdi. Bir çift endişeli göz ona bakıyordu. Gözlerin sahibi yatağında oturmuş, beline cübbesini geçirmişti: Ye-yang.

"Uyandın!" diye haykırdı, kollarını Beile'nin boynuna dolayarak. Ye-yang garip bir şekilde boğazını temizleyince Ying onu hemen bıraktı. Yüzü kızardı, Beile'nin bilincini yeniden kazanmasının verdiği rahatlama, kendi aşırı tepkisinin verdiği

utançla gölgelendi. "Nasıl hissediyorsun? Hâlâ acıyor mu? Neyden bahsediyorum, tabii ki acıyor, doktora gitmeliyim, ya da Qorchi'ye, ya da..." Koşarak uzaklaşmak için ayağa kalktı ama Ye-yang elini daha da sıkı tutarak onun gitmesini engelledi.

Genç adam başını iki yana salladı. "Gerek yok. İyiyim," dedi.

Ye-yang'ın yüzü hâlâ solgundu ancak gözleri her zamanki yoğunluk ve enerjisini yeniden kazanmıştı. Dudakları küçük bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. Ying eline doladığı eline baktı, sonra elini çekmekten vazgeçip Beile'nin yanına oturdu.

Ying bu kez onun temasından kaçmadı, parmak uçlarının hafif soğukluğu içinde küçük bir ürpertiye yol açsa bile. Hayat, kendi duygularının etrafından dolaşmak için çok kırılgan, çok kısaydı. Bu gibi anların geçici olduğunu, Nergui'nin dediği gibi burada kendisine yer olmadığını bilmesine rağmen yine de şanslı olduğu her anıyı saklamak istiyordu.

"Orada yaptığın şey için teşekkür ederim," dedi Beile yumuşak bir sesle. "Beni kurtarmak zorunda değildin. Kendini kurtarmalıydın. O soğuğa dayanmak pek çok kişinin yapabileceği bir şey değil."

"Ben olmasaydım zaten düşmezdin. Asıl senin beni kurtarmana gerek yoktu," diye mırıldandı Ying. Qorchi'nin Ye-yang'ın ona farklı davrandığıyla ilgili sözleri aklına geldi. Eğer Ye-Yang onu patlamadan korumasa, saldırıdan yara almadan kurtulurdu. Ying onun için bir yüktü. Ye-yang'ın solgun yüzüne baktı ve içini yine suçluluk duygusu kapladı.

Ye-yang her zaman işaret parmağına taktığı yeşim yüzüğünü çıkardı ve dikkatlice Ying'in parmağına geçirdi. "Bunu kullandığımı gördün. Mekanizma burada." Benekli yeşim yüzeyindeki göze çarpmayan bir yılan oymasının üzerine baskı uyguladı ve içinden dar bir gümüş bıçak kaydı, parçaları ritmik

bir şekilde yerine oturdu. "Geri çekmek istersen de..." Yüzüğü yüz seksen derece döndürdü ve bu sefer bir kartalın olduğu başka bir minik oymayı ortaya çıkardı. "...buna bas. Anladın mı?"

"Bunu bana neden veriyorsun?" diye sordu Ying, hediyesine şaşırıp etkilenerek. Ye-yang'ı yüzüğü olmadan hiç görmemişti, bu yüzden onun için önemli olmalıydı. Yüzüğü ona vermesi Ying'in daha da önemli olduğu anlamına mı geliyordu?

"Bir süre başkentte olmayacağım. Eğer bir sorunla karşılaşırsan bunu yanında bulundurmanın bir zararı olmaz." Bakışlarını kaçırdı, sonra yine imalı bir şekilde ona baktı. "Kendini savunmak için, diğer adaylarla kavga etmek için değil."

"Yine de Fu-li'ye gideceksin." Ying'in ifadesi kararddı.

Ye-yang başını salladı. "Birisi benim oraya gitmemi istemiyor," dedi. "Bu zaferi elde etmesine izin veremem."

"Sence saldırı diğer beilelerden birinden mi geldi?" diye sordu Ying tereddütle.

Çünkü ya öyle değilse? Ya o adamlar benim ve babamın günlüğünün peşindeyse ve sen sadece yanlış zamanda yanlış yerdeysen?

"Erden'in bunda bir parmağı vardı, evet. Belki de Yehan'in. Ye-lu'nun başkentte bir suikast girişiminde bulunacak kadar aptal olacağını sanmıyorum ancak bir rakibinden kurtulmaktan fazlasıyla mutlu olurdu. Babamın onayı beni onların hırsları için bir tehdit hâline getirdi ve beni Fu-li'nin başına getirmesi muhtemelen birçok kişinin tüylerini diken diken etti." Ye-yang durakladı, artık Ying'in parmağında duran yeşim yüzüğe ve hâlâ avucunun içinde duran eline baktı.

"Neden sadece İkinci Beile'nin gitmesine izin vermiyorsun? Fu-li, imparatorluğa açılan kapıdır. Her tarafta düşmanlar olacak. Orada *ölebilirsin*."

"Ying, ölmekten daha kötü olan ne, biliyor musun?" Ye-yang bir an sessizce ona baktı, sonra iç çekti. "Ölümden daha

kötü bir hayat sürmektir. Özgürlüğün olmadan, seçim yapma şansın olmadan, onurun olmadan." Gözleri, sanki onun içinden uzak bir yere bakıyormuş gibi donuklaştı. "Ye-lin'e seçim hakkı verilseydi muhtemelen ölümü seçerdi."

"Bu saçmalık. Eğer ölürsen her şey biter. Eğer hayatta kalırsan, en azından bir mücadele şansın olur. Ölmek sadece kaçmak için bir bahanedir. Ölmek korkaklara göredir. Aogiya Ye-yang, seni hayatını çöpe at diye kurtarmadım," diye uyardı Ying. Onu bir kez kaybetmeye yaklaşmıştı. Bunu tekrar yaşamak istemiyordu.

Herkes ölüme fazla umursamaz yaklaşıyordu ama Ying için ölmek kolay bir kaçış yoluydu. Sorumluluktan kaçmak için bir bahane. Annesi, babası, hepsi çok kolay pes etmişlerdi. Keşke hayata biraz daha sıkı tutunsalardı, kendilerini biraz daha uzun nefes almaya zorlasalardı, o zaman belki her şey farklı olurdu.

Ye-yang isminin kızın dudaklarından döküldüğünü duyunca gülümsedi, yanaklarına bir renk geldi. "Elbette haklısın," dedi. "Yakın zamanda ölmeyi planlamıyorum, bunu isteyenler olsa bile." Birbirine geçmiş parmaklarına baktı, işaret parmağının arkasını hafifçe okşadı. Dokunuşunda bir hüzün vardı, sanki bu âna biraz tutunmak istiyordu, tıpkı Ying gibi. Sonunda kızın elini bıraktı ve yataktan yavaşça kalkıp pencereye doğru yürüdü.

Ying, ellerini sırtına dayamış bir şekilde pencereden dışarıyı izlerken derin düşüncelere dalmış Ye-yang'ın silüetine baktı. Keşke onun zihnindeki haritayı görebilseydi. Nereye gittiğini bilmek istiyordu ve belki, sadece belki, bu yalnız yolculuğunda onun için de bir yer olabilirdi.

Birisi Ying'in gözlerinin önünde defalarca parmaklarını şıklattı. Sinir bozucu sineği kovdu. Sıkıcı kaen gazı madenciliği

dersini dinlemek yerine gözleri hâlâ üzerinde çalıştığı yarı bitmiş taslağa odaklanmıştı.

Bu taslak, eş merkezli bir daire oluşturmak için yelpaze gibi açılan altı yapraktı.

Ye-yang ve sancaktarların Fu-li'ye gitmesinden sonraki gündü. Suikast girişiminden sonraki sabah Beile'nin malikânesinden ayrıldıktan sonra Ying onu bir daha görmemişti. Aklını onun asla geri dönmeyebileceği endişesinden uzaklaştırmak için tüm enerjisini son projesini geliştirmeye vermişti: Şakayık'a.

Bu, Kızıl Kule'de gördüğü büyüleyici *Bin Çiçeğin Dansı*'ndan esinlendiği bir fikirdi. Çiçek açmış bir şakayıktan modellenmiş bir düzenek, daha doğrusu bir *silahtı*. Kan dökülmesi fikrinden ne kadar nefret etse de kendini savunmak için daha fazlasına ihtiyacı olduğunu biliyordu, bir sonraki tehlike ortaya çıkana kadar cübbesinin kıvrımlarının altında saklı kalabilecek bir şeye ihtiyacı vardı.

"Merhaba." Chang-en'in ışıldayan yüzü önünde belirdi, özensizce bağlanmış örgülerinden dağınık saç tutamları fırlıyordu.

"Çiçek çizmeyi bitirdin mi? Eğer kıçını kaldırmazsan ilk Strateji dersimize geç kalacağız."

Ying gerçekliğe döndü. Sersemlemiş bir şekilde sınıfa baktı. Herkes gitmişti, sadece Chang-en önünde çömelmiş, şaşkın bir şekilde duruyordu. "Üzgünüm," dedi aceleyle kitaplarını alırken.

İkili, onları ilk Strateji derslerinin yapılacağı yere götürecek vagonlara binmek için ön kapılara doğru koştu. Wu Lin, şehrin kuzeydoğu ucundaki küçük bir orman parçasıydı ve yıl boyunca sürekli sisle kaplı olurdu. Daha küçük gruplara ayrılan diğer sınıfların aksine onlar bir aradaydı, Strateji dersini hep birlikte yapacaklardı, kırk bir kişi birden.

Yürürken, adaylar sonunda tanışacakları gizemli Usta Lianshu hakkında kendi aralarında coşkuyla fısıldaşıyorlardı. İki aydan fazla bir süredir loncadalardı ama hâlâ bu kaçak lonca ustasını görmemişlerdi. Bu durum uzadıkça söylentiler daha da gülünç hâle gelmişti. İlk önce, Gerel ile önemsiz bir kan davası olduğunu ve bu nedenle inat olsun diye herhangi bir lonca etkinliğine katılmayı reddettiğini söylediler. Sonra lonca yerleşkesinin içindeki gizli bir yerde, gizli bir yer altı mahzeninde yaşayan inzivaya çekilmiş bir keşiş olduğunu söylediler. Derken adam aslında ölümsüzlüğe giden yolu tasarlayan ve yüz yaşını geçmiş olan eski Büyük Usta Aogiya oldu.

Bu çok saçmaydı.

"Sence gökyüzünden uçarak mı inecek?"

"Ya da belki yer altındaki gizli ininden yukarı doğru bir yol açacak."

"Sence o gerçekten Büyük Usta Aogiya mı? Bir düşünsene! Ondan tek bir ders bile alabilsem mutlu bir şekilde ölürdüm."

Chang-en yüksek sesle homurdandı. "Gerçekten mi?" dedi. "Beyinleriniz çok fazla çalışmaktan kavrulmuş olmalı. Büyük Usta Aogiya gerçekten hayatta olsaydı, o zaman yaşlı Quorin o koltuğa oturma şansını asla elde edemezdi." Ying'i dürttü. "Sence Lianshu gerçekte nasıl biri? Babama onu sormaya çalıştım ama beni öfkeyle odadan kovdu."

"Hiç kimsenin... *bu kişi* hakkında konuşmak istememesinin ya da konuşamamasının bir sebebi var diyelim," diye burnunu çekti An-xi.

"Bir şey mi biliyorsun?" diye sordu Chang-en, An-xi'yi dirseğiyle dürterek. An-xi yüzünü buruşturdu ve arkasını dönerek konuşmayı sonlandırdı.

Şehir kapılarından geçip vahşi doğaya çıktıkları anda manzara büyük ölçüde değişti. Beyaz sis girdapları etraflarında kıvrılarak onları bir sis denizine gömdü. Ormanın yoğun bitki

örtüsü yukarıdan gelen güneş ışınlarını engelliyor, onları uğursuzca hareket eden kasvetli gölgelerin içine daldırıyordu.

"Neden buradayız?" diye fısıldadı biri, sanki yüksek sesle konuşmak bu ormanda yatan canavarları uyandıracakmış gibi.

Aynı soru muhtemelen Ying de dâhil olmak üzere her adayın zihninde yankılanıyordu. Ürkütücü çevreyi dikkatle izliyorlar, bilinmeyenin olasılığı kalplerine korku salıyordu.

Vagonları sonunda, hiçliğin ortasında durdu. Yol boyunca geçtikleri her yerle aynı olan, kollarını ve bacaklarını gıdıklayan iskelet parmakları gibi soğuk sis tutamlarıyla dolu bir orman parçasıydı burası.

"Affedersiniz," diye seslendi Chang-en sürücüye, "neden burada olduğumuzu biliyor musunuz? Usta Lianshu nerede?"

Ama hiçbir cevap alamadı. Bunun yerine asık suratlı sürücüler, tüm çırak adayları indikten sonra vagonları döndürüp geldikleri yoldan kayboldular.

Son tekerlek görüş alanından yeni kaybolmuştu ki bir ok aniden havadan geçti ve Ye-kan'ın sağ kulağını neredeyse koparak bir sedir ağacının gövdesine sertçe çarptı.

"Bunu kim yaptı? Hemen dışarı çık!" diye bağırdı yüzü öfkeden kızaran Prens.

Ying'in yüreği ağzına geldi, hemen karşılaştığı saldırıları anımsadı.

Bu o mu? Beni buldu mu?

"Hey, bir dakika, burada bir not var," dedi Chang-en. Okun yanında durup -bunu yapacak kadar cesur ya da aptal olan tek kişi oydu- sapına asılı küçük bir parşömen parçasını işaret ediyordu. Uzandı ve kâğıdı dikkatlice bir köşesinden kaldırdı.

"*Strateji Dersi Bir: Güneş batmadan önce kuzeydoğu şehir kapısına geri dönün*," diye okudu. "Usta Lianshu tarafından imzalanmış!"

Ying bir ağaca yaslandı, içi rahatladı. Bu başka bir saldırı değildi, sadece derslerinin bir parçası ve çok alışılmadık bir başlangıçtı.

"Bir bakayım," dedi Ye-kan, oka doğru yürüyüp onu ağaç kabuğundan çıkararak. Mesajı okudu ve kaşlarını çattı. Şaşırtıcı bir şekilde, çocuk herkesin beklediği gibi yaygara koparmadı. Bunun yerine oku ve notu çimlere fırlatıp fırtına gibi uzaklaştı. "Ne bekliyorsunuz?" diye homurdandı. "Gecenin çökmesine iki tütsü çubuğundan daha az vakit var."

"Buradan daha önce de geçmedik mi?" dedi Chang-en, etraflarını saran sıradan bitki örtüsüne bakarak.

Adaylar bu göreve başlamak için daha küçük gruplara ayrılmışlardı. Ying, Chang-en, An-xi ve Ye-kan ile birlikteydi. Planları, arabaların şehre geri dönmüş olması gerektiğini varsayarak, gittikleri yöne doğru düz bir yol izlemekti. Ne yazık ki küstahlık etmişe benziyorlardı.

Uzun süredir yürüyorlardı ancak hedeflerine ulaşmaktan çok uzaklardı. Ormanın her bir parçası aynı görünüyordu. Yaprakların arasındaki boşluklardan güneş ışığını görebiliyorlardı ve vakitleri hızla azalıyordu. "Hey, siz çocuklar, burada ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı kaba bir ses.

"Arban?" Chang-en kafasını kaşıdı, iri yarı Arban'ın dört kişilik grubunu onlara doğru getirdiğini görünce kafası karıştı. "Fikrini değiştirip yön mü değiştirdin?"

"Sen neden bahsediyorsun? Bu soruyu benim sana sormam gerekir. Bunca zamandır düz bir çizgide yürüyorduk."

Ying kaşlarını çattı.

Ayrıldıklarında, Arban'ın grubu açıkça onların ters yönüne gitmeyi seçmişti. Peki, her iki grup da düz gittiklerinde ısrar ediyorsa nasıl buluşuyorlardı?

Başını kaldırdı ve hışırdayan yaprakları inceledi, herhangi bir ses, bu duruma nasıl düştüklerini açıklayabilecek herhangi bir ipucu olup olmadığını dikkatle dinledi.

"Min, sence ne..."

"Şşş!" Parmağını Chang-en'in dudaklarına bastırarak onu susturdu.

Arka planda, bir nehir veya şelale gibi yumuşak bir su akışı vardı, belki de alaca karanlıkta bir su bendi kapağının açılışı. Başkentin kuzeydoğusundaki su seviyesi, kararmış bronzdan yapılmış büyük bir kapıyla kontrol edilirdi. Yağmurlu günlerde kapı kalın, metal zincirlerle -yükselen bir giyotin gibi- kaldırılır ve şehir duvarlarında açık bir ağız bırakılırdı. Bu da fazla suyun kanaldan dışarı, açık denize doğru akmasına izin verirdi.

Kulağını nemli zemine dayayıp dikkatle dinledi.

"Aihui Min, ne yapıyorsun?" diye sordu Arban.

"Bu ormandaki sis algımızla oynuyor, bize yanlış yön duygusu veriyor. Düz bir çizgi hâlinde yürüdüğümüzü sanıyorduk ama bunun yerine daireler çizmişiz gibi görünüyor," diye açıkladı Ying doğrulurken. Solunu işaret etti. "Bence bu yoldan gitmeliyiz. Şehrin su bentlerinden gelen su seslerini duyabiliyorum, o yönden su sesi gelmeye devam ederse sonunda ormandan çıkabiliriz."

"Seni neden dinleyelim ki!" diye bağırdı Arban.

"İstemiyorsan dinlemek zorunda değilsin."

Bir vızıltı sesi tartışmalarını böldü, ses her geçen an daha da yükseliyordu.

"Bu ne?" diye sordu An-xi titreyerek. Kollarını sıkıca kendine dolayınca ufak tefek bedeni sanki daha da küçüldü. Tam o sırada ağaçların arasında karanlık bir bulut belirdi ve yaklaştıkça büyüdü. Arılar. Her biri bir göz bebeği büyüklüğündeydi, altın bedenleri solan güneş ışığı hüzmesinin içinden geçerken tehlikeli bir şekilde parlıyordu.

"Koşun!" diye bağırdı Chang-en.

Arılar mı? Fei'de mi?

Arılar, kış iklimi nedeniyle Antaran adalarında neredeyse hiç görülmezdi. Ying gerçek arıları bir kez, o da bu titiz yaratıkları sıcak tutmak için büyük, buharla çalışan kazanlar kullanan zengin bir Kamar tüccarının serasında görmüştü. Vızıltı giderek yükseldikçe, hepsi hızla ilerleyen sürüden uzaklaşıp Ying'in işaret ettiği yöne doğru koşmaya başladılar.

Biri, "yaklaşıyorlar," diye bağırdı.

"Abka Han, kurtar bizi, öleceğiz!"

"Ah! Kolum!" diye bağırdı bir başkası, arının iğnesi tarafından sokulan üst kolunu kavrayarak.

Ying koştu ancak zaman geçtikçe bacaklarındaki güç azaldı ve dayanıksızlığı ortaya çıkmaya başladı. Diğer çocuklar önde gidiyor ama onunla arılar arasındaki fark azalmaya devam ediyordu.

Önündeki Ye-kan aniden durdu. Bıkkın bir inilti çıkardı, sonra döndü ve Ying'e doğru koştu.

"Ne yapıyorsun? Neden... ah!"

Ying, aniden kendini Ye-kan'ın sırtında buldu, çocuk diğerlerine yetişmek için hızla koştu.

"İndir beni, seni yavaşlatırım!" diye itiraz etti Ying.

"Endişelenme, bana olan can borçlarının çetelesini tutuyorum," diye cevapladı On Dördüncü Prens, kesik kesik nefes alarak. Ying'i sırtında taşımasına rağmen, yine de diğerlerinin hızına yetişmeyi başardı.

Ying çocuğun geniş omuzlarına tutunurken, ilk kez Ye-kan'ın artık gerçekten bir çocuk olmadığını fark etti ve eğer bundan sağ çıkarlarsa, ona bir çocuk gibi davranmayı bırakması gerektiğini düşündü.

Neyse ki önlerinde fazla bir yol kalmamıştı. Işık daha hızlı geliyor, orman seyrekleşiyordu. Bir an sonra, grup sisli ormandan çıktı ve nehirle su bendi kapısı ve şehir surları gözlerinin önünde belirdi. Herkes suya doğru koşup atladı.

Buzlu suda nefeslerini tutup arıların gitmesi için dua ederek yüzeye dikkatle baktılar. Başlarının üzerinden büyük bir gölge geçti, sonra kayboldu.

Arıların gittiğinden emin olduklarında, Chang-en herkese yüzeye çıkmaları için işaret etti.

"Gerçekten gg... gittiler mi?"

"Çok soğuk. Hipotermi geçireceğim."

"O şeyler tarafından sokuldum. Sence zehirli olabilirler mi?"

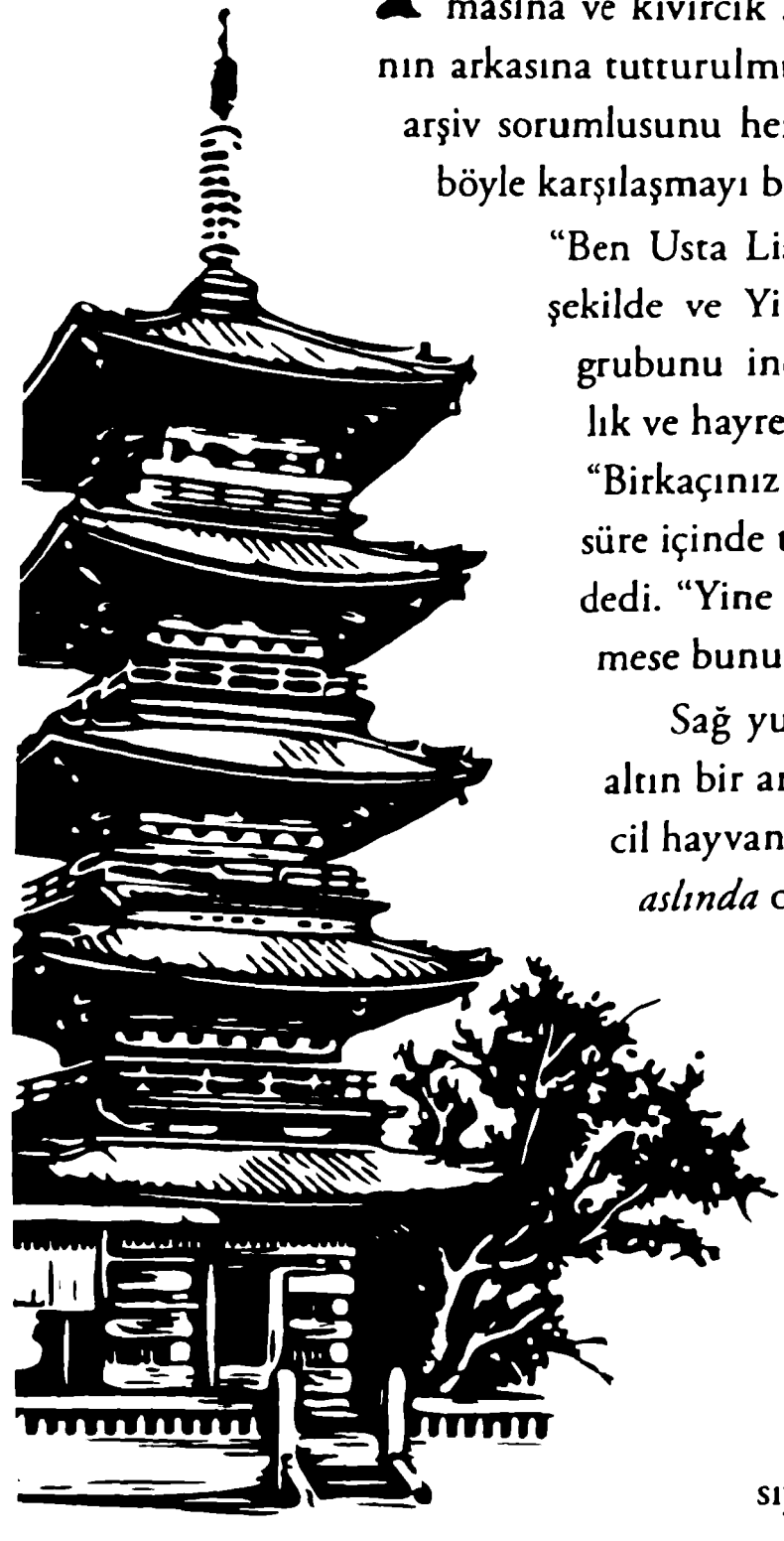
Bir grup nehir kıyısına çıktı, titreyen vücutlarına ve takırdayan dişlerine rağmen rahatlayarak yığıldılar. Tepelerindeki gökyüzünde kalan son güneş ışığı izleri de kayboldu ve gün, geceye dönüştü.

Molaları hafif bir alkış sesiyle kesildi ve arkalarını döndüklerinde loncanın bordo cübbesine bürünmüş, büyük bir kayanın üzerinde tüneyen ufak tefek bir figür buldular.

"Sen?" diye soludu Ying, şaşkınlıkla bakarak.

Ninova Library

BÖLÜM 16

Ying, artık bir gaz maskesinin ardında saklanmamasına ve kıvırcık saçları iki tahta çubukla başının arkasına tutturulmuş olmasına rağmen eksantrik arşiv sorumlusunu hemen tanıdı. Onunla bir daha böyle karşılaşmayı beklemiyordu.

"Ben Usta Lianshu," dedi kadın kibirli bir şekilde ve Ying'e yan yan baktı. Öğrenci grubunu incelerken yüzlerindeki şaşkınlık ve hayret ifadelerini umursamadı bile. "Birkaçınız fena değil. Görevinizi verilen süre içinde tamamlamışa benziyorsunuz," dedi. "Yine de küçük arkadaşlarım sizi itmese bunu başaramazadınız bence."

Sağ yumruğunu açtı ve avucundan altın bir arı havalanarak itaatkâr bir evcil hayvan gibi yanında süzüldü. Ancak *aslında* o bir arı değildi.

Şu an ölümüne sokulma korkusu olmadan onu yakından incelediklerinde, yaratığın tamamen mekanik olduğunu görebiliyorlardı. Bronzdan yapılmış yuvarlak bir gövdeye sahip olan, ince, metalik kanatlarının hızlı çırpınmasıyla havada asılı duran bir

mekanizmaydı bu. Ying daha önce buna benzer -ama daha karmaşık- bir şey görmüştü.

Nian'ın on ikinci doğum günü için babasının yapmış olduğu o mekanik kelebeğin son derece güzel, gümüş telkâri kanatları vardı. *Dansçısına karşılık bir dansçı*, demişti A-ma'ları küçük mekanizmayı serbest bırakıp havada dönmesine izin verirken.

Ying arıya bakmaya devam ederken, bunun Nian'ın kelebeğiyle aynı tasarımdan yaratılıp yaratılmadığını merak etti.

Transtan ilk çıkan Arban oldu. "O arıları sen mi gönderdin?" diye bağırdı öfkeyle ayağa fırlayarak. "Buna nasıl cüret edersin! Ya birimiz yaralansaydık? Böyle bir sorumluluğu alamazsın!"

"Arban, sus," diye tısladı An-xi yan taraftan.

Usta Lianshu etkilenmemişti. Öfkeli çocuğa soğuk bir bakışla baktı ve "Hiçbir şeyin sorumluluğunu almak zorunda değilim. Hepiniz loncanın çıraklık sınavına girerek hayatınızı zaten riske attınız. Eğer başkomutanlık ve lonca için kendinizi feda etmeye istekli değilseniz veya yeteneksizseniz, o zaman herkesin zamanını boşa harcamak yerine hemen eve dönmelisiniz."

Sesindeki keskinlik, çeliği kesen temiz bir bıçak gibiydi ve lonca ustasından neredeyse iki baş daha uzun olan ayı benzeri Arban bile onun bu alaycı sözleri altında âdeta soldu. Diğerleri korkudan sindi. Bu kadın, göz ardı edilemeyecek bir otorite ve ciddiyet havası taşıyordu ve gri gözlerindeki keskinlik de...

Ying iki kez baktı.

Lianshu'nun bulanık cam gibi gözlerinin fırtınalı gökyüzünün rengi olduğunu açıkça görebiliyordu. Tıpkı Ye-yang'ınki gibi. Başkomutan'ınki gibi.

Lianshu . . . Aogiya Lianzhe . . . Aogiya Lianshu?

Ye-kan'a doğru eğildi ve fısıldadı: "Usta Lianshu'yu tanıyor musun?"

"Yani kendi halamı mı? Elbette tanıyorum," diye mırıldandı Ye-kan. "Başka bir yere bak ve dikkatleri üzerime çekmeyi bırak." Başını eğmiş, uzun ıslak saç tutamlarını bilerek yüzüne yapıştırmıştı, böylece kimse aslında neye benzediğini göremezdi.

Birdenbire her şey anlam kazanmaya başladı.

Eğer Lianshu bir Aogiya ise bu, kadın olmasına rağmen loncaya girmesine izin verilmesini ve hatta lonca ustası pozisyonuna yükseltilmesini açıklayabilirdi. O, Başkomutan'ın kız kardeşi ve loncanın kurucusunun kızıydı. Gelenekleri alt edebilecek bir şey varsa o da güçtü.

Ying'in kalbinde bir kadının loncada otorite pozisyonunu işgal ettiğini gördüğünde filizlenen umut, karşılaştıkları çifte standartların acı gerçeğiyle karıştı. Aogiya ismi sadece Lianshu için başka bir klandan bir kızın asla açamayacağı her kapıyı açıyordu.

Ying elini havaya kaldırdı. "Usta Lianshu, bir sorum var," dedi, Lianshu onun da bir kadın olduğunu anlamasın diye sesini dikkatlice alçaltarak.

Lianshu'nun gözlerinden kısa bir şaşkınlık parıltısı geçti.

"Evet?"

"Başlangıçta, hepimiz düz bir çizgide ilerlediğimizi düşündük ama aslında daireler çiziyorduk. Neden öyle oldu?" Diğer oğlanlardan bazıları, yaşadıkları olayın çeşitli doğaüstü sebeplerden kaynaklandığını ileri sürmüşlerdi ama Ying buna inanmamıştı. O, mühendisliğe inanıyordu ve bu Strateji dersiydi. Lianshu'nun dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ah, fark ettin mi?" Kayadan atladı, sonra birinin kafasından şapkasını çıkarıyormuş gibi üst kısmını kaldırdı. Herkes hızla ayağa kalktı ve bakmak için öne doğru hareket etti, hepsi kayanın içinin

aslında boş olduğunu, içinin boşaltılıp toprağın derinliklerine oyulmuş karanlık bir çukura inen karmaşık bir kasnak ve kalın metal zincirler barındırdığını görünce şaşkına döndüler. Usta Lianshu iki kolu çekti ve toprak gürledi, orman gözlerinin önünde *hareket etmeye* başladı. Bulundukları noktadan ağaçların farklı bölümlerinin ileri geri kaydığını, sanki görünmez tekerlekler üzerinde duruyorlarmış gibi sorunsuzca pozisyon değiştirdiklerini görebiliyorlardı.

Bu inanılmaz, diye düşündü Ying. *Farklı toprak parçalarının hareketini kontrol eden, yer altına gömülü bütünsel bir mekanik sistem var. Düz bir çizgide yürüyorduk. Biz farkına varmadan değişen şey ormanın yönüymüş meğer...*

Ying'in dikkati, Usta Lianshu'nun zarif hareketlerle çevirdiği düğmelere kaydı. O, ışıltılı kaplumbağa kabuğu parçalarından modellenmiş, ormanın sadeleştirilmiş bir haritası üzerinde çalışıyordu.

"Mühendisler Loncası ve başkomutanlık dışındaki pek çok kişi Wu Lin'in, hem Düzen'in sancaktarları için bir eğitim alanı hem de adanın doğu tarafından gelebilecek olası saldırılara karşı bir savunma bariyeri olarak kullanılan yapay bir orman olduğunu bilmez. Biz bunlara *hareketli araziler* diyoruz. Bu, mühendislik stratejisiyle askeri stratejinin bir ordunun yeteneklerini arttırmak için nasıl bir araya gelebileceğine dair bir giriş niteliğindedir."

Konuşurken lonca ustasının gözlerinde yanan bir ateş vardı, Ying'in zihninde sonsuz olasılıkları harekete geçiren bulaşıcı bir coşku.

Bir gün tam olarak onun gibi olacağım, diye düşündü.

"Tamam, ders bitti. Şimdi loncaya geri dönün," dedi Usta Lianshu.

"Nasıl geri döneceğiz?" diye sordu An-xi.

"Benim sorunum mu?" Usta döndü ve titreyen ve bitkin adayları kendi başlarının çaresine bakmaya bırakarak şehir kapılarının yönünde yürümeye başladı.

Ying hızla ayağa kalkıp peşinden koştu.

"Usta Lianshu," diye soludu. "Size sormak istediğim bir şey var."

"Nedir?" diye çıkıştı Lianshu hızını kesmeden.

"Lonca arşivlerine erişebilir miyim lütfen? Dağınıklık yapmam veya bakmamam gereken hiçbir şeye bakmam. Sadece babamın eski defterlerine bakmak istiyorum, hepsi bu." Ying, Lianshu'yla bu kadar yakın bir mesafede karşılaşmaktan çekinerek başını eğdi.

Usta durdu, aniden arkasını döndü. Kaşları, şakaklarındaki o atan damarların tedirgin ritmine göre seğirdi.

"Bubi tuzağı sistemimi kıran sensin!" dedi. "Çok açık bir şekilde belirttim, hiçbir fırsatçı alçağın gözlerimi boyamasına izin vermem ve..."

"Bakın." Ying belindeki klan kolyesini çözdü ve Lianshu'ya doğru tuttu. Bu, babasının kendi eliyle oyduğu *Aihui* harflerinin bulunduğu, soluk yeşil yeşimden yapılmış yuvarlak bir parçaydı. "Ailemin her üyesi bunlardan birini taşır. Benim adım Aihui Min ve A-ma'm doğduğumda bunu benim için oymuştu."

Lianshu bir an kolyeye baktı, sonra Ying'in elinden alıp başparmağını oymaların olukları boyunca gezdirdi. Elleri titriyordu. Başını kaldırıp Ying'i omuzlarından tuttu. "O nerede? Shan-jin nerede?"

"Daha önce de söyledim," diye kekeledi Lianshu'nun şiddetli tepkisiyle sarsılan Ying. "Babam öldü. Üç ay önce öldü."

"Ne?"

Lianshu uzun zamandır pencerenin yanında duruyordu ve Ying bir an için getirdiği haberin kadını taşa çevirip çevirmediğini merak etti. Tıpkı rahiplerin aydınlanmaya eriştiklerinde ve ruhları bir sonraki âleme geçtiğinde lotus meditasyon pozisyonlarında donup kaldıklarının söylenmesine benziyordu. Lianshu'nun, babasının ölümünden haberi olmamasına şaşırmış, öte yandan kadın inzivaya çekilmiş bir hayat sürüyor gibiydi.

Lonca arşivlerinin bulunduğu küçük pagodanın en üst katında oturuyor ve Lianshu'nun saklandığı yerin burası olduğunu biliyordu. Oysa herkes onun farelerle dolu bir mahzende gizlice dolaştığına dair uzun hikâyeler uyduruyordu. Oda ona babasının atölyesini hatırlattı. Kancalarından sarkan aletler, yığınlar hâlinde duran düzgünce sarılmış parşömenler ve yığınlarca kitapla dolu raflar... Usta Lianshu'nun fırçayla yazdığı yazının babasının parşömeninin arkasında kalan denklemlere benzeyip benzemediğini görmeye çalışıyordu ama bunu çok belli etmeden yapmanın bir yolunu bulamadı. Usta'nın hâlâ kendi düşünceleriyle meşgul olduğunu gören Ying, biraz daha sağa doğru ilerlemeye ve Lianshu'nun masasında yatan yarı açılmış parşömene uzanmaya çalıştı.

"Birlikte Kunrun zirvelerine tırmanacaktık, bilirsin," dedi Lianshu aniden.

Ying neredeyse sandalyesinden düşüyordu.

Ayağa fırladı ve uzattığı elini geri çekerek sertçe kucağına koydu. Neyse ki Lianshu arkasını dönüp şüpheli davranışını fark etmemişti.

"En yüksek zirvede yaşayan ve tanrılar tarafından bırakılmış mistik bir kitabı olduğuna inanılan yaşlı bir keşişle ilgili bir efsane vardı. Kitap, insanlığın bilebileceği en büyük mühendislik sırlarını içeriyordu ve kitaba sahip olan kişi, kavrayışın ötesinde bir güce sahip olacaktı." Lianshu acı bir şekilde gülerek

başını iki yana salladı. Ying'in yanına geldi ve yuvarlak masanın karşısına oturdu. "Shan-jin bu saçmalığa inanmadı. Efsaneye hayran olan ve bir gün bu yolculuğu yapmamız konusunda ısrar eden bendim. Beni geri çevirmeye gönlü elvermedi."

"Demek yakındınız."

"Biz çok iyi arkadaştık. Shan-jin, ben ve... Boş ver. Artık hepsi geride kaldı. Baban sana loncadaki dönemiyle ilgili hiçbir şey anlatmadı mı?"

"Babam Fei'deki dönemle ya da loncayla ilgili neredeyse hiç konuşmazdı. Bu anılardan söz etmekten hoşlanmıyor gibiydi."

Lianshu derin bir iç çekti ve ağzına bir fincan tatsız çay boşalttı. "Babanın eski çalışmalarına bakmak istiyorsan, ikinci katta. Giderken yanında götürebilirsin ama izin verdiğimi Gerel'e söyleme yoksa sonsuza dek sızlanır. Tıpkı gürültülü bir cırcır böceği gibi." Diğer ustanın adını söylerken gözlerini devirdi.

"Eğer sormamda bir sakınca yoksa babama loncada tam olarak ne oldu? Neden buradan ayrılmayı seçti?" diye sordu Ying öne eğilerek. Lianshu, aradığı cevaplardan bazılarını sağlayabilecek ilk kişiydi.

Lianshu'nun seramik çay finacınını kavrayan parmakları daha da sıkılaştı, omuzları gözle görülür şekilde gerildi. "Geçmişi deşmenin bir anlamı yok," dedi. "Önemli değil. Birkaç küçük anlaşmazlık yaşadı. Bunları senden saklamak istediğine göre, benim anlatmam saygısızlık olur."

"Ama eğer bana neden buradan..."

"Hayır!" diye bağırdı Lianshu. Sandalyesini sert bir şekilde gıcırdatarak geriye itti ve açık pencereye doğru yürüdü. "Yorgunum. Aşağı in ve istediğin defterleri alıp git. Soldan üçüncü rafta, klan adına göre sıralanıyorlar."

Ani patlamadan endişelenen Ying ayağa kalktı ve kapıya doğru koştu, dışarı çıkmadan önce lonca ustasına son bir kez

bakmak için geri döndü. Lianshu'nun sırtı kamburlaşmıştı, omuzları titriyordu. Ağlıyor muydu? Ama neden?

Lonca ustasının ondan sakladığı şeyler vardı, babasının ölümü üzerine ışık tutabilecek geçmişiyle ilgili şeyler ve Ying bunların ne olduğunu bulmaya kararlıydı.

Lianshu ona defterleri arşivlerden çıkarma izni verdiğinden beri, Ying neredeyse her gece sayfaları tarıyor, satırlar arasında saklı ipuçları bulmaya çalışıyordu. Onu babasının ölümünün ardındaki gerçeğe bir adım daha yaklaştıracak herhangi bir şey. Herkes derin uykuda horlarken o yatakhaneden gizlice çıkar ve avludaki küçük kabak şeklindeki havuzun yanında oturup babasının eski kayıt defterlerini karıştırırdı.

Bu gece de farklı değildi. Babasının tanıdık el yazısını görünce burnunun direği sızladı.

Alışık olduğu düzgün, dar harflerin aksine babasının gençliğindeki fırça darbeleri daha kaygısız ve neşeli görünüyordu. Fırça sayfada enerjiyle dans ediyor, Aihui Shan-jin'in eskiden olduğu genç hâlini gözler önüne seriyordu. Sayfaların kenarlarında ayrıca, başka birinin -muhtemelen babasının yakın arkadaşlarından birinin- yazdığı birkaç dağınık espri ve anlamsız, tek cümlelik sözler gördü. Bunlar ona Chang-en'in kitaplarına sürekli yaptığı şeyleri hatırlattı. Bunları yapan kişinin Lianshu olup olmadığını merak etti ama olsa bile yazı, babasının parşömeninde veya Wen'e gönderilen mektupta yazanlarla uyuşmuyor, bu yüzden bu kişinin kimliğine dair hiçbir cevap da vermiyordu.

Babasının genç hâlini, onun şu anda olduğu gibi bir lonca çırağı olarak hayatını sürdürürken hayal etmesi zordu ancak bu kayıt defterleri böyle bir dönemin var olduğunu kanıtlıyordu.

Babasının burada mutlu olduğu dönemin.

Lianshu ona bildiği her şeyi anlatsaydı çok daha kolay olurdu ancak hiçbir beklentiye girmeyecekti. Aogiya Lianshu aslında bir joker gibiydi ve şüphesiz acemilerin üzerine bir sürü ölümcül arı mekanizması gönderdikten sonra Ying o kadına güvenip güvenemeyeceğinden emin değildi.

Daha hızlı çalışmam gerekecek, diye düşündü. Suikastçıların saldırıları, lonca ustalarının meydan okumaları... Sanki her köşede onu ölümcül bir tuzak bekliyormuş gibiydi. Kendini düzgün bir şekilde silahlandırmazsa şansı sonunda tükenecekti. Yeni keşfettiği babasının Lianshu ile olan ilişkisini araştırmak için loncada daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Lianshu'nun iddia ettiği gibi çok iyi arkadaşlarsa, babasının Lianshu'dan daha önce hiç bahsetmemiş olması garipti.

Babasının eski notlarının ilk girişlerinde, çalışmaları çok gelenekseldi: mevcut araç motorlarında ve yapılarında iyileştirmeler, gübre bileşiminde ayarlamalar, sulama şebekesi modelleri... Yani çırakların genellikle üzerinde çalıştıkları mühendislik alanları. Ancak sayfalarda ilerledikçe bir değişiklik fark etti. Bu değişim hava gemisi motorlarında ve yelken yapılarında ayarlamalarla başlayıp balon ve kaldırma gazıyla ilgili yükseltmelerle devam ediyor, derken sayfalar eski top modellerinin ve barut tariflerinin ayrıntılı çizimleriyle tıka basa dolmaya başlıyordu.

Babası hava topları için bir fikir kıvılcımı ortaya çıkarmadan önce, hava gemisinin her bir parçasını takıntılı bir şekilde incelemişti. Loncadaki sonraki günleri sadece bununla doluydu.

Ying tam da bu noktada bir engele takıldı. Babasının kayıtlarının son sayfalarının büyük bir kısmı yırtılmıştı. Şaşıran Ying, kitap setinin tamamını tekrar tekrar karıştırdı ancak eksik sayfaları hiçbir yerde bulamadı.

Eğer babasının araştırmasındaki eğilim devam etmişse, o zaman eksik sayfalar muhtemelen top gelişimiyle ilgili daha

fazla kayıt içeriyor demekti. Tıpkı kendisinden yakmasını istediği gizli defterdeki gibi. Cübbesinin kıvrımları arasından günlüğü çıkarıp açtı ve defterleri yan yana koydu.

Önemli bir keşfin eşiğinde olmalıymış, diye düşündü kendi kendine. Bildiği her şeyi düşündükçe alnındaki çizgiler derinleşiyordu.

Babasının araştırması riskli bir bölgeye girmiş ve sonunda buradan gitmesine yol açmış olabilirdi. Ancak işinden vazgeçmemişti. Bunun yerine, Huarin'de gizlice devam etmişti. Günlüğü bunun kanıtıydı. Ancak bazı sırlar sonsuza dek saklanamazdı. Babasının loncadaki işini bilen kişi sonunda Huarin'e hain elini uzatmış ve babasının bilgisini çalmak için bir girişimde daha bulunmuştu.

Bu, Gerel olabilir mi?

Babasına duyduğu açıklanamayan nefret yılları aşmıştı. Belki de kıskançlık bir adamı hırsızlıkla başlayıp cinayetle biten iğrenç suçlar işlemeye itmek için yeterliydi.

Yoksa beilelerden veya asil klanlardan biri mi?

Başkomutanlık pozisyonu için yarış kızışıyordu ve farklı gruplar tercih ettikleri adayı öne geçirmek için sürekli olarak çekişiyordu. Başkomutan'ın Qirin İmparatorluğu'na karşı bu askeri harekâta verdiği önem göz önüne alındığında, birisinin babasının silah tasarımlarını çalmayı düşünmüş ve bunların itibarını üstlenmeye çalışmış olması tamamen mümkündü.

İç çekti, başıboş bir çakıl taşını alıp gölete attı. "Peki, burada ejderha sembolü nerede?" diye yüksek sesle düşündü. Loncaya geldiğinden beri ejderhalara dair hiçbir iz bulamamıştı ve aradan neredeyse dört ay geçmişti.

Eğer bu beyin, Antaran topraklarının mühendislik sırlarını imparatorluğa satan bir dönek değilse tabii?

"Neden bu kadar şaşkın görünüyorsun?" Ye-kan'ın sesi düşüncelerini böldü.

Ying döndü ve çocuğun yatakhaneye doğru yürüdüğünü gördü. Hızla bütün defterleri bir araya yığdı, Huarin'den getirdiği günlüğü de en alta kaydırdı. Ye-kan onun yanında durdu ve aşağı bakıp kaşını kaldırdı.

"Eee?" diye sordu sinirli bir şekilde. "Gecenin bir vakti burada ne yapıyorsun? Tek başına dolaşmak konusunda yeterince ders almadın mı?"

Ying doğruldu ve Ye-kan'ın kafasına bir şaplak attı. "Benimle böyle konuşmayı kes," dedi. Çocuğun buruşuk yüzündeki dehşeti görmezden gelerek sağ kulağını çekip güzelce çevirdi. "Senden büyüğüm, bu yüzden biraz saygı göster."

"Göstermeyeceğim!" diye çıkıştı Ye-kan. "Sana çocuk olmadığımı kaç kere söylemem gerek! Ayrıca dokuz adanın prensiyim. Neden bana Ye-yang'a davrandığın gibi davranmıyorsun?"

Morali düzelen Ying güldü ve çocuğun kulağını bıraktı. "Sen nerelerdeydin? Geceleri etrafta dolaşan *senmişsin* gibi görünüyor."

Çocuk kaşlarını çattı. "Azar işitiyordum," dedi. "Anlaşılan halam beni en başından beri fark etmiş. Sadece gerilmeyeyim diye fark etmemiş gibi davranıyormuş. Bugün sonunda beni arşivlere çağırdı ve sadist makinelerinden biriyle güzelce dövdü. Yemin ederim, o kadın delirmiş!"

Tamamen zeki olmak ile tamamen hayalperest olmak arasında ince bir çizgi vardı ve Ying'e göre Aogiya Lianshu zeki biriydi. Aldıkları birkaç Strateji dersi boyunca, kadının başarabildiği çılgın mühendislik becerileri karşısında hayrete düşmüştü.

Ying'in gülümsemesi genişledi ve Ye-kan'ın saçlarını karıştırmak için uzandı. Ye-kan'ın bundan nefret ettiğini biliyor, o yüzden de bunu yapmayı çok seviyordu. "Peki, sana ne dedi? Diğer ustalara söyleyecek mi? Eve mi gönderileceksin?" diye sordu.

Prens, darmadağın saçlarını düzelterek ona sinirle baktı. "Neyse ki hayır. Birkaç yıl önce A-ma'mla büyük bir tartışma yaşadı ve o zamandan beri onunla konuşmuyor ve kesinlikle E-niye'mden de nefret ediyor, yani benim yüzümden bu durumu bozmayacak. Sadece ona sorun çıkarmamam konusunda beni uyardı, hepsi bu," diye homurdandı. "Sanırım burada olmamdan *mutlu* çünkü öğrendiğinde E-niye'mi ne kadar sinirlendireceğini biliyor."

Ying, Aogiya klanının gerçekten karmaşık politikaları olduğunu düşündü ve kavgalı kardeşler bunun temel unsuru gibi görünüyordu. Wen ara sıra sinirlerini bozsa da kendi ailesinde hiç böyle sorunlar yaşanmamış olmasından dolayı çok minnettardı. Ağabeyi klan reisi olarak yeni pozisyonuyla nasıl başa çıkıyordu acaba? Peki ya Nian? Şüphesiz ağabeyinin morali bozulduğunda onun akıl sesi olarak hizmet etmesi gerekecekti.

"Bunlar da ne?" Ye-kan yerde duran defter yığınını işaret etti. Eğildi ve en üsttekini alıp rahatça karıştırdı. Parmaklarını birbirine sürttü, oluşmaya başlayan küçük toz yumaklarına iğrenerek baktı.

"Bu sayfalarda çok fazla toz var. Bunları nereden aldın?"

"Lonca arşivlerinden. Görünüşe göre Usta Lianshu ve A-ma'm eskiden yakınlarmış." Bu ilişkinin tam olarak ne kadar yakın olduğunu doğrulamak zorundaydı. Ying defteri ondan aldı ve sayfalara yapışmış toz kalıntılarını temizledi. "Bunlar onun çalışması, loncada çırak olduğu zamandan kalma. Ama özel bir şey yok, sadece genç çırakların üzerinde çalıştığı sıradan şeyler."

Ye-kan göletin kenarına çömeldi ve taş döşemelerdeki boşluklardan bir avuç ot alıp birer birer yolarak suya fırlattı. "Babana gerçekten yakındın, ha? Bu kadar yolu, böyle kılık değiştirmiş bir şekilde gelecek kadar." Burnunu kırıştırdı. "Hem de sırf onun başaramadığı şeyi başarmak için."

"Evet, öyleydim. Biz hiç ayrılmazdık. Küçük kız kardeşim Nian -senin yaşlarındadır- atölyesinde çok fazla vakit geçirdiğimiz için A-ma ile ikimizi kıskanırdı. Ama ona bize katılmasını söylediğimde, yarı yolda sıkılır ve başka şeyler yapmak için kaçardı."

"Babanla bu kadar çok zaman geçirebilmen güzel olmalı," diye mırıldandı Ye-kan.

"Eminim Başkomutan da seninle daha fazla zaman geçirmek istiyordur, sadece çok meşgul çünkü... Eh, o Antaran topraklarının lideri," dedi Ying. "Erkeklerin bu tür şeyleri önmesediğini hiç bilmezdim. Benim erkek kardeşlerim hiç takılmazdı. Onlar vakitlerini at binip güvercin avlayarak geçirmeyi tercih ederlerdi."

Ye-kan yanaklarını şişirdi ve somurtarak acınası çimen kalıntılarını yoldu. "Öyle işte," diye homurdandı. "Ayrıca bana öyle bakmayı da kes! Senin şefkatine ihtiyacım yok."

"Elbette yok." Ying sanki bunu yaparsa babası bir kez daha yanına gelecekmiş gibi onun eski defterlerini göğsüne bastırdı.

Şefkate ihtiyacı olan biri varsa o da muhtemelen kendisiydi.

Ying yatakhaneye geri dönmek yerine doğu kanadındaki atölyelere giden geçide ilerledi. Ye-kan şaşkınlıkla peşinden koştu.

"Uyumayacak mısın?" diye sordu.

Ying başını iki yana salladı. "Sanırım bir süre uyuyamayacağım, bu şekilde zaman kaybedemem. Bugün bize öğretilen gübre formülünü karıştırma alıştırması yapacağım. Ya da Şakayık üzerinde biraz daha çalışacağım. Geri dön, peşimden gelmek zorunda değilsin."

Ama peşine takılan Prens'ten kurtulmayı başaramadı. Ye-kan, sık sık esnemesine rağmen uykusu olmadığını iddia ederek onunla gelmekte ısrar etti.

İkili, loncanın loş ışıklı geçitlerinden aşağı doğru ilerlediler. Lonca geceleyin, gündüz olduğundan daha da ürkütücü ve soğuktu. Tozlu gri zeminler ve duvarlar boyunca gölgeler titreşiyordu. Rüzgârın sesi dar koridorlarda ürkütücü bir melodi ile yankılanıyordu.

"Bu da ne?!" dedi Ye-kan aniden tıslayarak. Ying'in yerinden sıçramasına neden oldu.

Çocuk, bulundukları uzun koridorun en ucundaki atölyelerden birini işaret ediyor, atölyenin ahşap kafesli kapısı yavaşça kapanıyordu. Birisi atölyeden yeni çıkmıştı, hafif adımlar taş zemine vuruyor ve uzaklaşıyordu.

"Bu, Usta Gerel'e benziyordu," diye ekledi Prens, başının arkasını düşünceli bir şekilde ovuşturarak. "Ama neden bu saatte burada?"

"Bizimle aynı sebepten mi?" diye sordu Ying ama bunu kastetmiyordu.

Gerel olduğundan emin değildi. Sadece koyu renkli bordo, siyah veya ikisinin arasında herhangi bir tonda olabilecek bir cübbenin köşesini görebildi. Gerçi az evvel boşalan atölye Gerel'e aitti.

Fırsatı sezen Ying hızını artırdı ve söz konusu atölyeye doğru hızla yürüdü. Kapıların önünde durdu, kapı panellerindeki çapraz kafeslere bakarken nefesini tuttu. Kilitli değildi. Açmak için uzandı.

"Dur, *ne* yaptığını sanıyorsun? Bir lonca ustasının atölyesine bu şekilde giremezsin." Ye-kan ona yetişti.

"Biz bir şey söylemezsek ve sen de bir şey söylemezsen, bunu kim öğrenecek?" diye cevapladı Ying. "Ayrıca, bir şey çalacak değilim ya. Sadece hızlıca bir bakacağım. İstersen sen dışarıda bekleyebilirsin." Ye-kan yanındayken bunu yapmak istemezdi ama fırsatı da kaçıramazdı.

Eşiği geçip atölyeye girdi, görüşü karanlığa uyum sağlarken kıpırdamadan durdu. Babasının atölyesinin veya Lianshu'nun atölyesinin aksine, Gerel'in alanı sanki düzen takıntısı varmış gibi, çok daha düzenli ve tertipliydi. Masa üstleri tertemizdi, fırçalar raflara boy sırasına göre asılmıştı, aletler raflarda düzgün sıralar hâlinde duran uzun ahşap kaplardaydı ve her şey mükemmel bir uyum içindeydi.

İlk bakışta bir hainin veya casusun odası gibi görünmüyordu.

Ama görünüşler yanıltıcı olabilirdi.

Ying hızla hareket etti. Gerel'in ana çalışma istasyonu gibi görünen bir yerden başladı, vinç motifleriyle oyulmuş süslü bir mürekkep levhası, küçük bir fırça rafının ve düzgünce istiflenmiş kitap ve parşömen yığınının yanındaki bir köşede duruyordu. Bir ipucu bulmak için karıştırırken alnındaki kırışıklıklar derinleşti. Tanıdık fırça yazıları, ejderha sembolleri, babasının işlerinden bahsedilmesi ya da herhangi bir şey.

Sıra dışı hiçbir şey yoktu. Sadece Gerel gibi bir muhafazakârdan beklenecek son derece sıkıcı tipik mühendislik kitapları vardı.

"*Ne* yapıyorsun?!" diye tısladı Ye-kan kapıdan. "Hemen oradan çık." Gözleri endişeyle ileri geri hareket etti.

Ying onu görmezden gelerek yakındaki bir rafa doğru ilerledi ve birkaç tane iri yeşim mühür gördü. Bunları tek tek kaldırıp altlarına oyulmuş desenleri incelemek için çevirdi.

Hiçbir şey bulamadı. Hiçbiri o gönderilen mektuba damgalanmış olan mühürle uyuşmuyordu.

Suçlayıcı şeyler kilit altında tutulur, diye düşündü ve etrafta kilitli dolap veya çekmece olup olmadığını kontrol etti. Sadece bir tane vardı, pencerenin yanında kıvrımlı bacakları üzerinde duran alçak bir gül ağacı dolabın üzerinde, içindekileri meraklı

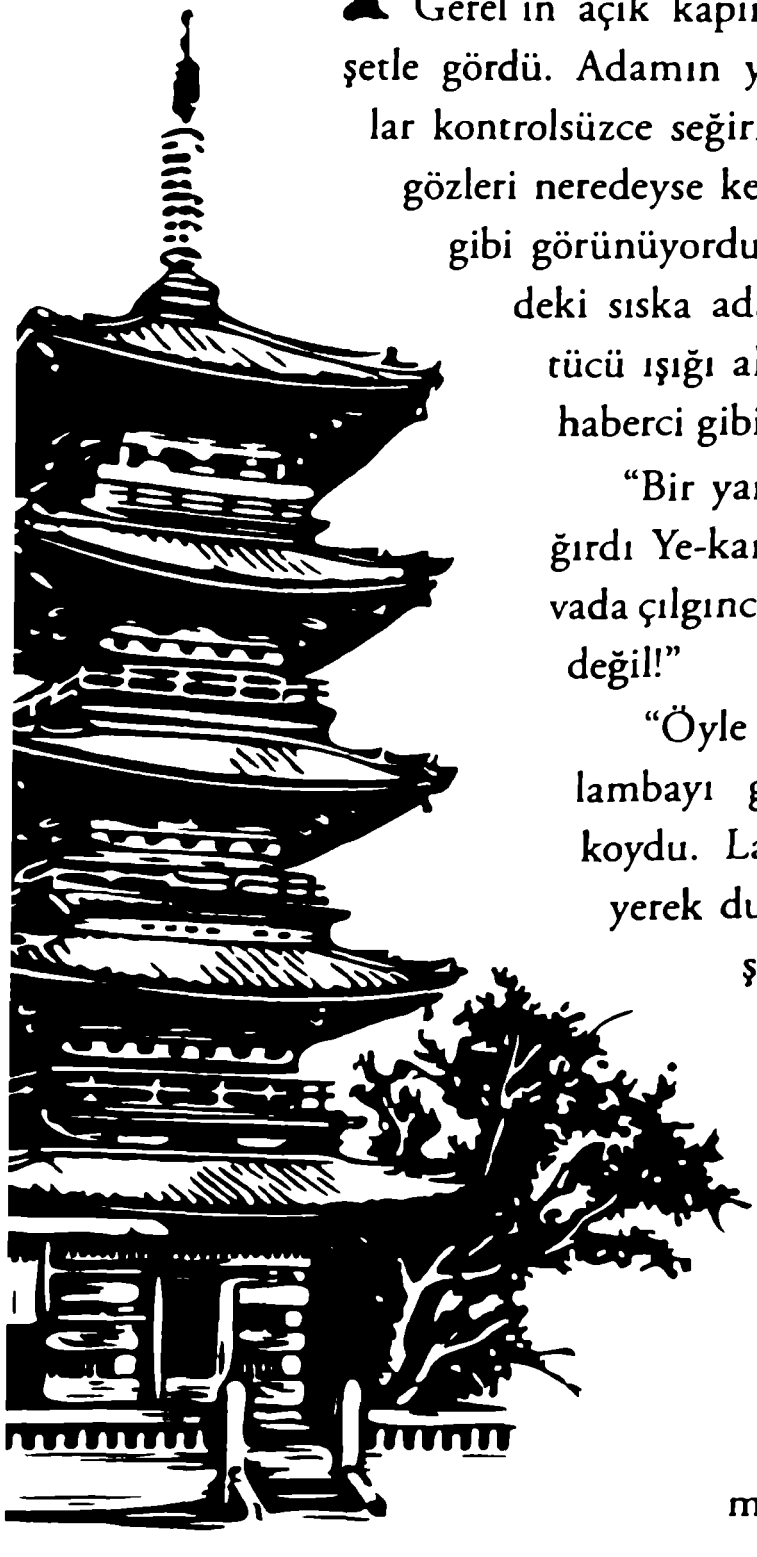
gözlerden uzak tutan büyük bir bronz asma kilit vardı. Ying aceleyle yanına gitti.

"Dur!" Ye-kan içeri koştu ve parmaklarını kilide sokmadan önce onu kolundan yakaladı. "Burada bizi yakalayan olursa başımıza ne kadar bela açarız, biliyor musun? Burada olmamalıyız bile!"

"Bırak beni. Biraz daha zamana ihtiyacım var..."

"Siz ikiniz, atölyemde ne yapıyorsunuz?!"

BÖLÜM 17

Ying ve Ye-kan hızla arkalarını döndü ve Usta Gerel'in açık kapının yanında durduğunu dehşetle gördü. Adamın yüzünün sağ tarafındaki kaslar kontrolsüzce seğiriyor, onlara dik dik bakarken gözleri neredeyse kemikli yuvalarından fırlayacak gibi görünüyordu. Kan kırmızısı cübbesi içindeki sıska adam, elindeki lambanın ürkütücü ışığı altında cehennemden gelen bir haberci gibi görünüyordu.

"Bir yanlış anlaşılma oldu," diye bağırdı Ye-kan, inkâr eder gibi ellerini havada çılgınca sallayarak. "Göründüğü gibi değil!"

"Öyle mi?" Gerel atölyeye girdi, lambayı gürültüyle en yakın yüzeye koydu. Lambanın içindeki alev titreyerek duvarlara uğursuz gölgeler düşürdü. "Gecenin bir yarısı bir lonca ustasının kişisel atölyesinde gizlice dolaşan, kilitli dolapları açmaya çalışan iki çırak adayı. Lütfen söyle, neyi yanlış anlıyorum?"

Ying yutkundu, zihni Gerel'in aniden ortaya çıkmasıyla altüst olmuştu.

"Uyuyamadığımız için biraz fazladan pratik yapmak üzere çıraklık atölyelerine gidiyorduk ve atölyenizden gizlice çıkan birini gördüğümüzü sanıp kontrol etmeye geldik," diye açıkladı Ye-kan titrek sesle. "Sadece bir şeyin çalınmadığından emin olmaya çalışıyorduk, hepsi bu."

Ying arkadaşına yan gözle baktı, bu kadar hızlı düşündüğü için minnettardı. Başını öne eğerek sessiz kaldı.

"Ucuz bahanelerinle beni kandırmaya çalışma!" diye bağırdı gözleri tehlikeli bir şekilde parlayan Gerel. "Buraya neden geldiğinizi bilmediğimi mi sanıyorsun? İkinci sınavın sorularını çalmaya çalışıyorsunuz!"

İkisi de şiddetle başlarını iki yana salladı ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Biz öyle bir şey yapmaya çalışmıyorduk, Usta Gerel," dedi Ying.

"Buna inanacağımı mı sanıyorsun?"

"Usta Gerel, bir düşünün, biz neden böyle bir şey yapalım?" dedi Ye-kan, başını yukarı kaldırıp adamın gözlerine bakarak."Min, Dördüncü *Beile'nin* önerisiyle burada ve ben de Bayara klanını temsil ediyorum." Kemerine uzandı ve yuvarlak beyaz yeşim kolyeyi çıkarıp gösterdi. "Hile yapmaya çalışırken yakalanırsak -ki sizin ve diğer ustaların kurnazlığı göz önüne alındığında kesin yakalanırız- klan isimlerimizi ve Beile'nin itibarını lekelemiş oluruz. Bu da bize sınavı geçememekten çok daha fazla şey kaybettirir."

Ying, Ye-kan'a bakmak için döndü, bu akıllıca açıklaması karşısında hayrete düşmüştü. Çocuğun gözlerindeki korku ve panik kaybolmuş, yerini Ye-yang'ı ve diğer Aogiyaları hatırlatan bir öz güven almıştı. Kan, sudan daha koyu akaradı ve şu an Ye-kan'ın soyağacı âdeta parlıyordu.

Gerel'in yüzündeki öfke yatışırken Prens'in sözleri bir miktar etki yaratmış gibiydi. Ye-kan'ın ona gösterdiği yeşim kolyeyi

ciddiyetle inceledi. Bayara klanı, Fei'deki en zengin klanlardan biriydi ve zenginliklerini tuz ticaretindeki tekelciliklerinden elde etmişlerdi. Ayrıca loncanın en büyük sponsorlarından biriydiler.

Ortama rahatsız edici bir sessizlik çöktü.

Uzun ve işkence dolu bir ânın ardından Gerel, "Asma kilit hâlâ sağlam ve içindeki sınav parşömeni dokunulmamış olduğundan, ikinizden de şüphe duymayacağım." dedi. "Yine de bir lonca ustasının atölyesine önceden izin almadan girmek, cezalandırılması gereken bir suçtur." İnce dudakları acımasız bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Bunun için, gece dolaşmayı düşünen diğer adaylara ders olsun diye hepsinin gözü önünde yirmi kez sopalanacaksınız."

"Ama ikinci sınav üç gün içinde!" diye itiraz etti yüzü öfkeyle kızaran Ye-kan. "Ve bunu yapamazsınız çünkü... Çünkü..."

"Çünkü ne?" diye çıkıştı Gerel. "Sabrımı sınama. Bu zaten hafif bir ceza. Yoksa seni loncadan kovmamı mı tercih edersin?"

Ye-kan dudaklarını büzdü, şakağındaki atardamar gözle görülür şekilde atıyordu. Sonra sakinleşti ve omuzları teslimiyetle çöktü. Ying uzanıp onu avutmak için elini sıvazladı ama incinmiş çocuk hemen elini çekti.

Gerel onların gitmesine izin verdikten sonra, Prens öfkeyle yatakhaneye doğru döndü. Ying de peşinden koştu.

"Ye-kan, özür dilerim," dedi ve uzanıp çocuğun omzunu yakaladı.

Çocuk elini silkerek Ying'e döndü. "Madem özür diliyorsun neden Gerel'in atölyesini karıştırıyordun, söyle? Ne arıyordun? Seni buna Ye-Yang mi teşvik etti?" diye sordu.

Ye-yang'ın adı geçince Ying'in yüz ifadesi donuklaştı. Genç Beile Fu-li'ye keşif gezisine gittiğinden beri ondan hiç haber almamıştı ve bu sessizlik onu tedirgin ediyordu.

"Hayır! Onunla hiçbir ilgisi yok." Bir başkasına tüm gerçeği anlatıp anlatmamayı düşünürken alt dudağını ısırarak tereddüt etti. Anlatamazdı. Çok fazla şeyi riske atmış olurdu.

Ye-kan çok masum ve saftı. Ying'in planlarına bu gece olduğundan daha fazla dâhil olmayı hak etmiyordu. "Gerel haklıydı, ikinci sınavda kopya çekmek istedim çünkü kendi başıma geçebileceğimden emin değildim," diye yalan söyledi. "İlk sınavın nasıl geçtiğini biliyorsun. Başkomutan beklenmedik bir şekilde ortaya çıkmasa, adım listeye giremezdi."

"Anlıyorum. Demek böyle olacak." Ye-kan'ın çenesi kasıldı, yumruklarını sıktı. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum, Ying ama sanırım yanılmışım." Kollarını sallayan On Dördüncü Prens döndü ve yürüyüp uzun koridorda gözden kayboldu.

Ying sırtını taş sütunlardan birine yasladı. O sözlerdeki hayal kırıklığını, Ye-kan'ın gözlerinde gördüğü acıyı yüreğinde ve zihninde hissetti. Ama başka türlüsünü yapamazdı. Ona gerçeği söyleyemezdi çünkü bunu yapmak çocuğu bu tehlikeli girdaba sürüklenmekten başka bir şey olmazdı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı.

Üç gün sonra kırk bir çırak adayı Düzen'in hava gemisi onarım sahasında dizilmiş, lonca ustalarının gelmesini bekliyorlardı. Genç adamlar fırtınalı soğukta gerginliklerini yatıştırmaya çalışırken, terli avuç içleriyle takırdayan dişleri tuhaf bir tezat oluşturuyordu.

Antaran yazına göre alışılmadık derecede soğuk bir gündü, tepelerindeki gri gökyüzünden düşen kar taneleri aşağı doğru sürükleniyordu. "Abka Han'dan gelen uğursuz bir alamet," dedi biri.

Ying boş boş ileriye baktı, fiziksel olarak orada ama zihinsel olarak ayrı bir varoluş düzlemindeydi. Göğsüne değen yeşim kolye ucu onu az da olsa ısıtıyordu ama bir yandan da zihninde

ağırlaşan yükü hatırlatıyordu. Baldırlarının arkasındaki donuk, zonklayan ağrı da hiç yardımcı olmuyordu.

Gerel'in vurduğu yirmi sopa darbesine katlandıktan sonra son iki gününü yatağında yüzüstü yatarak geçirmişti. Bacaklarındaki kemiklerin kırılmamış olması bir mucizeydi. Yine de sırtına vurulup soyunmasını gerektirecek bir dayak yemekten daha iyiydi, aksi takdirde rolüne devam edemezdi.

"Oturmak ister misin? Sınav için biraz enerji depola," diye önerdi arkasındaki Chang-en yardımsever bir şekilde.

Ying başını iki yana salladı. Yüzünün korkunç derecede solgun olduğunu biliyordu ve arada sırada başı da dönüyordu. Kumlu zeminde neredeyse bayılacak gibiydi ama bugünü atlatması gerekiyordu. Loncada daha fazla zamana, duvarlarının içinde saklanan sırları ortaya çıkarmak için daha fazla vakte ihtiyacı vardı.

Göz ucuyla Ye-kan'ın üç sıra ötede, aynı onun gibi rahatsız bir şekilde durduğunu görebiliyordu. Ying ona karşı yeni bir saygı hissediyordu. Çocuğun hayatını kolaylaştıracak birçok seçeneği vardı -Gerel'e gece kaçamakları hakkında gerçeği söylemek, Aogiya kimliğini ifşa etmek karşılığında affedilmek ve bir prens olarak rahat hayatına geri dönmek gibi- ama bunların hiçbirini yapmamıştı. Bunun yerine, ağır tahta çubuk bacaklarına tekrar tekrar inerken dişlerini sessizce gıcırdatmış, deli gibi acı çekerken alnında ter birikmişti. Ve hâlâ acı çekiyor olmalıydı, tıpkı Ying'in çektiği gibi.

Suçluluk duygusu Ying'in içini kemiriyordu. Ye-kan'ın bu utanca katlanmak zorunda kalması onun suçuydu.

Büyük bir araba tersanenin heybetli kapılarından içeri girdi, tekerleklerinin kuma sürtünerek çıkardığı ses ve buharlı motorunun alçak düdüğü Ying'i düşüncelerinden uzaklaştırdı. Yolcular arabadan bordo bir akıntı gibi indiler.

Gerel her zamanki gibi sürüye öncülük etti ve bekleyen çıraklara doğru yürüdü. Elinde, ilk sınavları için sorulan soruyla aynı olan bir parşömen vardı. Yüzü kül rengine dönen ama burada olan Ying'i görünce yüzünü buruşturdu, sonra da dramatik bir şekilde boğazını temizledi.

"Loncanın çıraklık sınavlarının ikinci testi için burada toplandık," diye söze başladı. "Bugünden sonra, sadece yarınız burada kalacak."

Etrafta endişeli bir uğultu dolaştı, panik ve korku genç adamların yüzlerini soldurdu.

"Kalbin sınavı, bir takım mücadelesidir çünkü Lonca başarılarını yalnızca bireylerin omuzlarına yükleyerek inşa etmez. Loncaya kabul edilirseniz, kardeşlerinizle uyum içinde çalışmanız, ustaların öğretilerine karşı alçakgönüllü ve anlayışlı olmanız beklenir."

"Tabii, bu öğretilerin alınmaya değer olduğunu varsayarsak," diye fısıldadı Chang-en, yüzünde küstah bir sırıtışla.

"Eğer keskin bir zekânız ama zayıf bir kalbiniz varsa, o zaman Mühendisler Loncası için uygun olmayacaksınız ve yolculuğunuz burada sona erecek," dedi Gerel parşömeni tutan siyah ipi çözerken. "Bugünkü sınavın görevi..." Parmaklarını oynattığında parşömen açılarak mürekkepli karakterlerden oluşan bir sütun ortaya çıktı. "...her takımın, onlara atanan hava gemisini etkileyen bilinmeyen bir sorunu onarması. Usta Kyzo, her hava gemisinin farklı olmasını sağladı, bu da hile yapmanızın mümkün olmayacağı anlamına geliyor. Bu görevi tamamlamak için üç tütsü çubuğu değerinde zamanınız var."

Kıdemli bir çırak külle dolu büyük bronz üç ayaklı sehpaya üç büyük tütsü çubuğu çıkardı. "Birlikte çalışın. İnşaat, Malzemeler ve Tasarımda öğrendiklerinizi kullanın. Usta Kyzo ve meslektaşlarının Düzen'in hava gemisi tersanesinde günlük olarak yaptıkları iş, loncanın temel sorumluluklarından biridir. Bu

yüzden saflarımıza katılmayı umuyorsanız hepiniz bunu ciddiye almalısınız. Bu sınav için gruplarınız önceden belirlendi."

Gerel, sınava girenlerin şaşkın nidaları eşliğinde bir isim listesini saydı. Dörtlü veya beşli gruplara ayrılmışlardı ve her gruba bir hava gemisi rıhtımına karşılık gelecek bir numara verilmişti. Ying, hem bir lütuf hem de bir lanet olan An-xi ile gruplandırılmıştı. Chang-en, Ye-kan'ın safına katılmak için hareket etti.

Grupları açıklamayı bitiren Gerel kıdemli çırağa işaret etti ve o da hemen ilk tütsü çubuğunu yaktı. Bazı aşırı hevesli adayların biraz zaman kaybetmeleri için rakiplerini zorlamasıyla, ilgili noktalara doğru çılgınca bir koşuşturma başladı.

Ying ayaklarını kendi noktasına doğru sürükleyerek ilerledi ve hava gemisinin şişirilmiş balonunun kenarında durdu. Kömür karası üzerine boyanmış kobranın gümüş amblemi artık onu şaşkınlık yerine belirsizlikle dolduruyordu.

"Acele et, Min!" diye bağırdı An-xi geminin güvertesinden. "Zaman kaybediyorsun!"

Bakışlarını yılandan ayırarak halat merdivene tırmandı ve güvertedeki diğerlerine katıldı.

Bir şeyi onarmaya başlamadan önce, arızayı tespit etmeleri gerekiyordu. Çocuklar çılgına dönmüştü, baskıcı An-xi doğal olarak liderliği üstlendi ve diğerlerine emirler yağdırdı. Geminin etrafında dolaşırken, uğursuz bir inleme sesi duyuldu ve tüm gövde sallanmaya başladı.

Ying ve diğerleri hemen siperlere koştular. Ying bu hareketi tanıdı. Bu, hava gemisinin havalanmak üzere olduğunun bir işaretiydi.

"Neler oluyor?" diye bağırdı biri.

Hava gemisini yere bağlayan ipler çoktan yerinden fırlamış ve gemi gökyüzüne doğru yükselmek için serbest bırakılmıştı. Yakınlarda, deneme adaylarını taşıyan diğer tüm hava gemileri

de benzer şekilde serbest bırakılmış ve her biri yavaşça yükselmeye başlamıştı.

"Çocuklar, Usta Gerel'in üç tütsü çubuğunuz olduğunu söylediğini biliyorum ama bana sorarsanız bu biraz fazla cömertçe," diye kıkırdadı, genç adayların yüzlerindeki şok ve dehşet ifadelerini incelerken karnı gülmekten yukarı aşağı zıplayan Usta Kyzo. "Şimdi dik dik bakmayı bırakın da işe koyulun. Bütün gün burada kalamazsınız, biliyorsunuz!"

Bir an şaşkın bir sessizlik oldu, sonra panik başladı. "Ne yapacağız!"

"Ya arızayı zamanında tamir edemezsek? Gemi gerçekten çakılmaz... değil mi?"

"O zaman acele edin! Usta Kyzo'nun ne dediğini duydunuz. Vaktimiz yok!"

Hava gemisi irtifa kazandıkça güvertedeki sıcaklık donducu seviyelere düştü ancak adayların hiçbiri dudaklarının ne kadar maviye döndüğünü veya kirpiklerinde oluşan minik buz kristallerini umursamadı. Geminin her bir köşesini taradılar, ta ki kendilerini minik motor bölmesine sıkışmış, dumanı tüten bir motora dehşetle bakarken bulana kadar.

Motor arızası bir hava gemisini mahvedebilecek en kötü arızalardan biriydi çünkü gemideki en karmaşık makine parçasıydı ve geminin pervanelerinin dönmesini ve balonun şişirilmesini sağlamaktan sorumluydu. Her şekil ve boyutta tahta dişliler, metal cıvatalar ve akslar, görünüşte zararsız bir gaz fırınını çevreliyor ve kusursuz bir kesinlikle vızıldayan ve dönen karmaşık bir harita oluşturuyordu.

Motor, hava gemisinin kalbiydi ve kalp atamadığında gemi ölmüş sayılırdı.

"Tanrı bizi korusun," diye mırıldandı çocuklardan biri, için için yanan bir dişliyi işaret ederek.

"Kaen gazı patlamasına benziyor. Motorun tamamen durması uzun sürmez," dedi An-xi, aynı derecede harap olmuş bir şekilde. "Yere çarpmadan önce onu parçalara ayırıp sıfırdan yeni parçalar takmamız gerekecek."

"Ama havadayken yeni parçaları nereden bulacağız?"

Dört kişilik ekip, perişan bakışlar attı. Harap olmuş motorun cızırtısı kulaklarına cenaze davullarının vuruşu gibi geliyordu. *Bir hava gemisi kazasında ölmek acaba nasıl bir şeydir?* diye merak etti Ying, sonra hemen bu düşünceyi kafasından attı.

Bu kadar yolu ölmek için gelmemişti.

"Motorun parçaları zor bulunan parçalar değildir. Onları geminin diğer kısımlarında bulabiliriz," dedi.

Usta Kyzo ile onarım ve bakım görevi sırasında motor çalışması kapsamlı bir şekilde ele alınmış ve Ying hava gemisi planlarını inceleyerek uykusuz geceler geçirmişti.

Diğer adayların çoğunun aksine, hava gemisi mühendisliğinde eğitim alma lüksüne hiç sahip olamamış -ailesi o kadar zengin değildi- bu yüzden telafi etmek için iki kat daha fazla çaba sarf etmek zorunda kalmıştı.

O uykusuz gecelerin bugün biraz işe yaramasını umdu.

"An-xi, geminin kazan dairesinde kullanabileceğimiz birkaç piston olmalı, değil mi?"

Küçük oğlan ona kısa bir süre sessizce baktı, sonra çılgınca başını salladı. "Evet, evet," diye cevapladı. "Kazan pistonları motor için ihtiyaç duyduğumuz pistonlarla aynı boyuttadır."

Her hava gemisinde en azından bir büyük kazan vardı ve bu kazan, bir dizi bambu boru aracılığıyla tüm kabinlere ısıtma amaçlı sıcak buhar sağlamaktan sorumluydu. Sıcak kalmak artık en az endişe ettikleri şeydi.

"Ve mutfakta da yedek dişliler olacak!" diye ekledi gözleri parlayan An-xi abartılı bir şekilde. Geminin aşçılarının

mutfaktan çeşitli kabinlere yemek göndermesini sağlayan küçük bir kasnak sistemi vardı ve bu kolayca sökülebilirdi.

Harekete geçtiler ve ihtiyaç duydukları parçaları almak için geminin ilgili alanlarına koştular. Yeniden bir araya geldiklerinde, motor çoktan durmak üzereydi. Pervaneler yavaşlamaya başlamıştı.

"Motoru söküp yedek parçalarla olabildiğince çabuk tamir etmeliyiz," dedi Ying. "Motor durduğunda, balondaki gaz bitmeden önce sadece yarım tütsülük kadar zamanımız olacak." Bu olduğunda, gemi artık asılı kalamayacak ve hepsi ölüme doğru düşecekti.

Kimse kıpırdamadı. Diğer çocuklar -An-xi de dâhil- baştan ayağa titriyordu.

"Kahretsin," diye küfretti Ying kaşlarını çatarak. Ne kadar emin olmasa da kumar oynayıp bunu kendisi yapmak zorundaydı. İlk dumanı tüten dişliye uzandı ve dişliyi söktü.

An-xi boğuk bir çığlık attı. "Ne yaptığını biliyor musun?" diye ciyakladı.

"Hayır, bildiğimi söyleyemem. Duymak istediğin bu mu?" Parmaklarına çarpan yakıcı metalin verdiği acıyı görmezden gelen Ying, dişlilerin olması gereken yerde kocaman bir delik bırakarak motoru söktü. Eski parçaların kömürleşmiş kalıntıları bir kenarda zavallı bir yığın hâlinde duruyordu. "Parçaların nereye takılması gerektiğini söyle," dedi.

An-xi cevap vermeyince Ying döndü ve onu omuzlarından tutarak sertçe salladı. "Beni dinle, Niohuru An-xi. Bana her bir parçanın nereye takılması gerektiğini söylemeni istiyorum. Ben daha önce gerçek bir hava gemisi motoruna hiç dokunmadım ama sen dokundun. Bu lanet şeyleri senin klanın yapıyor."

"Şeyyy... *Yıllıklar*'a göre, pervanelere giden akslara bağlanması gereken iç dişlileri birleştirmeye başlamadan önce

pistonları yerine sabitlememiz gerekecek," dedi An-xi. Bir piston uzatarak motorun kasasının sol köşesini işaret etti. "İşte."

Ying söyleneni yaptı, piston üstüne pistonu, dişli üstüne dişliyi tamir etti. Kısa süre sonra, ekibinin geri kalanı şoktan sıyrılıp yardım etmek için harekete geçti, doğru parçaları aradılar ya da vidaları ve dişlileri sıkmak için yardım eli uzattılar.

"*Her zaman içeriden başla ve dışarı doğru ilerle. Büyük dişliler daha küçük olanlarla dönüşümlüdür, tamamlayıcıdırlar. Birbirini desteklerler,*" diyen Ying'in babasının sesi uzak bir anıdan kafasının içinde yankılandı.

Ying babasının atölyesinin önündeki çimlerde oturup karahindibalara üflerken, babasının köy tüccarlarının tamir için getirdiği bozuk gemi motorlarıyla uğraştığını hatırladı. Babasının tüm bu emeği neden parasız yaptığını hiç anlamamış ama babası ona sabırla, ödemenin mutlaka para şeklinde olması gerekmediğini açıklamıştı. Babası tüccarların motorlarını tamir etmelerine yardım ederek, zanaatını geliştirme ve daha da iyi bir mühendis olma şansını elde ediyordu.

"*Gökyüzündeki şu süslü hava gemilerini görüyor musun?*" demişti bir keresinde, az önce yanlarından geçen bir filoyu işaret ederek. "*Onlar da motorlarla çalışır. Unutma, prensipler aynıdır. İçten dışa, büyük ve küçük, bulmacanın hepsini tamamlayana kadar devam edeceksin.*"

"*Büyük ve küçük, tıpkı sen ve ben gibi!*" demişti küçük Ying, babasının alet kutusundan neşeyle iki dişli alırken. "*Ben küçük dişliyim ve A-ma da büyük dişli.*"

"*Doğru, kıymetlim. Büyük ya da küçük, işleri yürütmek için ikisine de sahip olman gerekir.*"

Ying, "Bence daha büyük bir dişliye ihtiyacımız var," dedi An-xi'ye, ayaklarının dibinde duran parça kutusunu işaret ederek. Son adıma gelmişlerdi ve bir sonraki hamleleri sınavı geçip

geçemeyeceklerini ve hayatta kalıp kalamayacaklarını belirleyecekti.

"Ama *Yıllıklar* iki küçük, ardından bir büyük diyordu."

"Bana büyük olanı ver," diye tekrarladı Ying kararlı bir şekilde.

An-xi bir an tereddüt etti, sonra onun dediğini yaptı ve kutudaki en büyük dişliyi aldı.

Ying dikkatlice yerine yerleştirirken ter damlaları yüzünün yanlarından aşağı doğru aktı. Dişli, yerine oturdu. Ying nefesini tutarak diğerlerinden birine motoru çalıştırmasını işaret etti.

Makine hayata dönerken yüksek bir uğultu ortamı doldurdu.

Hepsi motor ambarından koşarak üst güverteye geri döndüler.

"Pervaneler tekrar dönüyor!" diye bağırdı An-xi neşeyle.

Ying başını kaldırıp siyah balonun kaen gazıyla yeniden dolmasını izledi. Gümüş kobra doğruldu, derinlerden kötü niyetli bir yaratık gibi yükseldi, yarık benzeri gözleri onlara âdeta hükmediyordu.

Başardık, diye düşündü içi rahatlarken. *A-ma, bunu görebiliyor musun? Başardım.*

"Hey, şuraya bak," diye seslendi takım arkadaşı sancak tarafından dışarı doğru işaret ederek. "Diğer hava gemisinin başı dertte gibi görünüyor."

Yakınlarda, liman tarafındaki yelkeninden -ya da yelkeninin olması gereken yerden- kara dumanlar çıkan başka bir gemi daha vardı. Gövdeden dışarı doğru uzanan iki bambu çıtalı kanat yerine, hava gemisinin sadece bir tanesi dışarı doğru uzanmıştı ve bu da onu bir tarafa doğru ağır bir şekilde eğilmesine yol açıyordu. Sorun çözülmezse geminin gövdesini balonetine

bağlayan iplerdeki gerginlik sonunda kopmasına neden olacaktı.

"Yelkenlerinin uzatma ve geri çekme mekanizmasında bir hata olmalı," diye belirtti An-xi küçümseyici bir sırıtışla. Az evvelki endişesinden eser kalmamıştı. "Görünüşe bakılırsa birileri sınavda başarısız olacak."

"Başarısız mı? Başarısız olurlarsa *ölürler*," diye karşılık verdi Ying. "Bir şeyler yapmalıyız."

"Bu, loncanın çıraklık seçmelerinin içerdiği riskin bir parçası. Hepsi neye kaydolduklarını biliyordu, bu yüzden ölürlerse bu kimin suçu?" An-xi kollarını zayıf göğsünde kavuşturdu ve güverteye oturdu. "Zaten onlara yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey yok."

Ying diğer hava gemisinden gelen çaresiz haykırışları duyabiliyordu, Ye-kan'a ait haykırışlarını. Genç Prens sık sık loncadakilere bağırdığı için sesinin tiz perdesini nerede olsa tanırdı.

Bu Ye-kan ve Chang-en'in gemisi...

Üç takım arkadaşına baktı ama hepsi başka yere bakıyorlar ve müdahil olmayı reddediyorlardı.

"Tamam. Eğer siz onlara yardım etmek için bir şey yapmayacaksanız, ben yaparım," diye bağırdı. Geminin dümen aparatına doğru yürüdü ve ellerini büyük tahta dümene koydu. Derin bir nefes alarak dümeni sağa çevirdi. Gemileri sert bir şekilde sağa doğru savruldu ve neredeyse hepsinin ayaklarını yerden kesti.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı An-xi. Ona doğru koştu ve parmaklarını dümenden çekmeye çalıştı. "Kes şunu! Hepimizi öldüreceksin."

"Eğer kenarda durup arkadaşlarımızın ölmesini izlersek, o zaman belki de cehennemde bizim için de özel bir yer ayrılmış olur. Niohuru An-xi, senin kalbin gerçekten taştan mı yapılmış?"

Çocuk dondu, sonra omzunun üzerinden diğer gemiye baktı. Ying onları da görebildiğini biliyordu, arızalı gemilerini tamir etmek için güverteden fırlayıp yere çakılmadan önce, son bir çaba sarf ederken direklere ve iplere tutunuyorlardı. Onlar yabancı değildi. Onlar birlikte yaşadıkları, birlikte güldükleri, bu zorluklarla beraber mücadele ettikleri insanlardı. Onlar arkadaşlarıydı.

An-xi kızın parmaklarını tutan elini gevşetti, sonra kolları tekrar yanlarına düştü.

"Onlara biraz zaman kazandırabiliriz," dedi.

"Nasıl?"

"Yardımınıza ihtiyacım var. Gemimizi onlarınkine yanaştıracağım. Yeterince yaklaştığımızda, sana işaret veririm. Sancak yelkenimizi çekersin."

"Ne?" An-xi'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ama bu bizim kendi gemimizin dengesini bozar!" diye haykırdı.

"Zamanı doğru ayarlarsak bozmaz. Yelkenimiz çekildiğinde, iki gemiyi hızla birbirine bağlamamız gerekecek." Bu şekilde, iki hava gemisinden tek bir devasa araç oluşturacaklardı ve her birindeki yelken dev yaratığın dengesini korumasına yardımcı olacaktı.

Sinyal geldiğinde, An-xi güvertenin sancak tarafındaki devasa ahşap kollara doğru koştu ve yelkeni çekmeye hazırlandı. Diğer iki çocuk, hava gemisinin demir direklerindeki bağlama halatını çözmek için kendilerini küpeştenin yanına yerleştirdiler.

Ying, hava gemileri arasındaki kapanan mesafeye gözlerini dikmiş, titreyen ellerini direksiyonda sabitlemeye çalışıyordu. Uluyan rüzgârlar, sanki yaptığı şeyin düşüncesizliği konusunda onu uyarmaya çalışıyormuş gibi yanaklarını kırbaçladı. Ying nefesini tutup bekledi.

"Şimdi!" diye bağırdı.

An-xi tüm ağırlığını kaldıraca verdi ve hem diğer gemideki hem de kendi gemilerindeki oğlanların bağırışlarının karmaşası arasında geri çekilen yelkenin yüksek ve ritmik tıkırtısı duyuldu. Hava gemisi neredeyse ânında yana doğru sallandı ve iki gövde birbirine şiddetle çarptı.

"Çabuk olun, gemileri birbirine bağlayın!"

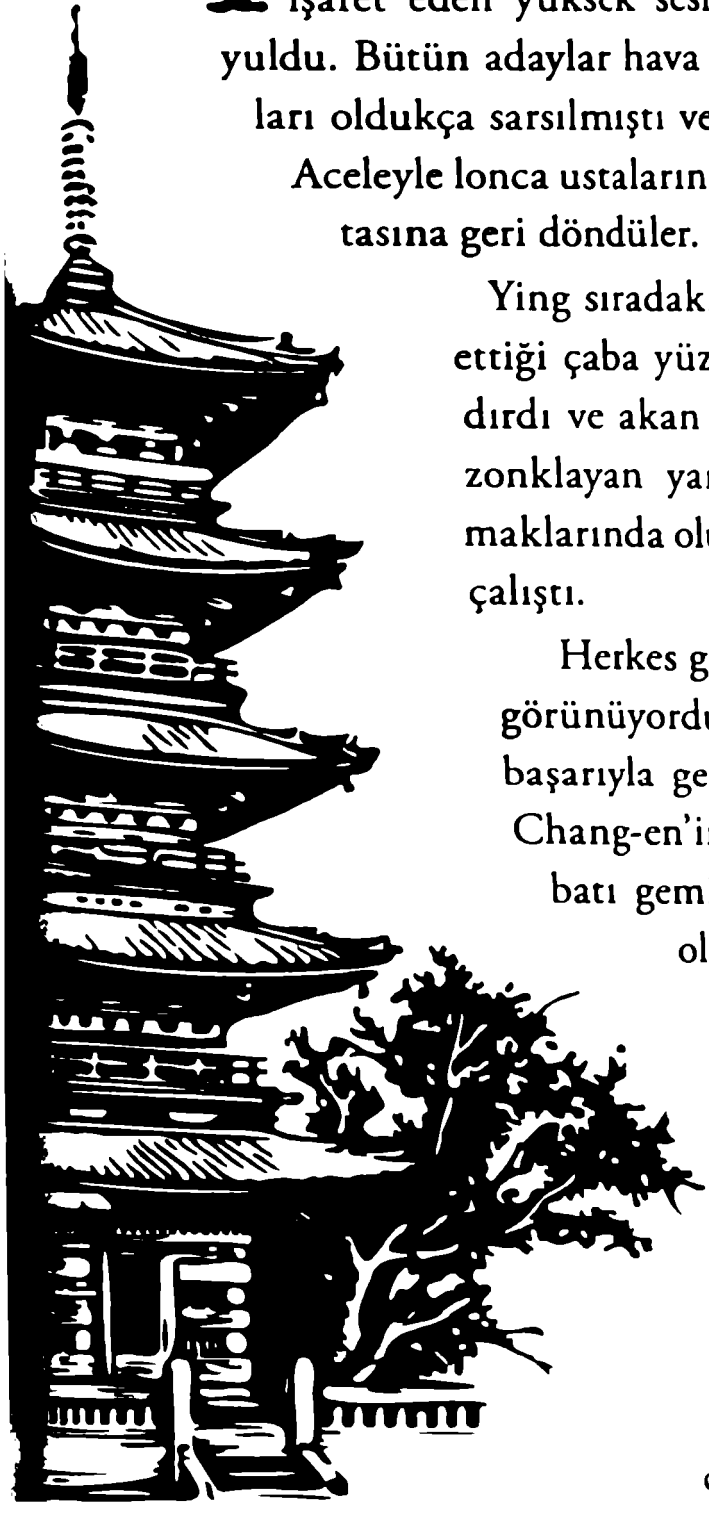
Dümeni terk eden Ying, halatlara yardım etmek için koştu. Diğer gemideki Ye-kan da ona yardım etmek için koştu. Hiçbir şey konuşmasalar bile, aralarındaki gizli anlayış tamamen açıktı. Tekrar tekrar, tekrar tekrar, son halat kullanılana ve son düğüm atılana kadar birlikte hızla çalıştılar. Hava gemisinin gövdelerinin tahtaları, birbirlerinden kurtulmaya çalışan iki dev canavar gibi gıcırdayıp esnedi.

Ama düğümler tutundu.

"İşe yaradı mı?" Ying, An-xi'nin sesinin sonsuz bir mesafeden yankılandığını hissetti, zira damarlarında dolaşan adrenalin yüzünden çocuğun sesi boğuk geliyordu.

Güverteden aşağı Ye-kan'ın yanına kayan Chang-en, bitkin hâlde ama kocaman sırıtarak gemisinin korkuluğuna yaslandı. Ona doğru parmağını salladı ve "Aihui Min, dürüst olmak gerekirse sen bir dahi misin yoksa düpedüz pervasız mısın, bilmiyorum ama her neysen, bunun için mutluyum," dedi.

BÖLÜM 18

Tüm hava gemisi sahasında ikinci sınavın bittiğini işaret eden yüksek sesli gongun sesi üç kez duyuldu. Bütün adaylar hava gemilerinden indiler, bazıları oldukça sarsılmıştı ve yüzleri yemyeşil olmuştu. Aceleyle lonca ustalarının beklediği toplanma noktasına geri döndüler.

Ying sıradaki yerini aldı, yüzü hâlâ sarf ettiği çaba yüzünden kızarıktı. Elini kaldırdı ve akan burnunu sildi, avuçlarında zonklayan yanıkları veya kızarmış parmaklarında oluşan yaraları düşünmemeye çalıştı.

Herkes güvenli bir şekilde inmiş gibi görünüyordu ancak bu, herkesin sınavı başarıyla geçtiği anlamına gelir miydi? Chang-en'in ekibi, Ying ve mürettebatı gemiyi sabitlemelerine yardımcı olduktan sonra arızalı yelken mekanizmalarını tamir etmeyi başarmıştı. Teknik olarak görevlerini yerine getirmeyi başarmışlardı.

"Bu kadar gevezelik yeter!" diye emretti Usta Gerel, adayların dikkatini çekmek için ellerini birkaç kez çırparak. "İkinci sınav sona

erdi. Lonca ustaları şimdi müzakere etmek için toplanacak. Bir sonuca vardıktan sonra, final sınavına hak kazanan adayların isimlerini duyuracağız. Başaramayanlar yarın sabah loncadan ayrılmak zorunda kalacak."

Usta hava gemilerine doğru döndü ve bağırarak bir emir verdi. Ardından her bir gemiden iki kıdemli hava gemisi mühendisi indi.

"Onlar da bu süre boyunca bizimle birlikte miydiler?" diye haykırdı Ye-kan.

"Elbette," diye cevapladı Chang-en. "Loncanın ölmemize izin vereceğine gerçekten inandın mı? *Böyle* bir şey yılın skandalı olurdu."

"O zaman neden daha önce gelmediler? Neredeyse ölüyorduk!"

Ying de bu keşif karşısında aynı derecede şaşkına dönmüştü. Sınav boyunca *aslında* bir ölüm tehlikesiyle hiç karşılaşmamışlardı. Başarısız olacaklar gibi görünürlerse kıdemli mühendisler onları kurtarmak için devreye girecekti. Kendisini ve ekibini bu korkunç deneyime soktuğunu sanıp bir kahraman olduğuna inanmıştı.

Oysa sadece bir aptaldı.

Bir el, omzuna dokununca sarsıldı. Şaşkınlıkla, arkasında duran kişinin An-xi olduğunu gördü.

Bir pişmanlık ve suçluluk yumrusu boğazına kadar yükseldi. "Üzgünüm," dedi.

Ama An-xi başını iki yana salladı. "Sen yanlış yapmadın. Bir konuda kesinlikle haklıydın, arkadaşlarımızın ölmesine seyirci kalamazdık. Bilmeni isterim ki hepinizin düşündüğünün aksine, benim kalbim taş *değil.* Bunu unutma, Aihui Min."

Yorgun yüzünde kısa bir an için hafif bir gülümseme belirdi, sonra dönüp uzaklaştı.

Lonca ustaları nihayet müzakerelerinden döndüklerinde genç adaylar arasındaki gerginlik zirveye ulaştı. Tüm gözler Gerel'in elindeki parşömen rulosuna çevrildi.

"Lonca ustaları değerlendirmelerini tamamladı. Son sınava girecek yirmi aday belirlendi." Gerel parşömeni kıdemli bir çırağa uzattı. "Karar kesindir, itiraz kabul edilmez. İsimleri tahtada olmayanlar eşyalarını toplamak için hemen geri dönsünler. Geri kalanınız yarın derslere devam edeceksiniz."

Elini sallayarak meclisi dağıttı ve ustalar gitmek için döndüler. Genç adam sürüsü, kıdemli çırağın şanslı isimler listesini yapıştırdığı, yan tarafa yerleştirilmiş tahtaya doğru hızla ilerledi.

Ying, kaderini görmek için tereddüt ederek diğerlerinin bir adım gerisindeydi. Ama bunu kendisi yapmak zorunda değildi çünkü liste görüş alanına girmeden önce tiz bir ses cevabı söyledi: "Başardım!" diye bağırıyordu An-xi, her zamanki kendini beğenmiş kibriyle.

"Biz de başardık," dedi Chang-en, Ye-kan'ın sırtına vurarak.

Huysuz Ye-kan sert bir şekilde baktı, sonra dönüp Ying'in gözleriyle buluştu. "En üst sıradasın," diye mırıldandı, listedeki ilk ismi işaret ederek. Atölyeye gizlice girdikleri günden bu yana Ying'le ilk kez konuşuyordu ve hava gemisi krizi sırasında onun yargısına koşulsuz olarak güvendiği göz önüne alınırsa, kavgalarının sonunda geride kalmış olduğu anlaşılıyordu. Çocuğun o sessiz muamelesinin sona erdiğini anlayan Ying'in hissettiği rahatlama onu beklediğinden çok daha fazla etkiledi. Bu yolculuğun bir noktasında Ye-kan değer verdiği biri hâline gelmişti.

Ying, parşömeni kendi gözleriyle görene kadar hızla itişen bedenlerin arasından ilerledi. Yirmi isim siyah mürekkeple düzgünce yazılmıştı ve bu sefer *Aihui Min* ismi en altta değil, en üstte duruyordu.

Bu doğruydu. Birinci olmuştu. *Ama neden?*

Diğer adaylardan itiraz sesleri yükselmişti ve en yüksek sesler, hatalarını başarıyla düzeltip karaya çıkan ilk gemi olmalarına rağmen Ying'in altında yer alan Arban'ın grubundan geliyordu. *Kayırmacılık* ve *hileli* gibi kelimeler ortalıkta dolaşıyor ve Arban'ın yüz ifadesi hava gemilerinin balonlarının gölgesine uyuyordu.

Ying, Usta Kyzo'nun etrafta dolaşıp şahin şekeri çiğnediğini ve gözlerinde şaşkın bir parıltıyla adayların tepkilerini izlediğini gördü. Koşarak yanına gitti.

"Usta Kyzo," dedi. "Ben neden birinciyim? Arban'ın takımı bizden daha hızlı bitirdi." Aksine, takım arkadaşlarını riske attığı ve pervasızca davrandığı için cezalandırılmalıydı.

"Önce sana bir şey sorayım," dedi Kyzo, kayıtsızca şekerini çiğnemeye devam ederek. "Ekibin görevini çoktan tamamlamış olmasına rağmen neden diğer gemiye yardım etmeye karar verdin? Onların bocalamasına izin verebilir ve rakiplerinden bazılarını ortadan kaldırabilirdin."

"Ben... Ben yapamadım. Öleceklerini sandım," dedi Ying fısıltıyla. Ye-kan'ın yardım çığlığı atan sesini duyup gemilerinden yükselen karanlık duman bulutlarını ve balonunun gövdeden neredeyse tamamen ayrılmak üzere olduğunu gördüğünde kalbini saran paniği şu anda bile hissedebiliyordu.

Kyzo başını salladı, serbest eliyle çenesini ovuştururken mekanik eli şeker çubuğunu döndürdü.

"Ve bu yüzden tüm kıdemli mühendisler ve lonca ustaları oy birliğiyle senin birinci olmanı istedi, Gerel bile. Bu kalbin sınavı, evlat. Gemideki mühendisler sadece kızınızı kurtarmak için orada değildi, aynı zamanda her birinizi, birlikte ve birbiriniz için nasıl çalıştığınızı gözlemlemek için de oradaydılar. Yapmak zorunda olmamana ve kendi ekibindeki üyelerin itirazlarına rağmen, onları kendi davan için toplamayı başardın. Bu

gerçek bir savaş olsaydı, yaptığın şey bir hava gemisinin tamamı kadar hayatı kurtarırdı."

Usta, Ying'in omzunu sıvazladı.

"Bu arada, *Yıllıklar*'daki motor yapım kılavuzunu takip etmedin, değil mi?"

Ying, son vitesleri dişlileri takarken An-xi'nin tavsiyesine nasıl karşı geldiğini hatırlayarak gözlerini kırpıştırdı.

"Asi motorları severim. Senin motorun bizimkilerden bile daha iyi bir versiyondu! Pervanelere bağlanan aksların biraz daha hızlı dönmesini sağlıyordu, bu da hava gemisinin maksimum hızının artırılabileceği anlamına geliyordu. Ama şanslıydın. Hava gemisi daha uzun süre çalışsa aşırı ısınırdı. Mevcut pervanelerimiz bu seviyedeki dönüşe dayanacak şekilde üretilmedi. Ekibimin bunu araştırmasını sağlamam gerekecek," diye açıkladı Kyzo. "Sen bir lonca ustasının yapısına sahipsin, Aihui Min. Baban seninle çok gurur duyardı." Sonra kızın sırtına sert bir şaplak attığında Ying öne doğru savruldu. "Şimdi kıçını kaldırıp loncaya geri dön ve kararımızdan şüphe etmeyi kes."

Kyzo şahin şekerinden bir ısırık daha aldıktan sonra kıkırdadı ve yoluna devam etti, neşeli kahkahası havada yankılanıyordu.

Ying, uzaklaşan şişman ustayı izlerken hâlâ söylediklerini anlamaya çalışıyordu.

Bir lonca ustasının yapısı?

Bakışlarını, şimdi sessizce rıhtımda duran ekibinin hava gemisine kaydırdı. İçinde ölmekte olan köz, Kyzo'nun ona hediye ettiği vaat dolu sözlerle yeniden canlandı.

Hayatında ilk kez, bir mühendis olmanın risklerini ve potansiyelini anladı. Loncanın bir üyesi olmak sadece parlak bir onur rozeti değil, bununla birlikte gelen tehlikeleri de kabul etmekti. Bu seçmelerden sonra, başarısız olurlarsa onları

kurtarmak için kanatlarda bekleyen kıdemli mühendisler olmayacaktı. Bu seçmelerden sonra ölüm tehdidi gerçek olacaktı.

Daha iyi olmalıyım.

Aldığı övgüye, arkadaşlarının ona duyduğu güvene ve tam teşekküllü bir mühendis olmanın getirdiği sorumluluğa layık olmak için yeterince sıkı çalışmalıydı. Ama bunu başarabilir miydi? Bu hayat gerçekten ona mı aitti? Babasının ölümü çözülmeden kalmıştı ve suikastçılar sürekli gölgelerde gizleniyordu. Öte yandan şüphesiz, ailesi de onun Huarin'e dönüp herkesin beklediği hayatı yaşamasını umuyordu.

"Sancaklar geri döndü! Sancaklar geri döndü!" Tersanenin karşısından bağıran biri, adayların anlık sıkıntılarını dağıttı.

"Sancaklar geri mi döndü?" diye mırıldandı Ying. Parmak uçlarına yükseldi ve tersanenin kapılarından içeri koşarak giren, haberi duyururken heyecanla elini havaya kaldıran mühendisi gördü. Mühendisin etrafında kasabadaki son dedikoduları duymaya hevesli, küçük bir kalabalık toplandı.

Sancaklar geri dönmüştü ve eğer sancaktarlar başkente dönmüşlerse, bunun tek bir anlamı olabilirdi. Ye-yang de geri dönmüş demekti.

Fei sokakları, zafer kazanan sancaktarları ve beileleri görmek için can atan heyecanlı vatandaşlarla doluydu. Bir öğleden sonra içinde, sancaktarların başarı haberi tüm başkente orman yangını gibi yayılmıştı. Büyük Yeşim İmparatorluğu'nu, küçük bir savaşta bile yenmek kolay bir iş değildi.

Dördüncü Beile ve bir avuç sancaktarı tüccar kılığına girmiş ve imparatorluğun sınırındaki ana nöbetçilerden biri olan Fu-li şehrine sızmışlardı. İçerideyken, şehri koruyan generallerden bazıları da dâhil olmak üzere birçok imparatorluk askerinin hizmetlerini gizlice satın almışlardı. Aynı zamanda, pazar yerinde söylentiler yayıp şehrin yetkililerini zenginlik ve altın

vaatleriyle oyalamışlar, böylece onlar da şehir duvarlarının güvenliğine pek dikkat etmeyip Erden ile Ye-han'ın adamlarının kimsenin fark etmeden yaklaşmasına izin vermişlerdi. Kritik anda, gecenin derinliklerinde, Ye-yang ve adamları şehrin içinden Fu-li şehir kapılarını basıp düşman askerlerini kolayca öldürmüşler ve geri kalanını Kobra Düzeni'ne bağlılık yemini etmeye zorlamışlardı. Daha erken fark edilmiş olsalardı, kaçış yolu bulamadan düşman hatlarının gerisinde izole edilmiş olacaklardı.

Bu, Antaran Başkomutanlığı'nın imparatorluğa karşı saldırıya geçtiği ilk seferdi ve bununla birlikte iki taraf resmen savaşa girmiş olacaktı.

Ying, Başkomutan'ın bu askerî kampanyayı sürdürmekte neden bu kadar ısrarcı olduğunu anlamıyordu. Başkomutanlığın şehrin her yerine astığı ilan panolarına yapıştırdığı Yedi Şikâyet, Ying'i bunun gerekliliğine ikna etmemişti. İmparatorluk, Antaran topraklarını bir dereceye kadar sömürüyor olsa bile, barış uyuyan bir devi kışkırtmaktan ve kendi oğullarını savaş alanına göndermekten daha iyi bir seçenek değil miydi? Silver Spoon'un ikinci katındaki pencerenin yanında oturmuş, aşağıdaki sokağa, muzaffer birliklerin geçit törenini hevesle bekleyen kalabalığa bakıyordu.

"Bir gün ben de onlarla birlikte yürüyeceğim," dedi Chang-en.

"Sen bir mühendissin. Asla sancaktarlarla birlikte yürümeyeceksin," dedi An-xi. "Zaten ölmek istemiyorsan neden bunu dileyesin ki? Zafer yürüyüşüne ulaşan her bir adam için, tam dokuz kişi isimsiz bir mezarda yatıyor."

Chang-en'in ailesine ait özel yemek alanında sadece üç kişi oturuyorlardı. Yemekler Ying'in hatırladığı kadar muhteşemdi ancak sadece birkaç kişi kaldığı için oda şimdi çok daha boş hissettiriyordu.

"Birliğin arkasındaki atlı tabut vagonunda gitmem gerekse bile, yine de onlara eşlik eden bir silah mühendisi olabilirim. Silahlanma loncanın en prestijli bölümüdür, insan neden başka bir yere atanmak istesin ki?"

"Silahları bu kadar seviyorsan, o zaman kendine göre bir şey bul." An-xi burnunu çekti. "Ben mimarlığı ve inşaatı tercih ederim. Yeni sarayı inşa etmekten sorumlu kişi olduğunu hayal et! Arkanda bırakacağın mirası!"

Çıraklık sınavından sağ çıkıp loncaya girmek fare yarışının sonu değildi. Kapılardan içeri giren çıraklar loncanın birçok bölümünden birine katılma hakkı için canlarını dişlerine takıp savaşırlardı. Bunların arasında silah mühendisliği açık ara en çok isteneniydi, o da sadece Başkomutanlık'tan en fazla fon ve prestij aldığı için. Dokuz adanın işleyişini sürdürmeye ve insanların beslenmesine ve giydirilmesine yardımcı olan yapıları yaratan ve koruyan, eşit derecede önemli birçok bölüm daha vardı ancak bunlar genellikle Silahlanma'dan sonra ikinci planda kabul edilirdi.

Ying babasının Silahlanma'dan geldiğini tahmin etti ancak onun ayak izlerini takip etme konusunda tereddütlüydü. Savaş ve silahlarla ilgili onu korkutan ve rahatsız eden çok şey vardı. Daha çok ilgisini çeken birçok lonca bölümü vardı. Örneğin Usta Kyzo'nun dâhil olduğu Ulaştırma, hava gemileri ve diğer araç tasarımları üzerinde veya belki de son teknoloji yenilikler üzerinde çalışan, bazen etik çizgileri çiğneyen, örneğin grotesk kimeralar gibi, yakalanması zor Kara Operasyonlar birimi gibi.

Ancak bunların hepsi boş hayaller olabilirdi. Fei'de bir lonca bölümü seçebilecek kadar uzun süre kalamayabilirdi. Seçmelerden sağ kurtulması bir mesele, babasının katilinden sağ kurtulması başka bir meseleydi.

İki arkadaşı hangi tümenlerin üstün olduğu konusunda çekişmeye devam ederken maiyetin gelmesini bekleyen Ying

şaşkınlıkla pencereden dışarı bakıyordu. Aşağıdan aniden bir tezahürat ve yuhalama kakofonisi yükseldiğinde doğruldu.

Sancaktarlar köşeyi dönmüştü. Sokağın uzak ucuna doğru ilerliyorlardı. At nallarının kaldırım taşlarına vurduğu ciddi sesler havada yankılanıyor ve yoğun bulutların arasından geçen şimşek gibi tezahüratları kesiyordu. Sürünün başındaki siyah atının üzerinde yalnız bir figür, bir obsidiyen savaş tanrısı gibi dik ve gururlu bir şekilde ilerliyordu.

Ying'in omuzlarındaki yük kalktı. O, geri dönmüştü, söylediği gibi.

Ye-yang bugünkü askeri geçit töreninin ilgi odağıydı, Beyaz Düz Sancak renkleri diğerlerinin önünde dalgalanıyordu. Diğer beileler birkaç adım geride at sürüyor, bu gösteride sadece destekleyici olarak görünüyorlardı. Özellikle Erden, bu yeni hiyerarşiye duyduğu hoşnutsuzluğu gizleyemiyor gibi görünüyor ve isteksizce pozisyonunu koruyordu. Ye-yang'ın çelik bakışları kalabalığın sağır edici kükremesine rağmen önündeki yola sabitlenmişti.

"Görünüşe bakılırsa Dördüncü Beile'nin yıldızı yükseliyor," dedi Chang-en. "Belki de varis olur. O pozisyon bir süredir boştu."

"Halefiyet gibi konuları tartışmak bizim işimiz değil," dedi An-xi duvarlara bakarak. "Böyle bir konuşma vatana ihanet olarak değerlendirilebilir."

"Sanki bizim ne dediğimizi umursuyan biri varmış gibi. Eğer bir Aogiya olarak doğmuş olsaydım, belki o ordunun başında ben olurdum."

"Eğer bir Aogiya olsaydın, Juwan madenlerinde onlardan bir tane daha olurdu."

Çenesini pencere pervazına yaslayan Ying, birliğin Silver Spoon'a doğru ilerleyişini izledi. Ye-yang'ın siyah aygırı tam restoranın girişinden geçerken, adam başını kaldırdı. Gözleri

buluştuğunda, bakışlarındaki sertlik bir anlığına yumuşasa da hemen ardından ifadesi tekrar taş gibi katılaştı. Ardından yeniden önüne dönerek Başkomutan'ın malikânesine doğru yoluna devam etti.

Sancaktarlar ve o ânın coşkusu geçtikten sonra Ying ve diğerleri masada soğumuş olan yemeği bitirmek için tekrar yerlerine oturdular. Ying sanki kendi ruhu da onlarla birlikle gitmiş gibi, dalgın dalgın kâsesindeki pirinci didikledi.

"Diğer klan üyeleri Fei'ye vardıktan sonra büyük bir zafer ziyafeti olacağını duydum. Bu sefere ağırlıklarını koydukları için cömertçe ödüllendirileceklerdir," dedi An-xi. " Başkomutan'ın destek talebini reddetmek için bahaneler kullanmaya cesaret eden bazı klanlar vardı. Şimdi altlarına işeyeceklerine bahse girerim." Ying'e baktı, söylediği tek bir kelimeyi bile duymamıştı. "Min, kardeşin senin klanını temsilen gelmeli, öyle değil mi?"

"Ha?" Ying gözlerini kırpıştırdı, An-xi'ye boş boş baktı.

"Kardeşin Aihui klanının yeni reisi değil mi? Ula klanına katıldığını ve Fu-li Savaşı'na çok sayıda klan üyesini dâhil ettiğini duydum. Akıllıca bir kumar oynadı."

"*Ne* yaptı?"

Diğer ikisi Antaran klanı politikaları hakkında hararetli bir tartışmaya girdiler, fırsat bulduklarında birbirlerine laf sokuyorlardı ancak Ying, An-xi'nin az önce ifşa ettiği şey karşısında o kadar şaşkındı ki konuşmalarına dikkat bile etmedi.

Wen, Fei'ye mi geliyordu?

Kardeşinin yaklaşan gelişinin haberi Ying'i derinden sarstı. Klanından herhangi birinin başkente yolculuk yapacağı hiç aklına gelmemişti. Bu duyulmamış bir şeydi. Huarin bu yolculuğa değmeyecek kadar uzaktaydı ya da belki de babasının başkentle ilişki kurmak istemediği için onlara inandırdığı bir şeydi

bu. Belli ki Wen farklı bir yol seçmiş ve Aihui klanının yeni reisi olarak, babalarının inandığı her şeye aykırı kararlar almıştı bile.

"Ne yapmaya çalışıyor?" diye homurdandı Ying, küvetin yüzeyine vurarak. Odayı dolduran buhar, kaslarını gevşetmesine yardımcı olsa da zihnindeki huzursuzluğu hafifletmeye yaramıyordu.

Kardeşinin omzunda bir yonga vardı, bunu biliyordu ama gerçekten bunu kanıtlamak için yolundan sapması mı gerekiyordu?

Klanları yıllardır sayıca azalıyor, birçoğu kendileri için daha iyi bir gelecek sağlama umuduyla daha zengin, daha ilerici klanlara geçmeyi seçiyordu. Babaları hayattayken, bu klan üyelerini içtenlikle kutsayarak yollamıştı. "Herkes hayatta kendi yolunu seçme hakkına sahiptir," derdi. Wen buna katılmıyordu. Onları göndermek klanın onuruna bir hakaretti ve klanı yıkıma sürüklerdi.

Ağabeyi yine de karşı karşıya oldukları şeyin ölüm olabileceğini bilerek kendi adamlarından çoğunu Fu-li'ye göndermeyi seçmişti. Bu pervasız bir ironiydi. Herhangi bir kayıp -ve Ying çok sayıda olacağından emindi- Huarin nüfusu için daha da ağır bir darbe olacaktı. Wen'in kendisine bir şey olursa Aihui klanı kargaşaya sürüklenirdi. Küçük kardeşlerinden hiçbiri komutayı üstlenecek yaşta değildi ve geniş ailesinde klanı aç kurt sürüsü gibi parçalayacak amcaları ve kuzenleri vardı.

Başı suyun içinde kalacak şekilde küvete battı, jeotermal kaynaklardan gelen ısının, hayal kırıklığını kemiklerinden yavaşça dışarı atmasına izin verdi.

En azından kazandılar, dedi kendi kendine. En azından Wen güvendeydi. Üstelik sadece güvende değildi, oynadığı kumarın karşılığını da muhteşem bir şekilde almıştı. Diğerlerinin söylediklerine göre, Aihui klanı Fu-li kuşatmasında önemli bir

rol oynamıştı. Muhtemelen bunun için cömertçe ödüllendirileceklerdi.

"Uyuyana kadar gülüyor olmalı," diye gevcledi suyun altından ve sözleri düzensiz baloncuklar hâlinde yukarı çıktı.

Bir dakika... Bu onun en az endişelendiği şey olmalıydı. Sudan fırladı, zihnini bulandıran şey aniden dağıldı. Fu-li tehlikesi geçmişti ancak karşı karşıya olduğu tehlike hızla yaklaşıyordu. Ağabeyi Fei'ye geliyordu. Onu burada bulursa felaket olurdu.

Ağabeyi başkentte ne kadar kalacaksa, Ying'in bu süre içinde çok dikkatli olması ve yanlışlıkla onun karşısına çıkmaması gerekecekti. Bu işin kolay kısmıydı. Zor olan, Wen'in önünde hiç kimsenin *Aihui Min* adını ağzına almamasını sağlamaktı, aksi takdirde kimliği hemen ortaya çıkar ve hiçbir şey başaramadan Huarin'e geri sürülürdü.

Aklı başka yerlere gitti, ağabeyini uzak tutmak için aklına imkânsız fikirler geldi. Kendini küvetten dışarı atıp kullanılmış suyu boşalttı ve kıyafetlerini astığı bambu rafa doğru yürüdü.

Aniden dışarıdan sesler yankılandı ve banyoya doğru ağır ayak sesleri yaklaştı. Kafesli kapı camlarının üzerinde pirinç kâğıdından gölgeler belirdi. Ying ciyakladı, askıdaki giysilerini alıp paravanın arkasına daldı. Uzun, ıslak saçları yüzüne ve özensizce giydiği beyaz iç çamaşırları nemli tenine yapışmıştı. Kapı gıcırdayarak açıldı. Ying nefesini tuttu. Nergui'nin sesi, "Başkomutan kutlama ziyafetini üç gün sonraya ayarladı," diye yankılandı. "Malikâneye geri dönmemiz gerekmiyor mu? Terzi Wan'ı bu muhteşem zafere en büyük katkıyı yapan kişiye yakışır şekilde, birkaç yeni cübbe dikmeye ikna edebilirim."

"Hayır, gerek yok."

Ying, Dördüncü Beile'yi görmek için paravanın kenarından bakmaya can atıyordu ama dudağını ısırdı ve çömeldiği yerden

hiç kıpırdamadı. Şu an dışarı çıkamazdı, böyle çıplak hâlde çıkamazdı.

Ye-yang'ın Fei'ye geri döndüğü gün hemen Mühendisler Loncasına gelmesini beklemiyordu. Eğer bilseydi, bu saatte banyo yapmazdı.

"Ama Beile-ye, diğer klan reisleri ve Fei'nin soylu aileleri de ziyafete katılacak. Başkomutan'ın evliliğiniz için ferman yayımlayacağı yönünde bir haber var. Elbette yeni bir kıyafetin zararı olmaz."

Evlilik fermanı mı?

Ying'in parmakları cübbesinin pamuklu kumaşına yapıştı. Evet, elbette Ye-yang evlenecekti... Er ya da geç. Yaşına göre çoğu Antaran erkeğinin evinde en azından bir ya da iki eşi varken, Dördüncü Beile'nin malikânesinde alışılmadık bir şekilde metresi olmadığını fark etmişti. Bunu bilmek ağzındaki acı tadı azaltmaya yetmiyordu.

Acaba eşi kim olacaktı? Fei'nin asil klanlarından birinin kızı, kesinlikle bir prenses ya da belki de başkomutanlığın desteğine ihtiyaç duyduğu yükselen bir klandan, daha büyük adalardan birinden bir kız.

İçini kaplayan bu alışılmadık kıskançlık sancılarından nefret etti. Birçok kez olaylara karşı daha kayıtsız olmaya çalışmıştı, burada olma amacının Ye-yang ile -ya da sonunda kiminle evleneceğiyle- hiçbir ilgisi olmadığını kendine hatırlatmaya çalışmıştı ama yine de bencil duygularını kontrol edemiyordu.

"Eğer gerçekten yeni bir kıyafete ihtiyacım olduğunu düşünüyorsan, Nergui, o zaman mutlaka yaptır. Zevkine güveniyorum. Neden mutfağa akşam yemeği için bir şeyler hazırlamasını söylemiyorsun? Yorucu bir gündü."

"Ama banyonuz sırasında size kim eşlik edecek? Akşam yemeğini getirmesi için lonca görevlilerinden birini çağırırım."

"Hayır, sen zevklerimi onlardan daha iyi biliyorsun. Beni bırak, burada kimseye ihtiyacım yok. Görevlilere de içeri girmemelerini söyle. Biraz yalnız kalmak istiyorum."

"Elbette, Beile-ye," diye cıvıldadı Nergui.

Ying, Nergui'nin mutluluğunun her zerresinden taştığını görebiliyordu.

Sanki Nergui'nin varlığı sadece Ye-yang'ın onu kabul etmesiyle anlam buluyordu.

Nergui'nin hevesli ayak seslerinin odadan çekildiğini duydu, kapı arkasından sessizce kapandı. Hava durgunlaştı ve yoğunlaşan buhar bulutları havada asılı kaldı.

Bacakları yavaş yavaş uyuşuyor, garip kambur pozisyonu yüzünden damarları daralıyordu.

Lütfen git, diye yalvardı.

Kalın ipek sabahlıklar yumuşak bir sesle bambu rafa düştü. Taze bir su akışı küvetin tabanına çarptı. Adımların ardından yumuşak bir su sesi geldi.

Gitmiyordu.

Zaman yavaş yavaş akmaya başladı, Ying ıslak saçlarının uçlarından düşen su damlalarıyla acı veren saniyeleri sayıyordu. Rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve cenin pozisyonunda kıvrıldı, binlerce hayali karıncanın bacaklarından yukarı aşağı sürünmesini engellemek için uzun, mürekkep gibi saç tutamlarını parmaklarının etrafında döndürdü.

Bu banyo ne kadar sürecek?

"Arkada saklanmanın çok rahat olduğunu sanmıyorum ama sen farklı düşünüyorsan bir şey diyemem."

Ying'in damarlarında akan kan dondu, ensesindeki tüyler diken diken oldu. Yerde sürünen bir tırtıl gibi, yavaşça paravanın kenarına doğru ilerledi.

Ye-yang sırtını ona dönmüştü, örgülü saçları ahşap küvetin kenarından aşağı bir şelale gibi dökülüyordu. Çıplak, zayıf kolları iki yanına uzanmış, küvetin kenarına rahatça yaslanmıştı.

"Burada olduğumu nasıl bildin?" diye sordu. Doğrulurken hiçbir şey görmemek için paravanın arkasında güvenli bir şekilde bekledi.

"Nefes alışını duydum," diye cevapladı Ye-yang. "Ve saçlarından yere düşen damlaları."

"Ama benim olduğumu bilemezdin. Ya bir suikastçı olsaydı?"

"Eğitimli bir suikastçı bu kadar dikkatsiz olmaz."

Giysi askısından tahta paravana uzanan ıslak ayak izlerini işaret etti. "Ve benim küvetimi kullanmaz." Elini tekrar dinlenme pozisyonuna getirdi. "Uzun zamandır düzgün bir banyo yapmadım. Madem buradasın, gel de sırtımı ovala."

"Ne?" diye geveledi Ying. Kan başına hücum etti ve yanakları alev aldı.

Ye-yang başını ona doğru eğdi. "Nergui'yi ve tüm görevlileri küçük müdahaleni gizlemek için gönderdiğimi düşünürsek, en azından bunu yapabilirsin?" dedi.

"Yapamam! Biz... Yani, sen ve ben, biz tam olarak..."

"Bu sadece an meselesi, Ying," diye cevapladı Ye-yang yumuşak bir sesle.

Odayı dolduran buhar ve sessizlik birleşti. Ying o anda kendi çarpan kalbinin sesinden başka hiçbir şey duyamadı. Ye-yang açık konuşmuştu, o kadar açık ki ona saklanacak yer bırakmamıştı.

"Lütfen," dedi genç adam, sessizliği bozarak, "Koluma bir ok yedim ve gerçekten sırtıma uzanamıyorum."

Koluna bir ok mu? Yaralı mıydı?

Ying ayağa kalkıp paravanın arkasından çıktı. Kararsızca Ye-yang'a döndü ancak ilk gözüne çarpan şey, adamın sırtını kaplayan çirkin, çapraz yara izleriydi. Birkaç adım attığında, suikast girişimi gecesi patlayan lambanın şarapnel parçalarının açtığı yaraları ayırt edebildi, yeni oluşan dokular hâlâ kızarıktı ama büyük ölçüde iyileşmişti. Ancak sırtını kaplayan daha taze kesikler de vardı; eski, kararmış izlerle dolu bu harap manzaraya eklenen acımasız yaralar. Ye-yang, eve yalnızca kolundaki ok yarasıyla dönmemişti.

Ona bakarken yüreği sızladı.

Elindeki küçük havluyu kavrayarak Beile'nin sırtına doğru kaldırdı ve sonra durakladı, aralarındaki neredeyse ihmal edilebilir mesafenin fazlasıyla farkındaydı. Ye-yang bunun sadece an meselesi olduğunu söylemişti ama tam olarak hangi andı? Elbette sonunda ayrılacaklarını biliyordu. Ying onun dünyasında olamazdı. Nergui ile daha önceki konuşması bunun sert bir hatırlatıcısıydı, evin hanımı o olmayacaktı.

Belki de senin için en fazla bunu yapabilirim.

Havluyu parmaklarının arasında sıkarak ılık suyu genç adamın sırtına akıttı.

"Fu-li'de ne oldu?" diye sordu sessizce.

Sabah gördüğü zafer geçidi sadece parlak bir kaplama, insanların o zafer ânını haklı çıkarmak için dökülen kan, ter ve gözyaşlarını görmezden gelmelerini sağlayacak bir görüntüydü. Halkın, bir daha asla evlerine dönemeyecek olan tüm o şanssız ruhları unutmasını sağlamak içindi.

Ve Ye-yang gibi geri dönenler bile, tanık oldukları ve işledikleri vahşeti hatırlatan yaraları her zaman taşıyacaktı.

"İmparatorluğu hazırlıksız yakaladık, birliklerini yok ettik ve asileri şehirden sürdük. Komutanları yok oldu ve şehrin valisi kaçtı. Dokuz binden fazla at, yedi bin zırh takımı ve on tam donanımlı hava gemisi ele geçirdik. İmparatorluğun bazı birlikleri

teslim oldu. Sekiz Sancak'a alınacaklar. Artık ilk kez imparatorluğa açılan kapılardan birini kontrol ediyoruz."

Ye-yang, Fu-li Savaşı'nın sonucunu tarafsız bir şekilde aktarıyordu. Kendi deneyimini anlatmak yerine bir tarihçinin kayıtlarından okuyormuş gibiydi. Sanki sırtındaki yaralar ona ait değilmiş gibi.

Ying, genç adamın sırtından aşağı doğru uzanan öfkeli, eğri çizgiyi takip etti. Parmağı teninden sadece bir saç teli kadar uzaktaydı.

"Devam et," dedi. "Acımıyor. Çok fazla yok zaten. Sanırım sırtımdaki sinirler çoktan öldü."

Önemsizmiş gibi çıkan ses tonu Ying'in yüreğini burktu. Kendini, kardeşlerini, Huarin'de tanıdığı tüm genç adamları düşündü ve ilk kez babasının klanlarını başkentin siyasetinden uzak tutma kararını anladığını hissetti.

"Değer mi? Bu savaşa değer mi?" diye sordu. Elindeki bezle genç adamın cildinin hasarsız bölgelerini nazikçe ovdu. Parmak uçları sırtına değdiğinde bu ânın bir daha gelmeyeceğini bilerek hafızasına kazımaya çalıştı.

"Sadece kazanırsak."

"Ama savaşmazsak, o zaman kazanmak ya da kaybetmek diye bir şey de olmaz. Bu daha iyi bir seçenek değil mi?"

Ye-yang ona bakmak için döndü, dudaklarının köşeleri kederli bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. Elini eline aldı, başparmağını kızın parmaklarında gezdirdi. "Keşke senin masumiyetine sahip olsaydım, Ying," dedi. "İnsanlar hakkında, içinde yaşadığımız bu dünya hakkında en iyisini düşünebilseydim."

"Saf olduğumu kastediyorsun."

Ying kaşlarını çattı. Babasının özenle koruması sayesinde güvenli bir hayat sürdüğünü ve Antaran adaları ile dünya genelinde henüz farkına varmadığı birçok karmaşa olduğunu

biliyordu ama bu, hiçbir şey bilmediği anlamına da gelmezdi. Barışı seçmek tam olarak buydu. Bu bir seçimdi, sizi dezavantajlı duruma düşürebileceğini bilmenize rağmen yaptığınız bir seçim. A-ma'sının ona öğrettiği şey de buydu. Elini çekmeye çalıştı ama Prens onu daha sıkı tuttu. Başını iki yana salladı ve neşeli bir kahkaha attı.

"Hayır, demek istediğim bu değildi. Göründüğün gibi olduğun için minnettarım. Hayatıma... denge getirmeme yardım ediyorsun. Bana sürekli olarak yaptığım şeylerin nedenini sorgulamayı hatırlatıyor ve seçtiğimiz çözüm yollarının daha iyi alternatifleri olup olmadığını düşünüp sorgulamamı sağlıyorsun. İnsan böylesine yüksek bir pozisyondayken, seninki gibi bir dürüstlüğü bulması zordur."

Ying bakışlarını kaldırdı ve Beile'nin gözlerinin içine baktı. "Peki, sen buldun mu? Başkomutan'ın senden yapmanı istediği her neyse onu yapmanın daha iyi bir yolunu buldun mu? Halkımızı savaşa yürütmeyi içermeyen bir çözümü?"

Ye-yang'ın dudakları çizgi gibi oldu, düşünceli görünüyordu. Kısa bir duraklamadan sonra sordu: "Başkomutanlığın amblemimiz olarak neden kobra yılanını kullandığını biliyor musun?"

Ying kaşlarını çattı, şaşkındı. "Hayır," diye itiraf etti.

"Çünkü yılan, ejderhadan daha zayıftır. Ejderha, gururla gökyüzünde süzülen hayvanların kralıyken, yılan karada sürünerek gölgelere hapsolmuş bir varlıktır. Başkomutan, Antaran halkını temsil etmek için kobra yılanını seçti; bu, imparatorluğun ve hükümdarının yüzyıllardır dokuz adada hüküm sürdüğü ve bize bir avuç lütuf karşılığında haraç verdirmeye zorladığını hatırlatan acı bir semboldür. Biz zayıf bir halk değiliz ama Abka Han bize zayıf bir kart verdi. Şu anda olduğumuzdan çok daha fazlası olabiliriz fakat dokuz adayla sınırlı olamayız."

Ye-yang'ın sesinde, küvetin kenarlarını tutan yumruklarında sessiz bir kararlılık vardı. Ying genç adamın sırtındaki harita gibi yara izlerine baktı ve kararlılığının bir yansımasını gördü. Başkomutan'ın eylemlerine ve sürdürdükleri bu savaşa inanıyordu.

"Ama birçoğu ölecek," dedi. A-ma'sı her zaman barışın savunucusu olmuştu, savaşın değil. *Eğer tatmin olmayı öğrenip bunu hırsı dengelemek için kullanabilirsek dünya herkes için daha iyi bir yer olur*, derdi. Ona göre, herhangi bir adamın fedakârlığı çok önemliydi.

Belki de bu yüzden Fei'den ayrılmıştı. Loncayı terk etmişti.

Ama bunu yapmakta haklı mıydı? Yapılacak doğru şey neydi? Ying henüz cevabı bulduğunu sanmıyordu.

"Eğer savaşmazsak zaten ölürüz. Dokuz ada kuruyor, Ying. Çorak topraklarımızın bize sağlayabileceği çok fazla şey kalmadı." Beile duraksadı. "Eğer savaşmazsam, daha erken ölebilirim," diye ekledi.

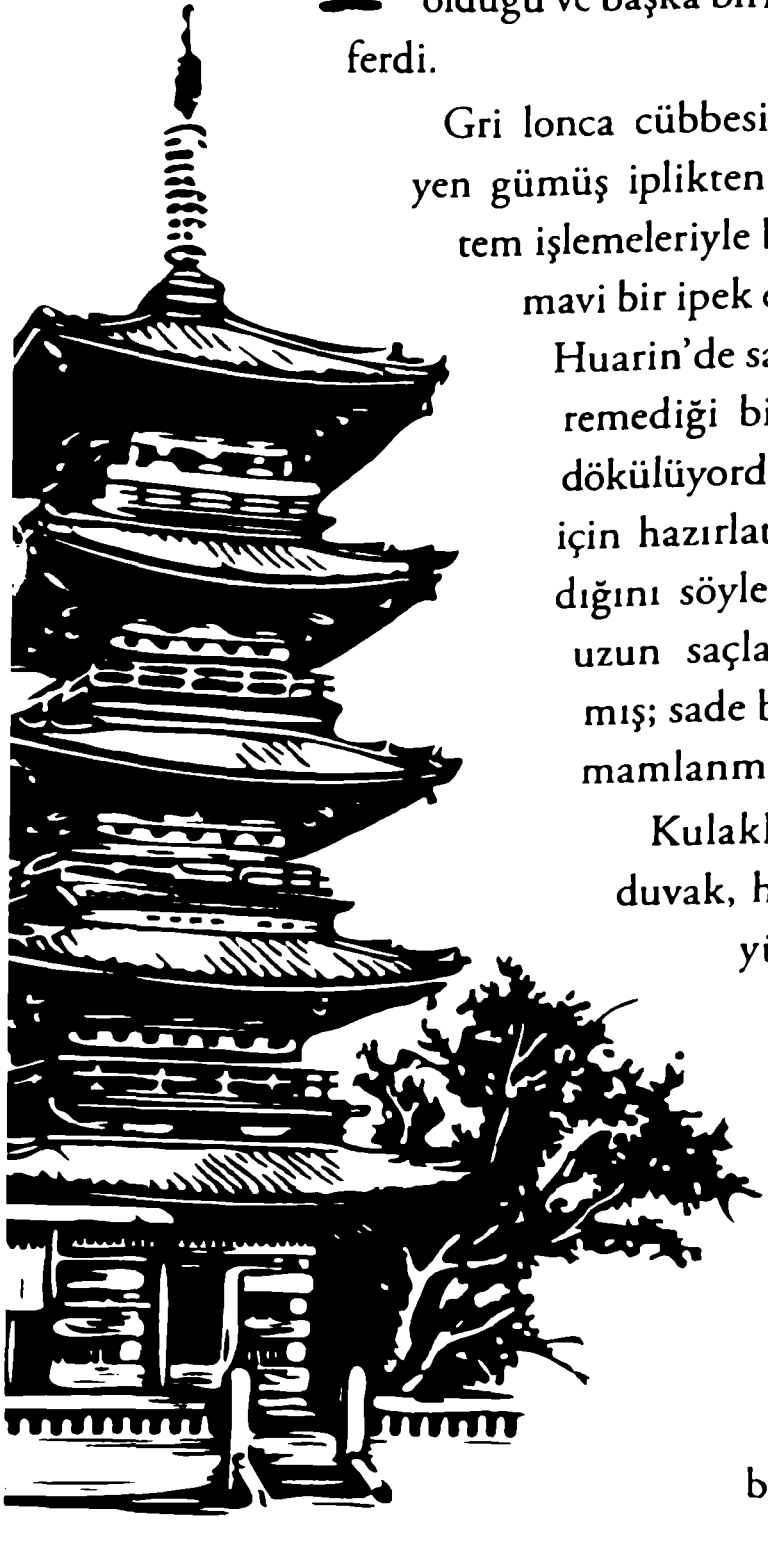
Ye-yang bakışlarını ona çevirince Ying genç adamın sisli, gri gözlerinde sadece acı ve teslimiyet gördü ve bu, kalbini kırdı. Genç adamı korumak, fırtınalardan saklanabileceği liman olmak için can atıyordu. Keşke yapabilseydi.

"Sorun değil, ben buna alışkınım," dedi Beile nazikçe. "Artık bu konular hakkında konuşmayalım. Sana daha sonra göstermek istediğim bir yer var. İkinci sınavı geçtiğin için tebrik hediyesi olarak kabul et."

"Neymiş o?"

"Görürsün," diye cevapladı Ye-yang gizemli bir şekilde göz kırparak.

BÖLÜM 19

Fei'ye vardığından beri, bu Ying'in gerçekten Ying olduğu ve başka biriymiş gibi davranmadığı ilk seferdi.

Gri lonca cübbesini, kollarını ve eteğini süsleyen gümüş iplikten karmaşık şakayık ve krizantem işlemeleriyle bezeli, beyaz kürk yakalı soluk mavi bir ipek elbiseyle değiştirmişti. Kumaş, Huarin'de sahip olduğu hiçbir giysinin veremediği bir ihtişamla zarif bedeninden dökülüyordu. Ye-yang bu elbiseyi onun için hazırlatmıştı fakat ne zaman yaptırdığını söylememişti. Örgüleri çözülmüş, uzun saçları omuzlarından sırtına akmış; sade bir sedef boncuklu başlıkla tamamlanmıştı.

Kulaklarından sarkan açık beyaz bir duvak, herhangi biri onu tanırsa diye yüzünün çoğunu gizliyordu.

Buna rağmen, başka biriymiş gibi davranmak zorunda olmamak yine de özgürleştiriciydi. Birkaç gün boyunca oğlan gibi davranmak güzeldi ama kırbaçlanma riskine karşı aylarca bunu yapmak tam bir işkence olmuştu.

Ninova

Başkentin hareketli sokaklarında yol alıyorlar, gece pazarlarını dolduran kalabalığın arasından sıyrılıyorlardı. Sancakların zafer yürüyüşü hâlâ etkisini sürdürüyordu, etrafta coşkulu sohbetler ve neşeli yüzler vardı. Ve coşku bulaşıcıydı. Ying'in yüzünde de geniş bir gülümseme belirdi.

"Çekil yolumdan!" diye bağırdı çatlak bir ses, mekanik bacakların kaldırıma çarparak çıkardığı gürültü eşliğinde. Güçlü parmaklar bileğini sararak onu yana çekti. Ying dengesini kaybedip sendeledi ancak engebeli kaldırıma düşmek yerine yanağının Ye-yang'ın sağlam göğsüne dayandığını fark etti.

"Yaralandın mı?" diye sordu Ye-yang.

Ying ayak bileklerini esnetti, sonra başını iki yana salladı. Sarsılmış ama zarar görmemişti. Suçluya doğru bakmak için döndü. Örümcek benzeri iğrenç bacaklarıyla sokaktaki yayalara aldırmadan hızla geçen, devasa bir buharlı arabaydı bu. Ying şanslıydı. Araç birçok yaralıyı yol kenarına serdi, tüccarlar mallarının pervasız sürücü tarafından acımasızca devrilmesinden dolayı ağıt yakıyorlardı.

"Etrafta bu kendini beğenmiş genç soylulardan bolca var," dedi Ye-yang. "O araba Ula klanına ait. Son zamanlarda çok sorun çıkarıyorlar. Ye-lin'in görevden alınmasıyla birlikte, başkomutanlık görevini devralacak bir sonraki kişinin Leydi Odval'in oğlu olan On Dördüncü Prens olacağını düşünüyorlar."

Ye-kan mı?

Ying çocuğun böyle bir hırsa sahip olduğunu düşünmüyordu ama bu kararı vermenin ona kalmayabileceğini de biliyordu. Başkomutanlık için yaşanan rekabette birçok klanı içeren gizli güçler de vardı. Ye-yang ve Ye-kan'ın bir gün karşı karşıya gelebilecekleri düşüncesi Ying'in moralini bozdu.

"Gel," dedi Ye-yang kızın elini tutarak.

Beile'nin dokunuşuyla parmakları içgüdüsel olarak kasıldı, sonra yavaşça parmaklarını genç adamın eline doladı. Bu ona

kendini rahat hissettirdi, sanki aralarında kimliklerinin ve bununla birlikte gelen yüklerin oluşturduğu duvarlar olmadan gelişen bir ilişkideki iki sıradan genç insanlarmış gibi.

Başkentten uzaklaşıp şehrin dış kesimlerine doğru ilerlerken fenerlerle aydınlanan sokakları ve gece pazarlarının cıvıltısını geride bıraktılar. Ying yol boyunca birkaç çocuk grubunun kanal sularına lotus fenerleri koyduğunu gördü ve kısa süre önce kendisinin de aynısını yaptığını hatırlayınca yüreği titredi.

"Şehir surları mı?" diye mırıldandı, önünde yükselen ve Fei'nin zenginliklerinin çevresinde güçlendirilmiş bir bariyer oluşturan heybetli gri tuğlalara bakarak.

Ye-yang sadece gülümsedi ve merdivenden yukarı çıkmaları için yol gösterdi. Yanlarından geçtikleri askerler eğilip kenara çekildiler, bu da onlara sur tepesine kadar serbest geçiş hakkı tanıdı. Ying, birkaçının merakla kendisine doğru baktığını fark etti ve duvağının sağladığı örtü için minnettar oldu.

"Yalnız kalmak ve zihnimi boşaltmak için biraz alana ihtiyacım olduğunda buraya gelmeyi severim," dedi Ye-yang. Taş siperin bir mazgalına doğru yürüdü ve ötesindeki ufka baktı.

Ying, gecenin içine sessizce kıvrılan bir ejderhanın bedenini andıran granit duvarın uzantısına baktı, alev işaretleri düzenli aralıklarla karanlığı aydınlatıyordu. Barut kokusu havada uçuşuyor, burnunu gıdıklıyordu.

Ye-yang'ın yanına yürüdü, karşısındaki manzarayı gördüğünde dudaklarından güçlü ve şaşkın bir ses çıktı.

"Buradan tüm şehir görünüyor," diye haykırdı görüş alanını kaplayan kanalların, köprülerin ve yükselen pagodaların karmaşık manzarasına hayran kalarak. Dans eden ateş böceklerinden oluşan bir yama gibi görünen akkor lambalar ve fenerlerle aydınlatılan başkent karanlıkta parlıyordu. Bu onun hayallerindeki Fei'ydi, zihninde defalarca canlandırdığı şehir.

Ye-yang başını salladı, sonra diğer taraftaki korkuluğa döndü.

"Fei geceleri oldukça büyülü olur," dedi. "Ama ben bu taraftaki manzarayı daha çok beğeniyorum."

Ying onu takip etti ve canlı şehir ışıkları yerini tam bir dinginliğe bıraktı.

"Deniz..."

"Evet. Şehrin aksine denizin sınırı yok."

Şehir duvarının diğer tarafındaki okyanus ay ışığının altında gizemli bir şekilde parıldıyordu.

Ying gözlerini kapattı ve kıyıya çarpan dalgaların sesine yoğunlaştı. Bir an için Huarin'e geri döndüğünü düşündü, uçurumların tepesinde duruyordu. Kollarını iki yana uzattı, deniz melteminin parmak uçlarında dans etmesine izin verdi.

Bir keresinde, *"A-ma, bir gün bu uçurumdan atlayıp uçacağım,"* demişti babasına.

"Aklına koyduğun sürece her şeyi yapabilirsin, kıymetlim."

Gözlerini açtı ve büyü bozuldu. Fei'ye geri gelmişti. Çocukluğundan kalma anılar zihninin derinliklerine geri döndü.

Ye-yang pelerinini Ying'in omuzlarına yerleştirip hafifçe gülümsedi. "Hâlâ sınavın... bir de o geceki küçük kaçak girişimin üstesinden gelmiş değilsin. Üşütme sakın," dedi.

Ying şaşkınlıkla ona döndü. "Nereden bildin?" diye sordu.

"Nergui."

"Elbette. Peki, bunu beni önerdiğin pozisyondan alınmamı gerektirecek kadar aşağılık ve çirkin bir suç olarak mı bildirdi?"

"Tam olarak şu sözcükleri kullandı: *Loncada kalabilmek için hileye başvurmak zorunda kalan, kırsaldan gelen, değersiz bir dolandırıcı,*" diye cevapladı Beile, dudaklarının köşelerinde beliren bir gülümsemeyle.

Ying'in yanaklarındaki kaslar seğirdi. "Ondan daha azını beklemezdim," dedi kuru bir şekilde.

"Neden Gerel'in atölyesine girdin?" Ses tonunda bir merak vardı ama yargılayıcı değildi.

"Sınav sorularını çalmak için mi oraya girdiğimi düşünüyorsun?"

Ye-yang başını iki yana salladı. "Elbette hayır. Sana böyle bir şey yapmayacağını bilecek kadar güveniyorum. Ve umarım sen de *bana* gerçeği söyleyecek kadar güvenirsin."

Ying döndü ve bakışlarını ona dikti, o kristal berraklığındaki irisler inanmaya başladığı bir samimiyeti yansıtıyordu.

Fei'ye geldiğinden beri burada olmasının gerçek sebebini, babasının cinayetini ve adalet arayışını kimseye anlatmamıştı. Attığı her adım zorluklar ve tehlikelerle doluydu ve pes edip eve kaçmaya meylettiği zamanlar oluyordu çünkü başarmayı umduğu tek bir şeyi bile başaramadan burada hayatını kaybedeceğinden korkuyordu.

Yalnız olmak yorucuydu. Bu yükü tek başına taşımak...

Ama Ye-yang anlıyor, diye düşündü. Eğer yaşadıklarını anlayacak biri varsa, o da Ye-yang olurdu. Zira Ye-Yang da yapayalnızdı, bir kurt sürüsünün arasında hayatta kalmaya çalışıyordu, kendisinden başka güvenebileceği kimse yoktu. Hem bu bilinmeyen sularda yolculuğa çıktığından beri her adımda yanında olmamış mıydı?

Bu kapıyı ona açan Ye-Yang'tı ve tüm bu süre boyunca elini hep tutmuştu.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin..."

"Bir ipucu arıyordum," diye itiraf etti Ying. "A-ma'mın katilini bulmama yardımcı olabilecek veya bana neden öldürüldüğünü söyleyebilecek bir şey. Loncadan birinin dâhil olduğunu biliyorum ama nasıl ve kim olduğunu bilmiyorum." Sözcükler, barajı yıkan bir nehir gibi ağzından fışkırdı.

"Babanın ölümü mü? Ne demek istiyorsun?" Ye-yang'ın bakışları titredi ve ifadesi kasvetli bir hâl aldı.

"Birisi çalışmalarından bazılarını çalmak için atölyesine girdi ama babam vermek istemediğinde onu öldürdü." O korkunç günde olanlar aklına gelince Ying'in sesi kısıldı. Cübbesinin kıvrımlarının arasına uzandı ve siyah yeşim kolyeyi çıkarıp avucunu uzattı.

Ye-yang kolyeyi aldı, parmaklarını pürüzsüz taştaki oyuklar boyunca gezdirdi. Kısa bir süre kaşlarını çattı, sonra kolyeyi incelemeye devam ederek rahatladı.

"Bunu babamı öldüren adamdan kaptım," diye açıkladı Ying. "Tanıdın mı?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Peki, sahibiyle ilgili herhangi bir şüphen var mı? Mühendisler Loncasından birinin dâhil olduğunu düşünmene sebep olan şey nedir?"

Ying alt dudağını ısırdı, ustası ve onun suç ortaklarına olan öfkesi bir kez daha içinde kabardı. "Loncadan biri kardeşimi A-ma'nın ölümünü araştırmaması konusunda uyardı. O kişi *bir şeyler* biliyor olmalı. İlk başta bunun arkasında Büyük Yeşim İmparatorluğu'nun olabileceğini düşündüm. Ejderha onların kraliyet sembolü, değil mi? Ve hetian yeşimi oradan geliyor. Ama o yöne işaret eden başka bir ipucu bulamadım." Bunun nedeni yeterince iyi aramaması mıydı? Lonca sınavlarıyla dikkati o kadar mı dağılmıştı ki babasının ölümünün sürüncemede kalmasına izin vermişti? "Aslında pek bir şey bulamadım," diye ekledi perişan bir şekilde. Utancını peçesinin arkasına saklayabildiği için minnettardı.

"Demek weiqi setimle o yüzden bu kadar ilgilendin." Ye-yang yeşim kolyeyi kızın avucuna geri koydu ve parmaklarını nazikçe etrafına doladı. "Bunu sakla ve kimseye gösterme. Babanı öldüren adamlar senin onları aradığını bilirlerse tehlikede olursun. Babanın anısını ve uğruna çalıştığı şeyi korumak

istiyorsan, yapabileceğin en iyi şey hayatta kalmak. Lonca sınavlarını geç ve babanın yapamadığı işi yap."

Ying onu dinlerken içi öfke ve çaresizlikle doldu. Keşke daha güçlü olsaydı o zaman bu yüzü olmayan düşmanlardan daha az korkardı.

"Etrafta soruşturmana yardım edip bir şey bulup bulamayacağıma bakarım ama Ying, söylediklerim tecrübeyle sabit. İntikamın kendine daha fazla acı çektirmekten başka bir amacı yoktur," dedi sessizce. Ellerini soğuk taşa koydu, düşünceliydi. Uzun bir duraklamadan sonra devam etti: "E-niye'm ben on iki yaşındayken öldü. Ölüm döşeğindeki dileği Yokre'ye geri dönmekti."

"Yokre... Sürgün edilen klan. Onuncu ada..."

Antaran halkı yalnızca dokuz adadan bahsederdi ancak herkes onuncu bir adanın daha olduğunu bilirdi. Aogiya Başkomutanlığı'nın kurulması ve dokuz adanın birleştirilmesinden bu yana onuncunun adı hiçbir zaman açıkça dile getirilmemiş ancak görevdeki Başkomutan ile Yokre reisi arasındaki kan davasının hikâyeleri otlaklara yayılmaya devam etmişti. Yokre bir zamanlar en güçlü Antaran klanı ve Aogiya komutasına direnmeye devam eden tek klandı.

Ye-yang'ın dudaklarından acı bir kahkaha kaçtı. "Oraya ait olmayan birini asla oraya sürgüne gönderemezsin," dedi. "Dayımın pek az gücü var ve inatçılık da bunlardan biri. Yokre, Başkomutan'a boyun eğmeyi reddetti ve bunun yerine destek için imparatorluğa döndü. Sırf vadedilen güç yüzünden Antaran kılıçları Antaranları kesip biçti."

"Annene ne oldu?"

"Çok ağır hastaydı. Başkomutan'dan son bir kez memleketine dönmesine izin vermesini rica etti ama o *hayır* dedi. Annemi ailesi ve oğlunun geleceği arasında acımasız bir seçim yapmaya zorladı. Ölmekte olan bir kadının dileğini reddetmek

yeterli değilmiş gibi bir de dayıma karşı savaş açmayı seçti. Eğer bunun yüzünden yaşadığı yıkım olmasa annem belki de hayatta kalabilirdi."

Ying, annesinin trajik öyküsünü anlatırken Beile'nin bakışlarının nasıl sertleştiğini gördü. Parmaklarının granit çıkıntıyı kavrama biçiminde öfke vardı. Aradan uzun yıllar geçmişti ancak yara izleri hâlâ duruyordu.

"Annenin ölümünün intikamını mı almak istedin?" diye tereddütle sordu. "Ama o senin baban. Senin en yakının."

"İstedim," diye itiraf etti Ye-yang. "Bunun ne kadar anlamsız olduğunu anlamam yıllarımı aldı. Ölüler hayata geri döndürülemez, Ying. Bazen onlar için yapabileceğimiz en iyi şey, geçmişi bırakıp daha iyi yaşamaktır. Benim E-niye'm bunu isterdi ve eminim senin A-ma'n da aynı şeyi hissediyordur."

"Söylemesi kolay," diye mırıldandı Ying. Kendi yarası hâlâ taze ve kanarken, Beile'nin kendi acısını atlatması yıllarını almıştı. Deniz meltemi sırtını ürpertti ve Ye-yang'ın pelerinini omuzlarına biraz daha sıkı sardı.

"Bir gün başkomutanlık pelerinini ben miras alacağım, Ying," dedi Ye-yang aniden. Sözlerinde sessiz bir kararlılık vardı.

Ying bu açıklama karşısında irkildi. Herkes Dördüncü Beile'nin bu pozisyon için yarıştığını biliyordu ancak hırsını böyle açıkça itiraf etmesi tehlikeliydi. Öte yandan bu, Ying'e ne kadar güvendiğini de gösteriyordu.

"Ben bir sonraki başkomutan ve ondan daha iyi biri olacağım. Bir gün imparatorluğu bile ayaklarımın altına alacağım. Annem adına adaletli davranacağım ve onu uygun şekilde toprağa vereceğim." Ying'e bakmak için döndü ve ellerini kızın omuzlarına koydu. "Dünyayı fethetmek istersem, yanımda olur musun?"

Ying'in boğazında bir nefes düğümlendi. Bu çok baştan çıkarıcı, görkemli bir teklifti ama aynı zamanda imkânsızdı. En iyi ihtimalle, ona sadece bir mühendis, bir ast olarak hizmet edebilirdi. Asla onun eşi veya dengi olamazdı. Kalabalık sokaklarda el ele yürüyebilen ve birlikte sonsuz denizlere hayran kalabilen bu hâlleri sadece geçici bir hayaldi.

Bencil tarafı onun başkomutan olmasını istemiyordu. Aralarındaki uçurumun ona ulaşamayacak kadar genişlemesini istemiyordu.

Yine de onun harika bir başkomutan olacağını biliyordu. Buna inanıyordu.

"Bak! Meteor yağmuru!" Beile'nin omzunun üzerinden gökyüzünü işaret etti, henüz nasıl cevaplayacağını bilmediği bir soruyu cevaplamaktan kaçınmasını sağlayan bu dikkat dağıtıcı olay için minnettardı.

Geceyi bir tuval gibi kaplayan kara boşlukta, parlayan bir dizi yıldız ardı ardına kayıyordu.

"Bir dilek tutmalıyız." Ying ellerini birleştirdi ve gözlerini kapattı.

Gözlerini yeniden araladığında Ye-yang'ın gamzesinin derinleştiğini ve yüzünde hoşgörülü bir gülümsemeyle kendisine baktığını gördü.

"Ne diledin?" diye sordu.

"Birine dileğinin ne olduğunu söylersen, o dileğinin gerçekleşmeyeceğini bilmiyor musun?" diye azarladı Ying onu. "Sen neden dilek tutmadın?"

"Dileklere inanmam. Eğer bir şey istersem, onu kendim gerçekleştiririm."

"Gerçekten mi? Peki, kendi başına gerçekleştireceğin dilek ne, Beile-ye?" diye takıldı, kasıtlı olarak onun resmî hitap şeklini kullanıp kibriyle alay ederek.

Beile bir adım atarak ona yaklaştı, ta ki sıcak nefesini alnında hissetmeye başlayana kadar. Huzurlu ay ışığının yumuşak parıltısı, fırtına grisi gözlerinde bir ışıltı oluşturdu. Ardından eğilip neredeyse yok denecek kadar ince peçesinin üzerinden dudaklarını hafifçe onun dudaklarına dokundurdu.

"Bu," diye mırıldandı.

Ying o an dudaklarının üzerindeki sıcaklığı ve beline değen parmak uçları dışında hiçbir şey düşünemeyecek kadar şaşkındı ama ona yanında kalmaya istekli olup olmadığını bir kez daha sorsaydı kalbi evet diyebilirdi.

Bu weiqi Ying'in üst üste kaybettiği beşinci -hayır, altıncı- oyun olacaktı. Sınıftaki en iyi weiqi oyuncularından biri olduğu düşünüldüğünde bu bir rekordu. Oyunun bittiğini bile fark etmemişti, hâlâ beyaz taşını parmaklarının arasında gezdiriyordu.

Çırak adayları Strateji dersinin, onu yöneten usta kadar öngörülemez olduğunu öğrenmişlerdi. Bir derste son teknoloji mühendislikle uğraşırken bir sonraki derste saatlerce loncanın ön avlusunda, dondurucu soğukta, sadece weiqi oynayarak vakit geçirmek zorunda kalıyorlardı. "Strateji ustası, weiqi ustasıdır ve soğuk hava zihni temizler," dedi Usta Lianshu ancak çocuklar bunun kaytarması için bir bahane olduğunu düşünüyorlardı çünkü Usta Lianshu neredeyse tüm ders boyunca ortadan kayboluyor ve sadece dersi bitirip weiqi becerilerinin ne kadar eksik olduğuna dair yorum yapmak için geri dönüyordu.

"Sana ne oldu?" diye sordu Ye-kan, tahtadaki tüm tohumları süpürürken kaşlarını çatarak. "Bana patronluk mu taslıyorsun?"

"Hayır. Gelişiyorsun." Çocuğun şüpheci bakışlarını yakaladı ve ekledi: "Gerçekten, ben ne zaman sana boyun eğdim ki?"

Prens hâlâ ikna olmamış gibi görünüyordu ancak konuyu geçiştirdi. Yavaşça tohumları ilgili kaplara ayırmaya başladı. "Ama dikkatin dağılmış," dedi. "Dün gece bir şey olmuş. Ne oldu?"

Ying şaşkınlığını göz kırparak gizledi. Ye-yang ile geçirdiği gecenin ardından loncaya döndüğünde, odadaki diğer tüm çocuklar çoktan uykuya dalmıştı. Her zamanki gibi duvara kıvrılmış olan Ye-kan için de aynı şeyi düşünmüştü ama belli ki yanılmıştı.

"Hiçbir şey olmadı," diye yalan söyledi, çocuğun elindeki kâselerden birini kaparak. Birkaç beyaz taş aldı ve dalgınlıkla kabın içine attı. Öpüşmelerini aklından çıkarmaya çalışmıştı ama Ye-kan'ın sözleri bu anıyı bir kez daha geri getirmiş oldu.

İçten içe bundan mutsuz olmasa da Ye-yang'a neredeyse sinirlenmişti.

Ye-kan ona bir taş fırlattı. "Sen Ye-yang'la birlikteydin, değil mi?"

"Nereden bildin?" diye bağırdı Ying.

"Ortak banyoları kullanamayacağın açık ama herkes uyuduktan sonra ıslak saçlarla geri dönüyorsun. Gerel'in banyosunu kullanacak hâlin yok, değil mi?" Ye-kan gözlerini kıstı ve onu şüpheyle inceledi. "O, bunu yaptığını *biliyor mu*?"

Rahatlayan Ying'in omuzları çöktü. Konu banyoyla ilgiliydi, dün gece olanların geri kalanıyla değil.

"Hayır," diye yalan söyledi.

"O zaman ne bahane uydurdun? Sekiz Numara senin gibi birinin sebepsiz yere banyosunu kullanmasına izin verecek kadar merhametli değildir. Eğer gerçekte kim olduğunu bilmiyorsa, o zaman onun için işe yarayacak başka bir şeyin olmalı."

"Senin gibi bir çocuk ne bilir ki?" dedi Ying uzanıp Ye-kan'ın kafasına tokat atarak. Ye-yang adına gücenmişti. "Ye-yang

mesafeli ve soğuk görünüyor ama aslında öyle biri değil. Kardeşin hakkında böyle şeyler söyleme."

"Unutmuş olabilirsin ama kardeşlerimden biri hepimizi ortadan kaldırmak istedi. Kendisi şu an Juwan madenlerinde çürüyor." Ying dudaklarını birbirine bastırdı ve uzun uzun düşündü ancak aklına iyi bir karşılık gelmedi. Aogiya ailesi diğerlerinden farklıydı. Antaran topraklarında, Aogiyalar kraliyet ailesiydi ve güç siyaseti devreye girdiğinde aile bağları zayıflardı.

"O öyle biri değil," dedi sadece.

"Ondan... hoşlanıyor musun?" diye sordu Ye-kan, weiqi tahtasının üzerinden öne eğilip yüzünü yana eğerek tepkisini görebilmek için. Neredeyse endişeli görünüyordu.

Ying taş kabını tahtaya çarptı ve ayağa kalktı. "Bu konuşma çok saçma bir hâl alıyor," dedi ve gitmek üzere arkasını döndü. Merdivenlerin dibindeki tütsü çubuğu yeni sönmüştü, bu da Strateji dersinin bittiği anlamına geliyordu. Bu sefer, Usta Lianshu dersin bittiğini söylemek için tekrar ortaya çıkmaya bile zahmet etmemişti.

"Ondan *hoşlanıyorsun*," diye tekrarladı Ye-kan, peşinden giderek. "Sen aklını mı kaçırdın? Onca erkek varken gidip Sekiz Numara'ya mı âşık oldun?"

"Ona âşık falan olmadım." Sözcükler kendisine bile pek ikna edici gelmiyordu. "Ve bana kimden hoşlanmam veya hoşlanmamam gerektiğini söylemene de ihtiyacım yok." Ye-kan neden bu konuda bu kadar endişeliydi? Hem eğer hoşlanıyorsa bile, Ye-kan kim oluyordu da üzülüyordu?

Ying, On Dördüncü Prens'e bakmak yerine gözlerini tam karşıya dikti ve uzun merdivenlerden çıkmaya başladı. Changen'in arkadan ona seslendiğini duyabiliyordu ama havasında değildi.

Ye-kan çok ısrarcıydı.

"Sekiz Numara da tıpkı diğerleri gibidir, umurunda olan tek şey başkomutan koltuğudur. Sen onun weiqi tahtasındaki bir taştan başka bir şey değilsin!" diye fısıldadı Ye-kan. "Senin bir kız olduğunu bile bilmiyor, ya öğrenirse? Seninle evlenir mi sence? Belki evlenir, sen ve Sekiz Sancak'taki her büyük klandan birer tane olmak üzere bir araba dolusu başka kadınla."

"Yeter!" Ying arkasını döndü ve Ye-kan'a öfkeli gözlerle baktı. "Daha önce de söyledim, işler öyle değil. Ve öyle olsa bile bu benim kararım, senin değil. Prens olman ve insanların emrine amade olmasına alışmış olman umurumda değil. Sen benim için hiç kimsesin." Ying başını sallayarak geri çekildi. "Ne yaptığım ve kimden hoşlandığımla neden bu kadar ilgileniyorsun? Biz seninle akraba değiliz ve hatta arkadaş bile değiliz."

Sözcükler dudaklarından döküldüğü anda, aşırıya kaçtığını anladı. İlişkilerini yeni düzeltmişlerdi ve şimdi işler bir kez daha zorlaşacaktı. Ye-kan ona buz gibi bir bakış attı ve Ying bir an için gözlerinde bir fırtınanın gölgesini gördüğünü sandı. Bir başkomutanı anımsatıyordu. Sonra çocuk onu öyle sert bir şekilde itti ki Ying neredeyse tökezleyip basamaklardan düşecekti. Sallandı, boynunun kırılmaması için ağırlık merkezini hızla yeniden ayarladı.

"Ye-kan, özür dilerim," diye seslendi. "Öyle demek istemedim. Ben..."

Chang-en koşarak merdivenlerden yukarı çıktı ve Ye-kan'ın uzaklaşan silüetine baktı. "Onun nesi var?" diye sordu. "Ayrıca seni çağırdığımı duymadın mı?"

"Bir şey yok," diye mırıldandı Ying, yukarı doğru yürümeye devam ederek. Ye-kan'ın sakinleşmesi için biraz zaman verip daha sonra tekrar özür dilemeyi deneyecekti. Çocuk sonunda onu affedecekti, tıpkı her hata yaptığında Nian'ın affettiği gibi.

"Quorin atölyesinde bizi, yani beilelerin önerdiği dört adayı görmek istiyor," dedi An-xi onlara yetişerek.

"Ne için?"

Chang-en omuz silkti. "Bilmiyorum. Neden gidip öğrenmiyoruz?"

Üçlü, Quorin'in atölyesine doğru yürüdü. Arban çoktan oradaydı, iyi bir izlenim bırakmak için onlardan önce gitmişti. Hepsi bir araya geldiğinde, yaşlı Büyük Usta elindeki zarfın mührünü açtı ve kızıl mürekkep kobrasını ikiye böldü. Sanki çok dikkatli olmazsa kırışık parmaklarında dağılacakmış gibi mektubu özenle açtı. Karşısında duran dört genç adamı hızlıca süzdü ve boğazını temizledi.

"Başkomutan sizi iki gün içinde Qianlei Sarayı'nda düzenlenecek zafer ziyafetine davet etti," dedi. "Bu nedenle lonca size akşam derslerinden muaf tutacak ancak ziyafetten hemen sonra geri dönmelisiniz."

"Biz mi? Ziyafete mi davetliyiz?" Chang-en'in ağzı kocaman açıldı, zaten uzun olan yüzü komik bir dikdörtgene dönüştü. "Ama neden?"

"Küstah velet." Büyük Usta masasının üzerinde duran maun cetveli aldı ve onunla Chang-en'in kafasına vurdu. "Birinci Beile ve Tongiya klanının desteğine sahip olmanız, Başkomutan'ın kararlarını sorgulayacak bir konumda olduğunuz anlamına gelmez. Dördünüz de..." Diğerlerine baktı. "...sadece beilelerin emriyle katılıyorsunuz. Hepsi Antaran Savaşı'na etkileyici katkılarda bulundu, bu yüzden onların ihtişamının tadını çıkaracağınız için çok minnettar olmalısınız. Mühendisler Loncasının potansiyel çırakları olarak, ziyafet sırasında hepinizin son derece iyi davranışlar sergilemenizi bekliyorum. Yemeğinizi yiyin ve gereksiz yere sorun çıkarmayın, aksi takdirde desteğiniz ne olursa olsun adaylığınızı geri almaktan çekinmem. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Büyük Usta Quorin," diye hep bir ağızdan bağırdılar.

Dışarı çıktıklarında Quorin'in atölyesinin kapısı arkalarından öyle sert ve kararlı bir güçle kapandı ki Ying'in ensesini gıdıklayan küçük bir esinti yarattı. Ying titreyerek yakasını biraz daha yukarı çekti.

"Qianlei Sarayı... İnanabiliyor musun? Sarayda düzenlenecek ilk ziyafete katılacağız!" diye cıvıldadı Chang-en. Yanında duran An-xi ileriye bakıyordu, gözleri yıldızlarla doluydu.

Ying, Fei'deki ilk gününde sarayın altın kaplı çatılarını gördüğünü hatırladı. O zamanlar henüz tamamlanmamıştı. Başkente vardığından beri dört aydan fazla zaman geçmişti ve iki gün içinde, Antaran tarihinde yeni bir dönemi simgeleyen anıtsal bir olaya tanıklık etme şansına sahip olacaktı.

Başkaları için bu fırsat kesinlikle Abka Han'ın bir lütfuydu ancak onun için bu korkunç bir ikilemdi. İkisi de aynı şehirdeyken Wen'den kaçmak zaten yeterince zordu. Bir de aynı ziyafette mi olacaklardı?

"Neden Ye-kan'ın aptal şapkasını takıyorsun?" diye sordu An-xi, Ying'in loncadan çıktığını gördüğünde.

Lonca kapılarının dışında park edilmiş buharlı vagona doğru ilerledi. Chang-en ve An-xi en güzel kıyafetleriyle orada bekliyorlardı. Arban, aralarında sıkışıp kalmak istemediği için önden gitmişti.

"İki arkadaşı ziyafet davetini öğrendikten hemen sonra eve haber göndermiş ve aileleri, klan isimlerinin diğerlerinin yanında sönük kalmaması için aceleyle yeni cübbeler hazırlatmışlardı. Ying'in de yeni bir kıyafeti vardı: Azurit renginde bir Mandarin ceketi, kenarlarında gümüş bulut desenli işleme ile süslenmiş, üzerine sade ama şık bir siyah uzun iç elbise giymişti. Bu kıyafet, Dördüncü Beile'nin malikânesinden gelmiş, Nergui

tarafından isteksizce teslim edilmişti. Nergui, paketi Ying'in kucağına itip ardından yüksek bir homurtuyla çekip gitmişti.

Ying ne yazık ki bu pahalı ipeğin verdiği lüks hissin tadını çıkaramıyordu çünkü yüzüne sürdüğü pigmentli boya yüzünden çok fazla kaşındırıyordu. Bu yüzden suratında kabarcıklar ve sivilceler oluşmuştu. Diğerlerinin yanına geldiğinde, yüzündeki ince örtüyü kaldırdı ve tenini kaplayan ateşli kraterler ortaya çıktı.

İkili dehşet ve tiksintiyle geri çekildi.

"Sana ne oldu?" diye bağırdı Chang-en, örtüyü indirmesi için elini sallayarak.

"Alerjik reaksiyon," diye mırıldandı Ying.

Bunun için, ilk lonca sınavı sırasında aynını söyleyen Ye-kan'dan esinlenmişti. Prens hâlâ onunla konuşmuyordu ama bu sabah sandığının üzerinde şapkayı ve küçük bir kırmızı kremi bulduğu için bir nebze de olsa affedildiğini düşündü. Ye-kan'ın dili acı ama kalbi yumuşaktı.

Günün erken saatlerinde Quorin'e gidip ziyafetten izin almayı umarak küçük rahatsızlığını anlatmıştı. Ne yazık ki adam iyilik yapacak bir ruh hâlinde değildi. Dikkatsizliği yüzünden kıza bir fırça atıp onu yollamıştı. "*Kimse Başkomutan'ın davetini geri çevirmeye cesaret edemez*," demişti.

"Sen de mi?" An-xi bir kaşını kaldırdı. "Belki de Ye-kan'ın yanında yattığın için sana da bulaştırdığı bir hastalıktır." İki adım geri gitti ve ellerini safir mavisi işlemeli ceketinin kollarına sokup Ying'e şüpheyle baktı.

"Hayal gücün beni şaşırtıyor, Niohuru," dedi Chang-en. "Bu durumda, belki de Min rahatsızlığını bana da geçirmiştir çünkü ben de onun yanında yatıyorum." Sırf onu tedirgin etmek için An-xi'ye biraz daha yaklaştı.

An-xi hızla arabaya bindi. "Hadi, yola koyulalım. Böyle önemli bir olay için geç kalmak istemeyiz," dedi ve Chang-en'e tiksinti dolu bir bakış attı.

Araba Aogiya Başkomutanlığı'nın yeni inşa edilmiş sarayına doğru ilerlerken, yoldaki her tümsek Ying'in sinirlerini bozdu. Arabanın perdelerini kaldırdı ve endişeyle hedeflerine doğru baktı. Saray çatıları görüş alanına girmişti: Zarif bir şekilde eğilmiş çatılar ve zümrüt yeşili süslemelerle bezenmiş altın parıltılı kiremitler, batmakta olan güneşin ışıklarıyla kör edici bir parlaklıkla parlıyordu. Bugün misafirler, tamamlanmasından bu yana ilk kez görkemli saray yerleşkesine adım atacaklardı, bu saray Antaranlar için türünün ilk örneğiydi. Gelecekteki daha büyük şeylerin kesin bir sembolü, Başkomutan'ın Fu-li'deki zaferle başlayarak planladığı iddialı geleceğe dair bir ipucuydu.

Ying, giydiği hasır şapkanın kenarını düzeltti, ince örtüsü ona pek güven vermiyordu. Örtünün kendisini de Ye-kan'ı gizlediği gibi gizlemesi için dua etti.

Araba bir köprüyü geçti ve Qianlei Sarayı'nın ön avlusuna giden görkemli beyaz taş kemerli yola vardılar. Durduklarında bir saray görevlisi perdeyi kaldırarak yolculuğun geri kalanını yürüyerek tamamlayacaklarını bildirdi. Arabadan tek tek indiler, karşılarında duran ihtişam karşısında nefesleri kesildi.

Qianlei Sarayı'nın -Bin Gök Gürültüsü Sarayı- daha önce hiç karşılaşmadıkları bir yapısı vardı. Geniş bir alana yayılmış olan saray, merkezî bir eksenin her iki yanına sıralanan çok sayıda binadan oluşuyordu ve bu binalar, onları devasa bir sekizgen salona götüren uzun bir avluyu çevreliyordu. Bu, sarayın ana salonu olan Qinzheng Salonu'ydu. Kalın kırmızı sütunları, kavisli çatı kirişleri ve üzerindeki altın rengi kiremitlerle süslü çatısı, her saray binasında olduğu gibi, ihtişamını yansıtıyordu. Zafer ziyafeti burada yapılacaktı.

Saray görevlileri ziyafet davetlilerini, eski Antaran kahramanlarının yükselen bronz heykelleriyle çevrili bir patika boyunca uzanan geniş taş avludan aşağı doğru götürüyorlardı ve bambu direklerden sarkan küçük oval fenerler yolu aydınlatıyordu. Konukların ağızlarından yüksek sesli şaşkınlık ifadeleri dökülüyor, gözleri saray arazisinin nefes kesici ihtişamını içlerine çekmeye devam ediyordu.

"Diyecek bir şey bulamıyorum," dedi Chang-en, yükseltilmiş eşikten geçip Qinzheng Salonu'na girerken.

Ying'in bakışları, tavandaki büyük duvar resimlerinden ve taş sütunların üzerindeki ince işçilikten, duvarlardaki hat yazılarına ve salonun çevresini saran kırmızı ahşap ızgara panellere kaydı. Salonun sol ve sağ köşelerine dizilen, ipek minderli alçak gül ağacı masalar yavaşça dolmaya başlıyordu.

"Koltuklarınız burada, lordlarım," dedi onları yönlendirmekten sorumlu görevli. Ayrılmadan önce de nazikçe eğilip selam verdi.

An-xi, kendilerine tahsis edilen yere bir bakış attı ve kaşlarını çattı. Koltuğuna çöktü, anlaşılmaz bir şekilde homurdanıyordu. Loncanın çırak adayları olarak, salonun solundaki arka sıraya, Başkomutan'ın oturacağı yerden en uzağa sürülmüşlerdi. Bulundukları noktadan, önlerinde oturan memurların başlarının arasından neredeyse hiçbir şey göremiyorlardı.

Ying, kendilerine sunulan yer karşısında rahat bir nefes aldı ve hemen koltuğuna kaydı. Parmaklarını ahşap zeminde gezdirdi, altından yayılan sıcaklığa hayran kalmıştı.

"Buhar boruları tam ayaklarımızın altından geçiyor," diye açıkladı Chang-en. "Bunu dene, birinci sınıf." Uzandı ve Ying'e doğru bir porselen fincan itti. Bir görevli, fincana baş döndürücü bir aroması olan berrak altın rengi bir sıvı doldurmuştu. "İmparatorluktan geliyor, bu yüzden normal bir tavernada veya restoranda bulamazsın."

Ying, fincanı burnuna götürdü ve kokladı, sonra tereddütle bir yudum aldı. İçeceğin tatlılığı onu şaşırttı. Ağzının içinde bir bal ve meyve patlaması oldu. Sonra boğazının tamamını kavurup midesinin derinliklerine yakıcı bir sıcaklık bıraktı. Bir yudum daha aldı, bu sefer fincandaki her damlayı bitirdi.

"Yavaşla. Sandığından daha güçlüdür," diye uyardı Chang-en, fincanı yeniden doldurulması için işaret ettiğini gördüğünde kıkırdayarak.

Salonun iç kısmına daha yakın ön sıradaki bir çift koltuk hariç, neredeyse tüm koltuklar dolmuştu. Genç prenslerin çoğu gelmişti, farklı renklerdeki ipek cübbelerinin üzerindeki kıvrılmış bir yılanın aynı gümüş işlemesinden kolayca tanınabiliyorlardı. Ye-kan hiçbir yerde görünmüyordu, bu da gelmemek için bir bahane bulduğu anlamına gelirdi. Chang-en, An-xi ve Arban'ın katılacağını bildiğinden muhtemelen gerçek kimliğini öğrenmelerini istemiyordu.

Ying, ikinci kadehini yudumlarken girişte tanıdık bir figürün belirdiğini gördü. Aceleyle başını eğdiğinde siyah duvağının kenarı şarap kadehinin kenarını sıyırdı.

Wen.

Ying koltuğunda biraz daha alçaldı. Wen, uzakta olduğu dört ay içinde çok yaşlanmış gibi görünüyordu, derin gözleri yorgunluk ve uyanıklığın çelişkili bir karışımını yansıtıyordu. Buradaysa sudan çıkmış balık gibiydi. Attığı her adımda endişesi hissedilebiliyordu. Gözleri sanki salonu dolduran diğer konuklara güvenmiyormuş gibi sürekli ileri geri hareket ediyordu.

Ağabeyini böyle görmek Ying'in yüreğini sızlattı. Wen de tıpkı kendisi gibi daha önce Huarin'den bu kadar uzağa hiç gitmemişti. Birkaç ay gibi kısa bir sürede sadece küçük adalarını terk edip uzak topraklarda şiddetli bir savaşa girmekle kalmamış, aynı zamanda ilk kez Fei'ye girmişti. Başkentin kendini

beğenmiş memurları ve soyluları ona küçümser bakışlar atıyordu.

Wen'in Ula klanının reisinin arkasındaki yerini almasını izledi. Bir hizmetçi ona şarap teklif etmek için yanına geldi ve o da karşılık olarak sertçe başını sallayıp kupasından büyük bir yudum aldı.

Bir gong çalındı ve Qinzheng Salonu'na derin bir sessizlik çöktü.

Başkomutan içeri girdi. Salona yayılan baskın aurası Ying'in olduğu yerden bile hissedebiliyordu. Tıpkı bir kasırga gibi salona giren Başkomutan, doğrudan oturacağı koltuğa yöneldi. Gece kadar karanlık, siyah, sırt yaslaması yukarı doğru kıvrılıp, ağzını açmış bir kobra başına dönüşen tahtvari koltuk, birkaç kez cilalanmış ve ışıltısıyla parlıyordu.

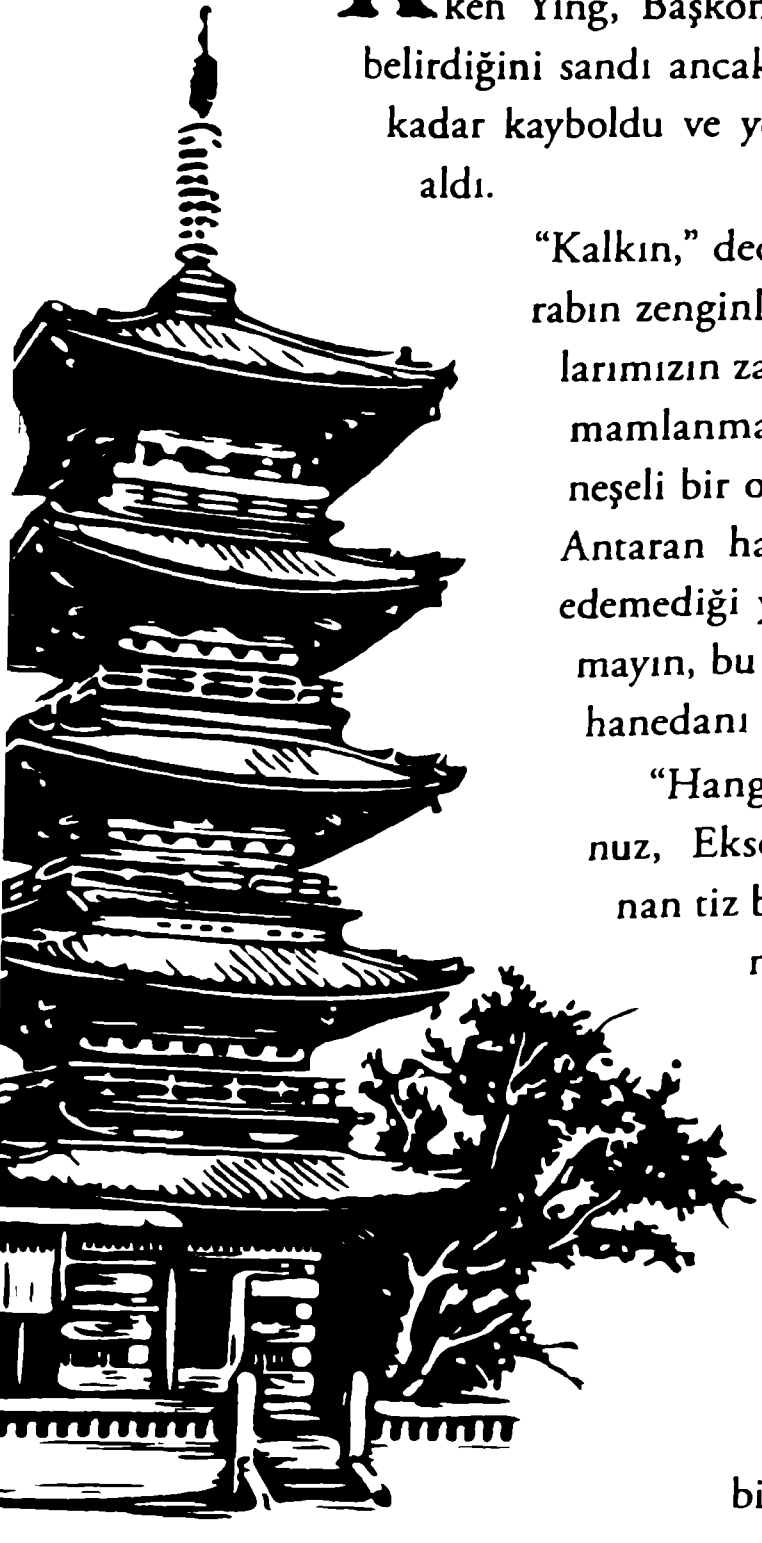
Arkasından karısı Leydi Odval -yani Ye-kan'ın annesi- geldi. Işıldayan turkuaz ipek elbisesi ve saçında bir düzine altın telkâri iğneyle muhteşem bir şekilde süslenmişti. Onun ardından ise dört beile geldi. Bu geceki ziyafette bir koltuğa layık görülen haremdeki tek kadın Leydi Odval'di.

Ying'in bakışları sakin ve mütevazı bir şekilde yürüyen, sanki aldığı ilginin farkında değilmiş gibi arkada duran genç adama doğru kaydı. Bu geceki ziyafetin kahramanı oydu ancak arka planda kaybolup kardeşlerinin gölgesi gibi kalmaktan memnun görünüyordu. Şeref koltuğuna doğru yürürken gri gözleri sakin, hareketsiz ve dingin havuzlar gibiydi. Ying'in kalbi hızla çarptı.

Aogiya Lianzhe kürsüye çıktı ve kalabalığa doğru döndü. Herkes saygılı bir şekilde eğilerek dizlerinin üzerine çöktü.

"Çok yaşa, Ekselansları!"

BÖLÜM 20

Koro hâlindeki sesler sekizgen salonda yankılanırken Ying, Başkomutan'ın alnında bir kırışıklık belirdiğini sandı ancak çizgiler göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu ve yerini sempatik bir gülümseme aldı.

"Kalkın," dedi, sesi iyi fermente edilmiş şarabın zenginliğiyle yankılanıyordu. "Adamlarımızın zaferini ve Qianlei Sarayı'nın tamamlanmasını kutlamak gerçekten de neşeli bir olay. Biz, yani Sekiz Sancak ve Antaran halkı, atalarımızın asla cesaret edemediği yerlere gittik. Sözlerimi unutmayın, bu sadece bir başlangıç. Antaran hanedanı daha yeni geldi."

"Hangi hanedandan bahsediyorsunuz, Ekselansları?" Girişten yankılanan tiz bir ses, yun-mu camına sürtünen tırnaklar gibi çıkıyordu. Uzun boylu, sıska bir kişi, iki iri yarı askerin yanında salona girdi ve gururlu bir tavus kuşunun öz güveniyle orta koridora doğru yürüdü.

Ying, ilk bakışta geen kişinin bir Antaran değil de bir Qirin olduğunu anladı.

Gür saçları tepeden topuzla tutturulmuş ve siyah bir tül şapkanın altında gizlenmişti. Kızıl yuvarlak yakalı elbisesinde, imparatorluğun kraliyet sarayındaki rütbesini temsil eden işlemeli bir turna kuşu vardı. Parmaklarının titremesini engellemek için fincanını sıkıca kavradı.

Qirin. İmparatorluk.

Qirin askerlerinin temiz beyaz üniformalarının sol göğsünde, Qirin imparatoruna hizmetlerinin sembolü olan altın iplikle işlenmiş birer ejderha vardı.

Ying, Fei'de ejderha sembolünü ilk kez görüyordu. Yoksa bu, suikastçının yeşim kolyesine oyulmuş olan ejderha mıydı? Boynunu uzattı fakat daha net görmesi mümkün olmadı. Eli içgüdüsel olarak cübbesinin altında saklı duran siyah kolyeye doğru gitti.

Adam, Başkomutan'a gönülsüzce selam vererek yükseltilmiş kürsüye doğru yürüdü. "Geciktiğim için özür dilerim, Ekselansları," dedi. "Ben, Büyük Yeşim İmparatorluğu'nun İmparatorluk Majesteleri, On Bin Yılın Efendisi İmparator Ren-zu'nun emriyle burada bulunan Büyükelçi Huang. Fei limanı gemimize yer açamayacak kadar sığ olmasa daha erken varabilirdim. Denizden daha uzağa demir atmak zorunda kaldık."

"O zaman başkentimizin *yetersizlikleri* için özür dilemesi gereken benim," dedi Başkomutan, çelik bakışlarıyla küstah elçiyi delerek. "İmparatorluğun kimseyi göndermesini beklemiyorduk, bu yüzden sizin için bir koltuk hazırlamamıştık." Elini salladı ve görevliler yedek bir masa ve yastıklı bir koltuk getirip kürsünün sağındaki saygın konuma, hatta beilelerin bile önüne yerleştirdi.

Qirin elçisi, Başkomutan'ın sözlerindeki imalara duyarsız kalarak yerine oturdu. " Majesteleri adına ateşkesin şartlarını müzakere etmeye geldim," dedi, yumruğunu avucuna koyup

imparatorluğa doğru selam vererek. "Şartlarımızı oldukça cömert bulacağınıza inanıyorum."

"Ateşkes mi?" İkinci Beile alaycı bir şekilde güldü. "Adamlarınızın yarısı silahlarını indirip savaşmadan teslim olurken diğer yarısı da bir grup omurgasız korkak gibi Fu-li'den kaçtı. Tam ve mutlak bir yenilgiydi! Konuşulacak bir şart olduğunu sanmıyorum."

"Bu ne cüret!" Büyükelçi titreyen parmağını Erden'e doğrulttu, zaten solgun olan teni iyice solmuştu. "Siz barbarlar, İmparatorluk Majesteleri'nin en azından..."

"Yeter," diye araya girdi Başkomutan. "Erden, kaba olma. Sebep ne olursa olsun, Büyükelçi bizim misafirimiz olarak burada ve Antaran usulüne uygun olarak nezaketle karşılanacaktır." Kocaman burun delikleri öfkeyle titreyen zayıf Qirin'e yan gözle baktı. "Büyükelçi, sizi bu geceki şenliklere katılmaya davet ediyorum. Müzakereleri sabaha bırakabiliriz." Ellerini iki kez çırptı ve bir grup hizmetçi ziyafetin ilk yemeğini taşıyarak salona girdi.

Havadaki gerginlik hemen dağıldı.

"Qirin pisliği," diye mırıldandı An-xi. "Zengin ve verimli iç bölgeleri olmasa hiçbir şey olamazlardı. Şuna bak, dokuz adada yarım gün bile dayanamaz."

"Bırakın ânı yaşasın," dedi Chang-en. "İmparatorluğun günleri sayılı."

"Bu kadar basit değil. Fu-li'deki zafer hiçbir şey ifade etmiyor. Bu sefer onları hazırlıksız yakaladık ama ikincisi olmaz. İmparator zayıf olabilir fakat sadık generalleri, akıllı taktikçileri ve hava gemisi filoları var." An-xi şarap kadehini daha sıkı kavradı. "Mühendislerimizin yeterince şey yaptığından emin değilim."

"Fazla endişeleniyorsun, Niohuru." Chang-en yemek çubuklarıyla birkaç sotelenmiş bambu filizi aldı ve ağzına tıktı. "Bu iyi. Çok çok iyi."

"Sen anca ölene kadar tıkın," diye karşılık verdi An-xi, gözlerini devirerek.

Ying sessizce oturdu, konuşmanın akışını dinledi. Parmakları yemek çubuklarının üzerindeydi ve önüne serilmiş olan masaya baktı ancak zihni lezzetlere odaklanamıyordu. Antaranlar ve Qirinler arasındaki siyasi gerginlik hakkında çok az şey biliyordu fakat önceki dakikalarda çalkantılı bir fırtınanın eşiğinde olduklarını anlayacak kadar şey görmüştü.

Ziyafetin ortasında Başkomutan'ın başhizmetkârı, küçük bir gong sesiyle misafirlerin dikkatini çekti. Salondaki gürültü azaldığında, elindeki parşömeni uzatıp yavaşça açtı ve parşömeni saran zarif altın ipek arka yüzü ortaya çıktı.

Boğazını temizleyerek, "Ekselansları Başkomutan'ın kararıyla Sekiz Sancak, Antaran toprakları için yiğitçe savaştı ve kazandıkları zaferlerden dolayı büyük bir övgüye layıktır. Büyük Yeşim İmparatorluğu'nun Antaran topraklarına yaşattığı Yedi Şikâyet karşısında gösterdikleri direncin ardından... "Qirin elçisi bir an için irkildi. "...şu ödüller verilecektir."

Başhizmetkâr uzun bir isim listesi saydı. Farklı sancakların tüm komutanların ve bu davaya gereken askerleri ve kaynağı gönüllü olarak sunan çeşitli klanların reislerinin de tanınması gerekiyordu. Wen'in adı söylendi. Wen ayağa kalktı ve Başkomutan'a saygıyla eğildi, böylece tek bir onay işaretiyle kabul edilme hakkı kazandı.

Buna değer miydi? Klan üyeleri tarafından dökülen kan karşılığında elli at, yirmi rulo ipek ve bir sandık dolusu gümüş tael almak mı? Ying için cevap açık bir *hayır*dı ancak klan reisi o değildi.

"Birinci, İkinci ve Üçüncü Beile, Fu-li'ye ilerlemeyi desteklemek adına kendi sancaklarına liderlik ettikleri için Ekselansları elli rulo ipek, beş mu* arazi ve iki yüz tael altın bağışlıyor. Dördüncü Beile'ye stratejisini ve Sekiz Sancak'ın genel komutasını sunduğu için yüz rulo ipek, on mu arazi, bir yeşim ruyi ve üç yüz tael altın bağışlanıyor."

Dört beile de ayağa kalktı ve Başkomutan'a eğilerek teşekkürlerini sundular.

Ying, siyah mantar turşusunu çiğnerken gözleri salonu taradı. Birkaç görevli birbirleriyle fısıldaşıyor, birkaçı ise düşünceli bir şekilde kadehlerindeki şarabı döndürürüyordu. Fu-li'deki zaferle birlikte, Aogiya Başkomutanlığı içindeki gizli güçler, eski Birinci Beile sürgüne gönderildiğinde olduğu gibi bir kez daha değişecekti. Dört beilenin en genci olan Ye-yang, şimdi sırtında en büyük hedefi taşıyordu.

"Ekselansları," dedi tanıdık bir ses. "Bu neşeli olayı kutlamak için bir hediye sunabilir miyim?"

Wen bir kez daha ayağa kalkmış, Başkomutan'ın isteğini kabul etmesini sabırla bekliyordu. Konuklar bu yabancı yüzün kimliği hakkında tartışırken etrafta alçak bir uğultu duyuldu.

Ying, kardeşine bir solucana bakar gibi bakan gösterişli erkek ve kadınlara birkaç ok fırlatmayı düşündü. Fei halkının tercih ettiği süslü işlemelerden hiçbirini taşımayan yıpranmış sırma kumaş cübbesini küçümsüyorlardı. Sanki adamı var eden şey giysileriymiş gibi. Wen'in en iyisi olduğunu biliyordu, klan liderliğini üstlendiği gün de aynı kıyafeti gururla giymişti.

"Genç Aihui Wen," dedi Başkomutan güşümseyerek. Gözlerinin köşelerinde kaz ayakları belirdi, "Seninle konuşmayı düşünüyordum. Babanın vefatı için başsağlığı diliyorum. Baban ve ben... Bizim uzun bir geçmişimiz var." Göz kapaklarını bir

* *Mu (Kayıp Kıta Mu)*, 14 bin yıl önce batarak yok olduğu ileri sürülmüş efsanevi kıtadır.

anlığına indirdi ve sonra o gri irisler yeniden keskinlik kazandı. "Ula Temuu başkente son geldiğinde senden övgüyle bahsetmişti ve Temuu insanları pek sık övmez."

Demek Ula klanının diplomatik ziyareti iyi geçti, diye düşündü Ying. Beklerken kasları gerildi, Wen'in ya da Başkomutan'ın buradaki varlığını açığa çıkarabilecek bir şeyden bahsetmemeleri için dua etti.

"Ne tür bir hediyeden söz ediyorsun?"

"Ekselansları, bu sadece bir dans. Cömertliğinize olan takdirimizin küçük bir göstergesi. Korkarım ki bu kadar görkemli bir sahne için çok yetersiz."

"Saçma." Başkomutan hizmetkârına döndü ve birkaç dakika sonra saray müzisyenleri içeri dalıp enstrümanlarını hazırladılar. Salonun her iki tarafını, dokuz adada dolaşan canavarların stilize edilmiş görüntüleriyle boyanmış, farklı şekil ve boyutlarda parlak renkli davullar kaplamıştı. "Gelin de Qirin konuğumuza Antaran misafirperverliğinin ve zarafetinin nasıl olduğunu gösterelim. Çayırların kadınları cesur ve enerjiktir, sizin memleketinizdekilerden çok farklıdır, Büyükelçi Huang."

Qirin elçisi sadece homurdandı.

Kar beyaz hafif saten ve tül kıyafetler giymiş birkaç dansçı salona girdi, qixieleri* üzerinde tehlikeli bir şekilde dengede duruyorlardı. Ying, dansçıların güvenlikleri için endişelendi. O ayakkabılar yürümek için yapılmış gibi görünmüyor ancak Fei'nin bakımlı kadınları arasında trend gibi görünüyordu.

"Nian?" diye soludu, sırtını dikleştirerek.

Arkada ateş kırmızısı giyinmiş, karda bir çiçek gibi diğerlerinden sıyrılan ufak tefek bir figür vardı. Başında hareket ettikçe yağmur gibi hışırdayan, dökülen inci boncuklarla bezeli

* *Qixie*, at toynaklarına benzeyen yüksek platformlu işlemeli ayakkabı. -ed.n.

geleneksel bir Antaran başlığı vardı ve odadaki herkesin dikkatini çekti.

"Onu tanıyor musun?" diye fısıldadı Chang-en.

"O benim küçük kız kardeşim. Ama burada ne yaptığını bilmiyorum."

"Bence oldukça açık," diye homurdandı An-xi.

Ama Ying açık için değildi. Salonun ortasındaki yerini almış olan kızı daha iyi görebilmek için yüzündeki örtüyü bir kenara itmeye can atıyordu.

Nian'ın ince kolları iki yanına zarifçe uzanmıştı, müzisyenlerin başlamasını beklerken parmakları kıvrık ve dengeliydi. Davulun ilk vuruşuyla harekete geçtiğinde dengesiz topuklarının üzerinde dönüp duruyordu. El ve ayak bileklerine taktığı çanlar melodik bir şekilde şıngırdayarak çalgıların ritmiyle kusursuz bir şekilde harmanlandı.

Ying, kız kardeşinin o ayakkabılarla nasıl yürüdüğünü hatta onlarla nasıl dans ettiğini bile bilmiyordu. Şarkı ve dans gibi daha geleneksel Antaran eğlence biçimlerini her zaman küçümsemiş olsa da Nian bu danslardan zevk alırdı. Küçük kız kardeşinin kendinden emin bir şekilde dönüp zıplamasını izlerken gurur duydu. Diğer dansçılar sadece onun ışıltısını vurgulamaya hizmet ediyordu. Nian loş salonda geceyi aydınlatan bir anka kuşuydu.

Ying bir an için, bir kız olarak yaşayabilmeyi özledi. Sevdiği boncuklu başlıkları takabilmeyi, E-niye'sinin diktiği çiçek ve kelebek desenli renkli elbiseler giyebilmeyi ve diğer tüm kızlarla Huarin çayırlarında yanan bir şenlik ateşinin etrafında dans etmeyi istedi.

Qinzheng Salonu'ndaki atmosfer son vuruş davula çarpmadan ve son bariton vernikli duvarlarda yankılanmadan önce sanki bir sonsuzluk gibi kristalleşti.

Nian sıçradığında izleyicilerin şaşkın solukları arasında kollarından fırlayan iki ipek kurdele uçup havayı yalayan alevler gibi dramatik bir şekilde dalgalandı. Hafifçe, sessizce, zarif bir şekilde ahşap zemine indi ve nefes kesen performansa pişmanlık dolu bir son getirdi.

Salon coşkulu tezahüratlar ve alkışlarla patladı.

Wen kocaman sırıtıyordu. Herkes Nian'ın performansından büyülenmiş ve etkilenmişti. Kendini beğenmiş Qirin elçisi bile, sanki Antaran adalarının sözde *barbarlarının* nasıl böyle dans ettiklerini sorgular gibi kaşlarını kaldırmıştı.

Ying, gözlerini kız kardeşinin kıvrak figürüne dikmiş olan birçok misafirin yüzünü izliyordu. Sadece bir çift çekici gri göz, kardeşine değil de doğrudan ona bakıyordu.

Ağzındaki şarap dolu lokma boğazını tıkadı, öksürük krizine girdi.

Ye-yang'ın nesi var böyle?!

Yanakları yanıyordu. Bunun alkolden mi yoksa Ye-yang'ın utanmaz bakışlarının getirdiği utançtan mı olduğunu bilmiyordu. Gülümsemesini engellemek için dudağını ısırmak zorunda kaldı.

Başkomutan'ın memnun kahkahası salonda yankılandı. "Bu çayırların yeteneğinin gerçek bir gösterisi!" dedi ellerini üç kez çırparak. Büyükelçi Huang'a baktı. "Eğer bu sizin böyle bir güzelliğe tanık olmamanız anlamına geliyorsa, kadınlarınızı bağlayıp kısıtlamanızın anlamı ne?"

Ying bu ikiyüzlü cümle karşısında alaycı bir şekilde güldü. Başkomutan'ın iddialarına rağmen Antaran toplumunda kadınlara karşı hâlâ çok sayıda engel vardı. Bunlardan biri de bir kız olarak Mühendisler Loncasına girememesiydi.

Aogiya Lianzhe dikkatini Wen'e çevirdi. "Bu gece muhteşem bir hediye getirdin, genç Aihui," dedi. "Bu güzel genç hanım kim acaba?"

"Kız kardeşim Aihui Nian, Ekselansları."

"Ah, Aihui klanı böylesine umut vadeden yeni bir nesle sahip olduğu için gerçekten kutsanmış olmalı. Baban çok gurur duyardı. Erkek kardeşin..."

Ying nefes almayı bıraktı.

"A-ma, belki de önce kızın ayağa kalkmasına izin vermeliyiz," diye aniden söze girdi Ye-yang. "Çok uzun süredir diz çöküyor."

Aogiya Lianzhe güldü. "Böyle acı çeken bir güzelliği izlemek sana acı mı veriyor?" diye şaka yaptı. "Gerçekten de zavallı çocuğa daha fazla işkence etmemeliyiz." Diz çökmüş kıza doğru işaret etti. "Gel çocuk, ayağa kalk ve başını kaldır."

Ying kıl payı kurtulmuş olmasının verdiği rahatlamayla iç çekti.

Nian tereddütle söyleneni yaptı, yüzünü kürsüye doğru eğdi. Dışarıdan bakıldığında korku belirtisi göstermiyordu ama Ying onun küçük parmaklarının seğirdiğini fark etti. Kız kardeşinin gerginliğini ele veren küçük bir alışkanlığıydı bu.

Başkomutan, Leydi Odval'e dönerek, "On Dört Numara için uygun bir eşleşme olurdu, sence de öyle değil mi? Yaşları hemen hemen aynı. Belki bu ona iyi gelir." On Dört Numara'yı görmek için prenslere doğru baktı. "Nerede bu çocuk?"

Leydi Odval'in porselen teni ve çekingen gülümsemesi hafifçe düştü. "Kendini iyi hissetmiyordu, bu yüzden mazur görmenizi istedi. O hâlâ on dört yaşında bir çocuk. Büyük kardeşlerinden önce evlenemez." Bakışları, sakince bir denizkulağı diliminden bir ısırık alan Dördüncü Beile'ye kaydı. "Belki de Sekiz Numara? İhtiyaçlarını karşılayacak bir kadına sahip olmasının vakti geldi."

Chang-en, salonun önünde gerçekleşen konuşmayı dinlerken yumuşak bir ıslık çaldı. "Min, küçük kız kardeşin büyük bir etki bırakmış gibi görünüyor," dedi. "Fei'deki tüm o kibirli

kızların, bir prens eşi olma hayalleri suya düştüğünde yüzlerini görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum. On Dördüncü Prens harika bir seçenek -sonuçta o Leydi Odval'in oğlu- ama Dördüncü Beile de en az onun kadar iyi, özellikle de son başarısını düşündüğümüzde. Eğer şanslıysa, kız kardeşin bir sonraki başkomutanın başeşi bile olabilir."

"Leydi Odval asla değerli oğlunun Aihui klanından biriyle evlenmesine izin vermez, kusura bakma, Min," dedi An-xi. "Başkentteki en güçlü klanlardan birine, muhtemelen kendi Ula klanına göz dikecektir. Oğlunun geleceğinin kötü bir eşleşme yüzünden engellenmesini istemez ama başkasını da aşağı çekmekten çekinmez. Bu yüzden bir kadını asla hafife almamalısınız, özellikle de Başkomutan'ın kulağına fısıldayabilen bir kadını."

Arkadaşlarının söylediklerinin hiçbiri Ying'e ulaşmıyordu. Leydi Odval'in hafif, mütevazı sözleri sanki eşinin parmaklarına sabitlenmiş o pırıltılı altın tırnakları kalbini ve zihnini tırmalıyormuş gibi acı içinde yankılanıyordu.

"Sekiz Numara?" Başkomutan kalın kaşlarını kaldırarak oğluna baktı. Bir an düşünceli bir şekilde parmağını şarap kadehine vurdu ve şöyle dedi: "Haklısın. On Dört Numara'yı bir süre daha rahat bırakacağız. Sekiz Numara, sen ne dersin? Aihui Nian gibi bir güzellik, evinin hanımı olmaya fazlasıyla uygun."

Ying'in boğazı düğümlendi, avuçlarında ter damlaları oluştu. Ye-yang'ın ayağa kalkıp Başkomutan'a eğilmesini ve yumruğunu avucuna vurarak selam vermesini izledi.

Bu seçimin ona ait olmadığını biliyorduancak yine de kendisini seçmesini umuyordu.

Beile bir an tereddüt etti, sonra eğildi ve "Sen nasıl karar verirsen, A-ma." dedi.

Ying'in tuttuğu yemek çubukları titreyen parmaklarından kaydı.

"İyi, iyi," diye bağırdı Başkomutan, oğlunun saygısından memnun bir şekilde. "Aogiya klanı için gerçekten de neşeli bir gün, sevinilecek bir şey daha çıktı." Wen'e baktı. "Genç Aihui, o zaman bu nişanı kararlaştırma şerefi benimdir. Şamanlar uğurlu bir tarih belirledikten sonra, kız kardeşini Aogiya klanına kabul ederiz. Sabah evlilik fermanını hazırlatırım."

Wen öne geldi ve Nian'ın yanında yere kapandı. Nian da hemen onu takip etti. "O şeref bize ait, Ekselansları," dedi sesindeki sevinci gizleyemeden.

Ying göğsünün sıkıştığını hissetti. Kalp atışları o kadar yüksekti ki etrafında olup biten başka hiçbir şeyi algılayamıyordu. Wen'in yerine dönmesini ve Nian'ın diğer dansçılarla birlikte yavaşça salondan geri çekilmesini izledikten sonra ayağa fırladı. Bu sırada aceleden fincanını devirdi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Chang-en merakla ona bakarak.

"Ben... ben sadece... yapmam gereken..." Arkasını döndü ve en yakınındaki açık kapıya doğru koştu.

Ying salondan sendeleyerek çıktı, gözleri çılgınca kız kardeşinin silüetine dair herhangi bir işaret arıyordu. Bir köşeden kaybolan ateşli bir iz gördü ve peşine düştü. Sütunlu galeriden aşağı koşarken, sonunda Nian'ın diğer dansçılarla birlikte saray binalarından birine doğru yürüdüğünü gördü. Bir saray görevlisi elinde bir fenerle önden gidiyordu, Nian'ı soyunması için özel bir odaya yönlendirdi ve ardından diğerlerini ayrı bir odaya götürdü.

Gözden kaybolduklarında Ying odaya girdi ve kapıları kapatıp mandalı indirdi. Kız kardeşi dans kıyafetlerini çıkarmış,

eteğinin üzerinde zarif şeftali çiçekleri olan soluk pembe bir elbise giyiyordu.

Nian döndü, Ying'i -şık erkek kıyafeti içinde- girişte dururken görünce güzel gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Dış giysilerinin çapraz katlarına tutundu ve çığlık atmak için ağzını açtı ancak Ying uçarak gelip kız kardeşinin ağzını eliyle kapattı.

"Nian, benim!" diye tısladı, serbest eliyle örtülü şapkasını fırlatarak.

Nian'ın gözlerindeki parıltıyı görüp de boğuk itirazlarından vazgeçtiğinde Ying onu bıraktı.

"A-jie?" diye bağırdı Nian. "Burada ne yapıyorsun? Loncaya girmeyi başardın mı? Abka Han aşkına, yüzüne ne oldu!"

Ying, Nian'ı sedire götürdü ve oturttu, kız kardeşinin minik ellerini kendi ellerinin içine aldı. Sahte sivilceleri yüzünde sildi ve kolu, malzemenin kirli çizgileriyle lekelendi.

"Uzun hikâye. Başka zaman anlatırım," dedi. "Orada neler olduğunun farkında mısın? A-ge'nin sana bunu yapmasına izin veremezsin! Ona karşı çıkıp bunu yapmayacağını söyleyecek cesareti toplamalısın. Onun hırsı uğruna takas edilebilecek bir piyon değilsin!"

"Ne söylemeye çalıştığını anlamıyorum, A-jie."

"Dördüncü Beile ile evlilikten söz ediyorum. Onu tanımıyorsun bile. Hiçbir şeyini bilmediğin bir adamla nasıl nişanlanabildin? Bu A-ge'nin fikri, değil mi?"

Nian'ın önce boynu, sonra yanakları kızardı. Dudaklarını büzdü ve şöyle dedi: "Ben senin gibi değilim, A-jie. Hayatımda yapmak istediğim çok fazla şey yok. İyi bir adamla evlendiğim, sevildiğim, bakıldığım ve A-ma ve E-niye'nin yaptığı gibi kendi ailemi kurduğum sürece mutluyum. Dördüncü Beile gelecek vadeden genç bir adam gibi görünüyor ve başka bir kadını yok. Huarin'de bulabileceğimden çok daha iyi."

Ying'in kanı dondu. Kız kardeşinin dudaklarının köşelerinde asılı duran minik gülümsemeye hayretle baktı. Nian mutlu görünüyordu. Sonuçtan memnundu.

"Onunla evlenmek mi istiyorsun?" diye fısıldadı.

"A-jie, neden bana böyle şeyler soruyorsun?" Nian, Ying'in omzuna hafifçe vurarak onu azarladı. "Sana nasıl cevap vermemi bekliyorsun?"

Bunu yapmasına gerek yoktu çünkü Ying, gözlerindeki ışıltıdan ve yüzündeki gülümsemeden cevabı çoktan anlamıştı. Odadaki hava kaybolmuş gibiydi, bu da Ying'in nefes almasını giderek zorlaştırıyordu.

Birisi kapıyı çaldı.

"Leydi Aihui, üstünüzü değiştirmeyi bitirdiniz mi? Artık Qinzheng Salonu'na geri dönmeliyiz," dedi görevli.

"A-jie ama bana burada ne yaptığını söylemedin? Loncaya girmek zaten yeterince tehlikeli fakat burası Başkomutanlık! Eğer bu oyununu öğrenirlerse idam edilebilirsin," dedi Nian kısık bir sesle, kız kardeşinin elini tutarak. "A-ge ile konuşmalısın. Sana yardım edecektir. Uzun zamandır uzakta olduğun için çok endişeliydi."

Ying gözlerini kırpıştırdı, zihninde kükreyen şiddetli kasırgayı sakinleştirmeye çalışıyordu. "Hayır, şimdi olmaz. Bunun için endişelenmene gerek yok, sadece bunu bir sır olarak saklamama yardım et. A-ge'ye beni burada gördüğünü söyleme, anladın mı?" Etrafına baktı, sonra dışarıyı içeriden ayıran sandal ağacı paravana doğru gitmek için ayağa kalktı. "Git," dedi kız kardeşine, paravanın arkasında kaybolmadan önce.

Gölgelerde çömelmiş olan Ying, Nian'ın ayak seslerinin çift kapılara doğru yöneldiğini duydu. Kapılar gıcırdayarak açıldı, sonra çarparak kapandı ve Nian ile diğer kızların sesleri yavaşça uzaklaştı. Ta ki geride sadece sağır edici bir sessizlik kalana kadar.

Ying dizlerini göğsüne bastırdı, Ye-yang'ın evlilik fermanını kabul etmesini, Nian'ın yüzündeki o utangaç gülümsemeyi düşünürken ileri geri sallandı. Zaten böyle olacaktı. Bunu önceden görmüştü, değil mi? Ye-yang zaten başka biriyle evlenmek zorunda kalacaktı ancak şimdi daha da kötüydü çünkü diğer kız, yüzü olmayan bir prenses değil, kendi kız kardeşiydi. Huarin'de kalsaydı, bu kişi kendisi olabilir miydi? Sonuçta o ablaydı. Bu son, o gemiye bindiği ve buraya gelmeyi seçtiği andan itibaren taşlara mı yazılmıştı?

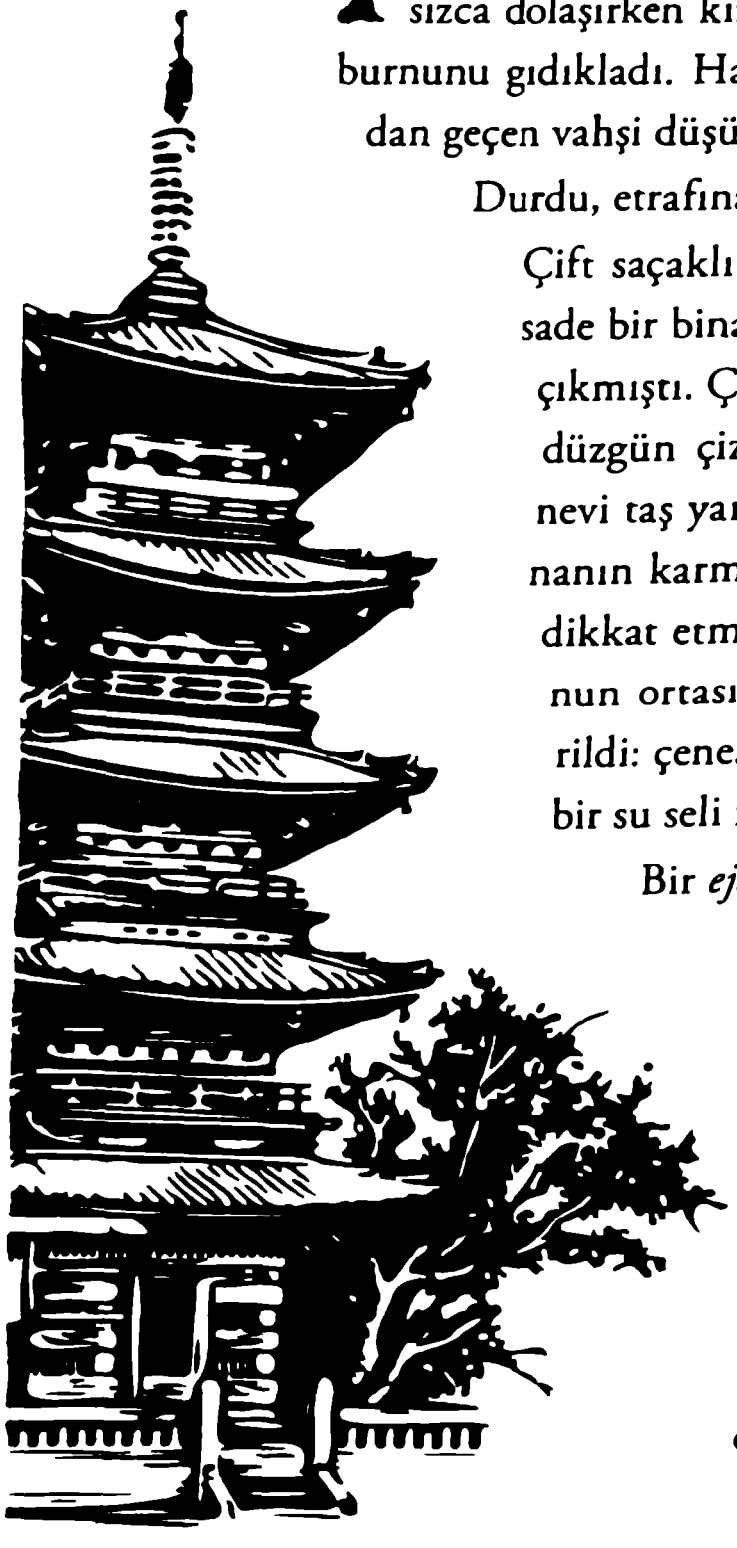
Gökler ona korkunç bir şaka yapmıştı ama aldığı tüm kararlardan sadece kendisi sorumluydu.

Bir süre sonra ayağa kalktı ve paravanın arkasından çıkarak odayı terk etti. Soğuk gece havasını içine çekip soğuğun, kalbindeki acıyı uyuşturmasına izin verdi.

Odaklan, Aihui Ying, dedi kendi kendine. *Buraya bir koca bulmak için gelmedin. Adalet aramak için geldin, harika bir mühendis olmak için geldin. Koca bulmak dışında her şey için yani. Buraya ne yapmak için geldiğini unutma.*

Söylemesi kolaydı.

BÖLÜM 21

Ying, Qianlei Sarayı'nın uzun galerilerinde amaçsızca dolaşırken kızıl sütunların taze cila tabakası burnunu gıdıkladı. Hapşırma isteği, dikkatini aklından geçen vahşi düşüncelerden uzaklaştırdı.

Durdu, etrafına baktı. Neredeydi?

Çift saçaklı ve zarif eğimli bir çatısı olan sade bir binanın önündeki geniş bir avluya çıkmıştı. Çatı köşelerinin sırtları boyunca düzgün çizgiler hâlinde sıralanmış efsanevi taş yaratıklar vardı. Ancak Ying, binanın karmaşık, görkemli tasarımına hiç dikkat etmedi. Bakışları doğrudan avlunun ortasına inşa edilmiş çeşmeye çevrildi: çenesi göğe doğru kalkmış, geceye bir su seli fışkırtan taş bir ejderhaya.

Bir *ejderha*.

Ying dikkatle bir adım ilerledi, gözleri canavarın yılan gibi kıvrılan vücudunu ve çırpınan kuyruğuyla vahşi çene hattını takip etti. Göğsündeki hetian yeşiminin sıcaklığı, tenini kavuran bir alev titremesine dönüşmüş gibiydi.

Bir şey kükredi.

Çeşmenin arkasındaki gölgelerden bir canavar çıktı. Gözleri cehennemin çukurları gibiydi ve metalik dişlerini gösteriyordu. Bir bekçi tazısı Ying'e doğru ilerliyor, gümüş dudaklarından çıkan tehditkâr bir hırlama duyuluyordu.

Başka bir kimera.

Ying yavaşça geri çekildiğine gözleri, yaklaşan yaratığa sabitlenmişti.

Yaratık bir şeyi, önemli bir şeyi koruyor gibiydi.

"Kim var orada?" diye bağırdı boğuk bir ses karanlığın içinden. Siyah brigandine zırhı giymiş bir muhafız binadan çıktı, yürürken elini tehditkâr bir şekilde kılıcının kabzasına koydu. Göğsündeki ayna levha ve metal omuzluklar ay ışığını yansıtıyordu. Ying, yaklaşan muhafızın belindeki ipten sarkan şüpheli siyah bir kolye fark etti.

Tazı karşılık olarak hırladı, sırtı kavisliydi ve saldırmaya hazırdı.

Sonra biri bileğinden yakaladı ve geniş omuzlar yaklaşan muhafızı görmesini engelledi.

Muhafız, "Beile-ye," diyerek yumruğunu göğsüne koyup selam verdi. Tazının tasmasını yakaladı ve ileri atılmasını engelledi.

"Görev yerine geri dön, burada hiçbir sorun yok," dedi Ye-yang.

Ying, muhafızın kolyesini daha iyi görebilmek için boynunu uzattı ancak adam çoktan binaya doğru geri dönmüştü.

Ye-yang arkasını döndü ve bir süre ona baktı, ifadesi okunmuyordu. Sonra onu uzun galeriden aşağı sürükledi. Taş çeşmeyi çok geride bıraktıklarında hızını yavaşlattı ve durdu. Ying'in elini bıraktı.

"Sarayda tek başına dolaşmaman gerekiyor. Bir saniye geç gelseydim o muhafız tazısı seni paramparça ederdi," dedi, sanki birinin duymasından korkuyormuş gibi sesini alçaltarak.

"Kurtarılmaya ihtiyacım yok," diye karşılık verdi Ying. "Senden beni kurtarmanı istemedim." Ye-yang'ı görünce içinde kaynayan öfke taştı. Ziyafet salonunda olup biten her şeye rağmen bu kadar sakin ve soğukkanlı görünmesi Ying'i daha da çileden çıkardı.

"Neden öfkeleniyorsun?"

"*Öfkelenmiyorum.* Sadece benim gibi önemsiz bir insanın senin zamanına ve enerjine değmeyeceğini düşünüyorum, hepsi bu, Beile-ye." Ying küçümseyici bir şekilde başını salladı, sonra gitmek için arkasını döndü.

Ye-yang uzanıp elini tutunca parmaklarından avucuna değen sıcaklık Ying'i ürpertti.

"Aihui Ying, gitmene izin vermedim."

Ying boğazında bir yumrunun yükseldiğini hissetti. Dördüncü Beile'nin onu, pazarlarda sattıkları sert tahta bebeklerden biri gibi çevirmesine izin verdi.

"Bana bak," dedi Beile.

Ying reddetti, başını yana eğdi. Şu an yüzüne baksa ne yapacağını bilmiyor, gözlerinden akan yaşları durdurmak için hiç bir şey yapamıyordu.

"Ying," dedi, elini göğsüne bastırarak. "Durumumun ne olduğunu biliyorsun. Fermanı reddedemezdim. Bunu tüm o yetkililerin ve Qirin elçisinin önünde yapmak, Başkomutan'a doğrudan bir hakaret olurdu. Sonuçlarını düşündün mü? Sadece benim için değil, aynı zamanda kendin için de. Ne için burada olduğunu hatırla. Loncada bir yeri hak ettiğini kanıtlamak istemiyor musun? Kimliğini gizleyerek ve seni lonca sınavlarına göndererek vatana ihanet ettik. Eğer şimdi açığa çıkarsan, hiçbir şey başaramamış oluruz!"

"Hatırlatmana ihtiyacım yok," diye sertçe cevapladı Ying. İçindeki öfke yükseldiği kadar çabuk yatıştı ve geride acı bir kabulleniş bıraktı. Üzgündü ama aklını bulandıracak kadar değil.

Ye-yang'ın sözleri doğruydu. Başkomutan gibi bir adam böyle bir ortamda, bu kadar çok dikkatli gözün önünde gururunun çiğnenmesine izin vermezdi. Ye-yang'a bir soru sormamış, bir emir vermişti.

Evlilik fermanı olmasa da yollarınız birbirine ait değil. Eğer seni seçerse, her şeyini kaybeder.

Qorchi'nin sözleri aklına geldi. Açıkça söylememişti ama Ying, kâhyanın neyi ima ettiğini biliyordu. Ying, Ye-yang'ın zayıf noktası hâline gelmişti ve kızın hayatındaki, kalbindeki varlığı artık onun sorumluluğu olacaktı.

Aralarındaki bu mantıksız, anlaşılmaz bağ bir yerde bitmeliydi.

Derin bir nefes aldı, düşüncelerinin zihnine oturmasına izin verdi.

Uzun bir sessizlikten sonra, "Haklısın, Beile-ye. Buraya neden geldiğimi unutmamalıydım," dedi. Avuçlarını genç adamın omuzlarına bastırıp onu itti, bakışları hâlâ yerdeydi. Gözleri yaşlardan buğulanmıştı. "Sadece iki sebepten buradayım, babamın katilini aramak ve loncada yarım bıraktığı işini bitirmek için. Hepsi bu. Bütün bunlara hiç bulaşmamalıydık. Yollarımızın asla kesişmesi gerekiyordu. Belki de bu şekilde kalmalıyız."

Ye-yang'ın kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun? Senin için gerçekten hiçbir şey ifade etmiyor muyum?" diye sordu. "Bana biraz zaman ver, Ying. İnan bana, planlarım var."

"Buraya gelmeme yardım ettiğin için sana minnettarım, Beile-ye ve sana karşılığını ödemek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Ye-yang'ın gözlerindeki ışık sönmüş gibiydi.

"Peki ben kız kardeşinle birlikte Abka Han'ın önünde eğilip onu karım olarak aldığımda bile böyle mi davranacaksın?" diye meydan okudu.

Ama Ying bu kavgayı bitirmişti. Ondan ne söylemesini bekliyordu? İddia ettiği *planlardan* habersizken, kesinlikle onu bekleyeceğini söylemesini mi? Sessizce oturup geleceğini bir başkasının belirlemesini bekleyecek gücü olmadığını düşünüyordu. Aihui Ying öyle biri değildi.

Ying dizlerinin üzerine çöktü ve soğuk taş zemine secde etti. Gözyaşları kayrak taşını daha koyu bir griye boyadı. Genç adamın görmemesi için dua etti.

"Nian iyi bir kız ve evini elinden geldiğince iyi idare edecektir," dedi. "Lütfen ona iyi davran, Beile-ye."

Dudaklarından çıkan her kelime kalbine saplanan buzlu bir hançer gibiydi ve kanın metalik tadı zihnini ayık tutsun diye dudağını sertçe ısırdı.

Ye-yang parmaklarını esnetti, yumruklarını tekrar tekrar sıkıp açtı. Alnındaki kırışıklıklar derinleşti ve her zamanki soğukkanlılığını bozdu.

"Tamam," dedi. "Eğer istediğin buysa... Olan her şeyi unut. Düşüncesizliğim için özür dilerim. Aptalca davrandım." Döndü ve uzaklaştı, kısa adımları taş zemine çarptı ve sonunda sessizliğe karıştı.

Ying bir kez daha yalnızdı.

Başını kaldırdı, koridora boş boş baktı. Kendi kalbine ihanet ettiğini hatırlatan gözyaşları zavallı bir şelale gibi yanaklarından aşağıya akıyordu.

Gece rüzgârları yüzündeki çizgileri kuruttuktan ve gözyaşları boşaldıktan sonra bile, göğsünün içindeki acı dolu zonklama devam etti. Ying, o galeride ne kadar süredir çömeldiğini bilmiyordu. Acaba ziyafet çoktan bitmiş miydi?

Yavaşça ayağa kalktı ve ağır ağır yürüdü.

"Böylesi en iyisi," diye mırıldandı. "Sen yapman gerekeni yaptın."

Ama kalbi hâlâ ikna olmamıştı.

Ye-yang uzaklaşırken yanına koşup koluna sarılmak ve ona söylediği tek bir kelimeyi bile kastetmediğini, başka biriyle evlenmesini istemediğini söylemek istemiş ama bunu yapmamıştı. Yapamazdı. Tıpkı Ye-yang'ın onun koşullarını anladığı ve ne için çabaladığını gördüğü gibi o da aynısını yaptı.

Ye-yang sırtına doğrultulmuş düzinelerce okla, tehlikeli bir siyasi fırtınanın göbeğindeydi. Tek bir yanlış adım, tıpkı ağabeyine olacağı gibi, onu da tamamen yok edebilirdi. Bir Aogiya olarak, ortada bir kardeşlik yoktu. Baba ve oğuldan önce her zaman hükümdar ve tebaa olacaktı. Ye-yang'ın hırsları vardı. Yaralarına rağmen Fu-li'ye doğru yürüyüşe liderlik etmeyi seçtiğinde gözlerindeki kararlılığı görmüştü. Her hamlesini kurnaz bir weiqi oyuncusu gibi dikkatlice hesaplamıştı ve kazanabilirdi. Onu, bunu bilecek kadar iyi tanıyordu.

Kendisinin onun yolundaki o çakıl taşı, tüm çabalarını boşa çıkaran o engel olmasına izin veremezdi. Ye-yang babasının isteklerine karşı gelirse veraset savaşını kaybederdi.

Ve bir de Nian vardı. Sevgili, tatlı Nian. Memnuniyetle dünyaları vereceği kişi. Nian'ın kalbini kırmaya nasıl dayanabilirdi?

"Aihui Yi-Min!"

Ying, Ye-kan'ın büyük adımlarla kendisine doğru yürüdüğünü, gözlerinde neşeli bir parıltı olduğunu gördü. Onu içinde görmeye alıştığı donuk gri cübbelerin aksine, diğer beilelere çok benzeyen gümüş işlemeli, orman yeşili ipekten yapılmış onurlu bir kıyafet giymişti. Ne kadar çarpıcı göründüğüne şaşırmıştı, kıyafetler çocuğun geniş omuzlarına ve uzun yapısına çok yakışıyordu. Arkasında iki zayıf hizmetçi, Prens'in ayak izlerini takip etmek için aceleyle ilerliyordu.

Ying sert bir gülümseme takındı. "Seni burada görmeyi beklemiyordum," dedi. "Bu kıyafetinle seni neredeyse yetişkin bir adam sanacaktım."

"Ben zaten yetişkin bir adamım!" diye karşılık verdi Ye-kan, göğsünü güvenle yumruklayarak.

"Prens ile böyle küstahça konuşmamalısın!" diye bağırdı ince bıyığı hoşnutsuzlukla titreyen görevlilerden biri. "Prens'e şöyle hitap edeceksin..."

Ye-kan adamın kafasına vurdu. "Daha ben bir şey söylemedim bile, ders verme *hakkın* olduğunu düşünmeni sağlayan ne!" diye azarladı. "Defol git buradan. Sizin gibi iki sülüğün etrafta dolaşmasına ihtiyacım yok."

"Ama Majesteleri, saray görgü kuralları bunu emrediyor..."

"Emirlerimi mi sorguluyorsun?" diye sesini yükseltti. "Tek bir kelime daha edersen seni dışarı sürükleyip yirmi sopa attırırım."

Hizmetçiler bembeyaz kesildi, sonra aceleyle eğilip iki korkmuş karınca gibi oradan uzaklaştılar.

"Onlara bu kadar sert davranmana gerek yoktu," dedi Ying. "Sadece işlerini yapmaya çalışıyorlardı."

"Bu bir şey değil. Kötü bir üne sahip olmanın avantajlarından biri," dedi Prens küçümseyerek. "Yerlerini bilmeleri gerekiyor. Peki, sen burada ne yapıyorsun? Diğerleriyle birlikte Qinzheng Salonu'nda olman gerekmiyor mu?"

"Biraz hava almak istedim," diye yalan söyledi Ying. "Artık bana kızgın değil misin?"

Ye-kan ona pis bir bakış attı, dudakları büzüldü. "Ben olağanüstü cömert bir insanım. Aşağılık varlıklara karşı kin beslemem."

İkili, bir ay kapısından çıkana kadar yürümeye devam etti ve saray bahçeleri gibi görünen bir yere girdiler. Çakıl taşlarıyla kaplı yol, taştan oyulmuş fenerlere dikkatlice yerleştirilmiş

mumlarla bezenmişti ve özenle budanarak bahçeye serpiştirilmiş çiçek ağaçlarını nazikçe aydınlatıyordu. Yolun sonunda, suları ay ışığı altında gizemli bir şekilde parıldayan bir göletin sınırında yuvarlak bir kamelya vardı.

"Çok sıkıcı, değil mi? O ziyafetlerden nefret ediyorum. On tanesinden dokuzuna gitmiyorum ama E-niye'm bugün blöfümü gördü," dedi Ye-kan. "Genellikle hasta numarası yaptığımda beni serbest bırakır ama bugün malikâneme beni buraya getirmesi için birini gönderdi ve sarayda iyileşmemin benim için daha iyi olacağında konusunda ısrarcıydı. İyi ki onun hizmetkârı geldiğinde loncada değil de malikânedeydim, yoksa kimliğim açığa çıkardı!"

"Annene loncaya katılmak istediğini neden söylemiyorsun?"

Ye-kan başını şiddetle iki yana salladı. "Öğrenirse beni diri diri yüzer. Mühendisliğin değerli bir uğraş olduğunu düşünmüyor. O hep, *Prensler daha büyük şeyler içindir,* der ve daha büyük derken Başkomutan tahtına oturmayı kasteder."

"Bununla ilgilenmiyor musun?"

"İlgilenmeli miyim? Eğer benim olması gerekiyorsa benimdir. Eğer değilse, o zaman bu uğurda saçlarımın beyazlamasına izin vermeyeceğim. Tüm kardeşlerimle iyi geçinmemin bir nedeni var. O kadar saf değilim, biliyorsun."

Ying, Ye-kan'ın ailesinin karmaşık politikalarında gezinirken sergilediği olgunluktan etkilenerek gülümsedi. "Her zaman böyle aydınlanmış olman dileğiyle," diye mırıldandı.

Ye-kan'ın büyüyüp, annesinin gölgesinden çıkarak tıpkı Ye-yang ve diğer prenslerin yaptığı gibi, bir Aogiya olma yükünü üstlenmeye zorlanıp zorlanmayacağını merak etti. Dolunaya baktı ve o günün asla doğmaması için dua etti.

Sonra bir şey hatırladı.

"Ye-kan, sarayda taş ejderha çeşmesi olan bir avlu biliyor musun?"

Prens başını eğdi ve düşünceli bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. Başını sallayarak, "Aogiya ata salonunun önündeki avlu. Nereden bildin? Ata salonu ve çevresindeki avlular klana ait olmayanlara yasaktır. Biri orada seni yakalarsa kırbaçlanabilirsin, tabii önce cehennem tazılarıyla karşılaşmazsan."

Ying, vahşi kimerayı ve parıldayan dişlerini hatırlayınca ürperdi. Suikastçının dokuz kuyruklu tilkisiyle tek bir kez karşılaşmak bile onun için yeterliydi ve oradan canlı çıkmayı zor bela başarmıştı.

"Ama ejderha, Büyük Yeşim İmparatorluğu'nun bir simgesi değil miydi? Antaranların onu kullanmalarına izin verilmediğini sanıyordum," diye sordu Ying, Ye-kan'ın koluna tutunarak. Zihninin bir köşesinde huzursuzca oturan, kıpırdanan ve atılmaya hazır bir canavar gibi gölgeli derinliklerde sendeleyen bir şey vardı.

Ye-kan alaycı bir şekilde güldü. "Qirin imparatoru dokuz adaya kendi üstünlüğünü dayatabileceğini sanıyor ama ejderhayı sembol olarak kullanan başka biri olup olmadığını nereden bilecek? Ayrıca, imparatorluğa boyun eğmemiz için hiçbir neden yok. Dokuz adanın orduları onlarınkinden daha güçlü değilse bile en az onlar kadar güçlü. Eğer o zayıf ve güçsüz imparator kendini bir ejderha ilan edebiliyorsa, o zaman A-ma'mın da aynısını yapma hakkı var. Başkomutanlık uzun zamandır ejderha amblemini kullanıyor." Ying cübbesinin çapraz kıvrımlarının içini eşeledi ve ipinden sarkan yeşim kolyeyi çıkardı. Ye-kan'a gösterdi. "Bunu tanıyor musun?" diye sordu, kelimeleri aceleden birbirine karışıyordu.

"Bunu nereden buldun? Sende olmaması gerekiyor." Genç prens kaşlarını çattı ve kolyeyi kızın parmaklarının arasından çekip aldı. Ay ışığına doğru tuttu, ileri geri çevirdi.

"Ne demek istiyorsun? Bunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Elbette. Sana cahil bir çocuk olmadığımı kaç kez söylemem gerekiyor! Bu kolye Başkomutan'ın kişisel muhafızlarına aittir. Onlar Kobra Düzeni'nin en yetenekli bölümüdür ancak bunlardan herhangi birini görünürde bulmazsın. Hepsi bunlardan bir tane taşır. Sen bunu nasıl ele geçirdin?"

Ying'in midesi, zihninin arkasında gizlenen canavar, çirkin kafasını kaldırdığında sanki geriye doğru bir takla attı. Otların arasında saklanan başıboş bir çakıl taşına neredeyse takılıp düşerek geriye doğru sendeledi.

"Ne oldu?" Ye-kan düşmeden önce onu kolundan yakaladı.

Ying, göletin etrafını saran ve ona huzur veren söğüt ağacının buruşmuş gövdesine elini koyarak, dizlerinin üzerine çökmeden kendini tutmaya çabalıyordu.

Her şey yanlıştı. Zihni bulmacanın parçalarını hızla bir araya getiriyordu ancak çizdiği hikâye, beklediği hikâye değildi. Ejderha sadece Qirin imparatorunun bir sembolü değil, aynı zamanda Aogiya Başkomutanlığı'nın da bir sembolüydü. Tüm bunlar olurken babasının katilini aramak için uzaklara bakıyordu, oysa suçlu başından beri tam karşısında duruyordu.

"Ama neden?" diye mırıldandı. "Bunu neden yapsın?" Hiçbiri mantıklı değildi.

Başkomutan Aogiya Lianzhe, dokuz adanın en güçlü adamıydı. Diğer tüm klan reislerini diz çöktüren bir orduya komuta ediyordu. O bir efsane ve bir kahramandı. Antaran topraklarının daha büyük zirvelere ulaşmasına yardımcı olacak, onları imparatorluğun baskısından kurtaracak lider olarak tanınıyordu.

Bu statüdeki bir adam neden böyle bir şeye başvursun ki? Ve neden açıkça değil de gizlice?

"Neler oluyor?" Ye-kan elini salladı. "Pek iyi görünmüyorsun."

Ying kendini kesinlikle iyi *hissetmiyordu*. Bu gerçek, onu ansızın gelen bir şimşek gibi çarpmıştı. Belki de yanılıyordu. Belki de Başkomutan'ın bunların hiçbiriyle ilgisi yoktu. Belki de bu suikast onun bilgisi dışında, yozlaşmış bazı yetkililer tarafından ayarlanmıştı?

Ye-kan kolyeyi avucunun içinde birkaç kez yukarı aşağı salladı, sonra kıza geri verdi. "Sana o verdi, değil mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Kim?"

"Kim olacak? Elbette Sekiz Numara. Bunları muhafızlardan birinden çalcak hâlin yok, bu yüzden biri vermiş olmalı. O kişi de ancak benim sevgili kardeşim, yani Başkomutan'ın kişisel muhafızlarının reisi olabilir."

"O... *ne?*"

Ama bu kolyeyi bilmediğini söylemişti.

Ye-yang yalan söylemişti.

Ve eğer bu konuda yalan söyleyebiliyorsa, kim bilir ona başka hangi yalanları söylüyordu?

Ying'in boğazından yukarı safra yükseldi. Eğildi ve gölete kustu.

Ye-kan şok içinde kirli suya baktı, yüzü dehşetle çarpıldı. Sonra aniden kızı kaldırdı ve bahçenin girişine doğru yürüdü.

"Beni yere indir," dedi, Ye-kan'ın ani hareketi karşısında afallayan Ying.

"Sonra ne olacak? Saray bahçelerinin ortasına yığılıp muhafızların seni bulmasını mı bekleyeceğiz?" Ye-kan kızın kollarındaki ağırlığını ayarladı ve homurdanarak yürümeye devam etti. "Aynadaki yansımana bir bakmalısın. Bu kadar solgun bir yüzle muhtemelen babamın cariyelerinden birini delirtirsin. Sonraki ay da bahçeler şaman ayinleri ve tütsü çubuklarıyla kirletilir."

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu Ying.

"Loncaya. Chang-en ve diğerlerine haber gönderip gittiğini bildireceğim," dedi Prens. "Böylesi daha iyi olur. Ziyafet bitmeden ve E-niye'm dönmeden önce benim de saraydan sıvışmam lazım. Sürekli kardeşlerimi çekiştirir. Sabaha kadar onu dinlemek istemiyorum."

Onu tekrar yere bırakmaya niyeti olmadığını gören Ying iç çekti ve çocuğun inadına boyun eğdi. Garip bir şekilde, Ye-kan'ın varlığı onu sakinleştirmeye yardımcı oluyordu. Wen ve Nian saraydaydı, ona son dört aydır olduğundan daha yakınlardı ancak sadece daha da uzaklaştıklarını, yollarının ayrıldığını hissetti. Ye-kan, kardeşlerinin olması gereken yerde kalbindeki boşluğu doldurmasına yardımcı oluyordu.

"Bir çocuk için oldukça güçlüsün," dedi.

Prens gözlerini devirdi. "Sana kaç kez söyledim. Bana çocuk demeyi kes."

"Sen bana a-jie dersen, ben de sana çocuk demem."

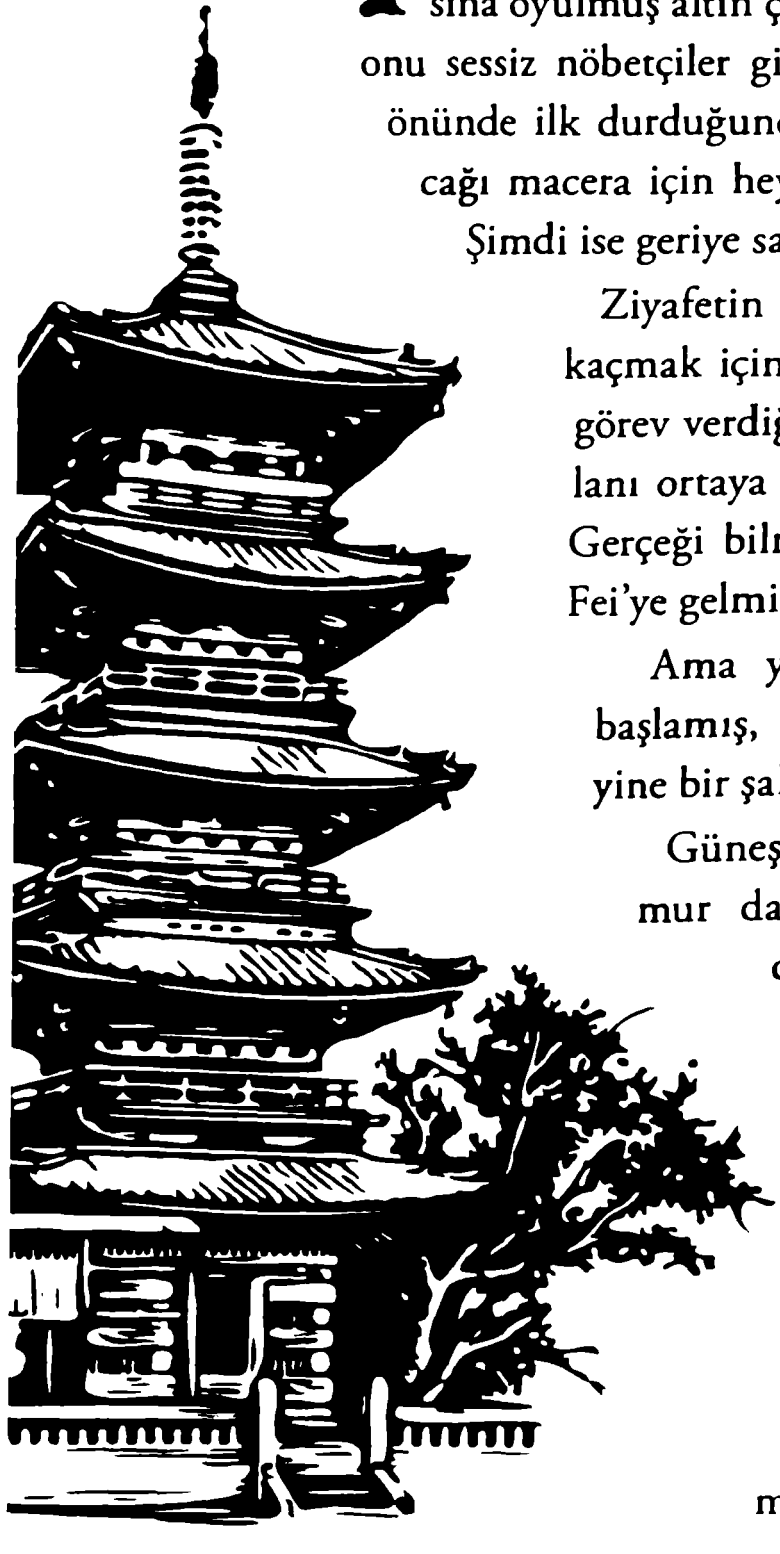
"A-jie. Şimdi mutlu musun?"

"Uslu oğlan."

Ying itaatkâr bir şekilde Ye-kan'ın arabaya binmesine yardım etmesine izin verdi ve loncaya doğru yola koyuldu. Zihni ona zorla dayatılan son ifşalarla doluydu. Midesinin bulandığını hissediyordu ancak doktor hiçbir şeyi çözemezdi. Rahatsızlığını giderebilecek tek şey gerçekler ve aynı gece ona güvenmesini isteyen birinin cevaplarıydı.

Ve belki de başından beri ona yalan söyleyen birinin cevapları...

BÖLÜM 22

Ying, Ye-yang'ın malikânesinin ağır ahşap plakasına oyulmuş altın çizgilere baktı. Aslan heykelleri onu sessiz nöbetçiler gibi çevreliyordu. Bu kapıların önünde ilk durduğunda, bu göz alıcı şehirde atılacağı macera için heyecan ve beklentiyle doluydu. Şimdi ise geriye sadece korku kalmıştı.

Ziyafetin ertesi günüydü. Loncadan kaçmak için Usta Kyzo'nin kendisine bir görev verdiği yalanını söylemişti ama yalanı ortaya çıksa bile umurunda değildi. Gerçeği bilmesi gerekiyordu. Bu yüzden Fei'ye gelmişti.

Ama yarı yolda yağmur yağmaya başlamış, cennet onun bu sefaletine yine bir şaka yapmıştı.

Güneş daha yeni doğuyordu. Yağmur damlaları gökyüzünden aşağı doğru düşüyor ve cübbesi, Beile ile tanıştığı günkü gibi ikinci bir deri misali üzerine yapışıyordu. Böylesi belki de daha iyiydi, artık hissettiği soğuğun dışarıdaki fırtınadan mı yoksa içindeki fırtınadan mı kaynaklandığını anlayamıyordu.

Bir adım ilerledi ve bronz kapı tokmaklarına uzandı.

Diğer taraftan öfkeli bir ses, "Bu saatte gelen kim?" diye bağırdı.

Birkaç dakika sonra kapılar gıcırdayarak açıldı ve elinde yağlı kâğıttan şemsiyeyle Qorchi'nin tombul yüzü belirdi. Onu görünce kaşlarını çattı.

"Seni buraya ne getirdi?"

"Onunla konuşmam gerek. Hemen."

Kâhyanın alnındaki çizgiler derinleşse de yine de onu içeri almak için kenara çekildi. "Beile, Başkomutan'la yaptığı sabah toplantısından henüz dönmedi. Önce sana yeni bir kıyafet verelim," dedi yolu gösterirken.

"Hayır, gerek yok. Sadece onu bekleyeceğim," diye cevapladı Ying.

Qorchi, kızın dağınık görünümüne hızlıca bir göz attıktan sonra omuzlarını silkti. "Peki madem. Çalışma odasında bekleyebilirsin."

Tanıdık bambu korusunun yanından geçip Ye-yang'ın çalışma odasının bulunduğu iki katlı çatı katına vardılar. Qorchi kafesli kapıları iterek açtı ve zemin kattaki birkaç tahta sandalyeyi işaret etti.

"Burada bekle," dedi. "Biraz zencefil çayı getireyim." Dilini şaklatarak, yağmurun içinde hızla kayboldu.

Qorchi'nin talimatlarını duymazdan gelen Ying, yukarı kata çıktı. Çatının birinci katı Ye-yang'ın misafirleri kabul ettiği yer, ikinci kat ise çalıştığı yerdi. Ye-yang'ın cevabını beklemek istemiyor, hemen öğrenmek istiyordu.

Çalışma odası hatırladığı gibi zarif ve düzenliydi. Pencerenin yanındaki tahtada hâlâ yarıda kalmış bir weiqi oyunu vardı. Ye-yang ile bu odada oynadığı oyun aklına gelince yüreği sızladı.

Ye-yang'ın oyduğu yarıda kalmış bir lamba çerçevesinin yanında asılı duran küçük bir parşömen tomarının olduğu masasına doğru yürüdü. Yarıda kalan lamba, babasının annesine yaptığı gibi sekizgen bir lambaydı.

Bu Ying için yaptığı bir hediye miydi?

Belki de bu bir yanlış anlaşılmadır. Burada hiçbir şey bulamayacağım, tıpkı Gerel'in atölyesinde hiçbir şey bulamadığım gibi. Paranoyaklaşıyorum. Bunun iyi bir açıklaması olmalı.

Ama sonra bakışları köşelerinde taştan kâğıt ağırlıklar duran masanın üzerindeki bir parşömen kâğıdına takıldı. Pirinç ticaretiyle ilgili zararsız, kısmen yazılmış bir cevaptı bu ancak el yazısı onu sersemletti.

Yazıyı tanıdı.

Aklı, kardeşinin çadırındaki dolapta saklı gördüğü o mektuba geri döndü. Dudaklarından boğuk bir çığlık kaçtı.

Aynı yazı. Nasıl aynı olabilirdi?

Fırça rafının yanında duran kırmızı mermer mühre uzandı. Korku, titreyen parmaklarında nabız gibi atıyordu. Ağır kare bloğu yavaşça kaldırıp ters çevirdi. Bir yaratık dişlerini ona doğrulttu ve loncanın sloganı alaycı bir şekilde ona baktı. Bıraktığı mühür yüksek bir çarpma sesiyle yere düştü.

"Ying?"

Başını kaldırdı.

Ye-yang merdivenlerin tepesinde durmuş, şaşkın bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Bir sorun mu var? Şu haline bak, iliklerine kadar ıslanmışsın. Sıcak bir banyo yapıp şu kıyafetlerini değiştirmen gerek yoksa..."

"Mektubu sen mi yazdın?" diye sözünü kesti Ying, titreyen parmaklarıyla ince parşömeni tutarak. "Kardeşime A-ma'nın

cinayetini araştırmaması konusunda onu uyaran mektubu gönderen sen miydin?"

Geriye dönüp bakıldığında, Ye-yang'ın yazısını hiç görme şansı bulamamasının şüpheli olduğunu düşünmesi gerekirdi. Oysa kısa bir süre de olsa onun malikânesinde yaşamıştı. Ye-Yang muhtemelen önlem olarak bunu kasıtlı bir şekilde görmemesini sağlamıştı.

Ye-yang'ın bakışları donuklaştı. İç çekti. "Ying lütfen, her şeyi açıklayabilirim," dedi.

"Bana yeşim kolyenin Başkomutan'ın kişisel korumasını temsil ettiğini hiç söylememeni mi? Ya da senin... Aogiya Ye-yang'ın *-babamı öldüren piçlerin-* komutanı olduğunu mu?" Ying bağırıyor, hızlı nefes alıp veriyordu. İçinde biriken korku, belirsizlik ve ızdırap, ona baktığı anda çığ gibi patladı.

Odayı gergin bir sessizlik sardı.

Ye-yang sessizce ona baktı ve Ying, onun gri gözlerinde yansıyan acıyı ve incinmişliği görmemek için yüzünü çevirdi. Kalbine hançer saplayan kendisiyken böyle görünmeye nasıl cüret ederdi?

"Emir almıştım," dedi. "Başkomutan'ın kişisel muhafızları yalnızca Başkomutan'a karşı sorumludur. Ben yalnızca işlemleri denetlemek üzere atanmış bir yöneticiyim." *Mazeretler*, diye düşündü Ying. Suçu başkasına atmak çok kolaydı. Ye-yang ciddi bir sesle yanına geldi: "Babam, Aihui Shan-jin'in çalışmasını istiyordu ve hatta onu başkente, loncaya geri çağırmaya bile çalıştı ancak baban reddetti, bu yüzden muhafızlar görevlendirildi. Kardeşinin intikam almaya çalışacağından ve bunun tüm klanınıza zarar vereceğinden korktum. Bu yüzden ona o mektubu gönderdim. Sadece yardım etmek istemiştim."

Ying gözlerini kapattı ve masaya doğru sendeleyerek geriledi. Keşke Ye-yang suçlamalarını reddetse, ona yanıldığını söyleseydi. Ama hayır, net bir şekilde itiraf ediyordu.

Başka bir şey daha hatırladığında ürperdi.

"Muci'de ilk karşılaştığımızda, ben suikastçıdan kaçarken... O zaman kim olduğumu biliyor muydun?"

Ye-yang dudaklarını büzdü. Bir anlık tereddütü Ying'e cevabın kalbine saplanan bir bıçak darbesi daha olacağını söyledi. "Juwan madenlerinden dönerken filom yakıt ikmali yapmak için Muci'ye yanaştı. O dönem görevim Aihui hakkında bir rapor düzenlemekti." Bir *görev*. Sevgili babasının soğukkanlılıkla öldürülmesi sadece bir görevdi. "Senin orada olmanı beklemiyordum ancak klan kolyeni elime aldığım anda anladım. Asla seni aramak niyetinde değildim ancak... Kim olduğunu anladığımda başka bir gündemim vardı." Duraksadı. "Sadece babanın günlüğünün sende olup olmadığını görmek istedim, Başkomutan'ın istediği günlüğün."

Ying'in kahkahası acı ve soğuk bir şekilde yankılandı. Kendi saflığına ve aptallığına, şansa ve kadere inanma isteğine güldü. Her şey en başından beri devasa bir hileydi. Kurt inine doğru yürümüş, Ye-yang'ı kurtarıcısı sanmış ve hatta birlikte olabilecekleri pembe bir gelecek bile hayal etmişti.

"Yani en başından beri hepsi bir tuzaktı," dedi hayal kırıklığı onu tümüyle yutmakla tehdit ederken. "Loncaya girmem için yardım teklif ettin, beni intikam almaktan vazgeçirdin ve Kızıl Kule'de..." Kızıl Kule'de Ye-yang'ın, babasının katiline benzeyen biriyle konuştuğunu sanmıştı. Ne kadar saf olduğuna alaycı bir şekilde gülerek başını salladı. "Her şeyi en başından beri biliyordun ve ben de bana yardım ettiğini düşünecek kadar aptaldım."

"Her şey değişti. Şimdi öyle değil!" diye yalvardı Ye-yang. Yaklaştı, kızın elini tuttu.

Onu nasıl aldattığını düşünmek bile Ying'in tiksinerek hemen elini çekmesine yol açtı. Kalbinin kırılma şekli canını yaktı.

"Ying, lütfen. Böyle olmak zorunda değil. Başlangıçta bir hata yaptığımı kabul ediyorum ama bu seni tanımadan önceydi! Ondan sonra, seni korumak için gerçeği senden saklamaya çalıştım. Sen tek bir kişisin ve karşı karşıya geldiğin kişi Başkomutan!" Ellerini kızın omuzlarına koydu, dinlemesini istedi.

Ying ondan uzaklaşarak bir adım geri çekildi. Sözleri, dokunuşu... Hepsi bir yalan gibi hissettirdi. "Bana ne yapmam veya yapmamam gerektiğini söyleyecek veya bunu benim iyiliğim için yaptığını iddia edecek konumda değilsin çünkü sen suç ortağısın. Ne için geldiğimi biliyordun ve cevapları da biliyordun. Gerçekten pişman olsaydın öyle davranmak yerine bana en başından gerçeği söyler ve bu kararı kendi başıma almama izin verirdin. Bana yalan söyledin, Ye-yang, defalarca. Korumayı önemsediğin tek şey statün ve otoriten. Tıpkı Başkomutan gibi."

Ye-yang yüzünü buruşturdu. "Ben onun gibi değilim," dedi sessizce. "Ben sadece... Seni de E-niye'mi kaybettiğim gibi, onun uğruna kaybedemem." Her zamanki kendine güvenen, kendinden emin duvarları çatladı ve gri gözleri Ying'in daha önce hiç görmediği bir kırılganlığı ortaya çıkardı.

Ama artık gördüklerine güvenemiyordu.

Ying cübbesinin kıvrımlarına uzandı ve bir zamanlar parmağına taktığı yeşim yüzüğü çıkardı. Yüzüğün serinliğinin tenine son kez işlemesine izin verdi. Sonra onu masanın üzerine, babasının anısına bir hakaret gibi hissettiren sekizgen lambanın yanına koydu.

"Artık neye inanacağımı bilmiyorum, Ye-yang. Sana bakıyorum ve neyin gerçek olup olmadığını bilmiyorum," dedi sesini sabitleyerek. "Seni bir daha asla görmek istemiyorum." Onu iterek geçti ve merdivenlere doğru yöneldi ancak genç adam uzanıp kızın bileğini yakaladı.

"Bekle. Qirin elçisiyle yapılan müzakereler olması gerektiği gibi başarısız olacak. Yarın, başı kesilip Fei rıhtımına asılacak." Ye-yang'ın gözleri yanıyor, kızın kendisini dinlemesi için yalvarıyordu. "İmparatorluk bunu öylece kabul etmez. Başkomutan ilk saldırı emrini verdi bile. Yarın şafak vakti yola çıkıyoruz," diye yankılandı sesi. "Sana söylediğim her şeyin gerçek olduğunu kanıtlayacağım, söz veriyorum. Babanın ölümünün intikamını almaya devam etmek istiyorsan, senin adına kılıcımı sallarım. Lütfen güvende kal ve ben yokken aceleci davranma."

Ying cevap vermedi. Gözyaşlarına hâkim olup genç adamın elinden kurtuldu ve merdivenlerden aşağı koşarak, yağan yağmurun rahatlatıcı örtüsü altında kayboldu.

Ertesi gün ufukta ilk ışık hüzmesi belirdiğinde Kobra Düzeni filosu Fei kıyılarından ayrıldı. Her sokakta ve kanalda yankılanan yüksek sesli, ritmik davullar bazılarına canlandırıcı, bazılarına ise uğursuz geliyordu. Fei'de ikamet eden Qirin casuslarının şüphesini uyandırmaktan kaçınmak için sessiz ve gizli bir olay olan Fu-li'deki savaşın aksine, bugünkü ayrılış büyük bir ihtişam ve tantanayla yapılıyordu.

Güneş sanki dünkü fırtına hiç olmamış gibi parlıyordu.

Ying, beline bağlanmış bir iple hava gemisi gövdesinin yan tarafına asılıydı ve dalgın bir şekilde tahtadaki deliklere macun sürüyordu. Kulaklarında yankılanan davulların sesi duymazdan gelmesi imkânsızdı. Sonra pervanelerin yüksek vızıltısı duyuldu, yaklaştıkça sağır edici hâle geldi.

Başını kaldırdı.

Mavi gökyüzü, fırtına bulutuna benzeyen bir gölge tarafından gizlenmiş ve yavaşça güneşin önünden geçerken, karayı ürkütücü bir karanlığa gömmüştü. Siyah balonlar muazzam gövdeleri tutuyordu. Çıtalı bambu yelkenler yanlarına kadar uzanmış, korkutucu bir şekilde dalgalanıyordu. Ying'in

yamaladığı eski püskü hava gemisi, başının üzerinde süzülen ihtişama yakın bile değildi. Yukarıda, Antaran adalarının en iyi hava gemileri olan Kobra Düzeni'nin gururlu filosu vardı ve Büyük Yeşim İmparatorluğu'na doğru uzun yolculuklarına başlıyorlardı.

Ye-Yang, o hava gemilerinden birindeydi.

Çürüyen ahşap hava gemisine doğru döndü ve parmaklarıyla macunu sıvadı. Güneş ışınları bir kez daha parladı ve filonun kükremeleri yerini huzura ve sessizliğe bıraktı. Ying tekrar gökyüzüne baktığında uzaklaşan küçük siyah bir sis görebildi.

Ve Ye-Yang gitmişti.

Olması gerektiği gibi.

"Son sınavdan önce dönerler mi sizce?" diye bağırdı Chang-en hava gemisinin güvertesinden.

"Elbette dönerler. Başkomutan son sınava bizzat başkanlık etmek istediğini söyledi, bu yüzden ondan önce geri dönmeleri gerekiyor," diyen An-xi'nin sesi havada yankılandı ancak Ying onu hiçbir yerde göremedi. Muhtemelen geminin diğer tarafından sarkıyordu.

"Sanki bu savaşın ne kadar süreceğini tahmin edebilecek biri varmış gibi," diye homurdandı Chang-en cevap olarak. "Başkomutan dönene kadar sınavı erteleyebilirler. Görünüşe göre Qirin elçisinin başı rıhtıma asılmış. İki gece önce ziyafette hayattaydı. İmparatorluğun bundan heyecan duyacağını sanmıyorum. Ya savaş bir yıl sürerse?"

"Komplo teorisi üretmeyi bırak!" diye çıkıştı An-xi. "İşini yap!"

Ying, lonca sınavlarının son testine Başkomutan'ın başkanlık edeceğini unutmuştu. Parmakları, elindeki beyaz macun topunu daha sıkı kavradı.

Aogiya Lianzhe... Babasının ölümünden sorumlu olan adam.

Ying tek başınaydı. Dokuz adadaki en güçlü adama karşı çıkmak istiyordu ve bunun ne kadar imkânsız göründüğünü biliyordu. Ye-yang bu konuda yanılmamıştı. Ama onu asla hafife almamalı ya da onun adına bu kararı almaya çalışmamalıydı. O, babasının kızıydı ve babasının cesareti kanında, fikirleri zihninde yaşıyordu.

Buraya gelme amacım olan işi bitireceğim, diye sessizce yemin etti. Ye-yang'ın ya da herhangi birinin yardımı olmasa bile, sonunda her şeyi başaracaktı.

Son sınav ona sadece Mühendisler Loncasında babasının itibarını ve adını korumak için bir kapı açmayacak, lonca ustası olma hırsına ulaşmasını da sağlayacaktı.

Adaletin yerini bulmasını görme fırsatı da sunacaktı.

O andan itibaren konsantre olmak aşırı zorlaştı.

Loncadaki dersler normal şekilde devam ediyor, denizaşırı süren savaştan kimse bahsetmiyordu. Lonca yerleşkesi artık daha sessiz ve daha kasvetli görünüyordu çünkü sadece yirmi çırak adayı kalmıştı. Son sınav yaklaşırken gerginlik artmıştı ve artık kimse boş gevezelik havasında değildi. Ying'in yatakhanesinde sadece üç kişi kalmıştı: Ye-kan, Chang-en ve kendisi. Zaten en kalabalık odalardan biriydi. An-xi yatakhanesinde tek kalmıştı.

İyi ki de öyleydi. Zira Ying'in küçük sohbetlere ayıracak vakti yoktu. Boş zamanının çoğunu lonca atölyelerindeki çizimler ve deneysel tasarımları üzerinde çalışarak, filonun savaştan dönmesinden sonra ne olacağına ve Başkomutan'la bir kez daha karşılaşma şansı olduğunda ne yapacağına dair planlar kurarak geçiriyordu.

Babasının geride bıraktığı yarım kalan iş, Ying'in sönmekte olan közleri dikkatli bir şekilde yellemesiyle artık kendi başına yeni bir can kazanmıştı. Çizdiği her çizgide ve kömürle

karaladığı her denklemde gördüğü potansiyelle meraklanmış, hatta takıntılı hâle gelmişti. Öte yandan, uçan giyotin olarak yeniden adlandırdığı Şakayık'ın prototipini de geliştiriyordu.

Sonuçta o zararsız, dekoratif bir çiçek değildi. Bir adamın kafasını uçurabilecek bir düzine kavisli bıçağı olan bir silahtı. Temel bıçak geri çekme mekanizmalarını çalıştırmayı çoktan başarmıştı, şimdi yapması gereken tek şey tüm düzeneği biraz daha ince yapmanın bir yolunu bulmaktı, böylece daha kolay gizlenebilirdi.

Ying, Usta Lianshu'nun kafesli kapısını neredeyse menteşelerini koparacak şekilde açtığında, kadın arı mekanizmalarından birini tamir ediyordu. Kadının dirseği kaydı ve tuttuğu cımbız, arının gövdesine saplanarak içindeki minik dişlileri parçaladı.

"Usta Lianshu, loncanın bir yerlerde ming-roen cevheri depolayıp depolamadığını biliyor musunuz?"

Usta Lianshu mahvolmuş evcil hayvanına umutsuzlukla baktı, sonra büyüteçli gözlüğünü başından çekip yüksek bir çatırtıyla sırtını doğrulttu. "Kapıyı çalmayı bilmiyor musun?" diye bağırıp gözlüğü Ying'in kafasına fırlattı. "Yaptığını beğendin mi? Bunlardan birini yapmak en az üç gün sürüyor!" Başka bir şey fırlatmak için etrafına bakındı.

Ying bir rafın arkasına eğildi, yığınlarca tomarın arasındaki boşluklardan huysuz ustaya dikkatle baktı.

"Üzgünüm, üzgünüm," dedi. "Bana daha sonra vurabilirsiniz ama şimdi lütfen sorumu cevaplayın."

Lianshu sinirlendi, burun delikleri öfkeli bir at gibi açıldı. "Onu neden arıyorsun? O yasaklı bir maddedir ve sen yetkili değilsin."

"Yani loncada *var*!"

"Beni dinliyor musun? Yetkili. Değilsin." Lianshu çalışma masasına doğru döndü, arının leşine bakıp öfkeyle homurdandı: "Eğer buraya sadece bunun için geldiysen, o zaman

gidebilirsin." Odanın ortasındaki yuvarlak gül ağacından yapılmış masaya yürüdü ve bir fincan çay içmek için oturdu.

"Biraz almamın bir yolu var mı? Bir deney için ihtiyacım var. Sadece küçük bir miktar. Çok dikkatli olacağıma ve loncada bir delik açmayacağıma söz veriyorum." Ying koşarak gelip ustanın karşısına oturdu ve beklentiyle öne eğildi.

Lianshu'nun gözleri şüpheli bir şekilde kısıldı. Bir çift yemek çubuğu aldı ve uçlarıyla Ying'in alnını dürttü. "Loncada bir delik mi açacaksın? Aklında ne gibi sinsi bir plan var? Bana öyle masum masum bakma. O kadar saf değilim," dedi. "Beni buna ne için ihtiyacın olduğunu ikna etmediğin sürece burada durmanın anlamı yok."

"Toplarda kullandığımız barutun bileşimini inceleyerek bazı değişiklikler yapabilir miyim diye bakıyorum. Araştırdığım olasılıklardan biri de formüle bir miktar ming-roen cevheri eklemek."

"Şeytan cevheri oldukça keskindir. Topun kendisini delerek geçer." Lianshu kaşlarını çattı. "Aptalca bir fikir. Şimdi defol." Ying'i kolundan yakaladı ve onu kapıya doğru sürüklemeye başladı.

"Hayır, bekleyin!" dedi Ying aceleyle, Lianshu'nun onu dışarı itmesini engellemek için kollarını uzatıp kapı çerçevesine tutundu. "Bir çözümüm var!"

"Dökül."

"Cevheri baruta eklemek yerine, gülleye eklemeliyiz. Güllenin yapısını, az miktarda cevher enjekte etmek için küçük bir iç boşluk olacak şekilde değiştirebiliriz. Gülle ateşlendiğinde, cevher demir kabuğu aşındırırken içeriden sızacak ve bu da hasar potansiyelini büyük ölçüde artıracaktır."

Lianshu, Ying'i bırakıp çenesini düşünceli bir şekilde ovuşturdu. "Bunu tek başına mı buldun?" diye sordu.

Ying başını *evet* der gibi salladı.

Uzun süre babasının kayıt defterlerini, gizli günlüğünde yazanları inceleyerek enerjisini barut formülüne ve top tasarımlarına vererek geçirmişti. Ancak bir gece çatı katında yatarken bir aydınlanma yaşamıştı. Bir kuş kafasına kayısı çekirdeği düşürmüştü. Çekirdeği elinde tutarken babasının gözden kaçırdığı bir top saldırısı bileşeni olduğunu fark etti.

Top güllesi.

Usta burnunu kırıştırdı ve tereddüt etti, sonra bir rafa doğru yürüdü ve yığının tepesinden bir kitap aldı. Kitabı uzatarak yüzeydeki toz tabakasını üfledi, sonra Ying'e fırlattı.

"Babanın hatırına buna bir göz atabilirsin," dedi. "Bu, orijinal metnin çevirisidir. İmparatorluktan geliyor ancak ilgini çekebilir."

Ying elindeki kitaba baktı, kapağın sağ tarafında kalın Antaran harfleriyle *Huo Long Jing (Ateş Ejderhası Kılavuzu)* yazılıydı. Merakla kitabı açtı, sayfalarını karıştırdı.

Sayfalar her şekil ve boyutta top ve mermi şemalarıyla, ateş oklarıyla, kara ve deniz mayınlarıyla doluydu.

"Bu..."

"İlk ortaya çıktıklarından beri herhangi bir ordunun zaferi için kritik öneme sahip olan ateşli silahların bir belgesi," diye cevapladı gözleri hararetle parlayan Lianshu. "Ben bazı notlar aldım, yani bu senin için bir bonus. Şeytan cevheri hakkında hiçbir şey bulamayacaksın çünkü o sadece Antaran topraklarında bulunur. Bunu kendin çözmen gerekecek. Okumayı bitirdiğinde yeniden tartışabiliriz." Usta homurdandı. "Abka Han'ın sadece bize her şeyi yok eden bir malzeme hediye ettiğine inan."

Ying, başkaları tarafından yapılmış çeşitli çalışmalar karşısında büyülenerek kitabı incelemeye devam etti. Sonra bakışları, top çizimlerinden birinin yanına karalanmış küçük bir kelime dizisine kilitlendi.

"Senmişsin," diye soludu ve aniden başını kaldırıp çayını yudumlamaya devam eden kadına baktı.

Bu kitaptaki el yazısı, babasının parşömeninin arkasındaki yazıyla uyuşuyordu.

A-ma'nın iş birliği yaptığı kişi Usta Lianshu imiş.

Zaten şüpheleri vardı ancak bu, varsayımının doğru olduğunun kanıtıydı. Gerel, babasıyla olan acımasız rekabeti göz önüne alındığında iş birlikçisi olamazdı ancak babasının en iyi arkadaşı olduğunu iddia eden Lianshu çok daha olası bir adaydı.

"Hımm? İyi misin çocuğum?"

Ying, hata yapmadığından emin olmak için Usta Lianshu'nun kılavuzda bıraktığı dağınık notları bir kez daha inceledi. Kadına doğru birkaç adım attı, keşfettiği şey yüzünden sersemlemişti.

"Usta Lianshu, loncadan ayrıldıktan sonra A-ma'mla hâlâ iletişim hâlinde miydiniz?"

Lianshu'nun parmakları seramik çay fincanını daha sıkı kavradı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. Yüzündeki gergin gülümseme huzursuzluğunu ele veriyordu.

"Oldukça yakın bir zamanda onunla bir şey üzerinde mi çalışıyordunuz?"

Lianshu'nun dudaklarından garip bir kahkaha kaçtı. Omuzlarını silkerek Ying'e bakmak için döndü. "Zaman zaman mektuplaşırdık. Aslında çoğunlukla mektupları ben gönderirdim ve baban onları görmezden gelirdi," dedi kaşlarını çatarak. "Shanjin bazen inatçı bir keçi gibi olabilir, bilirsin. Hepsi araştırma ve bilgi uğrunaydı, bu yüzden yardım etmekte neden bu kadar isteksiz olduğunu gerçekten anlamıyorum. Eğer en başından beri benimle çalışmaya istekli olsaydı, Antaran mühendisliğinin yüzünü değiştirebilecek bir düzine atılım yapmış olabilirdik!"

Lonca ustasının gözlerinde, takıntılı olduğu bir teknolojiyi tarif etmeye çok daldığında her zaman beliren o gayretli enerji yine belirdi. Aogiya Lianshu'nun tek gerçek aşkı mühendislikti, Ying bundan neredeyse emindi ancak bu tutkusunun en yakın arkadaşına neye mal olduğunu fark etmiş miydi?

"Yani loncadan ayrıldığından beri A-ma'mın sizinle çalışmasını sağlamaya çalıştınız ancak o, bunu ta yirmi yıl sonra kabul etti, öyle mi?"

Lianshu kendini beğenmiş bir şekilde başını sallayarak karşılık verdi. "Sonunda dayanamadı. Ama araştırmamızı başkalarıyla paylaşmamam şartıyla çalışacağını söyledi. Yol açabileceği hasar, can kaybı vs. yüzünden," dedi elini küçümser gibi sallayarak. "Bir atılımın eşiğindeydim. Babanın yaptığı hava topunun tasarımı yıllardır sabitti. Eğer benim modelim başarılı olursa, o zaman toplarımızın isabet oranını ve hasarın yarıçapını en az üç katına çıkaracaktı! Bunu hayal edebiliyor musun? Toplarımız Qirinlerinkini çok geride bırakırdı!"

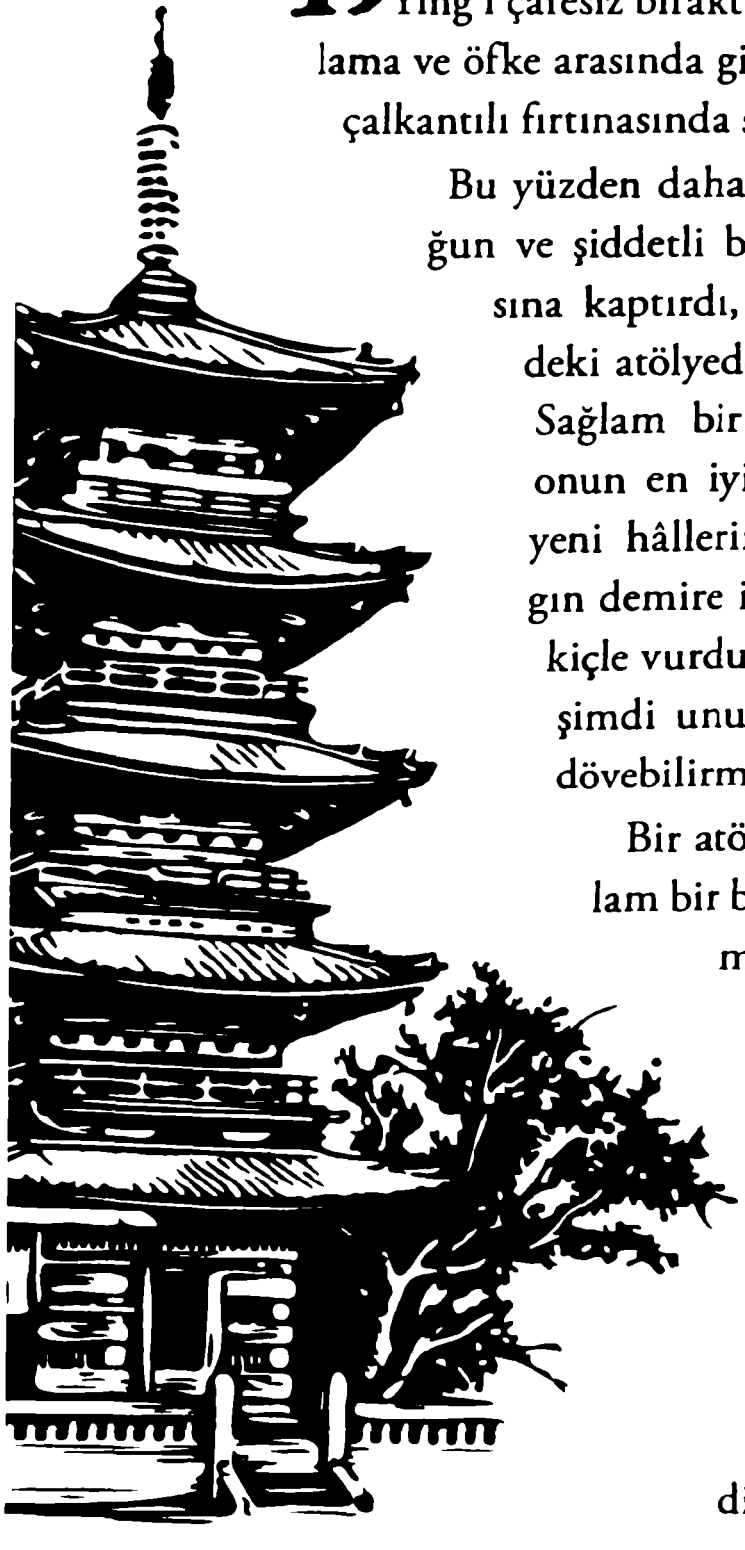
Ying, Lianshu'nun söyledikleri konusunda en ufak bir coşku hissedemedi. Bu farkındalık içine soğuk bir dalga gibi yayıldı.

Lianshu ve babasının üzerinde çalıştığı top geliştirmeleri, imparatorluğa karşı askerî harekâtın gidişatını değiştirme konusunda muazzam bir potansiyele sahipti. Eğer Başkomutan yazışmalarını kesip gelişmeleri öğrendiyse, Lianshu'dan hiçbir şey alamadığı için Aihui Shan-jin'den çalmayı seçmiş olabilirdi. Ama neden babasını öldürmeye başvurmak zorundaydı? Babası hayattayken onun için daha değerli değil miydi?

Aihui Shan-jin neredeyse yirmi yıl önce Huarin'e dönmüş ve sevgi dolu bir eş ve ona tapan çocuklarıyla memleketinde mutlu mesut bir hayat yaşamıştı. Tüm bunlar, Aogiya Lianshu'nun bilgi ve keşfe karşı duyduğu bencil susuzluğu ve kardeşi Lianzhe'nin güce olan açlığı yüzünden dağılmıştı. Lianshu, babasına ulaşmasa ve babası ona yardım etmeyi kabul etmese, o zaman belki de ölmemiş olurdu.

Lianshu hâlâ mühendislik tasarımlarının dehası konusunda saçmalıyor ama Ying artık dinlemiyordu. Döndü ve *Ateş Ejderhası Kılavuzu*'nu göğsüne bastırarak odadan dışarı koştu.

BÖLÜM 23

Babasının ölümüyle ilgili bilgilerin açığa çıkması Ying'i çaresiz bıraktı. Kabullenme ve inkâr, rahatlama ve öfke arasında gidip geldi. Çatışan duyguların çalkantılı fırtınasında sıkışıp kaldı.

Bu yüzden daha önce hiç olmadığı kadar yoğun ve şiddetli bir şekilde kendini araştırmasına kaptırdı, bir demirci ocağının önündeki atölyede ter döktüğü geceler geçirdi. Sağlam bir maşa ve yıpranmış bir örs onun en iyi arkadaşı oldu. Prototiplerin yeni hâllerinin arasında dolaşırken kızgın demire istediği şekle gelene kadar çekiçle vurdu. Sanki bulmayı özlediği ama şimdi unutmak istediği gerçeği çekiçle dövebilirmiş gibi.

Bir atölye masasının ortasında, sağlam bir bronz sandığın içinde, yağlanmış deri katmanlarıyla kaplı küçük bir bambu kutu vardı. İçindeki gümüş sıvı parıldıyor, ışıltısıyla hafifçe alay ediyordu.

Şeytan cevheri.

Onu iki gün önce tezgâhında bulmuştu ve bunun Usta Lianshu'dan geldiğini varsaymıştı. Babasının

ölümüne dolaylı olarak neden olan kadından herhangi bir şey kabul etmekten ne kadar nefret etse de planları için cevhere ihtiyacı vardı.

Bazen orada oturup gümüş havuza bakar, güzelliği karşısında büyülenir, yıkıcı gücü karşısında dehşete kapılırdı. Babası hava topları üzerindeki araştırmasını asla tamamlayamamıştı ama Ying şimdi onun araştırmasını tamamen farklı bir yöne götürüyordu: yalnızca kendisine ait olan bir yöne.

Babası bunu görse ne derdi?

Vicdanını sızlatatan pişmanlık duygusu sarmaşık gibi bir kez daha zihnine sızmaya başladı. Babası, "*Yak onu*," demişti. Ama Ying onu dinlememişti. Belki de dinlemeliydi çünkü o zaman asla Fei'ye gelemez ve katlanmak zorunda kaldığı ihanetle acının boyutunu asla deneyimleyemezdi.

Hilal biçimli bıçaklar oluşturmak için sıvı metali eritip döktükten saatler sonra bir sandalyeye yığıldı ve alnındaki teri sildi. Ocağın yoğun alevlerinin önünde geçirdiği saatler onu yıpratıyor ve bitkinlik, kemiklerinin her santimine işliyordu. Yine de kendini hiç bu kadar canlı hissetmemişti.

Uçan giyotini neredeyse tamamlamıştı. Bu tamamen kendi çabasıyla yarattığı ilk silahtı.

Silahların tasarımı ve inşası babasının ilgi alanıysa, o zaman bu Ying'in kanında da vardı. Babası onları Huarin'de Ying'in erişemeyeceği bir yerde tutmuş, kızının zihnini daha ılımlı ve zararsız hayali uçuşlarla doldurmuştu ama bunlar zihnini, şu an hayalini kurduğu şeyler kadar ele geçirmeyi asla başaramamıştı.

Belki de kendi yolunu çizmenin anlamı buydu.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve ayak sesleri atölyeye girdi. Ying başını kaldırınca kapının girişinde duran Ye-kan'ı gördü. Çocuk etrafına merakla bakıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Benim olamayacağım bir yer var mı?" diye yanıtladı Ye-kan.

Daha da içeri yürüdü, masanın üzerindeki dağınık kâğıtlara ve kitaplara göz attı.

"Bu ne?" diye sordu, masanın üzerindeki eskizlerden birini alarak.

Bu, uçan giyotininin ön tasarımıydı. Taslak, uzun bir metal zincire tutturulmuş şapka benzeri bir yapıydı ve kenarını açan bir çiçeğin yaprakları gibi çevreleyen bir dizi kavisli bıçağı vardı.

"Onu dışarı fırlatman gerekiyor." Hareketi sağ eliyle dramatik bir şekilde modelledi. "Böylece düşmanın kafasına düşer. Sonra geri çekildiğinde..." Elini göğsüne doğru çekti. "... bıçaklar içeri doğru sallanır ve düşmanın kafasını da beraberinde götürür."

Ye-kan dehşet içinde ona baktı. Birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, sonra elinde tuttuğu taslağa bakıp sıcak bir tatlı patates gibi yere attı.

"Senin derdin ne?" diye haykırdı çocuk. "Bu çok kanlı."

Ying çocuğun dehşet içindeki ifadesine bir kez baktı ve acı bir kahkaha attı. Bir gün ağabeylerinin peşinden savaş alanına giderse belki de aynı şeyi söylemezdi. Asla söylemek zorunda kalmamasını umdu.

"Bu arada, sana bunu getirmeye geldim," dedi Prens, ona bir mektup uzatarak. "Bugün aile mektuplarını getirdiler. Sende neden bir tane var ki? Ailenin burada olduğunu bilmediğini sanıyordum."

"Bilmiyorlar."

Fei'de olduğunu sadece Nian biliyordu ama ona Mühendisler Loncası hakkında hiçbir şey söylememişti. Ying şaşkınlıkla zarfa baktı. Zarfı açtı ve içindeki kâğıdı çıkardı.

İmzaya baktı ve sonra kâğıdı hızla katlayıp bronz şamdandaki yanan muma doğru uzattı. Alev, parşömenin kenarını yaladı ve masanın üzerinde sadece bir is yığını kalana kadar yavaşça tüketti.

"Neden yaktın?" diye sordu Ye-kan.

"Okunmaya değer bir şey değil."

"Sekiz Numara'dan mıydı?"

Prens, sanki cevap üzerinde yazılıymış gibi kızın yüzünü inceleyerek sorgulamaya devam etti. "İkinizin arasında sevgili kavgası gibi bir şey mi oldu?"

"Sözlerine dikkat et. Beile ve ben o tür bir ilişki içinde değiliz," diye cevapladı Ying. Dikkatini toplayarak ateşli ocağın başına döndü, Ye-yang'la ilgili tüm düşünceleri aklından çıkarmaya çalıştı.

Ye-kan alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?" diye sordu. "O zaman neden barut yutmuş gibi görünüyorsun?"

"Ben seni atmadan çık dışarı, Ye-kan."

Ye-kan'ın dudaklarının köşelerinde bir gülümseme belirdi. Ying'in ona yaptığı gibi bu kez o uzanıp kızın saçlarını karıştırdı. "Kendim çıkarım. Neyse, aydınlanıp Ye-yang'ın ne kadar kötü bir tercih olacağını fark etmen güzel. Bilge sözlerimin boşa gitmemiş olmasına sevindim." Gururla gülümseyerek döndü ve atölyeden çıktı.

Ying masadaki küçük is yığınına baktı, sonra geriye sadece eskiden olanların bir hatırası gibi duran hafif gri bir iz kalana kadar üfledi.

Günler, Gerel'in sıkıcı Tarih derslerine sürünerek gitmesi ve icatlarını mükemmelleştirmek için atölyeye kapanmasıyla hızla akıp geçti. Çıraklık sınavındaki son aşama giderek yaklaşıyordu. Geriye sadece birkaç gün kalmıştı.

Geriye kalan adaylar yaklaşan sınav konusunda endişeliydi ancak mevcut durumun belirsizliği onları daha çok tedirgin ediyordu. Başkomutan'ın imparatorluktan dönüşüyle ilgili hâlâ bir haber yoktu. Savaş cephesinden gelen haberler Fei'ye damla damla düşüyor ve kimse neyin gerçek neyin söylenti olduğunu hiç bilmiyordu.

Son sınavın belirlenen tarihinden üç gün öncesine kadar Usta Gerel sınıfa bir duyuru yapmadı.

"Adaylar, maalesef Başkomutan'ın son sınavın planlanan tarihine kadar başkente dönemeyeceği konusunda bilgilendirildik. Lonca ustaları toplandı ve Büyük Usta Quorin, Başkomutan dönene kadar sınavı süresiz olarak ertelemeye karar verdi."

Odada duyulan telaşlı mırıltılar Gerel çıktıktan sonra yüksek sesli, telaşlı tartışmalara dönüştü.

"Neden?" diye tekrar tekrar feryat etti An-xi. "Neden acımı uzatmak zorundalar?"

Chang-en yanına gidip sırtını sıvazladı. "En azından beynine daha çok şey doldurmak için vaktin olacak."

"Daha fazla ezberlememe gerek yok! Zaten tüm *Yıllıkları* baştan sona ezberledim ve bir düzineden fazla mühendislik kılavuzunu da. Sınava bugün bile girebilirim!"

"Bu daha fazla derse katlanmamız gerektiği anlamına mı geliyor?" diye sordu Chang-en çenesini düşünceli bir şekilde kaşıyarak.

"Ders almak istemiyorsan, o zaman neden loncadasın ve bu değerli alanı boşa harcıyorsun?" diye çıkıştı gözlerinden zehir akan An-xi, diğer çocuğa bakarak.

Ying, sınavın gecikmesinden rahatsız değildi. Aslında haberden memnundu. Bu gecikme, planlarını mükemmelleştirmek ve daha yüksek bir başarı şansı sağlamak için daha fazla zaman anlamına geliyordu.

Chang-en ve An-xi'nin ailelerinden duymayı başardıkları azıcık şeye bakılırsa, imparatorluk kuşatması herkesin umduğu kadar sorunsuz ilerlemiyor gibiydi. Arada sırada, havalanan ve uzaklara kaybolan hava tedarik gemilerini görüyorlardı. Birçoğu gövdelerinde kocaman delikler, kırık yelkenler ve güvertelerinde kan lekeleriyle geri dönüyor, mürettebatı yaralarının tedavisi için revirlere götürülüyordu. Zaten döşeme tahtalarından birkaç pıhtılaşmış kan birikintisi de temizlemişti. Bunu düşünmemeye çalışsa da her seferinde o kan lekelerinden herhangi birinin Ye-yang'a ait olup olmadığını merak ediyordu.

Sınıfa doğru hızla gelen bir dizi ayak sesi onu düşüncelerinden çekip çıkardı. Kapıya doğru döndü. Şaşırdı çünkü gelenlerin hepsi kadındı, soluk pembe ipek cübbeler giymişlerdi. Saçları örgülü bir topuzla düzgünce toplanmış ve basit bronz iğnelerle tutturulmuştu. Kapının önünde iki sıra hâlinde duruyorlardı. Ellerini bellerinin sağ tarafında üst üste koymuşlardı.

Kapıda bir gölge belirdi. Bir kadın yavaşça eşikten içeri adım atarken topuklu bir çift qixie, döşeme tahtalarına çarptı.

"Leydi Odval?" diye mırıldandı Chang-en.

Ying içgüdüsel olarak Ye-kan'ın oturduğu yere, soluna döndü. Çocuk gitmişti ama odanın arkasındaki raflardan birinin ardına saklanmış ürkek bir figür vardı.

"Leydim," diye selamlayan ilk kişi An-xi oldu ve başını nazikçe yarım bir reveransla salladı. Haremdeki hanımları selamlamaları gerekmiyordu ama Başkomutan'ın başeşi olarak Odval istisnaydı. O, Aogiya ailesinin en yüksek rütbeli kadın üyesi ve dolayısıyla dokuz adadaki en yüksek rütbeli kadındı.

Bazıları hâlâ kimliği hakkında hiçbir fikre sahip olmasa da diğer genç adamlar da hemen aynısını yaptılar.

Leydi soğuk, mesafeli bakışlarıyla odayı taradı ve Ying bir şakayık karşısındaki çimen çiçeği gibi soldu. Odval inanılmaz derecede çekici bir kadındı. Yaşı, porselen teninin ve

simsiyah saçlarının tek bir santimini bile lekeleyememişti. Başındaki karmaşık dianzi, balıkçıl tüylerinin parlak mavisi ve altın telkâri ışıltısıyla süslenmişti ve görkemli aurasına katkıda bulunuyordu.

Hafifçe kırmızılar sürdüğü gül goncası dudaklarını araladı. "Çık dışarı," derken uhrevi sesi odanın içinde yankılandı. Cennetten inmiş bir peri gibi olmalıydı ama Ying sanki biri boynunda bir bıçak gezdiriyormuş gibi hissetti.

Leydi Odval leylak ihtişamıyla orada duruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, uzun altın tırnakları kollarının çiçek işlemelerine sabırsızlıkla vuruyordu.

"Kendimi tekrarlamayı sevmediğimi biliyorsun."

Rafların arkasından başı utançtan öne eğilmiş kambur bir kişi çıktı.

"E-niye."

Bütün gözler odanın arkasına döndü, Ye-kan'ın ağzından çıkan söz üzerine şok içinde ona baktılar.

Leydi elini uzattı ve oğlunu işaret etti. Tırnaklarının kıvrık uçları özellikle korkutucu bir görüntü oluşturuyordu. Ying ona hayran olmaktan kendini alamadı. Aogiya Lianzhe'nin harem inde yükselebilmesine ve zirvede bu kadar rahat olmasına şaşmamak gerekirdi. Bu kadın, Ula klanının bugünün siyasi ikliminde sahip olduğu güç ve etkiden bizzat sorumluydu.

"Burada olduğunu bana söylemeliydin," dedi Leydi Odval. Dolgun dudakları tehlikeyi haykıran bir gülümsemeye kıvrıldı. "Her yerde seni arıyordum. Neredeyse saray muhafızlarını şehrin tamamını aramaya gönderecektim. Bu çok gereksiz olurdu, bana katılıyor musun, tatlım?"

"Saraya geri dönelim," diye mırıldandı Ye-kan, annesinin yanına gidip kolunu çekiştirerek. Her zamanki kibri ve küstahlığı gitmiş, yerini çekingen ve bacakları titreyen bir çocuk almıştı. Sınıf arkadaşlarının şaşkın bakışlarını görmezden gelerek

döndü ve Ying'e hüzünlü bir ifadeyle bakıp hızla kapıdan dışarı çıktı.

Hâlâ gülümseyen Leydi Odval odaya baktı, gözleri bir anlığına Ying'e takıldı. Sonra, hizmetçisinin uzattığı elini tuttu ve girdiği gibi zarif bir şekilde odadan çıktı.

Ye-kan o gece ve sonraki birkaç gece geri dönmedi. Ying, annesinin her bir zerresinden yayılan hoşnutsuzluğu gördükten sonra onun dönmesini beklemiyordu. Fei'deki herkes Mühendisler Loncasına büyük saygı duysa da Leydi Odval onları haşere gibi görüyordu. Şüphesiz ki gelecekte oğlunun olacağına inandığı tek gerçek efendinin hizmetkârları gibi.

Başkomutan savaşta olduğu için başkentteki gerginlik tırmanıyordu. Leydi'nin, siyasi düşmanlarından herhangi biri bu kritik kavşakta onu ortadan kaldırmaya çalışırsa diye oğlunu yakından takip etmek istemesi şaşırtıcı değildi.

Diğer çocuklar Ye-kan'ın kimliği hakkında birkaç gün dedikodu yaptılar, sonra konu bayatladı ve gevezelik sona erdi, yerini tüm başkenti sarsan daha da yeni bir haber aldı.

Başkomutan'ın imparatorluk kuşatmasında ağır yaralandığı söylentisi yayılmaya başlamıştı. Bazı insanlar onun çoktan öldüğünü bile tahmin ediyordu.

Ancak Mühendisler Loncasındaki ve Fei şehrindeki bu yoğun belirsizlik herkesin beklediğinden çok daha erken çözüldü. Fısıltılar başladıktan üç gün sonra Başkomutan başkente döndü. Zafer yürüyüşü olmadı, sokaklarda bir gösteri yapılmadı. Sadece ciddi bir maiyet tarafından sıkıca korunan buharlı vagon, hava gemisi rıhtımlarından Qianlei Sarayı'na doğru hızla ilerledi. Saraydan bir emir yayımlandı ve söylentiler derhâl bastırıldı.

Ying ve diğerleri ön avluda strateji için weiqi oynuyorlardı ki loncanın kapılarından içeri giren bir ulak gördüler. Ulak elinde

altın bir parşömenle taş basamaklardan hızla çıktı. Dersleri aniden yarıda kesildi. Büyük Usta Quorin ve diğer lonca ustalarının beklediği ana salona çağrıldılar.

Hepsi sıraya girdiğinde Quorin parşömeni uzattı ve açtı, engebeli yüzünde asık bir ifade vardı.

"Saraydan bir ferman geldi," dedi. "Başkomutan loncanın son çıraklık sınavının derhâl yapılmasına karar verdi."

Ânında bir kargaşa çıktı. Öğrenciler yüksek sesle şaşkınlık ve endişelerini dile getirerek bağırıştılar. Usta Gerel keskin bir çığlık atarak hepsini susturdu.

"Son sınav -ruhun sınavı- üç gün sürecek. Bu süre zarfında, sıfırdan tamamen yeni bir prototip yaratmak için ustalardan öğrendiğiniz her şeyden yararlanacaksınız. Bu testin teması, Başkomutan tarafından bizzat verildi: Bir ejderhayı öldürmek."

Quorin, hepsi kalm harfleri görsün diye parşömeni çevirdi.

Bir ejderhayı öldürmek.

Ying'in bakışları fırça darbelerinden, parşömenin sol alt köşesindeki küçük bir anormalliğe kaydı. Hafif kırmızı lekeler vardı. Başkomutan'ın resmî mühründen dökülen mürekkep veya kan olabilirdi.

Yanında duran Chang-en alçak sesle ıslık çaldı. "Silahlar, bu loncanın önceliğidir," diye mırıldandı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Ying.

"Son sınav her zaman yaratıcı bir meydan okumadır ancak daha önce gerçek silahlanma alanına hiç girmedi. Silahlar yalnızca lonca ustalarının veya kıdemli çırakların üzerinde çalışabildiği bir şeydir."

"Önümüzdeki üç gün boyunca çırak atölyelerine erişiminiz olacak ve lonca depolarından ihtiyaç duyduğunuz tüm malzemeleri alabilirsiniz. Dördüncü günün şafağında, tasarımınızın eskizlerini teslim edeceksiniz ve prototiplerinizin her birini doğu kanalının ötesindeki otlakta test edeceğiz." Quorin

parşömeni kıdemli bir çırağa verdi ve o da salonun ön tarafındaki ahşap bir çerçeveye astı. "Bu, bir lonca üyesi olmak için gerekenlere sahip olduğunuzu kanıtlamanız adına son şansınız. Hepinizin en güçlü performansınızı ortaya koymanızı bekliyorum." Ellerini arkasına alan Quorin platformdan indi ve diğer ustaları da arkasında bırakarak salonu terk etti.

Adaylar dağılmaya başladı, hepsi kendi projelerine başlamak için can atıyordu. Son test, seçmelerin sonunu belirleyecek ve loncaya en fazla üç çırak kabul edilecekti. An-xi, tüm bunlarla ilgili ne düşündüğünü sorma şansı bile bulamadan ortadan kaybolan ilk kişiydi.

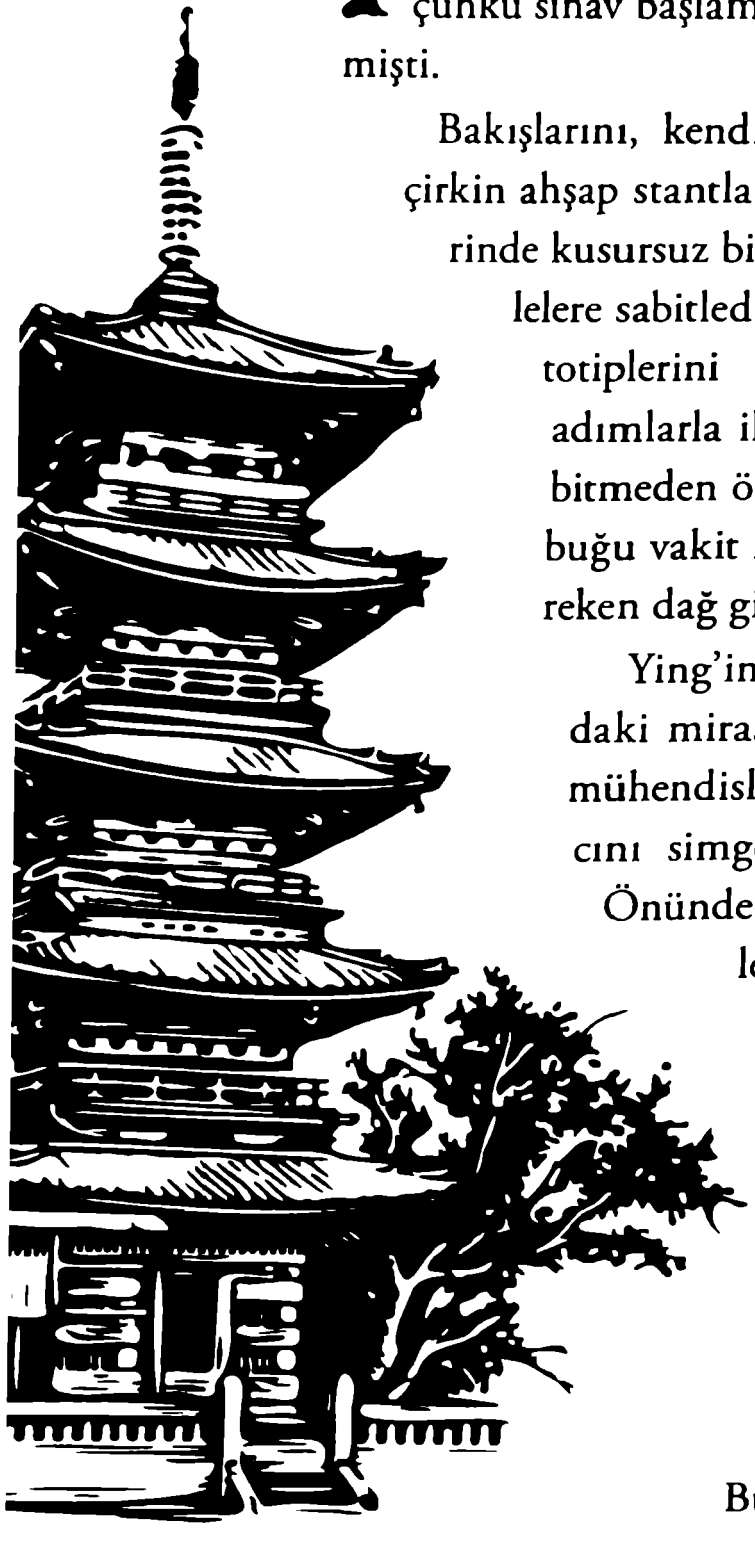
"Temayla ilgili ne düşünüyorsun?" diye sordu Chang-en.

"Büyük Yeşim İmparatorluğu," diye yanıtladı Ying. "Ejderha, imparatorluğu temsil ediyor."

Ama Ying için öyle değildi.

Onun için ejderha, Başkomutan'ın kendisiydi.

BÖLÜM 24

Ying diğerlerine nispeten bu sınavı daha kolay yaptı çünkü sınav başlamadan önce işinin yarısını bitirmişti.

Bakışlarını, kendi elleriyle özensizce yonttuğu çirkin ahşap stantlara yerleştirilmiş, masanın üzerinde kusursuz bir sıra hâlinde dizili duran güllelere sabitledi. Diğerleri son sınav için prototiplerini hazırlarken etrafında telaşlı adımlarla ileri geri koşturuyorlardı. Süre bitmeden önce neredeyse yarım tütsü çubuğu vakit kalmıştı ve hâlâ yapılması gereken dağ gibi iş vardı.

Ying'in güllesi, babasının loncadaki mirasının tamamlayıcısı ve kendi mühendislik yolculuğunun başlangıcını simgeleyen bir çalışma olacaktı. Önünde duran pirinç kâğıdında, güllelerinin taslakları ve tasarım notları yer alırken, hemen yanında ming-roen cevherini saklayan küçük bir bambu kutu ile kumaşlara sarılı, ince ve biçimsiz bir nesne duruyordu.

Prototiplerinden hiçbirini henüz test etmemişti. Bunu lonca yerleşkesini yerle

bir etmeden yapması imkânsızdı. Ama önemli değildi çünkü hedefine ulaşabileceğinden emindi. Kendisinin seçtiği konuyu Başkomutan'ın da seçmesi güzel bir tesadüftü, aksi takdirde tasarımlarını onun önüne çıkarmak için farklı bir yol bulması gerekecekti.

Derin bir nefes alarak gülleleri şeytan cevheri kutusuyla birlikte bir pamuk çarşafın üzerine yığdı ve düzgünce bir araya getirdi. Diğer bezle sarılmış paketi lonca üniformasının içine saklayarak diğerlerine yetişmek için atölyeden dışarı koştu.

Vagonlar onları şehrin dışındaki mahallelere, doğu kanalının bittiği ve şehir manzarasının geniş bir çayırlığa dönüştüğü yere kadar götürdü. Bu arazi parçası, Sekiz Sancak için askerî eğitim sahası olarak belirlenmiş, etrafını çevreleyen yüksek bir çitle yetkisiz kişilerin girişlere kapatılmıştı. Düzen'den gelen muhafızlar geçmelerine izin vermeden önce arabaları kontrol ettiler ve on dokuz gergin aday, değerli projelerini kucaklarına alarak indiler.

Ying şaşırarak tanıdık bir figürün eğitim sahasında beklediğini gördü, üzerinde lonca cübbesiyle sabırsızlıkla aşağı yukarı yürüyordu. Ying'in indiğini görünce yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. El salladı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Ying, On Dördüncü Prens'e doğru yürürken. "Bugünkü sınava katılacak mısın?"

Ye-kan heyecanla başını salladı. "E-niye'me üç gün boyunca yalvardım, ta ki sonunda yumuşayana kadar. Ama şartı, sınav biter bitmez saraya dönmem çünkü A-ma'nın yatağının başında beklemem gerekiyor. Ayrıca sınavı geçsem bile loncaya katılmama izin verilmiyor," dedi yüzünü asarak.

Ying kaşlarını çattı. " Başkomutan... ağır yaralı falan mı?"

Ye-kan yüzünü buruşturdu, ifadesi ciddileşti. "Saray doktorları ellerinden geleni yaptılar ve yeterince dinlenerek iyileşmesi gerektiğini söylüyorlar ama bunun için sakinliğini

koruması ve duygularını kontrol etmesi gerekiyor." Sesini alçaltı. "A-ma'mın durumu iyi değil. Saldırı kötü bir hâl aldı ve tüm sancaktarlarımızı geri çağırmak zorunda kaldık. Kayıplar tahmin ettiğimizden çok daha fazla." Duraksadıktan sonra ekledi: "Beilelerin bugün ya da yarın diğer adamlarla birlikte geri dönmeleri gerekiyor."

Ying'den bir tepki bekledi ancak kız ifadesini nötr tuttu. Sanki Ye-yang'ın nerede olduğu onu ilgilendirmiyormuş gibi.

Arka planda, Usta Gerel yoklama yapmaya başladı. Ying yerine geçmek için acele etti, az önce duyduğu şeyleri zihninden atmaya çalıştı. Şu an yapması gereken şey, elindeki işe ve bundan sonra olacaklara odaklanmaktı.

Kıdemli bir çırak, tasarım taslaklarını topladı ve sonra gözden kayboldu.

"Günaydın," diye selamladı Gerel onları. "Daha fazla uzatmadan bugünün değerlendirmesine geçeceğiz. Ayrılan sürede prototiplerinizi test edeceksiniz ve lonca ustaları ürettiğiniz şeyin faydasına ve etkisine göre sizi değerlendirecek. Bu eğitim sahasında sağlanan ekipmanlardan herhangi birini gösteriniz için kullanabilirsiniz." Yanında duran bir top da dâhil olmak üzere standart silahlarla dolu bir rafı işaret etti. "Anlaşıldı mı?"

Hepsi aynı anda, "Evet," dedi ve son testin başladığını haberini veren zil çaldı.

Sonra yer titreşmeye başladı ve dünya ikiye ayrıldı.

Yirmi aday, önlerindeki zeminin açılan bir tuzak kapısı gibi ikiye ayrılıp küçük bir hava gemisine kolayca sığabilecek kocaman bir kara delik ortaya çıkarmasını şaşkınlıkla izledi. Ying, tasarımını göğsüne sıkıca bastırmış sırasını beklerken kalbi heyecan ve endişeyle çarpıyordu.

Diğer oğlanlardan bazıları gerilemeye başlarken, diğerleri gözle görülür şekilde titriyordu.

Gürleyen bir kükreme havayı sarstı.

Birisi çığlık attı.

Sonra onu gördüler. Yerden aniden altın renkli bir varlık fırlayarak, yılanvari bedeniyle güçlü dalgalar hâlinde kıvrılarak gökyüzüne doğru yükseldi. Ying, bu muazzam yaratığın dehşet verici güzelliği karşısında nefesini tutarak hayranlıkla baktı. Bu bir ejderhaydı.

Yaşayan, nefes alan ve mekanik parçalarla süslenmiş hayvanlar olan kimeraların aksine, bu ejderha altından dövülmüş pulları, cilalı çelik gibi parlayan dişleri ve pençeleriyle tam bir mühendislik harikasıydı.

Yukarıda gururla süzülen yaratık, her bir adayı, bakır yuvalarına yerleştirilmiş obsidyen gözlerinin kesik hareketleriyle dikkatle inceliyordu.

"Abka Han kurtar bizi," diye fısıldadı biri, neredeyse herkesin aklından geçen duayı söyleyerek.

Son sınavın temasının *bir ejderhayı öldürmek* olduğunu duyduklarında, hiçbiri gerçek bir ejderhayı öldürmek zorunda kalmayı beklemiyordu. Yenilmez görünen bir makineye bir çizik bile atmaları nasıl mümkün olabilirdi?

Hareket geçen ilk kişi An-xi oldu. Dişlerini gıcırdatarak hızla uzun bohçasını açtı ve Antaranların şenlik zamanlarında patlattığı havai fişeklere benzeyen bir dizi silindir şeklinde bakır boruyu çıkardı. Boş bir yere koştu ve çömeldi, ilk silindirini ejderhanın bedenine doğru nişan aldı. Titrek parmaklarıyla bir çakmaktaşına vurdu ve borunun arkasından uzanan ipin ucunu yaktı. Sonra her şeyi yere itti ve ellerini kulaklarına bastırarak birkaç adım geriye sendeledi.

Gürültülü bir patlama sesi duyuldu ve tüm silindir hızla hâlâ havada asılı duran devasa canavara doğru uçtu. Uçarken, An-xi'nin tüpünden gümüş bir şey fırladı -bir mızrağın sivri ucu gibi- ve Ying'in gözlerine kör edici bir ışık hüzmesi yansıttı.

Kız gözlerini kırpıştırdı ve o anda ejderhanın vücudu geriye doğru sendeledi.

Üst gövdesine gümüş bir çubuk saplandı ve iki pul levhanın arasına sıkıştı.

"Evet! İşe yaradı!" Çocuk çığlık attı, sevinçe zıplarken fare gibi örgüsü de onunla birlikte zıplıyordu.

Ancak icadı hedefini başarıyla bulmuş olsa da ejderhanın metalik derisinde zar zor bir iz bıraktı. Yaratık hemen başını aşağı eğdi.

"An-xi!" Chang-en kendini öne attı ve diğer çocuğu tam zamanında kenara itti.

Ejderhanın açık çenesinden bir alev topu fırladı. Ying, canavarın ağzına yerleştirilmiş kaen gaz tüpünü gördü. An-xi'nin durduğu zemin çıtır çıtır yanıp kömürleşti ve havada ekşi, iğrenç bir koku kaldı. Bu koku, yanan kaen gazının kokusuydu.

Demek ejderhayı uçuran şey bu, diye düşündü Ying, mekanizmanın oluşturulmasındaki yaratıcılığa hayret ederek. Yaratığın yılan gibi kıvrılan gövdesinin içi büyük ihtimalle boştu ve ona ihtiyaç duyduğu kaldırma kuvvetini veren ve aynı zamanda ağzında saklı ateşli silah için yakıt görevi gören gaz cepleriyle doluydu.

An-xi yere serildi, yanmış toprak parçasına bakarken solgun yanaklarındaki kan çekilmişti. Sinirle toprağı yumrukladı.

An-xi'den sonra diğer çocuklar da kendi hamlelerini yapmaya başladı. Prototiplerini tek tek ortaya çıkarırken bir hareketlenme oldu, ejderhayı devirip bu testte başarılı olmak için telaşla techizatlarını ayarladılar.

Ying etrafına bir göz attı.

Çoğu mevcut silahların geliştirilmiş versiyonları olan tatar yayları, mancınıklar ve çok uçlu mızrakların çeşitleri vardı. Ye-kan, bir su çarkı gibi dönen ve insan yumruğu büyüklüğünde metal mermileri hızla ateşleyebilen bir tür otomatik füze

fırlatıcısı yapmıştı. Chang-en elinde, hepsinin arasındaki en garip icatlardan birini tutuyordu: tahtadan oyulmuş bir *güvercin.*

Çocuk, Ying'in gözlerindeki şaşkın bakışı yakalayınca, "Bu bir atmaca!" diye kızdı.

Kuşun kuyruğunun dibinde bir fitil yaktı ve herkesin şaşkın bakışları altında kuş havaya doğru uçtu. Belirli bir yüksekliğe ulaştığında, karnında bir kapak açıldı ve yere doğru inanılmaz bir güçle bir dizi ölümcül ok fırlattı.

Oklardan sadece biri ejderhanın sırtına isabet etti, geri kalanlar ise az kalsın diğer adaylardan bazılarına saplanacaktı.

Chang-en özür diledi ve aşağı doğru süzülen mekanik atmacasını yakaladı.

Ying Chang-en'in atmacasını yeniden doldurulmasını izlemek için beklemedi. Bunun yerine, arenanın kenarında duran sessiz topa doğru koştu. Bir nefes alarak, yanında getirdiği şeyi dikkatlice açtı. Karanlık bir gece gibi görünen küreler güneş ışınlarını yansıtarak parlıyordu.

Ejderha bir tur daha alev püskürttüğünde, bazı oğlanlar yolundan sıçrayarak çekildi ve endişeli haykırışları duyuldu.

Bir nefes aldı ve yanında getirdiği, güneş ışığını yansıtan, geceyi andıran siyah küreleri dikkatle açtı.

Hedefinin çok büyük ve hareketlerinin biraz yavaş olması iyi bir şeydi. Muhtemelen kendi silahları gibi ejderha da bir prototipti. Usta Lianshu'yu kenarda oturmuş, bir şeker çubuğu emerken gördü. Kadın devasa mekanizmaya bakarken altın balığına benzeyen gözleri gururla parlıyordu. Ying bu canavarı kimin yarattığını anladı.

Silah rafının yanından bir meşale alıp yaktı, alevi topun fitiline doğru tuttu. Bir kıvılcım yandı. Dokuma pamuk hızla kısalmaya başladı, lifleri kavrulurken siyah dumanlar çıktı.

Barutun basıncı gülleyi sağlam namludan fırlattığında yüksek bir patlama sesi duyuldu. Herkes ellerini kulaklarına kapatıp kürenin yörüngesine baktı.

Gülle ejderhanın gövdesinin sol tarafına çarptı ve An-xi'nin mermisinin yaptığı gibi yaratığın metal çerçevesine gömüldü. Ying hemen ikinci bir gülleyle onu takip etti ve gülle bu sefer ejderhanın doğrudan sol gözüne çarptı. Üçüncüsü de kuyruğuna.

"Hepsi bu mu, Aihui Min?" diye seslendi Usta Gerel, sesindeki alaycılığı gizlemeden. "Sadece sıradan gülleler mi getirdin?"

"Bakın! Bakın!" diye bağırdı biri aniden.

Tüm gözler havada süzülen mekanizmaya doğru kaydı. Ying'in ateşlediği gülleler, ejderhanın bedeninde delikler açarak yere düşerken, bu delikler gittikçe genişliyordu.

Korkunç ejderhanın, gözlerinin önünde parçalanmasını izlemek gerçeküstüydü.

Herkes, dişli çarkların arızalanması gibi çıkan tiz çığlığı duymamak için avuçlarını kulaklarına bastırdı. Ardından ejderha yere çakılarak, toprak ve çimenler içinde büyük bir gürültüyle yere indi.

Gerel titreyen parmağını, bükülüp dönen ve sarsılmaya devam eden ejderhaya doğrulttu. "Abka Han adına... Orada ne oldu? Bu nasıl bir büyü!" diye bağırdı. Lianshu da ayağa kalkmıştı, ifadesi şaşkınlık ve hayranlığın renkli bir karışımıydı.

"İşe yaradı," diye mırıldandı Ying, sersemlemiş bir hâlde. Tam da umduğu gibi olmuştu. Cevher ejderhaya çarptığında minik açıklıktan içine sızmış, sonra dokunduğu her şeyi içeriden eritmişti.

Eğer gülle bir ordu dolusu adama çarpsaydı, et ve kemikten oluşan bir su birikintisine dönüşürlerdi.

Daha kimse tepki bile veremeden, toprağı döven toynakların gürültüsü yaklaştı. Siyah brigandine zırhı giymiş bir adam, dokuz kuyruklu bir tilki eşliğinde eğitim alanına girdi.

"Başkomutan'ın emriyle," diye duyurdu, "Aihui Min derhâl saraya çağrıldı." Çukurunda yatan hasarlı ejderhaya kısa bir bakış attı, sonra adayların boş yüzlerini inceledi. "İçinizden hanginiz Aihui Min?"

Ying titreyen elini kaldırdı, diğer elini yan tarafında sıkıca yumruk yaptı. Bakışları adamın sol gözünün üzerinden uzanan buruşuk yara izine sabitlenmişti. Bu, oydu. Bu sefer bir maskenin ardına saklanmıyor, gölgelerde gizlenmiyor, üniforması ve sağ omzunda gururla asılı duran Kobra Düzeni nişanıyla tam karşısında duruyordu.

Ying saraya çağrılmayı bekliyordu. Sonuçta, sınav için sunduğu gülle çizimlerine babasının çalışmalarının ipuçlarını ekleyerek Başkomutan'ı bilerek kışkırtmıştı. Keşke onu saraya babasının katili götürmeseydi.

"Sorun ne? Aihui Min neden çağrılıyor? Sınav henüz bitmedi," diye seslendi Ye-kan. Ying'in yanına gidip muhafızla arasında, kızı korur gibi durdu.

Ying uzanıp Ye-kan'ın omzunu okşadı, hafifçe başını sallayarak ona işaret etti. "Her şey yolunda," dedi. Eşyalarını aldı ve muhafıza doğru yöneldi. Bu çok boğucuydu, babasını öldüren adama yaklaşmak ve hiçbir sorun yokmuş gibi davranmak zorunda olması... Yine de sakinliğini korudu.

Adamın karşısına gelip başını yukarı kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. "Hazırım," dedi.

Adam homurdandı, başparmağını kapının yanında bekleyen arabaya doğru salladı. Ying'i tanıdığına dair hiçbir belirti göstermedi. Acaba Ying loncanın üniforması yerine kız gibi giyinmiş olsaydı, bunu yapar mıydı diye merak etti. Belki de vahşi tilkisini tekrar onun üzerine salardı.

"Bekle!" Ye-kan koşarak yanına geldi. "Ben de seninle geleceğim."

"Ye-kan, gerek yok. Burada kalıp lonca ustalarının sınav değerlendirmelerini dinleyebilirsin," dedi Ying adımlarını hızlandırarak.

"Hayır," dedi çocuk kararlı bir şekilde ve babasının korumasına şüpheli bir bakış attı. "Ben de seninle geleceğim. Sonuçların benim için bir önemi yok zaten."

Çocuğun fikrini değiştirmeyeceğini anlayan Ying, içini çekerek onun kendisiyle birlikte arabaya binmesine izin verdi.

Eğri yılanların kafes motifleriyle oyulmuş bir çift kırmızı kapı, kendisi ve huzurlu hayatını paramparça eden adam arasında duruyordu. Ying, refakatçisinin geniş kemerinden sarkan obsidiyen kolyeye baktı. Gün ışığında, taşa oyulmuş ejderhanın göklere doğru yükseldiği deseni açıkça görebiliyordu.

Bir sahtekâr. Uçabileceğini sanan bir yılan.

Muhafız kapıyı çaldı ve Ying'in geldiğini bildirdi.

"Onu içeri gönderin," diye cevapladı içeriden boğuk bir ses.

Kapılar, On Dördüncü Prens'in de orada durduğunu görünce şaşırarak gülümsemeyen bir hizmetçi tarafından içeriden açıldı.

"A-ma!" diye seslendi Ye-kan eşiği geçip odaya doğru yürürken.

Başkomutan, yanındaki masanın üzerinde yayılmış tanıdık bir kâğıt parçasıyla birlikte sedirine uzanmış, oturuyordu. Odanın köşelerinde duran tütsülüklerden yoğun bir sandal ağacı kokusu geliyordu ama Ying tütsülerin bastırmaya çalıştığı o iğrenç şifalı ot kokusunu alabiliyordu.

Ye-kan babasının Qirin topraklarından iyi durumda dönmediğini söylerken haklıydı. Sanki ölüm, Ying'in az önce

girdiği kapıları tırmalıyormuş gibiydi. Hatırladığı o buyurgan, otoriter varlığın aksine Başkomutan'ın yanakları solgun ve kül rengiydi. Delici gri gözleri bulanık ve donuktu. Hatta dirseğini yorgun bir şekilde abanoz kol dayanağına yaslamış hâlde oturması bile onu zayıf ve güçsüz gösteriyordu.

"On Dört Numara, burada ne yapıyorsun?" diye sordu Başkomutan, derin bir kaş çatarak. "Seni çağırmadım."

"E-niye bir şeye ihtiyacın olursa diye yanında beklememi söyledi. Ve Min'i görüşmeye çağırdığınızda loncanın son sınavına ben de katıldığım için ben de gelsem iyi olur diye düşündüm," diye cevapladı Prens.

"Ekselansları," diye selamladı Ying, Ye-kan'ın arkasından çıkarak. Onu gelmemesi için ikna etmeye çalışmıştı ama Ye-kan inatla reddetmişti. Şu an sadece Başkomutan'ın onu uzaklaştırmasını umabilirdi. Ye-kan'ın varlığı planına müdahale edebilirdi ve çocuğun yapacağı şeye tanıklık etmesini istemiyordu.

Cübbesinin altına sakladığı ince paketin tek bir dikkatsiz hareketle kaymaması için sertçe eğildi.

Başkomutan'ın bakışları ona doğru kaydı ve adam Ye-kan'ı yana doğru itti. Bir an kızı inceledi ve sonra, "Aihui Min, bu senin çalışman mı?" diye sorup önünde duran parşömeni uzattı ve sınav için yaptığı gülle çizimlerini işaret etti.

Ying başını salladı.

Aogiya Lianzhe'nin koyu gri irisleri yeniden canlanmış gibiydi. Öne eğilirken sırtı dikleşti ve kıza ilgiyle baktı. "Bunu tek başına yapmış olamazsın. Babanın çalışmasını gördün, değil mi?" diye sordu telaşla. "Bunun geldiği yerde dahası var mı? Shan-jin'in günlüğü sende mi?"

Ying babasının adının geçmesiyle keskin bir nefes aldı. Parmakları yumruk hâline geldi, cübbesinin kumaşı avuçlarında buruştu. Babasının defteri hâlâ loncada güvendeydi ve

Başkomutan asla açgözlü ellerini ona uzatamazdı. Ying bunu yapmamasını sağlayacaktı.

"Hangi defter? Neler oluyor?" diye sordu Ye-kan şaşkın gözlerle.

Başkomutan yanındaki sararmış sayfalardan bir deste aldı ve uzattı. "Çizdiğin tasarımlar Shan-jin'in önceki çalışmalarıyla tamamen uyumlu. Bunları daha önce görmüş olmalısın," dedi.

Babamın eski lonca kayıtlarındaki sayfaları koparan oymuş.

Bunu tahmin etmeliydi.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Babanın günlüğü nerede? Söyle!" diye bağırdı sabrı tükenen Aogiya Lianzhe.

"Siz..." diye başladı Ying, tehlikeli şekilde kısık sesi bir bıçak gibi havayı kesiyordu. "...babamı öldürmesi için birini mi gönderdiniz? Çalışmasını *çalması* için?"

"Min, anlamıyorum," diye kekeledi Ye-kan, elini arkadaşının omzuna koymak için uzanarak. "Sen neden söz ediyorsun? Bunların babanla ne alakası var?"

Başkomutan cevap veremeden biri kapıdan içeri daldı ve avazı çıktığı kadar bağırdı: "Aogiya Lianzhe! Bunun anlamı ne? Adamlarını Huarin'e mi gönderdin? Shan-jin'i *sen* mi öldürdün?"

Bu, yüzü öfkeden kızarmış olan Üstat Lianshu'ydu. Öne doğru yürüdü ve Ying ile Başkomutanın arasına girdi. Hizmetçiler ve silahlı muhafızlar ihtiyatla arkasından takip ettiler ancak kadının yaklaşmasını engellemek için hiçbir şey yapmadılar. Sonuçta o bir Aogiya'ydı.

Başkomutan'ın ifadesi kararda ve adamlarını göndermek için elini salladı.

"Lianshu, beni gönüllü olarak görmeye gelmeyeli uzun zaman olmuştu."

"İyi bir sebebim vardı," diye çıkıştı Lianshu. "Yani? Doğru mu? Shan-jin'in ölümünden sen mi sorumluydun? Top tasarımlarımızı çalmaya mı çalışıyordun?"

Aogiya Lianzhe dudaklarını sert bir çizgi hâline getirdi, sonra bakışlarını kaçırdı ve iç çekti. Yüzündeki sert çizgiler bir anda kaybolduğunda, Ying bir anlığına onun sadece yaşamla ölüm arasına sıkışmış zararsız bir yaşlı adam görüntüsüne aldanır gibi oldu. Başkomutan, Lianshu'nun omzunun üzerinden Ying'e doğru baktı.

"Benim olduğumu nasıl anladın, çocuk?"

Ying cübbesinin kıvrımlarının altından yeşim kolyeyi çıkardı ve Başkomutan'ın önüne fırlattı. "Bunu babamı öldüren adamın üzerinden kaptım. Bu senin kişisel korumana ait, değil mi? Ona ait! Onu yaparken *gördüm*!" Yara izli adama suçlayıcı bir parmak doğrulttu, adam odanın kenarında dikiliyordu ve bir eli kabzasının üzerindeydi.

Başkomutan siyah yeşime bir bakış attı ve alnındaki çizgiler derinleşti. "Bunu nasıl ele geçirdin? Onu gören Shan-jin'in kızıydı..." Bir anda neler olduğunu anladı ve gözleri parladı. "Sen Aihui Min değilsin. Sen Ying'sin, Shan-jin'in en büyük kızı." Başını geriye attı ve sanki eğlenceli bir şaka duymuş gibi güldü. Lianshu bembeyaz kesildi, Ying'e şaşkın gözlerle baktı. "Bravo! Hepimizi kandırdın. Bunca zamandır burada olduğunu, Mühendisler Loncasında dolaştığını ve yine de kimsenin hiçbir şeyden şüphelenmediğini düşününce. Sende değil mi? Babanın defteri?"

"Bendeyse bile sana *asla* vermem," diye çıkıştı Ying.

Öfke Aogiya Lianzhe'nin gözlerinde şimşek gibi çaktı. Bu kadar açık meydan okumaya alışkın değildi. "Shan-jin'e zarar vermeyi asla düşünmedim," diye ısrar etti. "Kabul ediyorum, top tasarımlarını istiyordum ve Lianshu bana vermeyi reddetti,

beni başka yollara başvurmaya zorladı. Eğer bu kadar inatçı olmasa ve direnmese, bunların hiçbiri olmazdı. Bu bir kazaydı."

Lianshu suçlayıcı bir şekilde parmağını kardeşine doğrulttu, şakaklarındaki damarlar zonkluyordu. "Shan-jin *öldü*, tamamen senin açgözlülüğün yüzünden! Bunun olacağını bilseydim hiç yapmazdım, yapmazdım..." diye geveledi.

"Başka seçeneğim yoktu!" diye bağırdı Başkomutan. "Onu bana yardım etmesi için kaç kez ikna etmeye çalıştım? Seni de. Shan-jin'in benim en iyi arkadaşım olması gerekiyordu! Ama o gitti ve davamızı desteklemek yerine o münzevi hayatı yaşamayı seçti. Bu benim iyiliğim için değil, Antaran toprakları, dokuz adanın her biri ve bu topraklarda yaşayan her bir kişi için. Shan-jin sadece bana sırtını dönmedi, hepimize sırtını döndü. Bencil olan ben değilim, Lianshu. Sensin. Shan-jin'di."

"Suçu bize atmaya çalışma. Senin küçük savaş oyunlarının benimle hiçbir ilgisi yok. Yıllar önce sana bunun bir parçası olmak istemediğimi açıkça belirtmiştim," diye karşılık verdi Lianshu.

Ying gözlerini kapattı, kulaklarında çınlayan kakofoniyi bastırabilmeyi diledi. Babası, Aogiya Lianzhe'nin en iyi arkadaşı mıydı? Babasının lonca kitaplarında keşfettiği karalamalar, şakacı alaylar ve fikir alışverişleri... En sonunda o gizemli kişinin kim olduğunu öğrenmişti. Bir zamanlar babası ve Aogiya Lianzhe'nin, Chang-en ve Ye-kan'ın yaptığı gibi aynı atölyelerde gülüp çalıştıkları bir dönem olmalıydı.

Bir arkadaşlık nasıl bu şekilde bozulabilirdi?

Kaza olsun ya da olmasın, Aogiya Lianzhe bencil amaçları uğruna babasını öldürmüştü. En iyi arkadaşının kanı ellerindeydi.

Bunların hepsi bahaneydi. İkisininki de. Lianshu da olanlardan ağabeyi kadar suçluydu. Şimdi sergilediği haklı öfke,

Ying'i korumak için buradaymış gibi davranma biçimi... Hepsi bencilceydi. Kendini suçlamamak için yapıyordu.

"Ying, iyi misin?" diye fısıldadı Ye-kan elini kızın omzuna koyarak. "Çok üzgünüm, bunların hiçbirini bilmiyordum..."

Ying başını iki yana salladı. "Bu kadarı yeter," dedi.

"Aogiya Lianshu, lonca ustası olabilmene nasıl izin verildiğini sanıyorsun? Yoksa gerçekten bir mühendislik dehası olduğuna mı inandın? Ya da son derece zeki olduğun için loncanın kabul kurallarını senin için esnettiğine mi?" diye bağırdı Başkomutan. "O cübbeyi giymenin tek nedeni bir Aogiya olman. Yine de klan adının sorumluluğunu taşımayı reddediyorsun!"

"Yeter!" diye bağırdı Ying, sesi tüm odada yüksek ve net bir şekilde yankılandı.

Ne bekliyordu? Bir özür mü? Her şeyin bir yanlış anlaşılma olduğuna ve babasının aslında arkadaş olarak gördüğü biri tarafından öldürülmediğine dair bir açıklama mı?

A-ma'sı için yüreği sızladı. Bir zamanlar çok güvendiği iki kişi tarafından bu kadar derin bir şekilde ihanete uğradığı için...

Odadaki tüm gözler ona çevrildi, söyleyeceği şeyi bekliyorlardı.

"Başkomutan'la yalnız konuşmak istiyorum."

Lianshu kaşlarını çattı ve Ye-kan, Ying'in kolunu tutmak için hareket etti. Bu istekten memnun görünen tek kişi Aogiya Lianzhe'ydi.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" diye fısıldadı Prens.

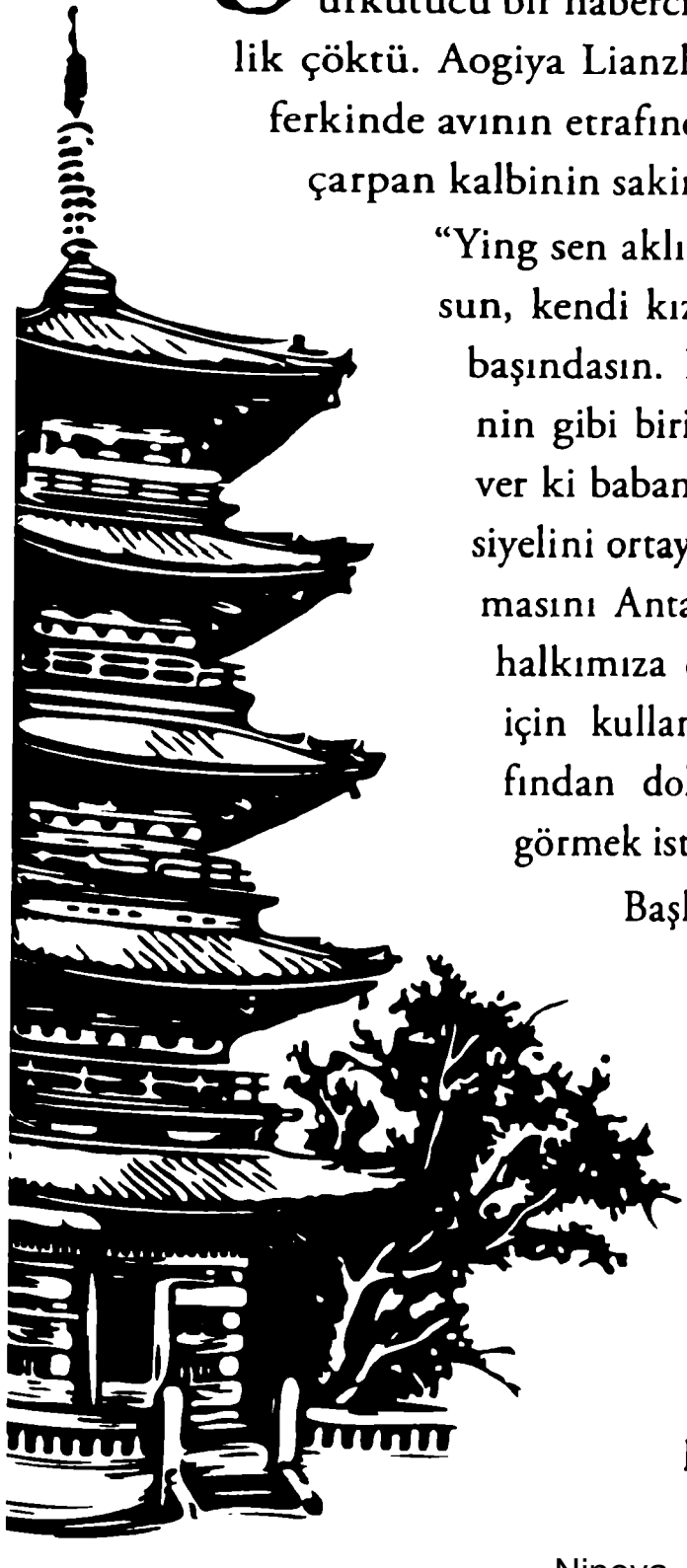
"Kızı duydunuz." Başkomutan işaret etti ve muhafızları yanlarına gitti. "On Dördüncü Prens'i ve Leydi Lianshu'yu götürün," diye emretti. Asık suratlı adamlar Ye-kan ve Lianshu'yu omuzlarından tutarak kapıya doğru sürüklediler.

"A-ma, ne yapıyorsun?" diye haykırdı Ye-kan. "Bırak beni! Hiçbir yere gitmiyorum. A-ma, lütfen Ying'e bir şey yapma."

"Aogiya Lianzhe, yemin ederim, eğer çocuğa herhangi bir şekilde zarar vermeye cesaret edersen seni asla affetmem!"

Birkaç saniye içinde ikisi de iç odadan dışarı sürüklendi ve kapılar kilitlendi, Ying sadece Başkomutan ve yaralı yüzlü sırdaşıyla başbaşa kaldı.

BÖLÜM 25

Odaya herkes gittikten sonra, gelecekte olacakların ürkütücü bir habercisi gibi rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Aogiya Lianzhe onu izliyordu, tıpkı ilk seferkinde avının etrafında dönen bir kobra gibi. Ying, çarpan kalbinin sakinleşmesini diledi.

"Ying sen aklı başında bir çocuğa benziyorsun, kendi kız kardeşimden çok daha aklı başındasın. Babanın günlüğünü ver. Senin gibi birinin buna ihtiyacı yok. Bana ver ki babanın isteyeceği gibi tam potansiyelini ortaya çıkarayım. Babasının çalışmasını Antaran adalarına şan getirmek, halkımıza daha iyi bir hayat sağlamak için kullanacağım! İmparatorluk tarafından dokuz adanın yok edilmesini görmek istemezsin, değil mi?"

Başkomutan'ın gözlerindeki vahşi parıltı Ying'in kalbine korku ve tiksinti doldurdu. Adam şu an bile hiçbir yanlış yapmadığına inanıyordu. Babasının ölümü için hiçbir pişmanlık ya da vahşi, kana bulanmış hırslarını dizginlediğine dair hiçbir belirti göstermiyordu.

Bu adam kendine, babasının en iyi arkadaşı demeye cüret edebilmişti.

Ying'in eli gri cübbesinin altında sakladığı bohçaya uzandı.

Bir an için tereddüt etti.

"Neden böyle bir şey yaptın, kıymetlim?" Babasının sesi zihninde yankılanıyordu. Hâlâ hayal kırıklığını duyabiliyordu.

On yaşındaydı, Wen ve Nian ile birlikte ailelerinin gerinin yakınındaki çimenli alanda çekirge yakalıyordu. Wen sporda ve yeteneklerini göstermede ondan çok daha ustaydı, bu yüzden masaları çevirmek için bir şeyler yapmıştı. Ying babasının atölyesinden ödünç aldığı tahta parçalarından ve yaylardan küçük bir çekirge tuzağı yapmıştı. Uzun otların arasına sakladığı, tuzağına giren herhangi beceriksiz bir çekirgenin bacaklarını ezecek mekanizmaya sahip kutuydu bu. Onunla on çekirge yakalamış ve çok gururlanmıştı ancak ganimetlerini babasına getirdiğinde babası ona sitemle bakmıştı.

"Çekirgelere bak, Ying. Bacakları kırılmış hâlde uzun süre yaşayamazlar. Onları serbest bıraksan bile savunmasızlar. Kuşlar ve fareler onları yiyecek," demişti. *"Yeteneklerini asla başkalarına zarar vermek için kullanma, kıymetlim. Bir mühendisin asla yapmaması gereken bir şey bu."*

Fakat A-ma, sen çatışmadan kaçınmak ve inançlarına sadık kalmak için Fei'yi ve loncayı terk ettin ama onlar seni bırakmayı reddettiler. Şimdi hayatını adadığı çalışmasını asla yapmamamız gerektiğini söylediğin şeyi yapmak için kullanmak istiyorlar.

Bir seçim yapmak zorundaydı. Ya babasının çalışmasını teslim edip Başkomutan'ın bunu Qirinleri yok etmek için kullanmasına izin verecek ya da planını uygulayıp Aogiya Lianzhe'yi reddedecekti ama bunu yaparken kendi ellerini de kana bulayacaktı.

"Bu doğru. Onu bana ver, Ying." Başkomutan çıkardığı paketi gördüğünde elini uzattı. "Katkıların için küçük maskeli

balonu görmezden gelebilir ve sana Mühendisler Loncasında bir yer açabilirim."

Ying gözlerini açtı, o koyu kahverengi irislerine kararlılık kazınmıştı. Bu adamın merhametine ihtiyacı yoktu. Onun iki-yüzlülüğüne ihtiyacı yoktu. Başkomutan suçlarının bedelini ödemeliydi.

"Hayır."

"Hayır mı?"

Başkomutan'ın yüzündeki son nezaket belirtileri de öfkeyle kayboldu. Parmaklarını şıklattı. "Al onu," diye emretti.

Ying'in sağ kolu mengene gibi bükülmüştü ve uçan giyotini çıkarmasını engelliyordu. Yara izli adam arkasında belirmişti. Ona izin veremezdi yoksa tüm çabaları boşa giderdi.

Yelpazesi boştaki eline kaydı. İçgüdüsel olarak koşan Ying bileğini şaklattı ve metalik yaprak açıldı. Yelpazesini muhafıza doğru savurduğunda keskin kenarı adamın koyu renkli kolunu ve altındaki deriyi kesti.

Onu bıraktı ve kapılara doğru koştu.

"Yakala onu!" diye bağırdı Başkomutan tükürürcesine.

Ying döndü ve yelpazesinden birkaç ok fırlattı, bunlardan biri muhafızın omzuna çarptı. Kapıları iterek açmaya çalıştı ama dışarıdan kilitlenmişti.

Adam dişlerini gıcırdatarak oku çekip yere fırlattı. İleri atıldı ve Ying'i omzundan yakalayıp yana doğru fırlattı. Ying duvarı kaplayan gül ağacı dolaplardan birine çarparak tahtayı parçaladı. Elinde tuttuğu beze sarılmış silah yere kaydı.

Adam yavaşça ona doğru yürüdü, kılıcının ucunu ahşap zemine sürtüyordu. Ying'i dehşete düşüren çökük gözlerinde boşluktan başka bir şey yoktu. Belki de bu adam dokuz kuyruklu canavarından daha güçlü bir makineydi. Ağzındaki kanın tadı alabiliyordu, safra kadar acıydı. Babası da ölürken böyle mi hissetmişti?

Hayır.

Bu, onun sonu olamazdı.

Dolabın yanında yerde duran küçük bir bronz tütsülüğü görünce ona doğru atıldı ve elini içine soktu, yanmış tütsüden bir avuç sıcak kül aldı. Muhafız kılıcını salladı. Ying gri tozu adamın yüzüne fırlattı ve hızla yana doğru yuvarlanıp aşağı inen kılıçtan kıl payı kurtuldu. Kül bulutunu siper olarak kullanan Ying, düşen silahını almak için koştu.

Kumaşını yırttı ve altında saklanan tehditkâr metalik alet ortaya çıktı. Ying bir elinde kurşun bir halka, diğer elinde büyük bir bronz disk tutuyordu. Bu diskin ortasında daha küçük yuvarlak bir deliğin oyulduğu ince bir dilim vardı ve birinin kafasının sığacağı boyuttaydı. Birbirine geçen gümüş halkalar, onları diske bağlayan uzun bir zincir oluşturuyordu.

"Bu da ne?" diye sordu Başkomutan, gümüş parıltıyı fark ederek. Daha iyi görebilmek için gözlerini kısarak sedirde doğruldu. "Shan-jin'in defterlerinden bir şey mi?" Şu an bile, sesindeki açgözlülüğü gizleyemiyordu.

"Hayır, babam asla bunun kadar kana susamış bir şey yaratmazdı. Bunu ben yaptım. Buna *uçan giyotin* diyorum," diye cevapladı Ying. Sesi duygusuz, kışın kanallarda oluşan buzlar gibi soğuktu.

Üzgünüm, A-ma. Bunu yapmamı istemeyeceğini biliyorum ama yapmalıyım.

Aogiya Lianzhe gibi vicdansız bir adam Antaran adalarına hükmetmeyi hak etmiyordu.

Bronz diski elinden geldiğince güçlü bir şekilde Başkomutan'a doğru fırlattı.

Başkomutan şaşkınlıkla geriye sendeledi, gözleri kendisine doğru dönerek hızla gelen diske kilitlenmişti. Ying silahın Başkomutan'ın başına düşmesini planlamıştı ama yörüngesi göğsüne doğruydu.

Önemli değildi zira bu konudaki beceri eksikliğini de hesaba katmıştı.

Elindeki yüzüğü çekti ve iki set kavisli bıçak saklandıkları yerden fırlayıp diskin düzleminin içine sıkıştı. Bir set içeriye doğru çıkıntı yapıyordu ve şüphesiz kurbanının kafasını koparabilirdi, diğeri ise dışarı doğru çıkıntı yapıyordu. Bu, Ying'in böyle bir durum için üzerinde çalıştığı bir olasılıktı.

Çiçek açmış şakayık yaprakları gibi.

Oyulmuş dış bıçak takımı Aogiya Lianzhe'nin göğsüne saplandı. Başkomutan acı içinde haykırdı. Ying tekrar halkayı çekti ve disk yere çarptı, donuk altın renkli bıçaklar kırmızıya boyandı.

Kan Başkomutan'ın göğsüne yayılıyordu. Adam çaresizce yanındaki masayı kavramış, zar zor nefes alıyordu.

Başardım.

Zaman yavaşladı. Ying'in avuçlarında soğuk terler birikti.

Ölümün kendi kapısını çaldığını duyabiliyordu.

Yara izli adam her an gözlerini acıtan küllerden kurtulup niyet ettiği gibi sırtına bir kılıç saplayacaktı.

Ama olmadı. Bunun yerine, birbirine çarpan bıçakların yüksek sesi kulaklarında çınladı ve Başkomutan'ın muhafızları ile... Ye-Yang arasındaki şiddetli bir kavgaya tanık olmak için döndü.

O burada.

Ye-yang'ı görünce içi rahatladı, ihanetinden dolayı duyduğu öfkeyi ve hayal kırıklığını geçici olarak unuttu. Belki de Ying ölmekten korkuyordu ve Beile'nin ortaya çıkması, ona henüz bu hayata veda etmesine gerek kalmayacağı umudunu vermişti. Ye-yang'ın saçları rüzgârda savrulmuş, kar ve toz lekeleri binici kıyafetinin koyu kumaşına yapışmıştı. Çok yorgun görünse de ustalıkla darbe üstüne darbeyi savuşturuyordu.

"Sekiz Numara, ne yapıyorsun?" diye hırıldadı Başkomutan, dudaklarının köşelerinden kan sızarken.

Öfkeyle haykıran Ye-yang havaya sıçradı ve vücudunu yana doğru yuvarlayarak kılıcının ucunu diğer adamın sırtına doğru getirdi. Muhafız dizlerinin üzerine çöktü, elleri göğsünden çıkan kılıcı kavradı. Vücudu sallandı, sonra çöktü ve son nefesini verdi.

Ye-yang koşarak Ying'in yanına gitti, bir kolunu koruyucu bir şekilde kıza doladı. Ying gözlerine bakınca içlerinde sadece endişe gördü.

"Buradayım. Artık güvendesin," dedi Ye-yang.

Sonra odaya başka biri girdi.

"Ekselansları, On Dört Numara burada mı? Bana loncanın son sınavı biter bitmez döneceğine söz verdi ancak hâlâ oratlıkta yok..." Leydi Odval'in tatlı sesi, iç odaya girip kargaşa sahnesini gördüğünde tiz bir çığlığa dönüştü.

Her yeri kaplayan kan karşısında nefes nefese kalarak Başkomutan'ın yanına koştu. Ancak evdeki statüsüne ve konumuna yakışır şekilde paniklemedi.

"Muhafızlar! Hemen hekimleri çağırın!" diye bağırdı, dışarıda konuşlanmış olması gereken adamları çağırarak. Sonra altın parmağını Ying ve Ye-yang'a doğrulttu. "Ve bu iki haini hemen kafalarından vurun!"

Birkaç saniye geçti ama açık kapılardan içeri hiçbir muhafız girmedi.

"Muhafızlar!" diye bir kez daha bağırdı Odval, bu sefer sesinde hafif bir titremeyle.

Yine de kimse gelmedi.

Ye-yang, Ying'i boş bir sandalyeye götürüp oturttu. Sonra, bakışları ânında soğuk çeliğe dönüşerek babasına ve onun eşine döndü. Muhafızın cesedine doğru yürüdü ve kılıcını adamın bedeninden geri çekti.

"A-ma, Leydi Odval, kimse gelmiyor. Saray muhafızları artık size cevap vermiyor," dedi sessizce onlara doğru yürürken.

"Sekiz Numara, bu da ne demek oluyor?" Odval'in iri gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bunun arkasındaki sen misin? Bu ihanettir!"

"Hayır, belki de kafası karışık olan sensindir," diye cevapladı Ye-yang, sesi kesik ve duygusuzdu. "A-ma, Ningya'da ağır yaralandı. Yüzlerce adamımız da buna tanıklık etti. Şu anki durumunda da hiçbir fark göremiyorum. Size gelince Leydi Odval, sık sık dile getirdiğiniz babama olan aşkınız göz önüne alındığında, eminim onunla birlikte ölmeye ve bir sonraki hayat yolculuğunda ona eşlik etmeye fazlasıyla gönüllü olursunuz."

Ying, Ye-yang'ın sözlerini duyduğunda ürperdi. Genç adamın sesinde hiçbir tereddüt, hiçbir endişe yoktu, sanki başından beri bu an için çalışıyormuş gibi.

"Pardon?" diye geveledi Odval hayretle. Sırtını sedire yaslamıştı, tüm vücudu korkudan titriyordu. Ama onu kurtaracak kimse yoktu.

Ye-yang bıçağını kaldırdı, ucunu hızla kadının boynundan geçirdi. Kadının porselen teninde ince bir kırmızı çizgi belirdi ve kan dereleri aşağı doğru akmaya başladı. Büyük, kedi gibi gözleri sonuna kadar öfkeyle açıldı.

Ying dudağını ısırdı ve daha fazla izlememek için bakışlarını kaçırdı. Başkomutan ve yara izli astının ona kan borcu vardı ama Leydi Odval'e karşı hiçbir kini yoktu. O, Ye-kan'ın annesiydi. Yine de kenarda durup Ye-yang'ın kendi gündemi için Odval'in hayatına son vermesine izin vermişti, kendisinin de farkında olmadan suç ortağı olduğu bir gündem...

Ben ne yaptım?

Yeni bir kan davasının başlamasına mı yardım etmişti? Bu kan dökme ve intikam döngüsünün sonu yok muydu?

"Bunun için ne zamandır plan yapıyordun, Sekiz Numara?" Aogiya Lianzhe sonunda konuştu, zar zor fısıldıyordu. Yaşamının son kalıntılarına yiğitçe tutunuyordu ancak ölüm çoktan fırtınalı gözlerini bulandırmıştı.

"E-niye'm senin acımasız hırsların yüzünden kırık bir kalple öldüğü günden beri. Senin gibi olmayacağım, A-ma. Huzur içinde son nefesini ver, dokuz adanın emin ellerde olduğunu bilerek uyu."

Ye-yang babasına son bir kez baktı, sonra döndü ve Ying'i kollarına aldı, arkasına bakmadan Başkomutan'ın karargâhından çıktı. Arkalarında, Aogiya Lianzhe'nin acı kahkahası çınladı ve Ying'in bu hayatta ondan duyacağı son sözleri söyledi: "Bütün oğullarım arasında bana en çok benzeyen sensin, Ye-yang. Kan, sudan daha koyu akar. Bunu bir gün anlayacaksın."

Ye-yang onu at sırtında malikânesine geri götürdü. Tüm yol boyunca sessizce ilerlediler.

Kolları kızın beline dolanmıştı ve göğsünün sıcaklığı sırtındaydı. Sığ nefesleri kulağının yan tarafını gıdıklıyordu ancak Ying karanlık kışın soğuğundan başka bir şey hissetmiyordu. Bunu daha önce birkaç kez prova etmişti: intikam almayı başardıktan sonra nasıl olacağını, babasını ondan alanlara nihayet adalet getirdiğinde nasıl tepki vereceğini.

Şimdi gerçekten olmuştu ve Ying kendini uyuşmuş hissediyordu.

Dördüncü Beile'nin malikânesine ulaştıklarında, Ye-yang hizmetçilerin meraklı bakışlarını görmezden gelerek onu çatı katına kadar taşıdı. Kapalı kapılar ardında yere bıraktı.

Ye-yang ona sarılmak için uzandı ancak Ying bir adım geri çekildi.

"Saraydan çıkarken hiç kimse tarafından durdurulmamış olmamız komik değil mi?" dedi bakışlarını yere doğru

yönelterek. Malikâneye kadar yaptıkları yolculuk ona her şeyi düşünmek için yeterince zaman vermişti.

Demek Ye-yang babasına ve Leydi Odval'e saray muhafızlarının artık onlara cevap vermediğini söylerken kastettiği buydu. Ye-yang bir şekilde, bir ara gizlice ve sinsice tüm sarayın -ve muhtemelen tüm başkentin- kontrolünü ele geçirmişti.

Her şey başından beri hesaplamış. Ne yapacağımı biliyordu ancak yine de yapmama izin verdi.

Ying kendi kendine ona karşı kayıtsız kalacağını, gerçeğin ne kadar acı verdiğini ona göstermeyeceğini söylemişti ancak Beile yanaklarını avuçlarının içine alıp onu yüzüne bakmaya zorladığında, gözyaşları aşağı doğru akmaya başladı. Hıçkırıklara boğuldu, aynı anda hem gülüyor hem ağlıyor, yaptığı şeyin ve öğrendiklerinin duygusal etkisinden kurtulamıyordu.

Başkomutan ölmüştü ve kanı, Ying'in ellerindeydi.

Adamı öldüren oydu.

Ve ona güvenmesini isteyen, onu korumaya yemin eden Ye-yang, mutlak güce giden yolda duran engellerin önünün kesmek için onu bir silah gibi *kullanmıştı*. Kendi babasını öldüremezdi -ya da mirasında bu lekeyi istemiyordu-, bu yüzden bunu Ying'in yapmasını istemişti.

Eğer gelişini tek bir an bile yanlış ayarlamış olsa, yaptıklarının bedelini hayatıyla ödemiş olabilirdi.

"Bitti. Her şey yoluna girecek, Ying, söz veriyorum," dedi Ye-yang kızın yanaklarındaki gözyaşlarını nazikçe silerek. "Bundan sonra her şey daha iyi olacak. Loncaya geri dönebilir, mühendislik hayallerini gerçekleştirebilir, babanın senden yapmanı isteyeceği her şeyi yapabilirsin. Kazandık."

Ying dudaklarında acı bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. "Hayır," diye fısıldadı. Gerçekten yaptığı her şeyin öylece silinebileceğini mi düşünüyordu? *Biz* diye bir şey yoktu. Her

şey daha iyi olmayacaktı. Belki de asla olmayacaktı. "Kalmayacağım. Eve geri dönüyorum."

"Ama neden?" Ye-yang şaşkınlıktan gözlerini kırpıştırdı. "Olanlar için endişeleniyorsan buna gerek yok. Sarayda ne olduğunu kimse asla öğrenemez, bunu hallederim."

"Ondan değil. Gidiyorum, Ye-yang."

Sonunda babasının neden gitmeyi seçtiğini, Fei'deki döneminden bahsetmeyi neden sevmediğini ve o günleri anımsadığında gözlerinin neden hep hüzünle dolduğunu anladı. Fei, yıkılmış hayallerin ve sahte vaatlerin yeriydi babası için ve şimdi de kendi için. Burada önemli olana tutunmak, inançlarınıza ve değerlerinize sadık kalmak çok zordu.

Babası ona defteri yakmasını bu yüzden söylemişti. Çünkü bunu önceden görmüş olmalıydı. Ying'in de kalbinin kendisininki gibi kırılmasını engellemeye çalışıyordu.

A-ma, yanılmışım.

"Ying, gitme," diye yalvardı Ye-yang, gitmek üzere dönen kızın elini tutarak. Onu kollarına çekti ve yüzünü boynunun kıvrımına gömdü. "Benimle kal. Yanımda olmana ihtiyacım var. Lütfen. Başka kimsem yok."

Sesindeki saf duygu Ying'in kalbinin derinliklerine kadar işledi ve Ye-yang o anda bir kez daha âşık olduğu o yalnız, savunmasız genç adam oldu. Koşullarının kurbanı olarak tuzağa düşen o genç adam... Daha uzun süre orada öylece kalmayı isteyerek tereddüt etti.

Sonra Başkomutan'ın son sözleri zihninde yankılandı: "*Bütün oğullarım arasında bana en çok benzeyen sensin, Ye-yang.*"

Belki de haklıydı.

Ye-yang için hırsları ile Ying arasında seçim yapmaya hiç gerek yoktu. Her ikisinin de uyum içinde bir arada var olabileceğine inanıyordu. Ye-yang'ın kendisiyle ilgilendiğinden, onun için söylediği gibi önemli olduğundan şüphe duymuyordu

ancak hırslarına ulaşmak için Ying'i bir basamak taşı olarak kullanmaktan da çekinmiyordu. Bu durum, Aogiya Lianzhe ile babasının dostluğuna korkunç derecede benziyordu ve Ying'i iliklerine kadar ürpertti.

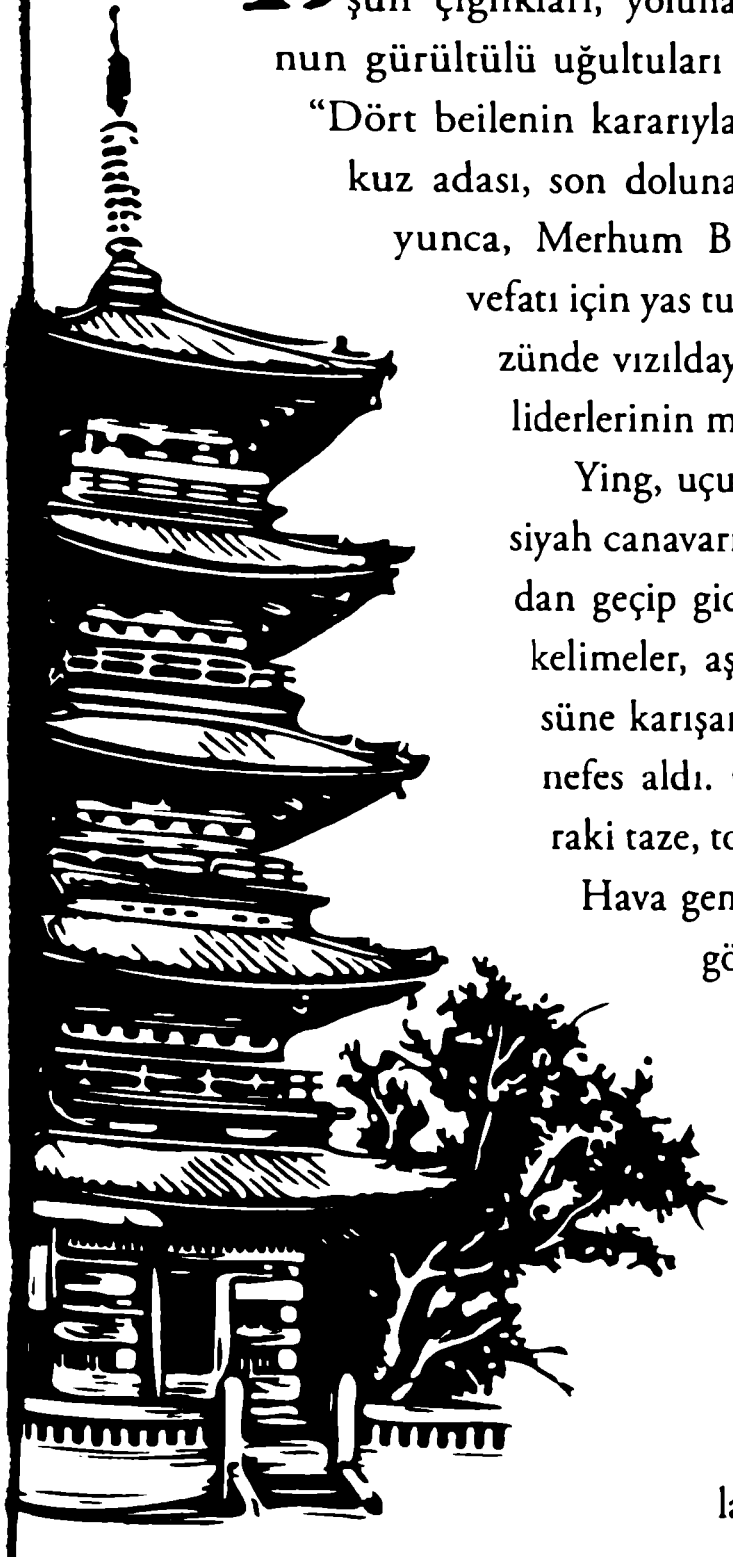
İşler ciddiye bindiğinde, Ye-yang'ın her şeyden önce onu seçeceğine güvenmiyordu.

Zihnindeki sis dağıldı.

Ying yavaşça onu itti. "Sana bir kez yardım ettim. Benden daha fazlasını istemek çok fazla değil mi sence? Bir dahaki sefere senin adına kimi öldürmemi isteyeceksin?" diye sordu. "İntikam almak istersem kılıcını benim adıma kullanacağını söylemiştin. Ama bu bir yalandı. Ben senin kılıcındım ama sen asla benim kılıcım olmadın."

Sözlerinin acımasız ve keskin olduğunu biliyordu ama gerçek buydu. Ye-yang çok fazla yalan söylemiş ve Ying'in kalbi çok kırılmıştı. Gözyaşlarını tutan Ying odadan çıktı ve Ye-Yang peşinden gitmedi.

SON SÖZ

Bir yeni dünya akbabası yukarıda dönüyordu. Kuşun çığlıkları, yoluna çıkan hava gemisi filosunun gürültülü uğultuları arasında kaybolup gitmişti. "Dört beilenin kararıyla Antaran topraklarının dokuz adası, son dolunaydan itibaren yüz gün boyunca, Merhum Başkomutan Ekselansları'nın vefatı için yas tutacak," donuk bir ses gökyüzünde vızıldayarak, başkomutanlığın yeni liderlerinin mesajını taşıyordu.

Ying, uçurumun kenarında oturuyor, siyah canavarımsı mekanizmaların yanından geçip gidişini izliyordu. Tekrarlayan kelimeler, aşağıdaki dalgaların gürültüsüne karışarak kayboluyordu. Derin bir nefes aldı. Otlakların yağmurdan sonraki taze, topraksı kokusunu içine çekti. Hava gemileri geçtikten sonra berrak gökyüzü ortaya çıkmıştı.

Babasıyla Aogiya Lianzhe arasındaki amaç ve ideal farklılıkları yüzünden parçalanmış dostluklarını düşündü. Belki sonunda birbirleriyle barışabilir ve bir zamanlar var olan yoldaşlığı yeniden canlandırabilirlerdi.

Bazen Usta Lianshu'yu düşünür ve kadının olup bitenler hakkında pişmanlık duyup duymadığını veya hâlâ kendini herhangi bir sorumluluktan kurtarmakla meşgul olup olmadığını merak ederdi.

Her durumda, Fei ve Mühendisler Loncası artık onun için aynı çekiciliğe sahip değildi. Parıldayan şehir artık uzak bir anıydı. Yükselen pagodalar ve taş köprüler, geniş kanallar ve dar sokaklar, gergin vatandaşlarla dolu bir serap. Bir zamanlar tapındığı bir kaide üzerinde ateşli bir rüya olan loncanın heybetli kale benzeri duvarları ihtişamından ve gizeminden çıkmış, geride sadece soğuk, kalpsiz bir kabuk kalmıştı.

Hâlâ güzeldi ama aynı zamanda korkutucuydu. Ne kadar uzun kalırsa önemsediği insanlarla olan ilişkilerinin artık tanıyamayacağı biçimlere sokmaya başlayacağından ve babasınınki gibi çürüyeceğinden korkuyordu.

Böylesi daha iyiydi. Bunu, değer verebileceği ve belki bir gün gülümseyerek hatırlayabileceği bir anı olarak bırakması.

Yanındaki nemli çimenleri yoldu, köyüne ve Huarin limanından biraz uzakta demirlemiş devasa gemilere baktı. Bulunduğu noktadan, amiral gemisinin pruvasındaki tüküren kobra figürünü ve çıtalı yelkenlerine boyanmış gümüş yılanı seçebiliyordu. Gövdesi az önce geçen hava gemileriyle aynı gölgeli siyaha boyanmıştı. Mantar tepeli gerderden belli belirsiz bir davul ve tezahürat yankısı duyuluyor, klan üyeleri seçkin konuklarının gelişini kutluyorlardı.

Yas döneminde bir evlilik töreni uygun olmazdı ancak Merhum Başkomutan'ın isteklerine saygıdan ötürü bazı formalitelerin tamamlanması gerekiyordu. Gemiler, Aogiya klanının nişanı olarak Nian'a çeyizini teslim etmek için buradaydı.

Ying bakışlarını kaçırıp masmavi okyanusa baktı. Kalbindeki sancıyı görmezden gelmek zordu ve kendini gülümseyip kız kardeşinin mutluluğunun tadını çıkarmaya zorlaması imkânsızdı. Nian, Ye-yang'dan ve yaşayacağına inandığı o

güzel hayattan her bahsettiğinde, Ying, yüzündeki maskenin arkasındaki çatlakların ortaya çıkmasından ve Nian'ın Dördüncü Beile ile olan ilişkisini öğrenmesinden korkarak geri çekilme isteği duyuyordu.

Ve işte buradaydı, saklanıyordu.

Arkasındaki çimenler hışırdadı.

Ying döndü. Karşısında siyah ve altın işlemeli kıyafetinin içinde ihtişamla duran kişiye baktığı anda kalbi duraksadı ancak sonra buz gibi bir rüzgâr geçti. Ona neden burada olduğunu ve ne yaptığını hatırlattı.

"Nasılsın?" dedi ikisi de.

Ye-yang yaklaştı ancak Ying'in geri çekildiğini görünce durdu. Gözlerindeki ışık söndü.

"Sanırım iyiyim," diye önce Ying cevapladı. "Hele ki Fei'de olanlarla kıyaslandığında."

O gün, Başkomutan'ın odasında gerçekten ne olduğuna dair kimse bir şey öğrenemedi. Dokuz adanın geri kalanına göre, Başkomutan Ningya'da aldığı yaralarına yenik düşmüş ve Antaran Başkomutanlığı yeni bir lider arayışına girmişti. Aogiya Lianzhe'nin ölümünden önce bir halef tayin etmemiş olması nedeniyle, dört beilenin birlikte bir konsey yönetimi kurması kararlaştırılmış ve şaşırtıcı bir şekilde bu konseyin başına en gençlerinden biri olan Ye-yang geçmişti. Lady Odval'a gelince, hayatını Başkomutan'a hizmet etmek için feda etmiş biri olarak, Başkomutan'la birlikte gömülecekti. Lady Odval'ın fedakârlık hikâyesi, Antaran topraklarındaki pek çok hikâye anlatıcısı tarafından anlatılmış ve birçoğunun gözlerini yaşartmıştı

Ying doğrusunu biliyordu. Huarin'e dönmek için yelken açtığı güne kadar Ye-kan'dan bilerek uzak durmuştu çünkü ona özürden başka sunabileceği hiçbir şey yoktu. Hiçbir yanlış yapmamış da olsa hasar vermişti. Ye-kan'ın annesinin ölümünün ardındaki gerçeği öğrenip öğrenmeyeceğini bilmiyor ama asla öğrenmemesini umuyordu.

"Qirin seferine ara vermeye karar verdik, en azından yas dönemi bitene kadar. Ningya bize ağır bir darbe vurdu ve adamlarımızın iyileşmesi gerekiyor."

"Yani bitmedi mi?" Ying, içindeki çalkantıları ele vermesini istemediği için yüzünü açık denize doğru döndü.

Ye-yang pişmanlıkla başını salladı. Bir an tereddüt etti, sonra yanma gitmek için yürüdü. "Bu savaş sadece babamın hırsı uğruna değil. Antaran topraklarının geleceği buna bağlı," diye konuştu.

Sözleri Ying'in kulaklarında yankılandı. Sanki Başkomutan'ın hayaletini onun aracılığıyla konuşuyordu.

"O gün olanlar yüzünden bana kızgın olduğunu biliyorum. Ama bilmeni isterim ki asla kimsenin sana zarar vermesine izin vermezdim," dedi Ye-yang. "Bununla kendin baş edemeyeceğini düşünseydim daha erken müdahale ederdim. Her şey kontrol altındaydı."

"*Hiçbir şey* kontrol altında değil, Ye-yang. En iyi hazırlıkları yapsan bile yine de beklenmeyen bir şey olabilir. Başkomutan'ın yaptığı hatayı yapma. Kendini fazla önemsedi ve herkesi küçümsedi. Bak, neler oldu."

İpek giysisinin kıvrımlarına uzanan Ye-yang bir zarf çıkarıp kıza uzattı. "Bu, Mühendisler Loncasına kabul edildiğine dair resmî bir mektup. Lonca ustaları, son sınavın ardından oy birliğiyle sana en üst pozisyonu verdi. Gerel bile."

Zarfın üzerindeki isim *Aihui Min* değil, *Aihui Ying* idi. Ama lonca gerçekten onu olduğu gibi kabul etmeyi mi seçmişti? Yoksa Ye-yang'ın baskısı yüzünden, Aogiya Lianshu için yaptıkları gibi kuralları esnetmeye zorlandıkları için mi?

Ying kendi şüpheciliğiyle dalga geçti. O kadar derinden yaralanmıştı ki artık her şeye şüpheyle bakıyordu.

Zarfı açma zahmetine bile girmedi. Bunun yerine zarfı onu uçurumun kenarından aşağıya bıraktı. Esintiye yakalanan

mektup, dalgalara doğru sürüklenmeden önce havada birkaç kez takla attı.

"Babam Fei'yi terk etti çünkü doğru olduğunu düşündüğü şey ile gerekli olduğunu bildiği şey arasında bir seçim yapmak zorundaydı ve o ilkini seçti," dedi. "Ben de aynısını seçeceğim."

İmparatorluğa karşı savaş, Antaran adaları için kritik olabilirdi ancak Ye-yang onsuz savaşmak zorunda kalacaktı. Babası, Lianshu'ya boyun eğme hatasını yapmış ve bu seçim onu en sonunda trajik bir yola sokmuştu. Ying aynısını yapmayacaktı.

Bir duraksama oldu.

"Beni hâlâ affetmedin," dedi Ye-yang.

Ying başını iki yana salladı. "Affedilecek bir şey yok. Asla geçmememiz gereken bazı duvarlar var, Ye-yang. Biz en başından beri bir hataydık." Ona doğru döndü ve gülümsedi ama neşesi yoktu. "Beni unut ve iyi yaşa," dedi.

"Bekle." Ye-yang yanında getirdiği küçük bohçayı çıkardı, bohçayı dikkatlice açıp içinden sekizgen bir lamba çıkardı. Her panel, babasının yaptığı gibi sahnelerle süslenmişti.

Ying, durduğu yerden, lotus lambalarını suya bırakan iki figürün ahşap üzerine özenle işlenmiş olduğu bir panoyu görebiliyordu. Ye-yang lambayı ona doğru uzattığında, Ying onu almak için ellerini uzatmak istedi ve geçmişin o daha sade, masum zamanlarına dönme isteğiyle kalbi acı içinde sızladı.

Ama yapamazdı.

Geri çekildi, arkasını döndü ve atına doğru yöneldi. "Ying," diye seslendi Ye-yang, kız tam da Ayanga'ya binerken. "Dilek tutmaya inanmadığımı söylediğimi hatırlıyor musun? İstediğim bir şey varsa onu kendim alırım. İmparatorluğu avucumun içine aldığımda ve Antaran toprakları bir kez daha barış ve refah gördüğünde, yemin ederim senin için geri döneceğim. Bu bir veda değil."

Dilekler.

Bir keresinde bir dilek tutmuştu.

İkimizin de kalbimizin arzusuna kavuşmamızı dilemiştim. Keşke sonunun böyle olacağını bilseydim.

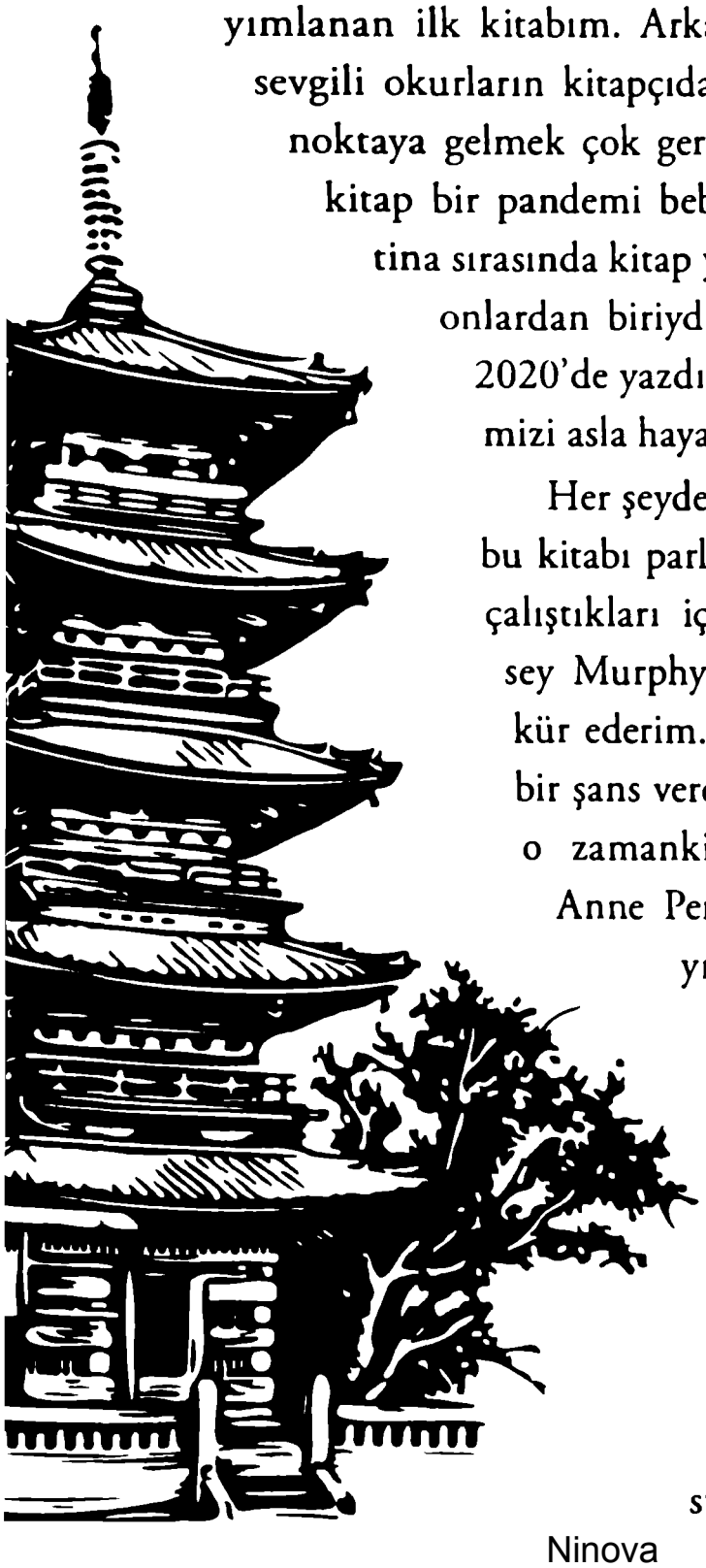
İkinci bir şansı olsaydı, yine de o dileği tutar mıydı? Ya da onları bu noktaya getirecek o kararları verir miydi?

Gözlerinde biriken yaşları geri iterek kolunu havaya kaldırdı ve el salladı. Bir daha dönüp ona bakamazdı, kararından döneceğinden korkuyordu. Derinlerde, her şeye rağmen onu hâlâ sevdiğini biliyordu.

Dizginleri çekerek, başı dik bir şekilde atını dağın yamacından aşağı dörtnala sürdü.

Tekrar görüşene dek, Ye-yang.

TEŞEKKÜR

Yeşim Taşı ve Ejderhalar, bir yayınevi tarafından yayımlanan ilk kitabım. Arkadaşlarımın, ailemin ve siz sevgili okurların kitapçıdan alabileceği bir kitap. Bu noktaya gelmek çok gerçeküstü bir yolculuktu. Bu kitap bir pandemi bebeği (birçok insanın karantina sırasında kitap yazdığı anlaşılıyor ve ben de onlardan biriydim) ve bu kitabı ilk olarak 2020'de yazdığımda bu güne gelebileceğimizi asla hayal etmezdim.

Her şeyden önce, sınırsız coşkuları ve bu kitabı parlatmak için benimle birlikte çalıştıkları için harika editörlerim Kelsey Murphy ve Lowri Ribbons'a teşekkür ederim. Ayrıca ilk etapta bu kitaba bir şans verdiği için Naomi Colthurst'e, o zamanki ve şimdiki temsilcilerim Anne Perry ve Meg Davis'e, bu yayıncılık yolculuğuna çıkmak için isteyebileceğim en iyi kişiler oldukları için teşekkür ederim. Ayrıca bu kitabı hayata geçirmemdeki desteğiniz için Viking Children's ve Penguin Random House UK'deki tüm ekibe, bana rafları süsleyecek en güzel kapağı

kazandıran inanılmaz yetenekli kapak çizerim ve tasarımcılarım Kelly Chong, Lily Qian ve Ellice Lee'ye teşekkürlerimi sunuyorum (evet, taraflıyım).

Sırada Chillichurls'a, yani isteyebileceğim en iyi yazar arkadaş ekibine bolca sevgi var! Jenny Pang, Amy Leow, Saika Tsai, Cindy Chen ve Trisa Leung'a... Hepinizi çok seviyorum ve bu yolculukta hepinizin benimle olmasından dolayı çok minnettarım. Tüm taslaklarımın ilk okurları, en iyi destekçiler olduğunuz ve tüm yayın sırlarımı saklamama yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Tüm kitaplarımızın rafları dolduracağı günü sabırsızlıkla bekliyorum!

Bu kitabın yayımlanma yolculuğundaki en büyük dönüm noktası PitchWars'tı ve 2020 PitchWars sınıfının bir parçası olmaktan çok gurur duyuyorum. PitchWars'a gönderdiğimde, binlerce başvuru arasından seçileceğini gerçekten hiç düşünmemiştim. Bu taslak metni karalama yığınınızdan çıkarıp cilalamama ve parlatmama yardım ettikleri için akıl hocalarım Kat Dunn ve Daphne Tonge'a en derin teşekkürlerimi sunarım! Cömert rehberliğiniz olmadan bu kadar ileri gidemezdim sanırım. Bu kitap siz olmadan gerçekten burada olmazdı! Ayrıca, bu kitabın ilk taslağını okuduğunuzda bana söylediğiniz nazik ve cesaretlendirici sözler için Xiran Jay Zhao ve Meg Long'a da teşekkür ederim. Umarım son versiyonu beğenirsiniz! PitchWars'ta olmanın en iyi yanlarından biri topluluktur ve şimdiye kadarki en iyi PitchWars sınıfında olduğum için çok minnettarım. 2020 PitchWars sınıfındaki herkese: Bir bebek yazarın isteyebileceği en sevimli, en destekleyici sınıf arkadaşları olduğunuz için teşekkür ederim. Kitaplarınızın çoğunun raflarda olduğunu görmek beni çok heyecanlandırıyor ve bu kitap sonunda aranıza katılabileceği için heyecanlıyım! Bu kitabın çirkin taslağını ilk okuyanlardan biri olduğu ve onu beğenip güzel bir estetik kazandırdığı için Tesia Tsai'ye özel bir teşekkürü borç bilirim.

2020 öncesinde yayıncılık ve bir kitabı nasıl satacağım konusunda pek bir fikrim yoktu. Çevrim içi olarak tanıştığım ilk yazar arkadaşlarımdan gelen cömert paylaşımlar olmasa yayıncılık hayalimi gerçeğe dönüştürebileceğimi sanmıyorum. Bu amaçla, bana ulaşan ve beni Accidental Groupchat'e ekleyen ilk iyi kalpli kişi olan Amery Wong'a büyük bir teşekkür etmek istiyorum. Bu grup, o ilk günlerde yayıncılık dünyasında gezinirken en büyük bilgi ve destek kaynağım oldu.

Bu yolculukta bana eşlik eden eğlenceli, destekleyici ve cesaretlendirici yoldaşlar olan yazar topluluğundan tüm arkadaşlarıma teşekkür ederim: SEAuthors, Wen-yi, Cath, Chiara, Cam, Sophie; Path2Pub ekibi, Lucia, Mariana, Alex, Briana, Demri; Melody, Sher, Carrie, Elian, Lex, Hanna, Famke, Allie ve Samiha. Ayrıca bu taslağı beta okumamda bana yardımcı olan sevimli insanlara da teşekkür ederim. LY Jimenez, Mia Liu ve Dorian Atgan-, bu hikâye sizin sayenizde daha iyi.

Bazılarınız, Wattpad'de özgün kurguya geçmeden önce, uzun yıllar önce AFF'de K-pop hayran kurguları yazarak ilk deneyimimi kazandığımı biliyor olabilir. Hem AFF hem de Wattpad'deki harika okur ve yazar toplulukları ve onların bitmeyen teşvikleri olmasa, bugünlere kadar yazmaya devam edecek öz güveni kazanamazdım. İlk yazar arkadaşlarım olan AFF'den Kodawari çetesine -Jess, Tiff ve Mei-dostluğunuz ve yazı eleştirileri dünyasına giriş noktam olduğunuz için teşekkür ederim. Umarım hepiniz nerede olursanız olun iyisinizdir ve adınızın burada, Mei'nin lise yıllığında olduğu gibi ölümsüzleştirildiğini görürsünüz! Ayrıca bana ilham veren AFF ve Wattpad'den harika yazarlara da selamlar: Korekrypta, Emilieee, kisoap, anashins, Kim Knights ve Meixia.

Sevgili aileme, koşulsuz sevginiz ve desteğiniz ve hayallerimin peşinden gitmem için beni cesaretlendirdiğiniz için teşekkür ederim. Bu kitap sizin sayenizde burada!

Son olarak, bu kitabı eline alan ve ona bir şans vermeye gönüllü olan tüm okurlara en derin teşekkürlerimi sunarım. Bu hikâyeyi sizinle paylaşma fırsatı bulduğum için çok heyecanlıyım. Ying ile Ye-yang'ın, benimkinde olduğu gibi sizin kalbinizde de bir yer bulmasını umuyorum.

